

Giới thiệu *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé*

Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Trang Trang mang đến người đọc một chuyện tình nhẹ nhàng nhưng có một chút hài hước thú vị xung quanh hai nhân vật chính.

Ninh Phúc Sinh, một cô gái ngoan ngoãn sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường cô là cứu cánh giúp Trương Ninh vượt qua được Ngũ Nguyệt Vĩ, anh nhất định không chịu buông tay.

Nhưng lúc này Ninh Phúc Sinh làm quen và trở thành bạn gái của Đinh Việt. Hai người mới yêu nhau được một thời gian ngắn thì Đinh Việt đề nghị chia tay, liệu cái kết như thế nào sẽ là tốt đẹp cho cả 3 người??

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xem mặt chiêu số một: Ra oai

Trong vòng một tiếng đồng hồ, số bạn bè của Hạ Trường Ninh đã lên tới năm mươi người, không, chính xác là năm mươi ba người. . . Lần đầu tiên đi xem mặt, tôi cảm thấy mình chẳng khác gì động vật được người ta chiêm ngưỡng, tôi làm mặt lạnh không được sao?

0o0

Tôi không biết con gái phải thế nào mới được gọi là “thục nữ”?

Nếu như gặp người lớn thì lễ phép lịch sự, trước mặt bố mẹ thì ngoan ngoãn nghe lời, ăn đồ Tây biết thứ tự dùng dao dùng nĩa, chưa bao giờ nói bậy chửi bậy, như thế là có thể tiến gần tới hai chữ “thục nữ”, tôi nghĩ, tôi đương nhiên là thục nữ rồi.

Đầu tiên, tôi rất hiểu phép tắc lịch sự. Theo trí nhớ của bà ngoại và mẹ, năm tôi ba tuổi khi ông Hồ đến nhà tôi thu tiền nước, tôi đã lấy chiếc ghế, nhỏ nhẹ mời ông ngồi. Từ đó trở đi câu chuyện này được bà ngoại tôi, mẹ tôi loan truyền tứ phía, tôi trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, lễ phép chẳng có gì phải bàn cãi cả.

Thứ hai, tôi rất nhẹ nhàng. Theo như lời của cô giáo dạy nhạc hồi tiểu học thì: “Giọng của Phúc Sinh rất hay, vừa trong vừa giòn, giống như một chú chim bói cá, rất nhẹ nhàng. Gọi tên bạn ấy, để bạn ấy hát cùng tiếng đàn phong cầm, bạn ấy đo mặt chẳng hát được câu nào, giọng như con muỗi”. Tất cả các giáo viên của tôi đều tán đồng một điểm rằng Phúc Sinh là một cô gái nhẹ nhàng.

Còn một điểm rất rất quan trọng nữa là, tôi nghe lời đến mức trước khi tốt nghiệp đại học không dám có bạn trai. Bố mẹ tôi vô cùng truyền thống, vô cùng bảo thủ. Họ cho rằng chưa tìm được việc làm thì tuyệt đối không yêu đương gì hết. Thực ra tôi rất muốn có được sự lãng mạn của tình yêu thời sinh viên như có đôi có cặp đi tới nhà ăn mua cơm, đi tự học có người giữ chỗ cho, dưới kí túc có người đuổi theo đánh đàn guitar. Nhưng tôi đây thì khá muộn, tốt nghiệp cấp ba vào đại học năm thứ nhất rồi mà mới nặng có ba mươi tư kilôgam, cao một mét năm mươi tám, còi quăn áo ra chắc ngực không to bằng ngực các bạn nam vạm vỡ, giống như một cây cải chíp xanh xanh vàng vàng, thực sự không thuộc gout yêu thích của các bạn nam trong trường đại học. Từ đó trở đi tôi chẳng còn chút hứng thú nào với việc kết bạn với người khác giới, cũng làm hài lòng mong muốn của bố mẹ tôi, một đứa con ngoan ngoãn, nghe lời.

Hai mươi mốt tuổi, tôi tốt nghiệp đại học và đi làm. Đi làm được ba ngày, mẹ tôi nghiêm nghị nói với tôi: “Phúc Sinh à, con không còn nhỏ nữa, yêu được rồi đấy”.

Tôi có chút hưng phấn mà cũng có chút sợ hãi.

Hưng phấn bởi vì cuối cùng cũng đã đi làm, độc lập về kinh tế, không cần thi cử, thích thế nào thì thế ấy. Sợ hãi là vì một tháng trước khi thi tốt nghiệp, mẹ tôi còn dặn dò trong điện thoại rằng: “Phúc Sinh à, con nhất định không được yêu sớm, đi làm rồi mới được yêu đương! Con không giấu bố mẹ học theo thói xấu đấy chứ?”.

Đáy nhìn xem, trắng đen gì đều do bố mẹ tôi nói cả.

Tôi thực sự sợ hãi cảnh bố mẹ can thiệp vào hôn nhân, không phải sợ bản thân mình không phản kháng được mà chỉ sợ tôi nổi giận một cái thì hình tượng thục nữ gìn giữ bao năm nay đổ sụp trong nháy mắt, hậu quả còn đáng sợ hơn việc mẹ tôi uống thuốc giảm béo mà kết quả lại càng ngày càng béo ra.

Vẫn theo thói quen cũ, tôi “vâng” một câu, coi như đã trả lời mẹ. Tôi đã lớn, nên yêu được rồi.

Trong lòng tôi đã tính kỹ, nếu mục tiêu và đối tượng không phù hợp, ăn nói cẩn thận, im lặng là vàng, không bạo lực không hợp tác đó là thượng sách.

Không đến hai hôm sau, đi tới tới, gương mặt hớn hờ thì thắm to nhỏ vào tai mẹ tôi, gương mặt mẹ tôi từ một bông hoa nhỏ hé nở đón xuân bỗng nở bung như đóa mầu đơn Thiên Trúc. Dường như tôi còn nhìn thấy ánh mặt trời lấp lánh trên những cánh hoa.

Được sự đồng ý của mẹ, đi tôi ân cần ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng vén từng lọn tóc lòa xòa trên mặt tôi, cười và nói: “Phúc Sinh à, cậu này cũng được lắm! Mẹ cậu ấy là cục trưởng Vương của Cục Đầu tư, điều kiện gia đình rất tốt! Gia đình cậu ấy có ba anh em trai thì anh cả và em trai đều làm trong Cục Công an, cậu ấy chuyển ngành từ bộ đội, mở một công ty an ninh, chính là công ty an ninh Thuận Thành đấy! Cậu ấy hai mươi bảy tuổi, lớn hơn cháu mấy tuổi là có thể chăm sóc cháu được rồi. Người cao một mét bảy mươi tám, đẹp trai tuấn tú lắm, lại còn lễ phép nữa chứ, khi đi đến nhà cậu ấy, cậu ấy một câu đi hai câu đi ngọt lắm!”.

Nghe qua điều kiện thì đúng là một chàng trai quá ưu tú – gia thế tốt, tự mở công ty riêng và kiếm được tiền, chiều cao, tướng mạo, nhân phẩm, không có gì để chê.

Tôi còn chưa kịp nói gì thì đi đã quay sang nói với mẹ tôi: “Vân Hải chẳng phải cũng muốn vào cục đầu tư sao, em đến nhà cục trưởng Vương mấy lần. Nghe cục trưởng Vương than thở buồn phiền vì cậu hai không có bạn gái. Em nghĩ ngay tới Phúc Sinh ngoan ngoãn, dịu dàng nhà mình, nhân phẩm tốt, lại vừa khéo chưa có bạn trai, càng nghĩ càng thấy hợp”.

A! A! Tôi trở thành con bài để chồng đi bước vào Cục Đầu tư sao? Ngay lập tức tôi quăng ngay cái đồng điều kiện tốt đẹp kia đi, trong lòng cảm giác không vui chút nào.

Tôi biết, bây giờ xem mặt mà chưa gặp được đối phương thì người mai mối cũng chỉ có thể nhìn vào điều kiện người ta mà nói thôi. Thế nhưng... tâm hồn trong sáng của tôi vẫn muốn chờ đợi một tình yêu mãnh liệt! Tôi buột miệng nói: “Anh ấy tốt nghiệp cấp ba xong là đi lính à?”.

Có lúc tôi cảm thấy vô cùng khâm phục sự nhanh nhạy của mình. Bố tôi là giảng viên đại học, mẹ tôi là giáo viên tiểu học, nói sao thì nói gia đình tôi cũng là gia đình trí thức, ít nhiều con rể cũng phải có tấm bằng đại học chứ nhỉ?

“Haizz, cục trưởng Vương cũng buồn vì chuyện này đây, bà ấy nói có lỗi với cậu hai. Năm đó gia đình nghèo khó, mình bà ấy nuôi ba người con. Hạ Trường Ninh mười ba tuổi đã bị bà ấy gửi đi lính, đi liền tám năm. Rồi quân ngũ một cái là mở công ty riêng làm ăn. Cục trưởng Vương ấy náy mẩn trong lòng, Hạ Trường Ninh lại hiếu thuận, cứ mãi mê làm ăn kiếm tiền cho đến giờ còn chưa có bạn gái. Vì thế bà ấy mới vô cùng lo lắng!”.

Nghe xong những lời đi nói tôi lạnh hết cả người. Mười ba tuổi đi lính, văn hóa tiểu học! Văn hóa tiểu học! Trong đầu tôi bắt gặp hiện lên hình ảnh của một thằng con trai thân thể cường tráng, đầu to mà không có óc!

Tôi nhìn mẹ với ánh mắt vô cùng đáng thương, hi vọng mẹ tôi có thể suy nghĩ vấn đề từ góc độ tổ chức. Tôi là một giáo viên, ngay cả bà ngoại tôi cũng là giáo viên đã nghỉ hưu, con cháu của một gia đình thư hương làm sao có thể kết thân với anh lính thô lỗ?

Mẹ tôi nghĩ một hồi rồi nói: “Nghe nói cục trưởng Vương là người hiền từ, biết cách sống. Hạ Trường Ninh rồi quân ngũ một cái là chăm chỉ làm ăn, công ty an ninh Thuận Thành cũng có tiếng ở thành phố này lắm, thật không ngờ cậu ấy lại chăm chỉ thế!”.

“Đừng thế! Em nghe Vân Hải nói, công ty Thuận Thành gần đây mới nhận công trình của tòa nhà Kiến Hành trị giá hơn chục triệu tệ đấy!”. Di tôi được đăng chân lân đăng đầu, không ngớt lời khen ngợi Hạ Trường Ninh chăm chỉ, mẫn cán.

Nhìn ánh mắt mẹ tôi là biết một chàng trai tuấn tú, nhà giàu, nhiều tiền, gia thế trong sạch, chịu thương chịu khó, không ngừng thăng tiến đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng mẹ rồi. Tôi không dám ho he gì nữa, tôi và cái tên họ Hạ kia có thành đôi hay không đâu phải tôi nói mà được đâu? Trước mắt, ngậm miệng lại chính là sự lựa chọn thông minh nhất.

Quả nhiên mẹ tôi đã lên tiếng: “Nói chung là cũng biết gốc gác nhà người ta rồi, không phải là người xấu. Cứ để Phúc Sinh đi gặp mặt đã”.

Tôi shock nặng! Không phải người xấu? Trên đời này nhiều người không phải người xấu lắm!

Ngày hôm sau, tôi và Hạ Trường Ninh đều nhận được thông báo hẹn hò từ đi tôi và mẹ anh ta: Bây giờ ba mươi phút tối gặp nhau ở quán trà Ngưng Lộ Hương. Người đón tôi là phục vụ quán, ám hiệu là: Xin hỏi anh Hạ ngồi bàn nào?

Tôi tốt nghiệp đại học rồi mới nặng bốn mươi hai kilôgam, tóc buộc đuôi ngựa, mặc áo len kiểu rộng, quần bò, giày thể thao, đeo ba lô. Nói thật là lúc soi gương tôi thấy mình rất giống học sinh cấp ba, tôi không cho rằng người tên Hạ Trường Ninh ngực to không óc, không văn hóa ấy sẽ để ý tới tôi, trừ khi anh ta thích Lolì. Ý nghĩ vừa vụt qua hai cánh tay tôi đã nổi đầy da gà.

Chuẩn bị đi rồi mà mẹ tôi vẫn còn không yên tâm. Từ nhỏ tới giờ tôi chưa bao giờ đơn độc hẹn hò với bạn trai. Mẹ dặn dò đủ thứ: “Phúc Sinh à, trước chín giờ ba mươi phút tối con nhất định phải về nhà. Cho dù Hạ Trường Ninh có tốt thế nào đi nữa cũng nhớ là phải về sớm, con gái ở bên ngoài quá muộn không phải con gái ngoan”.

Tôi tròn mắt cung kính nhìn mẹ, quyết định khi về nhất định phải kể tội về cái tên Hạ Trường Ninh kia để bố mẹ tôi từ đó đừng quá tin tưởng những đối tượng mà đi tôi giới thiệu nữa.

Tới quán trà Ngưng Lộ Hương, nói đúng ám hiệu, tôi đi theo nhân viên phục vụ vào trong, nhìn ngang ngó dọc để tìm người tên Hạ Trường Ninh. Ánh mắt tôi luôn chú ý tới những người cao to, trong lòng tôi chắc chắn rằng anh ta là người cơ bắp.

“Anh Hạ, người anh đợi đến rồi”. Nhân viên phục vụ kính cẩn nói.

Anh Hạ? Cách gọi này mới mẻ quá! Không phải gọi giám đốc Hạ, Mr Hạ mà gọi anh Hạ? Anh ta trong giới xã hội đen sao(*)? Tôi đứng sững trước mặt anh ta và nhìn anh ta với vẻ nai tơ, thật thà nhưng thực chất là đang dò xét anh ta từ đầu đến chân. [* Trong nguyên văn tiếng Trung là "Hạ ca", cách gọi này thường dùng để chỉ tôn trọng trong các bậc đàn anh, chính vì thế khi Phúc Sinh nghe thấy liền có cảm giác Hạ Trường Ninh là xã hội đen (BTV)]

Chiều cao của anh ta chắc là thật, nhìn dáng anh ta ngồi chắc cũng phải cao trên một mét bảy mươi lăm. Còn về hình thức, anh ta còn cách tiêu chuẩn đẹp trai một chút xíu, người vô cùng đẹp trai trong mắt tôi có đôi mắt của Michael, nụ cười của Wonbin, còn anh ta... nhìn thì không béo, không cơ bắp, giống gì chứ? Tôi đang bận tìm từ để hình dung thì anh ta lên tiếng: “Phúc Sinh phải không, ngồi đi”.

Khi tôi nhìn anh ta thì nhân viên phục vụ đứng sẵn bên đợi kéo ghế cho tôi, anh ta vừa lên tiếng là nhân viên làm luôn, tôi liền ngồi xuống. Anh ta giống gì nhỉ? Tôi vẫn đang suy nghĩ.

“Uống trà gì?”.

“Trúc điệp thanh”. Dòng suy nghĩ của tôi lại bị ngắt quãng lần nữa, giọng nói anh ta cũng được lắm, không eo éo như thái giám mà cũng không ồ ồ như Lão Trí Thâm. Trời ơi! Sao tôi lại nghĩ tới hai người này thế? Người trước thì không nói, còn người sau còn nhỏ bập cả gốc cây dương liễu! Điều là tôi không tốt!

Trong bụng nhăm nhăm cửu chương, im lặng suy nghĩ, biểu hiện của tôi đảm bảo giống các cô gái ngoan ngoãn e lệ cúi mày. Tôi tính, tôi cứ im lặng không nói gì thì chắc chưa đến nửa tiếng thì đường ai nấy đi thôi.

Im lặng chưa được một phút thì Hạ Trường Ninh móc điện thoại ra nói: “Ừ, quán trà Ngưng Lộ Hương, vào cửa rẽ phải”.

Được! Được! Xem ra anh ta cũng đâu có để ý tôi, lại còn gọi bạn đến nữa. Xem mặt không hứng thú thì có thể mượn có có việc, đi vệ sinh, đi nghe điện thoại để chuẩn. Những cách này tôi chưa dùng bao giờ nhưng hồi đại học có thấy bạn bè dùng rồi, cơ bản là giống nguyên lý chưa ăn thịt lợn nhưng đã nhìn thấy lợn chạy ấy mà.

Bất giác tôi thả lỏng người, khóe miệng khẽ mỉm cười.

“Phúc Sinh học Trung văn à?”.

“Vâng”.

“Mới tốt nghiệp à?”.

Những lời này chẳng phải thừa thãi sao? Trước khi xem mặt đi tôi có thể quên những thông tin cơ bản này sao? Vậy thì chỉ có một cách giải thích, đó là – không có gì để nói nên mới hỏi thế này.

Giọng anh ta có vẻ uể oải, giống như cốc Trúc điệp thanh trước mặt tôi, trên miệng cốc phủ một lớp sương mù, có cảm giác chán nản lười nhác. Được lắm, hay lắm! Ha ha! Nếu như có thể tôi chỉ muốn cười phá lên. Bây giờ chỉ đợi bạn anh ta đến là tôi sẽ lịch sự lên tiếng: “Anh có việc bạn, vậy tôi về trước”.

Không đến năm phút sau, bạn anh ta, không, chính xác là các bạn của anh ta đến. Cái tên này, được lắm, đến là đến năm, sáu người liền. Nhân viên phục vụ vội mang trà tới. Tổng giám đốc Hạ Trường Ninh, anh không để ý tới Ninh Phúc Sinh tôi đây nên tìm người đến nói chuyện chứ gì. Được, được lắm!

Đang định lên tiếng cáo từ thì Hạ Trường Ninh liền giới thiệu tôi với bạn bè anh ta khiến tôi shock nặng: “Đây là bạn gái anh, Ninh Phúc Sinh”.

“Chào chị Sinh”. Sáu, bảy người đồng loạt lên tiếng chào tôi.

Tôi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo bước ra từ thân phận bạn gái thì lại bị hai tiếng “chị Sinh” giáng cho bản thân không còn ra người ngợm gì nữa, cảm giác shock đến mức hồn lìa khỏi xác. Chị Sinh, sao tôi nghe nó cứ giống giống với cách gọi bà chủ béo ị ở quán mì Trường Xuân đầu phố Tây hay nhân viên mát xa chân trong phòng rửa chân ở phố Đồng nhĩ? Huống hồ những người gọi tên tôi xem ra cũng phải hơn tôi tới hai giáp!

“Đừng... gọi thế, gọi Phúc Sinh là được rồi”. Tôi lắp bắp nói, không phải tôi muốn giả vờ dịu dàng, nhưng mà quả thực mũi tôi sắp chạm vào cốc đến nơi rồi.

Bên tai tôi vang lên một tràng cười, khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Trường Ninh đang nghiêng ngả nói cười trong điện thoại và coi tôi như không hề tồn tại: “À, đám A Thất đều ở đây rồi, đến đi, quán trà Ngưng Lộ Hương nhé”.

Cuối cùng tôi cũng đã tìm được cái cớ, lúc anh ta ngắt điện thoại tôi liền lên tiếng: “Anh có việc thì em xin phép về trước”.

“Đợi chút đã, để anh đưa em về”.

“Không cần đâu”.

“Mẹ anh bảo anh nhất định phải đưa em về đến nhà”.

Tôi chỉ còn cách ngồi đợi anh ta và đám A Thất – gọi tôi là “chị Sinh” kia nói chuyện xong. Lặng lẽ uống trà, Trúc điệp thanh, một chén mát lòng, sắp về rồi, sắp nói xong rồi... tôi uất ức thầm nghĩ thế. Những lời mẹ tôi dặn dò trước khi đi, phải về trước chín giờ ba mươi phút giống như thánh chỉ, có giết

chết tôi cũng không dám trái lệnh.

“A, anh Hạ, lâu lắm không gặp”. Một giọng nói lạnh lạnh vang lên khiến trong đầu tôi hiện ngay ra hình ảnh của Vương Hy Phượng. . [Vương Hy Phượng, còn gọi là Phượng Ớt – Một nhân vật nổi tiếng sắc sảo, ghê gớm trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần (BTV)]

Theo tiếng nói là tiếng bước chân dồn tới, hai chiếc bàn tròn trước mặt biến thành ba cái, lại thêm bảy, tám người nữa.

“Giới thiệu chút nhé, đây là Ninh Phúc Sinh bạn gái anh, đây là chị Trần, anh Trương...”. Tôi tiếp tục bị Hạ Trường Ninh hạ gục.

Chị Trần xinh đẹp, quyến rũ ngồi xuống cạnh tôi, tôi cười khan và gật đầu chào, người ta nhìn tôi rất tự nhiên. Tôi thầm nghĩ, chị này nhìn cũng tầm ba mươi, chắc không lên tiếng gọi tôi là “chị Sinh” đâu nhỉ?

Chị Trần châm một điếu thuốc, móng tay sơn đỏ giống như mắt chú thỏ non lướt qua mặt tôi. Chị ấy thốt lên một câu khiến lần thứ hai trong đêm nay tôi không cách nào ngủ ngon được: “Nên gọi là chị Hạ chứ nhỉ?”.

Tôi gục! Tôi gục lần nữa! Tôi muốn thổ huyết tươi mà gục xuống quá!

Hạ Trường Ninh chẳng hề có ý phản đối mà chỉ khẽ mỉm cười âm thầm thừa nhận. Tôi chết chìm trong âm thanh của hai chữ “chị Hạ”.

Đừng trách tôi chửi bậy, thực sự là từ xưa đến giờ tôi chưa nể ai bao giờ, chỉ âm thầm mắng trong bụng thôi, chưa nói ra bao giờ. Bây giờ tôi cũng đang mắng thầm trong bụng đây: Con bà nó! Sao chị không gọi tôi là Tường Lâm, gọi tôi là thím Tường Lâm đi! [Thím Tường Lâm là nhân vật trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV)]

Đây là lần thứ hai tôi mở miệng nói đến chữ về. Trong khi chờ đợi khoảng thời gian rồi giữa cuộc nói chuyện của tốp người thứ nhất và tốp người thứ hai, tôi thể hiện thái độ lễ phép, gia giáo mà con cháu dòng dõi thư hương nên có và nói: “Mọi người cứ vui vẻ, tôi xin phép về trước”.

Chị Trần nhiệt tình ấn vai tôi xuống và nói: “Tôi chưa bao giờ thấy anh Hạ dẫn bạn gái đến, mà mới có tám giờ ba mươi phút, còn sớm mà! Chị Hạ coi thường, không nể mặt tụi này sao?”.

Tôi bước vào xã hội chưa đến mười ngày sao có thể là đối thủ của những người lăn lộn giang hồ già đời như chị Trần đây chứ? Tôi đứng dậy đi về bỏ mặc mọi thứ nghĩa là không nể mặt chị ấy? Bao người đang nhìn tôi, tôi cười khan rồi sử dụng sự dịu dàng đã gìn giữ bao lâu nay làm ra vẻ ngoan ngoãn nói: “Mẹ em dặn phải về nhà trước chín giờ ba mươi”.

Tôi đảm bảo rằng, ngồi thêm chút nữa chắc tôi chết bởi những tiếng “chị Sinh”, “chị Hạ” mà đám người này cứ mở miệng ra là gọi mất. Giọng thỏ non thể này cách xa “chị Sinh”, “chị Hạ” tới hai thế hệ.

Hạ Trường Ninh vẫn ngồi uể oải trên ghế, trước mặt bố mẹ tôi mà đám người thế này, bố mẹ tôi nhất định sẽ nói: “Ngồi nghiêng ngồi ngả, như phường lưu manh”. Nhanh như điện xẹt, tôi đã tìm ra tính từ phù hợp với anh ta rồi. Ngoại hình của anh ta không phải đẹp trai, mà là bá đạo! Là tên lưu manh mặc vest! Cả con người anh ta đều thể hiện điều đó.

Hèn chi nhân viên phục vụ gọi anh ta là anh Hạ, hèn chi cả mười người này chẳng có ai bình thường. Nghe cách giới thiệu là biết, người mở cửa hàng thời trang, người làm vận chuyển, bà chủ quán bar, đội viên điều tra văn hóa... giao lưu bạn bè quá rộng, không khí xã hội quá ngọt ngào.

Không phải tôi không để ý đến anh, Hạ Trường Ninh à! Thực sự là anh không hợp với phong thủy của tôi! Tôi mỉm cười và tiếp tục nói: “Không phải em không nể mặt chị Trần, mà quả thực mẹ em dặn dò phải về nhà sớm”.

Có gọi thì gọi điện cho mẹ tôi đi! Trong lòng tôi thầm nghĩ. Dám làm hư hỏng con gái ngoan của mẹ tôi thì bà ấy sẽ giáo huấn cho một bài chẳng khác gì dạy trẻ tiểu học cả.

“Còn lâu mới đến chín giờ ba mươi, đến lúc đó anh sẽ đưa em về nhà đúng giờ”. Hạ Trường Ninh lên tiếng.

Còn một tiếng nữa mới đến chín giờ ba mươi. Tôi đợi! Tôi gật đầu rồi tiếp tục uống cốc trà Trúc điệp thanh nhạt nhẽo, vô vị. Nếu như có thể, tôi hy vọng miệng mình có thể trở nên độc như rắn lục tre. Chỉ vài lần giao tiếp ngắn ngủi thế mà anh ta mở miệng một cái là tôi không tìm ra lý do để từ chối. Với những gì đã trải nghiệm, tôi chưa bao giờ có kinh nghiệm trở mặt với người khác. Cho dù trong lòng không muốn nhưng bản thân cũng không nhắc mông mà đi được. Giây phút này tôi có chút chán ghét cái hình tượng ngoan ngoãn của bản thân mình.

Một tiếng tiếp theo đó đám bạn của Hạ Trường Ninh đã tăng lên năm mươi người, không, chính xác là năm mươi ba người. Chiếm hết cả nửa quán! Bàn tròn được xếp thành vòng tròn như biểu tượng Olympic, âm thanh ồn ã vang lên lẫn át những tiếng thì thầm của những vị khách khác trong quán.

Tôi như chú cừu non lạc giữa bầy sói, chỉ biết im lặng ngồi thu lu uống trà giữa đám đông. Tôi ngồi đếm hết số người một cách vô vị, đếm cả những câu nói mà tôi đã lên tiếng trong suốt hai tiếng qua. Đồng hồ điện thoại đã chỉ chín giờ hai mươi, Hạ Trường Ninh đang vui vẻ nói chuyện với bạn bè, nói gì tôi cũng không biết nhưng nói chung là đủ loại: Từ những chuyện thông tục trên báo cho tới tin quán bar trong thành phố mới mở, từ câu chuyện cười của ai đó cho tới chuyện về những người bạn mới quen.

Tôi nhớ lại thầy giáo dạy chính trị hồi cấp hai bị học sinh làm cho tức giận tới mức mắng một câu: “Nhẫn nại cũng có giới hạn”.

Giới hạn của tôi là chín giờ ba mươi, đứng dậy bước đi, tuyệt đối không quay đầu lại. Bây giờ... nể tình chú tôi muốn bước vào cơ quan của mẹ anh ta, nể tình gia quy nhà tôi nói phải nể mặt người khác, nể tình tôi đã cố gắng nhẫn nhịn được hai tiếng, tôi nhịn!

Đúng chín giờ ba mươi phút, tôi chuẩn bị ra về. Chị Trần nhanh mắt nhanh tay thấy vậy liền kéo ba lô của tôi lại rồi cười và nói: “Mới có chín giờ ba mươi phút, cuộc sống ban đêm vẫn chưa bắt đầu, ngồi với chị một lúc đi...”.

Tôi rất bình tĩnh, tôi phải lên tiếng lấy lại ba lô của tôi rồi quay người bước đi trước mặt năm mươi ba con người, hay là ngoan ngoãn làm một con cừ non?

Lựa chọn đầu tiên tôi không dám, như thế là trở mặt, tôi không có khả năng làm thế.

Lựa chọn thứ hai tôi không muốn, tôi không thể chịu được Hạ Trường Ninh và năm mươi ba người cùng ngồi để nói chuyện khi người ta xem mặt thế kia.

Tôi chưa kịp nói gì thì Hạ Trường Ninh uể oải lên tiếng: “Cô ấy vội về nhà, nhà quản lý nghiêm lắm...”.

Tôi cứ nghĩ rằng anh ta sẽ để tôi ra về, không ngờ cái miệng thối của anh ta lại thốt lên thế này: “Chú em, mau đi bật bài Về nhà của ai đấy nhì, bài mà chơi bằng saxophone ấy”.

Bà nó chứ! Tôi lớn như thế này rồi nhưng hiếm khi chửi bậy hai lần trong một ngày lắm! Tôi quyết định “thà ngọc nát còn hơn ngói lành”, ức hiếp người quá đáng, thế này là xem mặt sao? Đây là gã đàn ông tốt mà đi tôi giới thiệu sao? Sắc mặt tôi trở nên lạnh băng trong giây lát. Thế nhưng ba lô của tôi bị chị Trần ném lên đùi của Hạ Trường Ninh, anh ta còn lấy đầu ngón tay nghịch ngợm con lợn con màu hồng tôi treo trên đó nữa chứ. Tôi thấy dù anh ta cứ uể oải ườn mình ra ghế nhưng đôi mắt lại phát sáng như đồng xu. Bộ dạng lắm la lắm lét. Lẽ nào anh ta muốn tôi phi tới giật lấy cái ba lô rồi chạy đi sao? Trước mặt bao nhiêu người thế này, tôi cũng không làm được.

“Phúc Sinh, đừng làm chuyện mất mặt thế. Bao nhiêu bạn bè ở đây, muốn một tí rồi anh đưa em về”.

Nghe theo số đông.

Tôi bực đến mức phì cười, những lời anh ta vừa nói... tôi và anh ta thân nhau lắm sao? Tôi kiểm soát về là được chứ gì? Tôi đứng dậy, chị Trần sắc sảo cũng cười và đứng lên: “Đi nào, hai chị em ta đi về”.

Mười giờ ba mươi phút, cuối cùng thì tôi cũng lấy được cái ba lô của mình và ngồi lên chiếc xe việt dã của Hạ Trường Ninh. Ghế sau là chị Trần và hai người đàn ông nữa đi cùng đường.

Hạ Trường Ninh lái lao vút trong đêm, tốc độ nhanh như gió, hai người sau xe hét lên: “Anh Hạ, đây là nội thành đấy”.

Anh ta cau mặt lại và nói: “Không thấy là có người đang vội về nhà sao?”.

Ngoài ầm ức ra tôi thực sự muốn cầu chết anh ta. Ai sai? Là ai sai? Tôi là một cô gái ngoan ngoãn, chất phác, dịu dàng và vô tội cơ mà! Tôi xin thề là tôi không bao giờ gặp lại cái tên lưu manh họ Hạ đã hủy hoại danh tiếng trong sạch của tôi nữa! Tôi thề đấy!

Mười phút sau xe dừng trước cổng nhà tôi, tôi nhảy xuống xe rồi cật lực đập cửa xe lại.

Phía sau vọng ra tiếng nói kinh ngạc của chị Trần: “Cô ấy sao thế?”.

Ha, tôi làm sao à? Lần đầu tiên đi xem mặt, tôi cảm thấy mình chẳng khác gì động vật được người ta chiêm ngưỡng, tôi làm mặt lạnh không được sao? Tôi mượn cửa xe để trút giận không được sao? Tôi chạy ngay vào nhà mà không thèm quay đầu lại.

Sau lưng vang lên tiếng của Hạ Trường Ninh, vừa bắt lực lại đầy quan tâm: “Tính trẻ con ấy mà”.

Hình như tôi và anh ta mới gặp nhau lần đầu tiên, thời gian nói chuyện với nhau cộng lại liệu có đến ba phút? Tôi bức xúc quay lại lờm anh ta một cái, và cái lờm ấy đã đổi lấy con ác mộng: “Mai tan ca anh đến đón em”.

“Hạ Trường Ninh, anh đừng...”.

Còn chưa nói dứt câu đã bị anh ta ngắt lời: “Di em bảo chiều mai em chỉ có một tiết, ba giờ ba mươi phút đúng không? Vậy bốn giờ anh đợi em ở cổng trường”.

Nắm chặt tay, móng tay cắm cả vào da thịt! Ngày mai không có năm mươi ba người “tùy tùng” kia tôi nhất định sẽ nói với anh ta rằng, tôi không phải cốc trà của anh ta! Cái tên lưu manh không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xem mặt chiêu số hai: Vây Ngụy cứu Triệu

Sao tự nhiên tôi và anh ta lại thành bạn bè thế này? Sao tôi lại đồng ý cuối tuần đến trường bắn với anh ta chứ? Không phải tôi đã quyết là sẽ không gặp anh ta nữa sao? Hạ Trường Ninh quả là lợi hại.

0o0

Tôi tức giận vào nhà, trước khi vào cửa còn hít thật sâu. Tôi cảm thấy khó chịu trong người, chả nhẽ sau này tôi phải dựa vào việc đi xem mặt để giải quyết chuyện cá nhân hay sao? Tên đầu tiên là Hạ Trường Ninh mặt dày, vậy người tiếp theo sẽ là ai? Lẽ nào tôi chỉ có thể chọn một người “kém trên hơn dưới” trong những người đi xem mặt này để giải quyết cho xong việc này sao?

Tôi vô cùng hy vọng sẽ có một tình yêu lãng mạn đẹp như mơ khiến tôi tim đập chân run xuất hiện. Người yêu đẹp trai, vừa dịu dàng vừa quan tâm lại thấu hiểu tâm tình, có thể nấu nướng thì càng tuyệt... Nằm mơ! Tổng kết xong một hồi tôi mới vào nhà.

Bố mẹ tôi lập cập bước xuống từ trên ghế sofa. Mẹ tôi sầm mặt lại nói: “Phúc Sinh, sao mà về muộn thế hả? Không phải đã dặn về nhà trước chín giờ ba mươi phút sao? Gọi điện thoại thì không nghe!”.

Câu này mẹ nên nói với tên lưu manh kia mới đúng! Ba lô của tôi bị người ta ném lên đuôi anh ta, tôi nghe làm sao được chứ! Tức giận đây mình!

Tôi ngồi vào ghế rồi kể lại hết chuyện cho bố mẹ nghe, tôi kể vô cùng ảm ức, vô cùng chán nản... nhưng chuyện chán nản hơn đã xảy ra.

“Phúc Sinh à, bố thấy Hạ Trường Ninh cũng thích con đấy, mới gặp lần đầu mà đã xác định quan hệ rồi, được lắm!”.

“Nhìn ông vui chưa kìa, Phúc Sinh nhà ta sinh ra đã có phúc rồi, hôm Phúc Sinh ra đời là hôm tôi nhận được thông báo chuyển từ giáo viên hợp đồng vào biên chế. Giống như Phúc Sinh nhà ta, ngoan ngoãn, thuần khiết, vốn đã khó tìm rồi, chả nhẽ Hạ Trường Ninh lại không để ý đến nó?”. Mẹ tôi nháy mắt với bố và nói.

Tôi tròn miệng trợn mắt.

Không, không, đây không phải là điều tôi muốn thấy. Lẽ nào bố tôi không tức giận đến mức lấy điện thoại mắng đi tôi mấy câu vì tội giới thiệu lung tung sao? Chả nhẽ bố tôi lại không nên mắng cho cái tên Hạ Trường Ninh mặt dày kia mấy câu?

Bỗng chốc trong tôi có cảm giác đau đớn vì bị bỏ rơi, sự việc đến nước này chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Tôi hắng giọng rồi nghiêm túc nói với bố mẹ: “Con đã lớn rồi, những vấn đề cá nhân con tự biết phải giải quyết thế nào. Con không thích Hạ Trường Ninh. Còn nữa, nói với đi là đừng tiết lộ công việc của con cho Hạ Trường Ninh nữa. Con mới đi dạy, anh ta đến tìm con sẽ có ảnh hưởng không tốt”.

Tôi nói xong đi về phòng đóng cửa đi ngủ ngay lập tức mà không thèm nhìn thái độ kinh ngạc của bố mẹ tôi lấy một cái. Tôi lớn thế này rồi mà đây là lần đầu tiên ăn nói với bố mẹ như thế. Đêm nay liệu họ có ngủ không ngon như tôi không?

Tôi trần trọc mãi trên giường, cảm giác ảm ức vẫn sục sôi trong lòng. Sự đá kích mà Hạ Trường Ninh và năm mươi ba người bạn của anh ta gây ra cho tôi quá lớn. Người so với người thật tức quá, rõ ràng là lực lượng không cân xứng. Tất cả đều nói tốt cho anh ta, tất cả đều đứng về phía anh ta, tôi có thể không tức giận được sao?

Có lẽ, tôi cũng nên hận bản thân mình đã không đủ dũng cảm mà dứt khoát ra đi trước mặt bao nhiêu người như thế. Bây giờ cố gắng hồi tưởng lại, nếu làm lại lần nữa tôi nhất định sẽ nhắc nhở ngay. Đáng tiếc ông trời không cho tôi cơ hội này, tôi chỉ còn cách một mình trốn trong phòng ôm hận.

Tôi gọi điện cho cô bạn thân cấp ba – Mai Từ: “Hôm nay tớ đi xem mặt rồi, đối tượng là một tên lưu manh”.

“Hả? Trời ơi, lại là lưu manh ư!”.

Câu này của Mai Từ khiến tôi bình tĩnh hơn nhiều, nguôi giận hơn nhiều. Tri kỷ có khác! Tôi nghiêng răng nói: “Hai người hẹn hò nhau xem mặt thế mà anh ta gọi tới năm mươi ba người tùy tùng!”.

“Cái gì? Sao lắm thế? Anh ta bị bệnh à?”.

Lại thoải mái thêm chút nữa, tôi tiếp tục: “Mẹ tớ quy định về nhà trước chín giờ ba mươi phút, anh ta dềnh dàng đến mười giờ ba mươi phút mới đưa tớ về. Lúc trước tớ đòi về thì anh ta lại bảo phục vụ quán trà bật bài Về nhà. Tớ phải nghe hết đấy! Mai Từ, thế mà tớ phải nghe hết đấy!”. Tôi vô cùng đau đớn vì hành động mất mặt của mình.

“Trời ạ, rõ ràng là anh ta không muốn cho cậu như ý mà. Anh ta cố ý đấy!”.

Haizz! Mai Từ nói một thôi một hồi rồi đưa ra kết luận: Tôi bị anh ta chơi đùa. Rõ ràng là Hạ Trường Ninh chơi tôi. Có đáng không? Không muốn xem mặt thì cũng không cần chơi tôi chứ! Tôi với anh ta mới gặp nhau lần đầu tiên! Anh ta, anh ta chắc chắn là một tên lưu manh. Cái tên lưu manh dám trêu đùa một cô gái như tôi!

Tôi chợt nhớ ra anh ta nói ngày mai tới đón tôi lúc tan ca. Tôi phải báo thù! Tôi phải cho anh ta biết rõ rằng tôi coi thường anh ta! Bảo cho anh ta biết mau biến khỏi tầm mắt của tôi!

Sáng sớm khi đang ăn cháo mẹ tôi nói: “Phúc Sinh à, nếu con thực sự không thích Hạ Trường Ninh, bố mẹ cũng không ép con, bây giờ không còn kiểu tự ý quyết định hộ con cái nữa rồi”.

Nghe giọng điệu của mẹ tôi có chút tiếc nuối.

Tôi lau miệng rồi kiên định nói với mẹ: “Con thực sự không thích anh ta”.

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu rồi hỏi: “Phúc Sinh, sao mẹ cảm thấy đi làm rồi con trở thành người khác hoàn toàn thế nhỉ?”.

Bỗng chốc tôi có cảm giác mình như quả bóng bị xì hơi. Không phải tôi biến thành một người khác, chỉ là từ trước đến giờ tôi hiếm khi có ý kiến trái ngược với họ. Thế nhưng đây là việc cả đời tôi, tôi nhất định không thể bỏ buộc đời mình với cái tên lưu manh kia được.

“Mẹ, con lớn rồi, cũng đã đi làm rồi, con không còn là trẻ con nữa”.

“Mẹ biết, nhưng xã hội phức tạp lắm, con mới đi làm được mấy ngày chứ? Nghe mẹ không sai được đâu con, Hạ Trường Ninh có điều kiện đầy đủ, con cứ thử suy nghĩ lại xem? Mẹ không hại con đâu, di con cũng không hại con đâu”.

“Con không có cảm giác”.

“Haizz, đám người trẻ tuổi như các con gọi cái gì là cảm giác chứ? Mẹ với bố đây lấy nhau kiểu đấy, không phải hạnh phúc đến bây giờ sao?”.

Được, tôi biết ngay là mẹ tôi sẽ nói thế.

Năm đó là ông nội tôi đích thân đến nhà bà ngoại tôi hỏi cưới, bà tôi nhìn anh bố tôi một cái là đồng ý ngay mà không hỏi ý mẹ tôi thế nào. Đúng là hôn nhân thời bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Nhưng mà số mẹ tôi may, bố tôi không phải lưu manh, bố tôi là một chính nhân quân tử rất yêu mẹ tôi.

Nhìn ánh mắt mẹ tôi quyết định tìm cách: “Nói chung là không thể nhìn thấy một cái cây gãy cổ là vội vàng dựng lên ngay được? Mẹ, hay là con đi xem mặt vài lần nữa, có gì còn lựa chọn?”.

Câu này mẹ tôi nghe thích lắm, bản thân bà cũng muốn con gái yêu của mình chọn trăm người lấy một người, nên cười hóm hờ và khen tôi đã lớn thật rồi.

Trước khi đến trường lên lớp, mẹ còn dặn thêm một câu: “Nếu thực sự không thích người ta thì con cũng nên ăn nói cẩn thận với Hạ Trường Ninh, đừng khiến cho quan hệ thêm căng thẳng. Nhà người ta cũng có tiếng có tăm ở thành phố này, chông di muốn chuyển việc cũng còn phải nhờ người ta”.

Tôi gật đầu đồng ý.

Bất cứ cuộc xem mặt nào nếu một bên không hài lòng thì có thể không liên lạc nữa, hoặc nhờ người mai mối nói lại ý với người ta. Tôi là loại thứ ba, tôi phải tự mình đi nói với Hạ Trường Ninh đang đứng ở cổng trường.

Tôi phải nói thẳng với anh ta: “Tổng giám đốc Hạ, chúng ta không hợp nhau, thôi nhé”.

Tôi thấy câu này chẳng có gì sai cả. Quyết đoán ngay tức thì, không lồi thối sau này, không có gì mờ ám. Thế là tôi ưỡn ngực ngẩng đầu đi ra ngoài cổng.

Hôm nay Hạ Trường Ninh không đóng bộ complet nữa mà đã đổi sang quần áo đơn giản và thoải mái hơn. Đứng cạnh anh ta tôi mới phát hiện ra ít nhất anh ta cũng phải cao một mét bảy mươi tám, đối với tôi mà nói chiều cao này đủ khiến tôi ngước nhìn rồi. Anh ta cắt đầu đinh nhìn rất mát mẻ, bây giờ tôi mới nhìn kỹ, Hạ Trường Ninh không đặc biệt đẹp trai nhưng trông cũng sáng sủa, ưa nhìn. Đáng tiếc, tôi đã hiểu ra rằng anh ta vốn là một tên lưu manh từ trong máu.

Tôi định thần lại đi về phía anh ta và gọi: “Tổng giám đốc Hạ”.

Anh ta quay lại cười nói: “Tổng giám đốc gì chứ, em đâu phải nhân viên của anh. Hay là đến công ty anh làm đi?”.

Suýt nữa thì tôi mắc nghẹn. Tình hình không ổn, tôi qua anh ta nói không nhiều, nhưng câu đầu tiên trong ngày hôm nay đã độc địa như vậy. Tôi cười trừ, không biết phải trả lời câu hỏi trên thế nào nữa.

“Ừ, hôm nay ra đáng giá viên đấy!”. Anh ta nhìn tôi từ trên xuống dưới với vẻ hài lòng.

Tôi sợ bản thân mình quá nhỏ bé, không chịu đựng được nên mặc bộ váy áo nghiêm chỉnh một chút. Chẳng ai lại ra tay đánh kẻ đang cười, anh ta khen như thế bỗng dưng sự tức giận và sức chiến đấu trong tôi tan biến hết. Sự khó chịu trong lòng tôi đành lên tiếng: “Cũng tạm được”. Nhớ ra mục đích ngày hôm nay, tôi vội nói: “Hôm qua anh giới thiệu với bạn bè anh như thế không được, tôi...”.

Tôi còn chưa kịp thốt lên câu “Chúng ta không hợp nhau” thì anh ta đã vội ngắt lời tôi: “Do anh đường đột quá, sau này sẽ không thế nữa”.

Tôi tạm thời như trút được gánh nặng. Anh ta cũng thông minh đấy, tôi chưa kịp nói mà đã hiểu ý tôi rồi. Như thế này cũng tốt, đỡ phải sượng sùng nói

với anh ta: “Tôi không thích anh”. Cây sợ xước vỏ người sợ mất mặt, mọi người cứ thế này cho dễ sống.

“Bạn anh hôm nay khai trương một cửa hàng ở phố này, bảo anh đến góp vui, mình đi đi”.

Theo hướng anh ta chỉ, tôi thấy đúng là có một cửa hàng quần áo mới khai trương hôm nay cách đây không xa lắm, bên ngoài cửa đặt rất nhiều lẵng hoa. Hạ Trường Ninh đã nói thế đương nhiên tôi cũng ngại từ chối, đằng nào cũng chỉ vài bước là tới, đến nơi chào hỏi nói câu “chúc mừng” là xong. Chỉ cần không lật mặt với anh ta thì sau này cũng chẳng có liên can gì cả.

Tôi nghĩ rất đơn giản nhưng thực tế đã chứng minh, tôi hoàn toàn sai lầm.

Bước vào cửa hàng, Hạ Trường Ninh và chủ cửa hàng hỏi thăm nhau nhiệt tình, tôi tùy ý ngắm vài bộ quần áo treo trên mắc, chỉ đợi anh ta nói xong là đi về.

“Phúc Sinh, lại đây anh giới thiệu”.

Tôi sững người lại, không phải anh ta lại định giới thiệu tôi là bạn gái đấy chứ?

“Đây là anh Vương, ông chủ cửa hàng. Còn đây là Phúc Sinh bạn tôi”.

Bỏ bớt đi chữ “gái”, tâm trạng tôi thấy thoải mái hẳn, tôi vui vẻ chào hỏi anh Vương.

“Phúc Sinh, em đi chọn quần áo đi”. Hạ Trường Ninh nói.

Tôi lắc đầu: “Tôi không mua quần áo”.

Anh ta hạ thấp giọng giải thích: “Cửa hàng này bán đồ nữ, anh mua năm nghìn tệ để cổ vũ. Em cứ chọn thoải mái đi, coi như giúp anh việc này”.

Tôi hiểu ý anh ta, liền hỏi: “Mẹ anh mặc số bao nhiêu? Hoặc bạn anh cũng được?”.

Hạ Trường Ninh cười và nói: “Mẹ anh không mặc được mấy kiểu này đâu, em chọn số bé thôi”.

Tôi bất giác đỏ bừng mặt. Cửa hàng này bán toàn đồ cho giới trẻ. Anh ta thuận tay vợ lấy mấy bộ rồi đưa cho tôi ra hiệu vào phòng thử đồ, tôi bước vào đó một cách tự nhiên. Vừa thay đồ vừa nghĩ lại chuyện này. Hạ Trường Ninh đến ủng hộ bạn, cần bỏ ra năm nghìn tệ mua quần áo trong cửa hàng. Bởi vì là đồ nữ, anh ta lại muốn mua số nhỏ, vì thế cần tôi giúp anh ta thử đồ...

“Thưa cô, cô thử đồ xong chưa ạ?”. Nhân viên phòng thử đồ hỏi tôi.

Tôi vẫn nghĩ chưa ra câu hỏi này thì đã bị nhân viên hỏi thúc, hôm nay khai trương nên cửa hàng có nhiều người đến mua ủng hộ, nói chung cứ chiếm dụng phòng thay đồ lâu thế này cũng không tốt nên tôi vội vàng thay đồ rồi ra ngoài.

“Oa, chị dâu mặc bộ này đẹp thế!”.

Câu này như một đòn giáng vào đầu tôi, nghe thấy hai từ “chị dâu” là tôi cảm thấy khó thở.

“Tôi không phải là...”.

“Phúc Sinh mặt mông lắm, đừng đùa linh tinh”. Hạ Trường Ninh cười hi hi giải thích với anh bạn.

Anh ta nói không sai, nhưng sao tôi cứ có cảm giác như “lạy ông tôi ở bụi này” thế nhỉ?

Trong mắt Hạ Trường Ninh hiện lên đầy vẻ cười cợt, anh ta thỏa mãn nhìn tôi, bất giác tôi hận bản thân mình sao ngu ngốc thế. Anh ta có thể tùy ý mua năm nghìn tệ tiền quần áo rồi tặng những cô gái mà anh ta quen là được rồi, tại sao lại cần tôi thử chứ?

Tôi tức tốc quay lại phòng thử đồ mặc lại quần áo của mình. Lúc quay ra đã thấy Hạ Trường Ninh linh kinh mấy túi ở tay, thân mật nói chuyện với ông chủ Vương.

Thấy tôi đi ra anh ta vội vã vai tạm biệt ông chủ Vương.

“Tôi về nhà đây”. Tôi cũng chào anh ta.

“Để anh đưa em về”. Hạ Trường Ninh cười.

“Không cần đâu, nhà tôi cách trường không xa lắm”.

“Đằng nào anh cũng đang rảnh, để anh đi về cùng em”.

Tôi có thể nói gì bây giờ? đành đi cùng anh ta về nhà vậy.

Con đường bình thường chỉ đi mười phút vậy mà hôm nay sao mà dài thế. Bên đường có vô số cửa hàng quần áo, đồ da, thủ công mỹ nghệ. Hôm nay Hạ Trường Ninh vô cùng rảnh rỗi, qua mỗi cửa hàng anh ta đều muốn vào xem. Tôi đi vào theo anh ta, nghe anh ta giới thiệu với chủ quán: “Phúc Sinh bạn tớ, đây là...”

Mặc dù đã bỏ đi chữ “gái” nhưng những người quen, bạn bè của anh ta vẫn nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ mờ ám.

Thấy cửa hàng tiếp theo tôi không có ý bước vào nữa. Anh ta chuẩn bị bước vào thì tôi nói: “Anh cứ từ từ mà xem, tôi về trước đây”.

Hạ Trường Ninh cũng không bước vào các cửa hàng nữa, có điều đi qua mỗi cửa hàng anh ta đều chào hỏi chủ cửa hàng, chủ cửa hàng liền chạy ra ngoài nói chuyện với anh ta, anh ta lại lặp lại màn giới thiệu hết lần này đến lần khác, ánh mắt mờ ám lại nhìn lên người tôi. Tôi bắt đầu hối hận tại sao mình lại đi bộ về nhà cơ chứ! Lại còn đồng ý để anh ta đưa tôi về. Thực sự là tự nhốt đá giáng vào chân mình rồi.

Tôi nghi ngờ anh ta là dân xã hội đen thu tiền bảo kê, vì thế mới có thể quen biết nhiều chủ cửa hàng ở con phố này như thế được chứ.

Cuối cùng không nhịn được tôi lên tiếng hỏi: “Anh quen hết à?”.

Anh ta cười thành tiếng và nói: “Không quen thì chào hỏi làm gì?”.

Tôi ngu! Tôi ngu được chưa?

“Có nơi là do công ty anh lắp đặt camera cho, có nơi là bạn của bạn, chơi lâu thì thành bạn bè hết. Em trai anh làm ở đồn công an gần đây nên anh thường xuyên đến!”. Anh ta giải thích một lượt.

Tôi chẳng nói gì cả, đến cửa nhà, tôi mới nhẹ nhõm nói tạm biệt anh ta, ý là sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.

Anh ta gọi tôi lại và nói: “Phúc Sinh, dù chúng ta mới gặp nhau hai lần, nhưng cũng tính là bạn bè, đúng không?”.

Bạn bè? Tôi có thể cứng rắn mà nói: “Hạ Trường Ninh, chúng ta không phải bạn bè” sao? Sáng sớm đi mẹ tôi đã dặn đừng để mối quan hệ này căng thẳng quá, bạn bè cũng có nhiều loại, chúng tôi là loại “bạn bè” sẽ không gặp lại nhau nữa! Tôi gật gật đầu một cách vô trách nhiệm.

Ai mà biết được cái gật đầu này lại trùng chiều của anh ta.

Hạ Trường Ninh cười khà khà nói: “Cuối tuần rồi không? Bạn anh rủ đến trường bắn chơi?”.

“Tôi phải lên lớp, không rồi”. Tôi cứ nghĩ trả lời thế này là xong chuyện rồi.

Anh ta còn cười tươi hơn nữa: “Chúng ta đến câu lạc bộ ăn cơm tối rồi bắn mấy phát, không ảnh hưởng đến giờ lên lớp ban ngày của em đâu”.

“Tôi mẹ tôi...”.

“Chắc chắn sẽ đưa em về trước chín giờ ba mươi phút, không giống như hôm qua đâu. Hôm qua đúng thực là bạn bè anh nói chuyện nhiều nên không đi về sớm được”.

Tôi còn có thể nói gì được nữa sao, chỉ còn cách gật đầu. Trước mặt Hạ Trường Ninh tôi sắp biến thành con gà mổ thóc rồi.

Anh ta thuận tay đưa túi đồ cho tôi và nói: “Của em”.

“Tôi không cần”. Tôi biết ngay là sẽ thế mà. Định chơi trò viên đạn bọc đường sao, tôi thừa hiểu anh ta định làm gì.

“Đằng nào cũng mua rồi, toàn mua số của em, không mắc thì lãng phí. Những cô bạn gái anh quen không ai gầy như em cả. Đều là bạn bè, đừng như người ngoài thế chứ!”. Anh ta nói vô cùng tự nhiên.

Làm sao tôi có thể mắc lừa anh ta được chứ, tôi cười nói: “Vay cứ để nó lãng phí đi”.

Hạ Trường Ninh sững lại, anh ta cũng không ép tôi nhận, đành cầm lấy túi đồ rồi nói “tạm biệt” và đi luôn.

Về đến nhà tôi vẫn không thể hiểu được vì sao đột nhiên tôi lại thành bạn bè với anh ta? Sao tôi lại đồng ý cuối tuần này tới trường bắn với anh ta chứ? Chẳng phải tôi đã quyết sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa sao? Hạ Trường Ninh quả là lợi hại. Cuối tuần tôi không thể đi được, tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Xem mặt chiêu số ba: Nhớ thanh mai trúc mã

Trong lúc nói chuyện, tôi nhìn thấy anh ta nhai con bọ xít tách một cái, nát buồm, tôi khẽ rùng mình. Tôi không muốn nói chuyện yêu đương với tên bác sĩ này.

0o0

Mẹ tôi sau khi nghe tôi kể xong mọi chuyện liền tán thưởng: “làm đúng lắm, tuyệt đối không được tùy tiện nhận quà! Dù nhà ta với nhà cậu ấy không so được, nhưng không thể để cậu ta coi thường chúng ta được. Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh có tiền là việc của cậu ta, sau này có tặng đồ đắt nữa con cũng không được nhận, biết chưa?”.

Tôi dờ khóc dờ cười nói với mẹ: “Không phải nhận quà của anh ta thì anh ta sẽ coi thường mình, mà quan trọng là con không có cảm tình gì cả, con không thích anh ta”.

Mẹ nhìn chăm chăm vào tôi rồi nghiêm mặt lại nói: “Phúc Sinh, ý con là nếu con có cảm tình với cậu ấy, con thích cậu ấy thì con sẽ nhận số quần áo năm nghìn tệ kia hả?”.

Thảm rồi, sắp bị mẹ dạy dỗ đến nơi rồi. Ai cũng bảo thành phần tri thức thì thanh cao, thực ra tôi thấy lòng tự tôn trong người họ quá mạnh mẽ. Bố mẹ tôi lo lắng người ta nói ra nói vào. Họ không phản đối việc tìm một người có điều kiện nhưng lại sợ người khác nói con gái ham hố lấy người nhiều tiền của. Tôi cúi mặt ăn cơm, vừa ăn vừa tỏ rõ thái độ: “Dù thích anh ta con cũng không lấy, dù quà cáp có đắt mấy cũng không nhận. Ý con là con cũng không thích anh ta”.

Bố mẹ tôi nghe xong mới thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy việc dạy dỗ tôi từ nhỏ đến giờ rất thành công.

Thấy tôi không có tình cảm với Hạ Trường Ninh, mẹ tôi đã chuẩn bị giới thiệu đối tượng xem mặt thứ hai cho tôi.

Lần này là Hà Cổ, con trai của di Cổ, ngày bé còn chơi chung trong một cái sân lớn, anh ấy lớn hơn tôi bốn tuổi, bây giờ đang làm bác sĩ ở bệnh viện thành phố.

“Không những biết ngon nguồn gốc tích rồi, mà nhà ấy cũng môn đăng hộ đối với nhà ta. Hơn nữa, có con rể làm bác sĩ, trong nhà có ai ốm đau thì tiện quá còn gì?”. Mẹ tôi rất hài lòng với điều kiện của Hà Cổ.

Tôi nghĩ lại một hồi lâu, cố gắng tìm kiếm người tên Hà Cổ trong đám trẻ hay chơi đùa cùng nhau hồi xưa.

Lần gặp mặt này bình thường hơn, gia đình tôi ăn cơm với gia đình Hà Cổ. Hà Cổ là người rất bình thường, không nói nhiều chững chảng nói ít, tương mạo cũng bình thường, kiểu như nếu ném vào đám đông thì nháy mắt một cái là chẳng tìm thấy đâu nữa.

Tôi và anh ta quả thực rất tương xứng, hoàn cảnh gia đình như nhau, ngoại hình cũng tương đối, tính cách cũng khá nhẹ nhàng nữa.

Tôi không phải là người đặc biệt hướng ngoại, cũng không lạnh lợi lắm, chỉ khi nào đi với đám Mai Tử thì mới nói nhiều hơn một chút, bình thường cũng khá trầm tĩnh. Hà Cổ cũng không nói nhiều, có nói cũng chỉ nói mấy câu khách sáo đề không khí không chìm vào im lặng.

Bố mẹ hai bên lại nói chuyện vô cùng sôi nổi, vô cùng vui vẻ.

Nếu như thành thông gia rồi thì hai bên vốn đã là bạn bè, hai bà mẹ lại có tiếng nói chung. Nghề giáo viên và bác sĩ lại rất được hai bên phụ huynh ưng ý.

Chỉ là tôi không có cảm giác tim đập rộn rã hay đỏ mặt.

Theo lời mẹ tôi nói thì: “Yêu từ cái nhìn đầu tiên là viết trong tiểu thuyết, là diễn trên ti vi, hai đứa cứ gặp nhau là có cảm xúc ngay”.

Hà Cổ hẹn tôi thứ bảy ăn tối ở quán Thực Cổ Trai, bản thân tôi không muốn đến trường bắn với Hạ Trường Ninh chút nào. Tôi không có thiện cảm với Hạ Trường Ninh, tự nhiên cũng không nghĩ việc này làm gì. Nhưng nếu biết trước hôm nay sẽ ăn gì thì tôi thà đi tới trường bắn với Hạ Trường Ninh còn hơn.

Hà Cổ gọi ba món ăn và một món canh. Khi tôi đến nơi anh ta đã gọi xong rồi. Về lý mà nói, anh ta nên đợi tôi đến, cho tôi xem thực đơn rồi mới gọi món, thế mới lịch sự. Hà Cổ cười nói: “Chắc chắn là em chưa ăn bao giờ nên anh gọi trước rồi”.

Quán Thực Cổ Trai này tôi chưa đến bao giờ, anh ta đã gọi món nên tôi chỉ còn biết cười mà đợi.

Lát sau món ăn được mang lên, có châu chấu hương cá, bọ xít xào, ve sầu rán.

Hà Cổ gấp một con châu chấu cho vào bát tôi rồi cười khà khà nói: “Phúc Sinh, em còn nhớ ngày bé chúng ta hay đi bắt châu chấu bên đường sắt rồi nướng ăn không? Anh còn nhớ là em bẻ chân châu chấu ăn giống như chân gà chọi ấy, ăn vô cùng nhẹ nhàng, không giống anh, nhai rau ráu phát là hết”.

Tha lỗi cho tôi, tôi thực sự không nhớ trước đây còn có chuyện như thế. Cho dù tôi không nhớ được thì có chuyện thế này rơi vào đầu tôi khiến tôi có

cảm giác không thoải mái chút nào.

Tôi nhẹ nhàng bứt từng chân châu châu ra ăn như chân gà chọi sao? Dạ dày tôi đang co rút.

Trong mắt Hà Cổ ngập tràn những hồi ức. “Hồi đó anh còn nghĩ, đáng về khi ăn của em thật đáng yêu, ăn vô cùng ngon miệng, anh không kiềm chế được liền ăn một con”.

Anh ta ăn châu châu vì bị tôi hấp dẫn sao?

“Chắc em không biết chứ hàm lượng protein của các loại côn trùng này rất cao, anh bị nghiện ăn rồi. Đây là bọ xít xào, em nhìn nó nhiều mỡ thế này chứ thực ra khi cho vào chảo không cần cho mỡ, bọ xít tự tiết ra mỡ”. Hà Cổ vừa nói vừa vừa gấp một con bọ xít bị xào cứng hết cả chân cho vào miệng.

Trong lúc nói chuyện, tôi nhìn thấy anh ta nhai con bọ xít tách một cái, nát buồm, tôi khẽ rung mình. Tôi không muốn nói chuyện yêu đương với tên bác sĩ này.

“Khà khà, lớn rồi nhưng lại nhát gan, đúng không? Không sao đâu, em đừng nghĩ tới hình dáng của nó, cứ ăn là xong, vị ngon lắm!”. Đồng chí Hà Cổ này rất cố gắng, rất quan tâm, anh ta gấp một con ve, bỏ đầu bỏ đuôi đi, giống như bỏ vỏ tôm rồi bỏ cổ con ve vào bát của tôi.

“Phần cổ ve toàn thịt nạc, ăn rán thế này thơm lắm”.

Tôi hít sâu một cái rồi nói với anh ta: “Không đâu, em không nuốt được”.

Việc này không phải tôi thích giả vờ là được. Tôi thực sự không nuốt được, mà không chỉ có thế, cả người tôi bây giờ cảm giác như có côn trùng đang ngo ngoáy.

Hà Cổ lấy làm tiếc nuối, anh ta thở dài rồi nói: “Anh còn nghĩ ăn những thứ này có thể cùng em nói chuyện chơi đùa ngày xưa nữa. Thôi, không ăn được thì đừng miễn cưỡng. Chúng ta đi đi”.

Đang nói thì có người mang một nồi canh tới. Hà Cổ cười và giới thiệu: “Đây là món canh đặc biệt của cửa hàng đây, không sao đâu, em không ăn thì cũng nhìn một chút đi. Tên món canh là Thủy triều dâng trào, canh là canh chua, cho chút rượu vào, giống như cách làm tôm say đó”. [Đây là cách cho tôm vào rượu, tôm sẽ say cho đến chết (ND)]

Tôi tò mò nhìn anh ta mở vung nồi canh, bên trên mặt nồi còn nổi một lớp màu trắng như hoa.

Hà Cổ dường như đang háo hức chờ điều gì đó xảy ra vậy, anh ta vẫn luôn miệng nói: “Đợi chút, sắp được rồi. Nhìn này, động đây rồi, tên món ăn có thấy đúng không? Những con giòi này một khi tỉnh rượu sẽ cựa quậy, tựa như thủy triều dâng...”.

Tôi đã phi thẳng ra ngoài quán Thực Cổ Trai và nôn thốc nôn tháo. Giòi! Anh ta bảo tôi ăn con giòi còn sống, còn đang ngo ngoáy!

Hà Cổ chạy theo tôi và nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ: “Phúc Sinh, chẳng phải em rất can đảm, rất thích những thứ mới lạ đầy kích thích sao?”.

Phút chốc trong đầu tôi bỗng nhớ lại chuyện hồi nhỏ. Hồi đó còn ở dưới thị trấn, mẹ tôi chưa chuyển về trường tiểu học trong thành phố, đám con gái công nhân viên trong trường thường tụ tập chơi đùa bên bờ sông hoặc đường sắt. Nhưng đứa bé gái vô cùng can đảm, rất thích những thứ mới lạ đầy kích thích không phải là tôi – Ninh Phúc Sinh! Cùng lắm là tôi đi theo bọn họ và chỉ đứng nhìn, đứa bé thích thú ăn cang châu châu không phải là tôi, từ nhỏ đến giờ tôi chẳng có chút hứng thú nào với côn trùng cả.

Hà Cổ, anh muốn tìm lại thanh mai trúc mã, Liệu có phải tìm nhầm người rồi không? Bây giờ tôi không còn sức lực để giải thích với anh ta nữa, tôi chỉ muốn rời xa Thực Cổ Trai bán côn trùng, bán giòi này càng xa càng tốt. Cứ nghĩ tới lớp giòi trắng trắng như hoa đang ngo ngoáy trên mặt nồi canh là tôi lại buồn nôn.

Tôi có sức mà không có lực, xua xua tay nói với Hà Cổ: “Em về nhà đây”.

Hà Cổ dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, gương mặt xấu hổ và đầy vẻ hối lỗi. Anh ta muốn nói gì đó nhưng thấy tôi gọi taxi rồi nên đành cười lịch sự và nói: “Tạm biệt”.

Lái xe là một thanh niên trẻ, nhìn tôi đi ra từ hướng ấy liền nói đùa: “Không phải người dũng cảm thì thực sự không dám bước chân vào Thực Cổ Trai, tôi đã chờ mấy người lên xe còn nôn đấy”.

Lái xe vừa nói như thế khiến tôi không chịu nổi liền bò ra phía cửa sổ và nôn khan. Sao những thứ càng buồn nôn thì ấn tượng lại càng sâu sắc!

Lái xe sợ quá liền đi chậm lại và hỏi: “Chị không sao chứ? Chị đâu?”.

Tôi... Tôi choáng!

Tôi quay đầu lại nhìn cậu ta như một cái máy, cậu ấy cười và nói: “Em không nhận nhầm đâu, hôm đó mấy anh em đến gặp anh Hạ, anh ấy còn dẫn bạn gái đến uống trà...”.

“Dừng xe! Tôi đến nơi rồi”. Xuống xe, tôi nói rõ ràng từng từng câu từng chữ với cậu ấy: “Tôi không phải là bạn gái của anh Hạ nhà cậu”.

Lái xe trẻ tuổi khẽ sững lại rồi cười, cầm hất lên và nói: “Chị dâu đừng trách em nói đùa, đó không phải là anh Hạ sao?”.

Tôi sững người và quay đầu lại nhìn, thấy Hạ Trường Ninh đang đi về phía tôi, trong khoảnh khắc ấy đầu tôi trống rỗng. Tôi tắt máy, thực lòng không muốn cùng anh ta đi tới trường bắn. Tôi nên nói gì bây giờ?

“Được đấy, mẹ em quy định về nhà trước chín giờ ba mươi mà”.

Giọng anh ta pha chút châm biếm. Hôm nay tôi thực sự không vui chút nào, tôi cúi mặt nhìn xuống đầu ngón chân, dồn dừng khí từ đan điền lên cổ họng và lí nhí nói: “Tôi không thích tới trường bắn, anh đừng đến tìm tôi nữa”.

Nói xong câu này tôi cảm thấy mình mạnh mẽ hơn một chút, ngược đầu lên nhìn anh ta.

Tôi và anh ta là người của hai thế giới khác nhau, những người bạn, vòng giao tiếp xã hội của anh ta hoàn toàn khác với tôi. Không là bạn gái mà chỉ là bạn thôi tôi cũng cảm thấy không tiện chút nào.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi một lúc rồi nói: “Muộn rồi”.

Cái gì? Cái gì muộn rồi?

Tôi ngẩng người nhìn anh ta không hiểu. Hạ Trường Ninh cười nhạt và nói: “Sắp chín giờ ba mươi phút rồi, về đi! Hôm khác anh đến tìm em sau”.

“Ý tôi là, anh đừng đến tìm tôi nữa”. Tính khí quật cường của tôi bị kích hoạt rồi, tôi chẳng thêm để ý đến thể diện gì nữa, lễ phép với công việc của chú cái gì nữa, tôi nói thẳng luôn.

Hạ Trường Ninh không thêm để ý, anh ta lái xe đi về luôn.

Tôi tiếp xúc với Hạ Trường Ninh ba lần, anh ta có cảm giác khiến tôi nhìn không thấu, sờ không được. Tôi không thể hiểu được tại sao lần đầu tiên đi xem mặt anh ta đã giới thiệu tôi là bạn gái, tôi cũng không hiểu lần gặp nhau thứ hai sao anh ta đã thành bạn tôi. Tôi nay anh ta lại đợi tôi dưới nhà, trước đây tôi có tiếp xúc với anh ta sao? Tôi nhớ lại một lượt những chuyện từ bé tới giờ, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả. Tôi buồn bã về nhà.

Người ta thường nói đặt cho con cái những cái tên xấu xí như Thiết Đan, Cầu Thặng mới dễ nuôi. Bố mẹ tôi đặt tên cho tôi là Phúc Sinh, có phải ngụ ý vận may của tôi vô cùng kém không?

Bố mẹ rất chờ đợi sự tiến triển tới nay của tôi và Hà Cô, tôi lại có cảm giác buồn nôn, tôi vội đáp: “Hà Cô thích người khác rồi”.

Câu này tôi đâu có nói sai, ấn tượng về thanh mai trúc mã ăn châu chấu trong ký ức của anh ta đâu phải là tôi.

Bố mẹ vô cùng thất vọng.

Tôi không kể với họ chuyện gặp Hạ Trường Ninh, tôi không biết nên nói thế nào cho phải. Bố mẹ tôi là những giáo viên thật thà, Hạ Trường Ninh thì một phường lưu manh, chúng tôi không dây vào được. Huống hồ, tôi thực sự không hiểu Hạ Trường Ninh thích tôi ở điểm nào chứ.

Đêm đó tôi gặp ác mộng. Tôi buồn nôn khi mơ thấy mình rơi vào một hố phân, xung quanh là những con giòi trắng béo núc ních, tôi lại thấy Hạ Trường Ninh ác mạn nói với tôi: “Không làm bạn gái của anh, anh sẽ giết em”.

Trời ạ! Cho tôi có một người bạn trai bình thường không được sao trời?

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tán gái chiêu thứ nhất: Vào hang cộp

Hạ Trường Ninh kéo tôi vào lòng rồi gần giọng nói: “Đợi khi nào cô thích tôi, bám lấy tôi, con mẹ nó tôi sẽ đá cô!”.

0o0

Tôi rất thích mùa thu, con đường nhỏ từ cổng trường tới dãy phòng học trồng đầy cây ngân hạnh, cứ đến mùa thu những chiếc lá màu vàng tươi lấp lánh phản chiếu bầu trời xanh, màu sắc rõ rệt, mỗi khi đi qua lại có con gió cuốn theo những chiếc lá ngân hạnh bay qua trước mặt.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng như vậy tôi lại không khỏi mỉm cười, tâm trạng trở nên vô cùng vui vẻ.

Tuy vậy, năm nay từ khi lá cây đỏ vàng, tôi chưa bao giờ cười.

Vì sự xuất hiện của Hạ Trường Ninh.

Nghe các giáo viên khác nói, Hạ Trường Ninh đã giúp trường lắp đặt máy quay với giá nhập vào, lắp hàng loạt máy kiểm tra dọc theo tường trường.

Trường tôi là trường tư thục, để các bậc phụ huynh an tâm đóng học phí với mức đắt đỏ, nhà trường lắp đặt máy kiểm tra theo dõi cũng là điều bình thường. Điều không bình thường là, Hạ Trường Ninh lúc rảnh rỗi lại ngồi uống trà giám sát thi công bên gốc cây ngân hạnh.

Tôi rất sợ anh ta gọi tên tôi trước mặt giáo viên khác, giới thiệu tôi là bạn gái anh ta.

Công việc đối với tôi cực kỳ quan trọng, bây giờ việc đâu có dễ tìm, vào được trường này cũng phải dựa vào các mối quan hệ của bố mẹ tôi. Tôi không muốn vì Hạ Trường Ninh mà biến thành nhân vật nổi tiếng trong trường, tôi càng không muốn vì tránh mặt anh ta mà tôi phải bỏ công việc này. Tôi vô cùng phiền não, nhờ may Hạ Trường Ninh theo đuổi tôi trước mặt giáo viên và học sinh trong trường thì tôi phải làm thế nào bây giờ.

Đột nhiên tôi cảm thấy Hạ Trường Ninh là người siêu thông minh. Anh ta ngồi dưới gốc cây ngân hạnh năm ngày rồi nhưng chưa bắt chuyện với tôi lần nào, khiến tôi sợ hãi tột độ.

Cứ tiếp tục như thế này thì tôi đến suy nhược thần kinh mất.

Thế là, một hôm sau khi hết giờ làm, tôi chủ động lên tiếng bắt chuyện với anh ta: “Chào anh”.

Hạ Trường Ninh cười, màu vàng kim của cây ngân hạnh phản chiếu màu sắc rõ ràng trên bộ complet đen của anh ta, nụ cười trên môi anh ta cũng vô cùng rạng rỡ. Anh ta vừa cười vừa nói: “Còn ba ngày nữa là xong việc rồi”.

“Ờ”. Tôi không tìm được lời nào để nói nữa, bỗng dưng có chút lo lắng.

Lẽ nào là do tôi nghĩ ngợi quá nhiều? Anh ta chẳng có động tĩnh gì cả, làm sao mà tôi có thể mở lời nói với anh ta rằng: “Hạ Trường Ninh, anh đừng đến tìm tôi nữa, chúng ta không hợp nhau”.

“Có việc gì à?”.

Tôi mấp máy môi, thực sự không biết nói thế nào, nhìn quanh thấy không có ai tôi mới bật ra được một câu: “Ồ trường mong anh đừng giới thiệu tôi là bạn gái anh”.

Hạ Trường Ninh nghiêng đầu nhìn tôi đầy vẻ hoài nghi: “Anh đã từng nói ở trường sao?”.

Đúng, anh đâu có nói, nhưng mà tôi sợ! Tôi chỉ còn cách thất bại mà bước đi: “Không có, chào anh”.

Hạ Trường Ninh uể oải nói sau lưng tôi: “Anh luôn công tư rõ ràng, làm xong công trình này rồi nói tiếp vậy”.

Tôi dừng bước, giống như đã túm được cái đuôi của anh ta, đã tìm được cái cớ tôi bực tức quay lại nói: “Tôi đã nói rồi, chúng ta không hợp nhau, anh đừng đến tìm tôi nữa”.

Nói xong câu này tôi thấy lòng mình thoải mái hơn hẳn.

Hạ Trường Ninh cười nhạt, thực sự là anh ta đang cười nhạt: “Phúc Sinh à, anh tìm em là việc của anh, em cứ mặc kệ anh là được mà”.

A! A! A! Cái tên lưu manh! Đây là cơ quan tôi, đây là trường học của tôi! Anh ta tìm tôi, chả nhẽ tôi mặc kệ anh ta được sao? Đồng nghiệp sẽ nghĩ gì về tôi? Sinh viên của tôi sẽ nhìn tôi với ánh mắt khác thường rồi bàn tán sau lưng! Sao mà được cơ chứ!

“Anh đừng tìm tôi nữa có được không?”. Tôi dường như đang hạ thấp giọng cầu xin anh ta vậy, lo lắng tới mức mồ hôi sắp túa ra rồi. Anh ta không biết bốn chữ “miệng lưỡi thiên hạ” viết thế nào sao?

“Được thôi, mà anh đâu có tìm em, là em tìm anh đấy chứ?”.

Tôi tìm anh chẳng phải vì sợ anh tới tìm tôi sao? Không được, tôi đã bị anh ta quay cho đầu óc mơ hồ rồi, không kiểm chế được nữa, tôi gào lên: “Hạ Trường Ninh, anh làm thế này càng khiến tôi ghét anh hơn”.

Hạ Trường Ninh đứng dậy lại gần tôi thêm một bước nữa. Tôi vẫn gườm gườm nhìn anh ta, lần này không “hủy diệt” anh ta thì sau này anh ta càng lấn tôi! Dừng khí của tôi đang cháy phừng phừng. Tôi không tin rằng giữa thanh thiên bạch nhật thế này anh ta dám làm gì tôi!

Anh ta đưa tay ra khiến tôi bất giác lùi lại phía sau. Hạ Trường Ninh bật cười rồi nhặt phiến lá ngân hạnh rớt trên vai tôi, sắc mặt rất dịu dàng. Anh ta có ý gì đây?

“Phúc Sinh, giáo viên trưởng em đang nhìn chúng ta với ánh mắt rất kỳ lạ đó”. Anh ta thì thầm

Tôi quay ngoắt đầu lại và bắt gặp ánh mắt của mấy giáo viên tỏ ngữ văn, quả nhiên là vừa ngạc nhiên, vừa như hiểu ra vấn đề. Hai má tôi bỗng chốc ửng hồng, tim đập mạnh như gõ trống, tôi ôm đầu chạy biến.

Hôm sau đến lớp là tôi biết ngay hôm qua mọi người nhìn tôi với ánh mắt thế nào.

Cô Triệu tỏ ngữ văn nói: “Cô Ninh này, giám đốc Hạ đối với cô cũng được đấy chứ, ánh mắt dịu dàng ấy như muốn nhấn chìm người ta”.

Chị Trần nói: “Đúng thế, đáng về giám đốc Hạ và cô Ninh nói chuyện với nhau nhìn cứ như bức tranh phong cảnh ấy”.

“Các chị đừng nói lung tung nữa”. Tôi đỏ mặt.

“Ha ha, cô Ninh xấu hổ rồi kìa”. Tỏ ngữ văn bỗng chốc cười nghiêng ngả.

“Các chị đừng nói lung tung nữa đi, anh ta là gay! Nếu không thì bao nhiêu năm rồi sao anh ta chưa có bạn gái chứ? Bạn bè quanh anh ta đều là đàn ông!”. Thông minh đột xuất, tôi phát luôn ra câu ấy.

Giáo viên tỏ ngữ văn lập tức thay đổi sự chú ý, ngạc nhiên một hồi rồi thở dài lấy làm đáng tiếc.

Cuối cùng thì tôi cũng thốt ra được nỗi bức dọc trong lòng.

“Cô Ninh, sao cô lại quen cậu ấy?”. Luôn có người muốn hỏi đến tận cùng của vấn đề.

Tôi điềm tĩnh uống trà, gương mặt hài lòng dùng bút đỏ tick một dấu vào bài kiểm tra của học sinh và nói: “Bạn thân nhất của tôi thích anh ta, kết quả không thể tin được là tiếp xúc một cái là biết ngay anh ta là gay, cô ấy đau buồn một thời gian dài, tôi quen anh ta như thế đấy! Bây giờ mọi người đều là chị em tốt rồi. Có điều, đừng có đồn ra ngoài nhé, Hạ Trường Ninh là người có danh tiếng trong thành phố này. Nếu như anh ta biết tôi tiết lộ thì tôi chỉ có nước chết thắm mà thôi”. Giải thích thế này không có chút sơ hở nào để bới móc, cũng không có nhược điểm nào để người ta đã kích cả.

Các giáo viên khác tất nhiên đều đồng ý, ai biết được sau này lại bị đồn thổi thành thế nào nữa chứ!

Ha ha, tôi phát hiện ra phong cảnh nơi con đường ngân hạnh lại tươi đẹp trở lại rồi.

Hôm cuối cùng kết thúc công trình, lúc tôi đi qua con đường ngân hạnh, Hạ Trường Ninh tươi cười gọi tôi lại: “Phúc Sinh”.

Tôi quay lại nháy mắt với các giáo viên tỏ ngữ văn rồi cười và hỏi: “Có chuyện gì?”.

Anh ta sững lại, trong mắt tỏ rõ vẻ hoài nghi: “Anh mời em ăn cơm”.

“Không cần đâu, hôm nay kết thúc công trình rồi, anh cứ đi ăn cơm với các anh em đi”. Tôi cố tình nhấn mạnh ba chữ “các anh em”, tôi tin chắc rằng nghe thấy ba từ này các giáo viên tỏ ngữ văn sẽ hiểu ý.

Hạ Trường Ninh im lặng nhìn tôi, tôi vội vã quay người khoác tay cô Triệu cười nói vui vẻ rồi khỏi đó. Tim đập loạn xạ, nếu như để Hạ Trường Ninh biết chuyện thì tôi phải làm gì bây giờ?

Là do tôi bị anh ta ép đấy chứ! Kết quả lại một đêm nữa tôi ngủ không yên.

Hôm sau tan trường đã thấy Hạ Trường Ninh xuất hiện ở cổng trường. Từ xa tôi đã nhìn thấy bóng anh ta, tôi lấy cớ quay lại phòng học mang bài tập của học sinh về chấm. Đợi các giáo viên khác về hết tôi mới chậm chậm bước ra ngoài.

Nếu như có thể học cách đi đường của con cua thì tôi nghĩ bước chân tôi bây giờ cũng na ná như thế, ra tới ngoài cổng trường tôi liền dịch sang ngang một chút, cố gắng tránh xa anh ta một chút.

“Ninh Phúc Sinh!”. Hạ Trường Ninh gọi cả tên cả họ của tôi, mà đúng hơn là đang gào tên tôi.

Tôi không nghe thấy gì hết! Chân bước nhanh hơn, hy vọng mau chóng về tới nhà.

“Em được lắm!”. Giọng Hạ Trường Ninh đều đều chậm rãi vang lên sau lưng tôi.

Tôi thực sự muốn khóc mà không có nước mắt, quay lại nhìn anh ta, tôi nói: “Anh đừng tìm tôi nữa có được không? Tôi xin anh đấy, được chưa?”.

Hạ Trường Ninh khẽ thở dài: “Lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân mình thật kém cỏi”.

“Không, không, không, điều kiện của anh rất tốt, bất cứ lúc nào anh cũng tìm được người con gái hơn hẳn tôi! Ngoại hình tôi bình thường, gia cảnh bình thường, chúng ta thực sự không hợp nhau đâu”. Những lời tôi nói đều là sự thật, hy vọng đồng chí Hạ Trường Ninh thông minh, tài giỏi có thể thấu hiểu cho tôi.

Anh ta bỗng chốc phá lên và nói: “Phúc Sinh, em tự ti à?”.

Không phải tôi tự ti, mà sự thực là tôi không thể chấp nhận được mối quan hệ xã giao và cách sống của anh ta được. Tôi nói rành rọt từng câu chữ với anh ta: “Tôi không có cảm tình với anh”.

“Ờ? Là do em nghe nói anh là gay nên không có cảm tình với anh?”.

Tôi nghe mà cảm thấy hai chân mềm nhũn, không phải là tôi nghe nói, mà câu này rõ ràng là do tôi nói ra, được chưa?

“Anh đảm bảo anh không phải gay, có điều ngay cả mẹ anh cũng hoài nghi điều này, vì thế anh cần phải tìm một cô bạn gái”. Hạ Trường Ninh trả lời tôi như thế đấy.

“Đừng tìm tôi có được không?”.

Hạ Trường Ninh lại cười, nụ cười của anh ta khiến tôi vô cùng sợ hãi.

“Đáng ra là được, ai bảo em lại nghĩ anh là gay chứ? Chỉ có tìm em thì những lời đồn thổi ấy mới tự động biến đi, đúng không?”.

Anh ta cố tình, anh ta thừa biết là tôi nói ra điều đó, anh ta cố tình báo thù tôi!

“Xin lỗi, tôi nói đùa với các giáo viên trong trường... tôi sẽ giải thích với họ anh không phải gay! Còn nữa, tôi có bạn trai rồi, là bác sĩ. Tôi và anh ấy chơi với nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt, sở thích cũng giống nhau, vì thế rất xin lỗi anh”. Cái gì nói được tôi đều nói hết rồi, thực sự là không còn cách nào khác.

Hạ Trường Ninh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Sở thích cũng có thể dần dần bồi đắp, anh cũng có thể cùng em tới Thực Cỗ Trai ăn tiệc côn trùng. Đi đi, nghe nói món giò ở Thực Cỗ Trai đặc biệt lắm!”.

Hình ảnh những con giò trắng lúc nhúc hiện lên trong đầu tôi một cách rõ ràng, sắc nét, tôi vội ngồi xuống vệ đường nôn thốc nôn tháo.

Đều là những người mạnh mẽ!

Hạ Trường Ninh lại nói thêm câu nữa khiến tôi rơi thẳng xuống địa ngục: “Em nói dối, đúng không?”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta đang cười hi hi nhìn tôi. Cái gì anh ta cũng biết, sao tôi lại quên mất việc hôm đó bạn anh ta lái taxi đã nhìn thấy tôi nôn khan ở đó. Làm sao mà tôi thích ăn giò được chứ???

Phản nộ dâng tràn, tôi tức quá hét lên: “Tôi nói dối thì làm sao? Tôi không thích anh đấy!”.

“Tình cảm cũng có thể bồi đắp được, bố mẹ em còn kết hôn kiểu xem mặt nữa mà, em cứ coi như mình cũng thế đi!”.

Tôi muốn ngất xỉu.

Hạ Trường Ninh đứng thẳng trước mặt tôi, tôi quan sát anh ta kỹ lưỡng. Ánh mắt nhìn tôi không chút e dè đầy vẻ gian tà.

Tôi có hàng trăm điều không hiểu. Tôi là người rất đơn giản, học xong là đi làm. Bạn bè tôi chỉ là bạn học, mà bạn thân nhất chỉ có Mai Từ, là bạn học trung học. Tôi lớn thế này rồi nhưng chưa bao giờ cãi nhau với ai cả, đừng nói gì đến chuyện kết oán thù. Tôi không hiểu mình đã đắc tội với Hạ Trường Ninh từ bao giờ chứ?

Tôi chậm rãi hỏi: “Trước khi xem mặt, tôi chưa từng gặp anh nhì?”.

“Khả khả, không có”. Hạ Trường Ninh khẳng định chắc chắn.

“Anh yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên?”.

Hạ Trường Ninh ha ha cười và nói: “Em giống như... người sẽ khiến người khác yêu từ cái nhìn đầu tiên sao?”.

Tôi điên, tôi đâu có vẻ bề ngoài lộng lẫy khiến người ta nghiêng ngả chứ! Điểm biết mình biết người này tôi cũng có một chút! Có điều, những lời anh ta nói sao tôi nghe lại khó chịu thế? Cho dù tôi không khiến anh ta đổ ngay từ cái nhìn đầu tiên thì anh ta cũng đâu cần dùng cái giọng điệu ấy để đả kích tôi chứ! Tôi cố gắng nén cơn giận, hít sâu một cái rồi hỏi: “Vậy tại sao anh cứ nhất định tìm tôi?”.

“Chẳng tại sao cả, hôm đó người đi xem mặt là em mà”.

Câu trả lời kiểu gì thế này? Tôi kinh ngạc không khác gì đang xem quái thú, miệng không ngừng nhấp máy. Anh ta là ma quỷ được ngư phủ thả ra, khi thả anh ta ra đúng lúc anh ta muốn giết người. [Câu chuyện về ngư phủ và vị thần trong Nghìn lẻ một đêm (BTV)]

“Phúc Sinh, tên em mang lại cho em may mắn! Gặp được anh chính là may mắn của em”.

May mắn? Bị một tên lưu manh bám theo suốt ngày là may mắn? Tôi bị anh ta đả kích đến mức không biết phải nói cái gì bây giờ?

“Phúc Sinh này, em chưa có bạn trai, anh chưa có bạn gái, em không thấy chúng ta hợp nhau hay sao?”.

Tôi tức quá liền phì cười: “Khà khà, trên phố có bao nhiêu cô gái xinh đẹp đều chưa có bạn trai, anh đi cảm hóa lấy một cô đi”.

“Người đi xem mặt hôm đó là em!”.

Tôi nói không lại anh ta được nên chỉ còn cách cố chấp mà nói: “Tôi không đồng ý! Tôi không thể là bạn gái anh được!”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, im lặng vài giây rồi trả lời: “Mới bắt đầu nó thế em ạ, em hiểu về anh thêm chút nữa là đồng ý ngay, dù sao điều kiện của anh cũng tốt hơn em nhiều”.

Bà nó chứ, anh ta còn là một tên lưu manh với độ tự sướng cao ngất! Tôi bị anh ta kích cho đến mức máu đã dồn lên đỉnh đầu, không nói được câu nào nữa, tôi nhắc chân đá một phát, tôi thực sự rất muốn đánh anh ta!

Hạ Trường Ninh hình như có luyện qua vài chiêu thức, xoay người một cái đã đứng ngay đằng sau tôi, đỡ vai tôi và nói khẽ: “Nếu như bố mẹ em đồng ý, em sẽ đồng ý chứ?”.

Người tôi cứng đờ, liền đẩy anh ta ra. Anh ta muốn làm gì chứ?

Hạ Trường Ninh lùi về phía sau hai bước, nghĩ rồi nói tiếp: “Thế này đi, mình vừa ăn cơm vừa nói chuyện?”.

Tôi bất giác nghĩ tới Thực Cỗ Trai, rùng mình một cái.

“Yên tâm, không ăn những thứ buồn nôn ấy đâu. Anh nghĩ, chúng ta nói chuyện một lúc chắc sẽ khá lên thôi”.

Nói thì nói, tôi cũng không muốn bị anh ta quẩn lấy cả ngày.

Những căn nhà trôi dần về phía sau, tầm nhìn dần dần được mở rộng.

Ánh nắng ấm áp của mùa thu đang chiếu rọi giữa cánh đồng, đây là nơi nào?

“Trường bắn!”. Hạ Trường Ninh nói.

“Vì lần trước tôi không đi nên anh nhất định phải dẫn tôi đi sao? Anh là tên cố chấp!”. Tôi đã hiểu ra vấn đề.

Hạ Trường Ninh không nín được cười, anh ta nhìn tôi nói: “Phúc Sinh, em thực sự rất thông minh đấy! Việc anh đã muốn thì nhất định sẽ làm, em có oán giận cũng vô ích, anh không tin là em sẽ nhảy xuống xe”.

Tôi muốn nhảy lắm chứ, chỉ là không dám mà thôi! Ngã chết là chuyện nhỏ, tàn tật mới là chuyện lớn! Đầu óc có vấn đề mới lựa chọn nhảy xuống xe! Tôi chỉ muốn một phát đá anh ta bay ra khỏi xe! Tôi xì mặt ngồi xuống, dọc đường không nói câu nào.

Tôi đã từng đến trường bắn ở ngoại ô. Hồi đó còn ở dưới thị trấn, tôi có một ông chú là thợ săn giỏi, từ nhỏ tôi đã thích theo chú dùng súng hơi săn bắn, ngoài chim sẻ ra tôi thích nhất là bắn cây cải dầu. Súng nổ một cái, viên đạn xuyên qua chính giữa thân cây cải, cây cải dầu cao hơn một mét không đỡ được trọng lượng của mình, sẽ từ từ gục xuống, giống như thước phim quay chậm trên tivi, nhìn cảnh ấy trong lòng tôi dâng lên cảm giác đau xót.

Bố mẹ tôi do công việc nên chỉ có kỳ nghỉ hè và nghỉ đông gia đình mới được đoàn viên, mười tuổi tôi mới theo mẹ chuyển từ thị trấn lên thành phố. Bố mẹ tôi vui lắm, cứ tới cuối tuần là cả nhà lại về ngoại ô chơi. Học sinh của bố tôi làm việc ở trường bắn nên bắn ở đây không mất tiền, tôi cũng thích lắm, có điều, sau khi lên cấp ba bài vở nhiều quá nên sau này không tới đây nữa.

Trường bắn trước mặt đã không còn là mảnh đất trống với căn nhà đơn giản và tường bao quanh nữa, bây giờ nó đã được xây dựng theo mô hình câu lạc bộ, kiếm kinh doanh khách sạn, nhà ăn, sauna... là trường bắn chuyên dụng cho đội bắn của tỉnh, thành phố, và cũng là nơi hay lui tới chơi bởi của giới nhiều tiền.

Đi theo Hạ Trường Ninh vào bên trong, trong đầu tôi bỗng nghĩ ra một trận quyết đấu, tôi tưởng tượng cảnh mình hạ gục Hạ Trường Ninh một cách phong độ, không nhận được liền cười sáng khoái.

“Phúc Sinh, hôm nay phải tỉ thí một trận mới được, em đừng lo lắng”. Hạ Trường Ninh hạ giọng căn dặn tôi.

Tôi gạt mình cái thốt, lẽ nào anh ta biết thuật đọc suy nghĩ của người khác?

Vào trong trường bắn Hạ Trường Ninh liền lên tiếng bắt chuyện với một tốp người đang chơi. Bạn bè anh ta đông thật! Cả nam cả nữ cũng phải tới mười người.

“Anh Hạ đến muộn quá không được xem A Mẫn ‘pro’ thế nào đâu, thành tích hôm nay của cô ấy khủng lắm!”. Có người lên tiếng.

Cô gái tên A Mẫn tầm hai mươi tuổi, ăn mặc rất mát, rất xinh, đang vui vẻ khoác tay một chàng trai trẻ cười hi hi nhìn Hạ Trường Ninh. Ánh mắt cô ấy nhìn tôi một lượt rồi đột nhiên thè lưỡi, nũng nịu cười và nói: “Đồ tình thì đen bạc, anh Trần yên tâm đi, hôm nay chắc chắn anh Hạ sẽ thua”.

“Thua? Tài nghệ bắn súng của anh á, Trần Thụ có cười ngửa cũng không đuổi kịp”. Hạ Trường Ninh đắc ý.

Cô gái tên A Mẫn đang khoác tay Trần Thụ, Trần Thụ nhìn Trường Ninh một hồi lâu rồi đột nhiên nói: “Hay là thế này, em uống rượu chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay để A Mẫn và chị Ninh đây thi thử xem? Hai người họ thua thì chúng ta uống rượu?”.

Hạ Trường Ninh khó chịu lườm cậu ta một cái: “Phúc Sinh làm sao mà thắng được A Mẫn chứ? Hay là, Phúc Sinh thua thì cậu uống, A Mẫn thua thì tôi uống?”.

Tôi im lặng đứng bên cạnh quan sát, không nói lời nào cả.

Trần Thụ vui vẻ cười đáp: “Được, nể mặt anh dẫn bạn gái đến đây, để chị Ninh và A Mẫn tỉ thí, chị Ninh thua thì em uống một chai”.

Hạ Trường Ninh cười lớn: “Không cần thi đâu, cậu tự uống mười chai đi! Coi như là chúc mừng người anh em này có bạn gái!”.

Tôi chậm rãi chen vào một câu: “Tôi không phải bạn gái của anh”.

Tất cả mọi người kinh ngạc há hốc miệng nhìn tôi.

Hạ Trường Ninh cười nói: “Mọi người nghe thấy chưa? Ai bảo mọi người gọi “chị dâu” lung tung, da mặt Phúc Sinh mỏng lắm. Cứ nghe thấy hai từ “bạn gái” là lại cáu với tôi ngay”.

Tất cả mọi người có mặt ở đó cười ồ lên, A Mẫn đến bên kéo tay tôi, lườm Hạ Trường Ninh và Trần Thụ một cái và nói: “Mặc kệ bọn họ, một phường lưu manh”.

Tôi thờ dãi trong lòng, những lời tôi nói cho dù có đúng đi nữa thì cũng bị anh ta bẻ cong đến mức này.

A Mẫn đưa cho tôi một khẩu súng, nhiều năm rồi không chạm vào nó khiến tôi có cảm giác nặng nề trong tay.

Hạ Trường Ninh đến bên tôi hạ giọng thì thầm: “Em mà thắng thì không cần làm bạn gái anh”.

Tôi quay ngoắt đầu lại và nói: “Là anh nói? Giữ lời không?”.

Anh ta nhìn tôi đầy vẻ tự tin: “Đương nhiên là giữ lời, trước giờ anh đều giữ lời hứa”.

A Mẫn quay lại nhìn Trần Thụ nói: “Anh mà say chết là em mặc kệ anh”.

Trần Thụ xua tay về không quan tâm: “Mười chai thì làm sao say chết anh được, căng bụng là cùng chứ gì, đừng nhường chị Ninh, nếu không thành trò cười cho giám đốc Hạ đây”.

“Tại sao lại không phải là mười chai rượu trắng?”. Tôi tiếp lời.

Mọi người xung quanh đều cười. Hạ Trường Ninh cười nghiêng ngả trên ghế rồi vỗ vỗ vai Trần Thụ nói: “Thấy Phúc Sinh nhà anh bênh anh ghê chưa? Mười chai rượu trắng? Một trăm millilit rượu nước hai là được rồi”. [Rượu nước hai: rượu nước đầu là loại 75 độ, rượu nước hai có nồng độ nhẹ hơn]

Trần Thụ bị anh ta khích cho liền nói: “Hai cân rượu trắng là được rồi, uống say thì A Mẫn sẽ thương, cũng đáng lắm”.

Tôi ngấm súng, chuẩn bị thi với A Mẫn.

Phát súng đầu tiên A Mẫn thắng, một chai rượu nước hai đẩy ra trước mặt Trần Thụ. Tôi nhìn Trần Thụ với vẻ xin lỗi. Đường như đã đoán trước được kết quả này nên anh ấy nhìn tôi dịu dàng cười. Tôi cảm động cười đáp lại.

Còn chín phát nữa. Hạ Trường Ninh, hãy đợi đây!

Ngon lửa báo thù khiến tay tôi trở nên ổn định hơn, sau khi làm quen, tôi nheo mắt ngắm, bắn!

Sau lưng im bất động một tiếng động. Cuối cùng vận may của tôi đến rồi. Cuối cùng thì Hạ Trường Ninh cũng tính sai một ván. Chín phát sau đó tôi chỉ bắn chệch một phát, tám phát còn lại đều trong vòng số 9.

Hạ súng xuống, tháo miếng bảo vệ tai ra, tôi quay đầu lại nhìn. Trước mặt Hạ Trường Ninh xếp dài tám chai rượu, anh ta nhìn chăm chăm vào tôi, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Ha ha, chẳng có cách nào khác, Hạ Trường Ninh, anh đào hố thì tự mình nhảy xuống đi”. Trần Thụ vô cùng đắc ý, ôm lấy A Mẫn và hôn lên má cô một cái.

A Mẫn cười tươi như hoa và pha trò: “Anh Hạ cố tình đấy, anh ấy muốn Phúc Sinh thắng để được uống rượu, uống say thì có người xót mà”.

Tôi bị mấy người ấy trêu mà xấu hổ, nhưng trong lòng thì lâng lâng. Câu “Hạ Trường Ninh, anh đào hố thì tự mình nhảy xuống đi” của Trần Thụ nói khiến tôi vui chết đi được.

Mọi người cùng cười nói vui vẻ rồi đi ăn cơm, trong lúc ăn còn cười nói và chúc rượu Hạ Trường Ninh. Anh ta cầm cốc rượu và nhìn chăm chăm vào tôi. Cứ uống một ngụm lại như cắn tôi một miếng vậy. Tôi cười và hất cằm nhìn anh ta, trong lòng vô cùng dễ chịu.

Anh ta uống xong tám chai rượu nước hai, mặt đỏ tưng bừng. Cơm cũng ăn xong rồi, tôi nên về thôi.

Lo lắng Hạ Trường Ninh uống rượu xong không lái được xe nên một người bạn anh ta lái xe đưa chúng tôi về.

Hạ Trường Ninh nằm mê mết ở ghế sau, tôi ngồi trên ghế phụ. Bạn anh ta quay lại nhìn anh ta một cái rồi nói với tôi: “Cẩn thận không mai cậu ta tìm cô tính sổ đấy, khả khả”.

Tôi cũng cười theo, Hạ Trường Ninh, là anh tự nói đấy nhé, tôi thắng thì không cần làm bạn gái của anh! Bất giác tôi quay đầu lại nhìn anh ta một cái.

Hạ Trường Ninh đột nhiên hé hé mắt, cúc áo ở cổ được tháo bung, neho neho nhìn tôi. Tôi vội vã quay đầu lại, tim đập thình thịch. Ánh mắt anh ta như ngọn lửa đang bốc cháy, trong lòng tôi khẽ hừ một tiếng, tự nhủ đã giáng vào chân mình còn trách ai chứ?

Về tới nhà đã mười giờ ba mươi phút, tôi giặt mình vội nhắn tin thông đồng với Mai Tử. Chỉ cần không phải hẹn hò với đàn ông thì mẹ tôi chắc không cầu nhàu về chuyện về muộn.

Tôi cảm ơn bạn của Hạ Trường Ninh rồi mở cửa xuống xe mà không thèm nhìn anh ta lấy một cái.

Từ nay về sau anh ta không có lý gì đến tìm tôi nữa! Ha ha!

Phía sau vang lên tiếng đóng cửa xe. Tôi vội quay lại thì thấy Hạ Trường Ninh đang liêu xiêu thò đầu ra ngoài gào lớn: “Em đừng mừng vội, những lời anh nói với em không tính”.

Tôi dừng lại rồi nhìn anh ta hét lên: “Anh là đồ mất mặt”. [Trong tiếng Trung từ “mất mặt” có nghĩa là không biết xấu hổ, không có thể diện, nghĩa mất chữ là “đánh mất mặt” vì thế Phúc Sinh mới mắng Hạ Trường Ninh là đồ không cần mặt mũi, không cần da (BTV)]

“Hôm nay chưa nói xong, không tính! Tối mai...”. Anh ta chưa nói xong thì đã phải bám vào cửa xe nôn ọe, nôn xong vội lấy tay áo quẹt miệng và nói tiếp: “Tối mai, chúng ta từ từ nói”.

Tôi tức đến mức cả người run lên, lồng lộn quát anh ta: “Người ta đã nói không thích anh rồi làm sao không cần mặt mũi, không cần cả da thể? Anh có còn là đàn ông không hả?”.

Hạ Trường Ninh kéo tôi vào lòng rồi gần giọng nói: “Đợi khi nào cô thích tôi, bám lấy tôi, con mẹ nó tôi sẽ đá cô! Giã vờ ngây thơ cái gì chứ!”.

Tôi sợ hãi, tôi thực sự bị anh ta dọa cho sợ hãi. Anh ta là tên phạm phu, là một thằng lưu manh! Tôi cố gắng giãy giụa, đòi lấy một câu khiến tôi còn choáng hơn: “Tôi mới nôn xong, không muốn hôn cô!”.

A... anh ta mới nôn xong! Anh ta mà hôn tôi thì tôi cũng buồn... nôn! Cả người tôi run lên, chân mềm nhũn và từ từ tụt xuống.

Hạ Trường Ninh say mềm, chân cứng cũng mềm nhũn ra, anh ta ôm tôi đổ kênh ra đất. Tôi gào to vội đẩy vội đá để thoát khỏi tay anh ta, lồm cồm bò dậy rồi vội vàng chạy mất.

Đang sau vẫn vang lên giọng nói lè nhè không rõ của anh ta: “Ninh Phúc Sinh... cô nhớ đấy... con mẹ nó cô nhớ lấy cho tôi...”.

Giờ tan ca hôm sau tôi chờ cho các giáo viên khác về hết rồi mới thông thả bước ra ngoài cổng trường. Không thấy bóng Hạ Trường Ninh đâu, tôi thở phào một cái.

Ngày hôm sau nữa, không thấy anh ta.

Cả một tuần không thấy anh ta đâu.

Tôi nghĩ, hôm đó lúc xuống xe mấy lời anh ta nói là rượu nói, tỉnh rượu rồi chắc anh ta vẫn nhớ những gì đã nói, tôi thắng thì không phải làm bạn gái anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tán gái chiêu thứ hai: Đánh chết vẫn bám theo

Mẹ lườm tôi và nói: “Cái nhẫn này là thế nào? Lẽ nào con không đi xem mặt nữa, lẽ nào con cứ phải nói Hà Cổ có bạn gái rồi, con và Hạ Trường Ninh tiến triển đến đâu rồi?”.

0o0

Cuộc sống của tôi dường như đã trở về như ngày trước.

Đi làm, tan ca, thỉnh thoảng đi mua sắm với Mai Từ, phần lớn thời gian đều ở nhà.

Tôi kiên quyết từ chối đi xem mặt lần nữa, tôi nói với bố mẹ thế này: “Con mới đi làm, đây là học kỳ mới, áp lực khá lớn”.

Bố mẹ tôi là giáo viên nên hiểu rất rõ điều này, có điều mẹ tôi vẫn dằn dò đợi đến nghỉ đông lại đi xem mặt tiếp.

Nghỉ đông à, để sau hãy tính.

Chưa đợi đến kỳ nghỉ đông, chính xác là chưa đến một tuần sau thì Hạ Trường Ninh lại xuất hiện. Anh ta vô cùng cool, xuất hiện bên cạnh chiếc xe máy cũng cool không kém.

Khi bước ra cổng trường và nhìn thấy anh ta, tôi chớp mắt liên tục. Lần này tôi phải nói gì với anh ta đây? Tôi không còn gì để nói với anh ta cả.

Ngập ngừng một hồi, nhớ lại lần ở đường cây ngân hạnh anh ta không tìm tôi mà tôi lại chủ động tìm anh ta nói chuyện, tôi quyết định lần này coi như không nhìn thấy.

Mặc dù đã có ý như thế nhưng tôi vẫn không nén được liếc nhìn con xe của anh ta. Không chỉ mình tôi không kiềm chế được mà hầu như những ai đi qua đều không kiềm chế được liếc nhìn anh ta và xe của anh ta.

Tôi cũng như nhiều cô gái khác, thích xe nhưng lại không thích tìm hiểu nó. Chiếc xe máy này quả thực rất đẹp, còn hấp dẫn tôi hơn cả Hạ Trường Ninh. Lốp sơn kim loại màu đen bóng, kết hợp với màu đỏ cam của mặt trời lúc rạng đông, còn kiểu dáng của nó nữa chứ, tôi thực sự rất thích.

Hạ Trường Ninh vỗ vỗ yên xe và nói: “Em thích cái này à? Muốn đi thử không?”.

Tôi rất muốn gật đầu nhưng vẫn kiên cường lắc đầu, xe và Hạ Trường Ninh bây giờ không phải là cá và bàn tay gấu, mà là con cá mọc tay gấu. Chỉ cần tôi muốn là sẽ tát tôi nát tươm.

“Đây là dòng xe máy Harley”. Anh ta chậm rãi nhẹ nhàng ra nói.

Thật là hợp với phong cách của dân lưu manh! Tôi thờ dài, là Harley đấy! Là chiếc xe máy trị giá ba trăm nghìn tệ đấy!

Tôi giật mình, mình đang nghĩ gì thế này? Đáng nhẽ tôi nên nghĩ vì sao Hạ Trường Ninh xuất hiện mới đúng chứ!

Tôi nhìn anh ta cười nói: “Chơi vui vẻ, bye bye”.

Không có động tĩnh gì sao? Tôi vừa đi vừa lăm bắm, Hạ Trường Ninh thay đổi tính nết rồi ư? Hay là, anh ta không phải đến tìm tôi? Cửa nhà đã hiện ra trước mắt, tôi nghe thấy tiếng động cơ xe máy sau lưng, vội vã quay lại thì thấy Hạ Trường Ninh và chiếc Harley của anh ta đỗ ngay cạnh tôi. Anh ta cười hi hi và đưa cho tôi một chiếc hộp: “Tuần trước anh đi công tác, có quà cho em này”.

Không nhận, tôi nhất quyết không nhận.

“Nhận đi, anh không miễn cưỡng em làm bạn gái anh đâu”.

Câu này nghe hấp dẫn quá, cái tay tôi đã nhận quà nhanh hơn phán đoán của tôi rồi.

Hạ Trường Ninh và chiếc Harley biến mất ở chỗ quẹo góc phố, nhanh như sao băng, không nói thêm bất kỳ lời thừa thãi nào cả.

Đơn giản như thế sao?

Tôi loay hoay bóc lớp giấy gói ra và mở hộp. Bên trong là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn vàng thực sự rất què mùa, bên trên còn khắc chữ “Phúc” nữa, tôi lại một lần nữa bị shock.

Ai cũng biết tặng nhẫn có ý đồ gì rồi, tôi tuyệt đối không được nhận. Tôi gọi điện cho Hạ Trường Ninh, nói: “Anh mau cầm cái nhẫn về. Tôi không nhận!”.

Dường như Hạ Trường Ninh đang đợi câu nói này của tôi, anh ta cười nói: “Phúc Sinh à, anh nói lời giữ lời mà, anh sẽ cho em cơ hội...”.

Đây là cơ hội? Tôi thực sự muốn khóc mà không có nước mắt.

“Em không nhận là có ý muốn làm bạn gái anh phải không?”.

“Không phải”.

“Em có ý nhận?”.

“Tôi ném đi rồi”. Tôi định cúp máy ngay lập tức.

Anh ta chậm rãi phun ra vài câu: “Anh cá em không dám”.

Tôi cầm cái hộp trong tay mà cứ như đang cầm củ khoai môn bóng rẫy. Tôi phải ném đi đâu bây giờ? Ném vào thùng rác? Đúng là tôi không dám ném. Trong đầu tôi xoẹt qua một dòng suy nghĩ, đúng rồi, chẳng phải vẫn còn đi sao? Tôi mím môi nói: “Tôi nhận thì anh sẽ không đến tìm tôi nữa? Anh nói lời phải giữ lời”.

“Ừ, anh vẫn nói lời giữ lời từ trước đến giờ”.

“Được, tôi nhận”.

Dường như Hạ Trường Ninh cảm thấy bất ngờ, chần chừ một lúc anh ta nói tiếp: “Thứ anh tặng là nhẫn đấy, Phúc Sinh, em nghĩ kỹ chưa?”.

“Tôi nghĩ rất kỹ rồi. Phiên anh đừng đến làm phiền tôi nữa, đặc biệt là sau khi say rượu”. Tôi vẫn còn nhớ điệu bộ lưu manh nói những lời thô lỗ của anh ta sau khi uống rượu tối hôm đó.

Nói xong tôi cúp máy, vui vẻ tới chỗ đi tôi nhờ đi ấy mang nhẫn trả lại cho anh ta.

Đi tôi thờ dài và nói: “Phúc Sinh à, điều kiện của Hạ Trường Ninh rất tốt, cháu thực sự không động lòng sao?”.

Tôi kiên quyết lắc đầu.

Đi tôi nhìn chiếc nhẫn rồi cũng lắc đầu: “Cậu ấy sao lại tặng chiếc nhẫn quê mùa này chứ, có tặng cũng phải tặng nhẫn kim cương. Hay là cậu ấy gửi gắm hàm ý vào chữ “Phúc” trên này? Ôi trời, Phúc Sinh à, còn khắc tên cháu nữa đấy! Hạ Trường Ninh đúng là người có lòng”.

Thấy đi tôi nói càng lúc càng hay, từ miệng đi tôi mà nói Hạ Trường Ninh sắp trở thành quần thần dưới váy tôi mất. Tôi vội kéo tay đi để ngắt đứt dòng suy nghĩ huyền tưởng này: “Đi trả cho anh ta đi. Nếu như cháu nhận đồ của anh ta mà không yêu anh ta thì đâu có được chứ?”.

Đi tôi lập tức suy nghĩ vấn đề một cách nghiêm túc: “Cũng đúng, chúng ta gây chuyện không nổi với Hạ Trường Ninh. Cháu mà không có ý thì tốt hơn là chúng ta không nên dây vào”.

Tôi đạt được mục đích một cách thuận lợi, trong lòng vui như hoa nở.

Có điều đi tôi không trả cho Hạ Trường Ninh, đi chỉ tìm cơ hội đến nhà anh ta và đưa cho cục trưởng Vương, mẹ anh ta. Rồi nhân cơ hội đó nói chuyện gia đình, tăng thêm tình cảm, việc chuyển công tác của chồng đi tôi chẳng phải vẫn chưa xong sao?

Tôi suy nghĩ quá ngây thơ.

Sai lầm lớn nhất mà tôi đã phạm phải đó là báo cáo vượt cấp, tôi không báo với mẹ mình trước mà lại nói với đi.

Đi tôi đến nhà cục trưởng Vương rồi lại cầm cái nhẫn về, tìm mẹ tôi nói chuyện.

Mẹ lườm tôi và nói: “Cái nhẫn này là thế nào? Lẽ nào con không đi xem mặt nữa, lẽ nào con cứ phải nói Hà Cổ có bạn gái rồi, con và Hạ Trường Ninh tiến triển đến đâu rồi?”.

Tôi thật thà kể hết mọi chuyện đã xảy ra cho mẹ tôi nghe, nghe xong mẹ tôi vô cùng tức giận, bà chỉ vào tôi và nói: “Con... con không thích cậu ấy còn đến trường bắn với người ta làm gì?”.

Tôi chỉ đi trường bắn một lúc thôi mà! Mà còn bị anh ta bắt ép đi! Tôi ức quá!

“Nghe xem cục trưởng Vương nói cái gì này? Nói là trong bạn bè thân thiết đồn ầm lên rồi, con trai bà ấy tìm được một cô bạn gái là tay súng cừ khôi. Phúc Sinh à, con còn không khai thật sao? Một bàn tay vỗ không kêu, nếu con không tỏ ý gì với cậu ấy, sao cậu ấy làm thế hả? Nói con là bạn gái người ta, rồi còn tặng con nhẫn sao? Cái nhẫn này không phải đồ đi mua, là di vật bà ngoại Hạ Trường Ninh để lại cho cậu ấy! Một món đồ quan trọng thế này cậu ấy có thể tùy tiện tặng người khác sao?”.

Mẹ tôi nói một hồi như tát nước vào mặt. Tôi oan ức không chịu được. Tôi giải thích với mẹ, mẹ tôi lại chỉ tin đạo lý một bàn tay vỗ không kêu! Tôi vừa tức vừa lo, gọi điện thoại ngay cho Hạ Trường Ninh rồi bật loa: “Hạ Trường Ninh, anh nói xem Ninh Phúc Sinh tôi có gì mập mờ với anh không hả? Anh nói rõ ràng trước mặt bố mẹ tôi đây!”.

Tôi gần như gào lên.

“Phúc Sinh, em sao thế? Bình tĩnh đi nào. Anh cầu hôn có hơi nhanh một chút, anh chỉ muốn cho em biết anh hoàn toàn nghiêm túc, anh có suy nghĩ về chuyện kết hôn”. Giọng anh ta rất bình tĩnh nhưng chẳng khác gì sấm đang nổ đùng đùng trong nhà vậy.

Bố mẹ tôi bật dậy khỏi sofa rồi lại gần cái điện thoại.

Nước mắt tôi đã sắp trào ra, giọng nghèn nghẹn nói: “Tôi là bạn gái anh bao giờ chứ? Tôi đồng ý là bạn gái anh bao giờ hả? Cầu hôn cái gì nữa? Anh cứ mở miệng ra là nói lung tung”.

“Em đừng khóc, cứ coi như anh nói lung tung là được rồi”. Hạ Trường Ninh vội vàng đáp.

Tôi vui trở lại ngay, tôi hít mũi một cái rồi nói với bố mẹ: “Đấy, anh ta thừa nhận là anh ta nói lung tung rồi”.

Bố mẹ ngạc nhiên nhìn tôi, mẹ giành lấy điện thoại rồi nói: “Tiểu Hạ, cháu với Phúc Sinh liệu có nhanh quá không? Bác với bố nó còn chưa gặp mặt cháu nữa. Chuyện này... ừ, ừ... như thế là được rồi, cứ tìm hiểu nhau một thời gian nữa rồi nói nhé, cháu có thời gian thì tới nhà chơi...”.

Mẹ tôi đang nói gì thế này?

Mẹ tôi cúp máy rồi thở dài nói: “Cái đứa này, bố mẹ có phải không biết nghĩ đâu, yêu đương dang hoàng thì có gì phải ngại chứ? Hôm nào bảo Hạ Trường Ninh đến nhà chơi, bố mẹ gặp cậu ấy rồi tính. Hai đứa mới quen nhau chưa được một tháng, nói chuyện hôn nhân còn sớm quá, bố mẹ không đồng ý. Phúc Sinh này, con cứ tiếp xúc nhiều vào, tìm hiểu cho kỹ, nhất định không được nóng vội, đừng để tương lai hối hận vì không tìm hiểu kỹ người ta”.

Mẹ tôi càng nói tôi nghe càng tức, gương mặt mẹ tươi cười: “Phúc Sinh chưa yêu bao giờ, xấu hổ cũng là chuyện bình thường, sau này đừng giấu bố mẹ nữa, có hẹn hò thì cứ quang minh chính đại mà hẹn hò”.

Di tôi cũng vui lắm, phụ theo bố mẹ tôi mà kể chuyện nhà Hạ Trường Ninh. Tôi có trăm cái miệng cũng không thể biện minh được nên đành mượn cơ chuẩn bị bài để về phòng.

Đóng cửa phòng, tôi lấy di động gọi cho Hạ Trường Ninh. Đang định mắng anh ta một trận thì anh ta nhanh hơn một bước, cười xòa và nói với tôi: “Phúc Sinh, anh đều đã nhận là anh nói lung tung rồi, em còn muốn anh nói gì nữa?”.

“Anh có thể nói với bố mẹ tôi là chúng ta chẳng có quan hệ gì cả”.

“Khà khà, Phúc Sinh, em ngây thơ thật đấy, nếu như anh chịu nói như thế với bố mẹ em, thì lúc em bật loa ngoài có bố mẹ em ngồi cạnh nghe anh không biết nói hay sao?”.

Tôi sững lại: “Sao anh biết tôi bật loa ngoài?”.

Hạ Trường Ninh cười phải đến vài giây, tôi có thể cảm giác được anh ta không kiềm chế được sự sung sướng này. Cười chán chê anh ta nói: “Anh làm an ninh mà, nút bật loa ngoài của máy bàn có âm thanh thế nào chả nhẽ anh không biết sao? Huống hồ em còn nhắc nhở anh nên nói rõ ràng trước mặt bố mẹ em cơ mà, có lúc em ngu thật đấy!”.

“Hạ Trường Ninh, anh tha cho tôi được không? Tôi chẳng có gì đáng để anh phải làm thế, tìm một người không thích anh thì được lợi lộc gì cơ chứ?”. Tôi nói không lại anh ta thì chỉ có cách cầu xin vậy.

“Em thực sự muốn biết vì sao?”.

Đương nhiên, tôi rất muốn biết vì sao. Tôi thực sự không hiểu tại sao lại thế. “Anh để tôi chết một cách minh bạch có được không? Tôi sắp bị anh làm cho phát điên rồi”.

“Ngày kia, anh đón em lúc tan ca, hôm đó anh sẽ cho em biết vì sao”. Giọng Hạ Trường Ninh có vẻ mệt mỏi, anh ta nói xong liền cúp máy.

Cả đêm tôi không tài nào ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tán gái chiêu thứ ba: Tuyệt đối không bỏ cuộc

Anh ta lắc lắc cửa xe rồi nói: “Em coi anh ngốc thật à? Anh cần diễn kịch cho cô ta xem sao? Chẳng qua anh muốn nói với em, nguyên nhân rất đơn giản, là anh thích em, thế thôi. Vì em mà anh trở mặt với anh em sống chết có nhau, anh đối với em sâu nặng như thế cơ mà, em làm bạn gái của anh tốt biết bao!”.

0o0

Lần đầu tiên đi xem mặt đã gặp phải chuyện này khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Chắc là do trước giờ tôi sống cuộc sống quá bình thường, quá đơn giản nên chuyện này mới khiến tôi có cảm giác là lạ, cuộc sống tự nhiên có thêm một tên lưu manh trở nên đầy kích thích.

Hạ Trường Ninh vẫn rất kiên cường, rất chủ động, rất mặt dày, tuy nhiên sau đó khi anh ta nói sẽ cho tôi biết nguyên nhân vì sao, nghe giọng anh ta qua điện thoại lại khiến tôi không thể quên được.

Giọng nói ấy khác hoàn toàn với giọng điệu cao ngạo bình thường của anh ta. Giống như một người đi một con đường dài, mệt mỏi, bất lực, tổn thương, dường như có nhiều thứ cảm xúc pha trộn với nhau. Điều này càng khiến tôi tò mò về nguyên nhân mà anh ta định nói.

“Phúc Sinh, sao vui thế, vì được gặp anh à?”. Ngay cả khóe mắt của Hạ Trường Ninh cũng đang vui cười.

“Mặt dày vô liêm sỉ”. Tôi hậm hực lâu bâu mắng một câu, nể tình anh ta có thể cho tôi biết nguyên nhân nên tôi kiềm chế!

“Anh biết, em chỉ muốn biết nguyên nhân, sau đó... không cần làm bạn gái của anh nữa, phải không?”.

Hạ Trường Ninh nói mà mặt càng lúc càng tươi cười hơn hớ.

Tôi nén cơn giận vào lòng bảo anh ta: “Anh nói đúng rồi, tôi chỉ tò mò muốn biết nguyên nhân mà thôi. Nhưng dù là nguyên nhân gì đi nữa, tôi cũng không làm bạn gái anh, anh thích nói hay không thì tùy”.

Hạ Trường Ninh đẩy cửa xe ô tô ra rồi thu lại nụ cười đùa giỡn của mình, nghiêm túc nói với tôi: “Lên xe, chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm, vừa ăn vừa nói”.

“Không cần đâu. Nói nguyên nhân chắc chỉ năm phút là đủ, anh không nói thì tôi đi”. Tôi phải cứng rắn mới được, đêm hôm nọ bị anh ta chơi cho thảm quá, bố mẹ tôi cầu nhàu suốt hai hôm liền. Tôi đã quyết rồi, con người này càng tránh xa càng tốt, có cơ hội một cái là anh ta túm chặt không buông.

“Dù sao cũng là một lần xem mặt, coi như ăn bữa cơm chia tay, được không? Anh đảm bảo không ép em làm bạn gái anh nữa”.

“Anh nói lời mà cũng giữ lời sao? Ở trường bạn anh đã nói một lần rồi”.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh sầm lại: “Ninh Phúc Sinh, em đã chọc giận anh, ngày mai anh sẽ đến trường em cầu hôn! Không, không chỉ là đến trường em mà anh còn đến cả trường bố mẹ em”.

Tôi há hốc miệng sững sờ! Trời ạ, tôi đâu không lại với anh ta! Có câu nói thế này: Đi chân đất sợ gì thằng đi giày, gặp lưu manh chỉ có thể không sợ chết mà xông lên. Nhưng tôi không sợ chết mà chỉ sợ những lời đồn thổi lung tung, vớ vẩn bao lấy mình. Không chỉ tôi, mà còn bố mẹ tôi nữa. Tôi tức đỏ bừng cả mặt mà không thể chửi được câu nào ra miệng.

Hạ Trường Ninh hạ giọng nói: “Lên xe!”.

Cả người tôi run rẩy, tôi khịt mũi rồi ngoãn ngoãn nghe lời.

“Nhấn đâu?”.

Tôi vội lấy trong túi ra đưa cho anh ta.

Anh ta không nhận, mà còn liếc nhìn tôi: “Đeo vào!”.

Tôi tức run người, lắc đầu: “Hạ Trường Ninh, anh đừng có được nước mà lấn tới! Anh dừng xe lại cho tôi!”.

Tôi chẳng thèm quan tâm gì nữa, mặc kệ anh ta.

“Ồ ồ, giận thật rồi à? Sao cứ trêu một tí là em lại giận nhì? Nhỏ nhen thế! Không đeo thì thôi, trả anh đây!”.

Thái độ Hạ Trường Ninh quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tôi ngạc nhiên tột độ, không biết lúc nào anh ta lại giờ chiều mới ra chơi tôi nữa.

Khóe miệng Hạ Trường Ninh từ từ nhếch lên, càng cười càng tươi. Anh ta bật cười thành tiếng: “Khà khà, tối nay ăn với anh bữa cơm, ăn xong em muốn về thì về”.

Thật á?

Anh ta dừng xe, ngược mắt nhìn trời với quán rượu rồi quay người một lúc, lát sau mới dịu dàng nói với tôi: “Đừng sợ, Phúc Sinh à, chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi”.

Lòng hiếu kỳ của tôi lại một lần nữa bị đánh động.

Lúc bước vào quán ăn Hàn Quốc trong khách sạn bảy tầng, Hạ Trường Ninh dường như muốn nói điều gì đó với tôi, nhưng rồi lại thôi.

Tầm này người vào dùng cơm rất ít, trong đại sảnh hầu như không có ai. Khi mở cửa phòng tiếng cười đã vọng ra ngoài. Tôi nhìn thấy A Mẫn và Trần Thụ, còn có một cô gái mặc váy nhung màu trắng nữa.

Cô gái tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, để tóc dài chấm vai, mặt rất nhỏ, màu váy trắng hắt lên khiến gương mặt cô gái nhìn rất xinh đẹp và tươi tắn. Chị Trần gọi cảm tôi đã gấp hôm đi uống trà, A Mẫn gấp hôm đi ăn mặc rất mới, cô gái này... rất cổ điển, giống như những cô gái trong tranh vậy.

“Trần Thụ, A Mẫn, Vy Từ, đến sớm thế?”. Hạ Trường Ninh lạnh lợi chào hỏi, thuận tay kéo ghế cho tôi ngồi rồi anh ta ngồi xuống cạnh tôi.

Từ lúc tôi bước vào, cô gái tên Vy Từ luôn đưa mắt nhìn tôi và Hạ Trường Ninh. Trong lòng tôi cũng lờ mờ đoán ra điều gì đó nhưng cảm giác đoán không đúng lắm.

Nhưng chắc chắn một điều rằng, Hạ Trường Ninh có mục đích, mục đích chính ở chỗ cô gái tên Vy Từ. Anh ta để tôi ngồi cạnh Vy Từ, tôi kẹp giữa Vy Từ và anh ta, Trần Thụ và A Mẫn ngồi đối diện.

“Tôi giới thiệu chút nhé, đây là Phúc Sinh, Ninh Phúc Sinh. Đây là chiến hữu của anh, Ngũ Nguyệt Vy, anh thường gọi cô ấy là Vy Từ. Vy Từ hôm nay mới đến đây, nên làm bữa cơm đón cô ấy”. Hạ Trường Ninh giới thiệu xong liền nói chuyện với A Mẫn và Trần Thụ: “Đều là người quen, khách sáo gì chứ, tôi đói lắm rồi!”.

Trần Thụ cười hi hi nói: “Ai khách sáo với anh chứ, em đợi Phúc Sinh đến rồi mới động đũa đây! Phúc Sinh này, A Mẫn vẫn không chịu khuất phục, cô ấy vẫn muốn chơi tiếp với chị, hôm nào chị có thời gian?”.

Tôi sững lại rồi cười với A Mẫn. Cô ấy nháy mắt và nói: “Lần trước em sợ anh Trần uống nhiều quá nên không thể hiện hết khả năng, chúng ta ti thí một lần nữa, được không Phúc Sinh?”.

Tôi vui vẻ đồng ý. Tôi có ấn tượng khá tốt về Trần Thụ và A Mẫn. A Mẫn đáng yêu nhưng không hề mất đi sự chân thành, khi tôi thua phát súng đầu tiên Trần Thụ không hề tức giận, ngược lại cậu ấy còn nhìn tôi với ánh mắt ấm áp và cổ vũ tôi, khiến tôi vô cùng cảm động. Hai người họ đối với tôi rất tốt.

Vy Từ hình như cũng rất thân với hai người họ, nghe chúng tôi nói thế liền lên tiếng: “Tôi được tham gia cùng không đấy?”.

“Em thì nghỉ đi, hai cô này là nghiệp dư, em được huấn luyện hẳn hoi, thi thố với họ không sợ mất mặt sao?”. Hạ Trường Ninh cười và từ chối.

Vy Từ liếc nhìn anh ta một cái rồi đáp: “Em đi chơi, đâu có thi thố với họ chứ”.

Hạ Trường Ninh gấp một miếng đậu phụ đặt vào bát tôi dịu dàng nói: “Không phải đói rồi sao? Mau ăn đi”.

Tôi chớp chớp mắt rồi quyết định cúi đầu ăn, không thêm đề ý gì nữa.

Hạ Trường Ninh, Trần Thụ và Vy Từ uống rượu, tôi và A Mẫn uống trà. Hạ Trường Ninh không quên gấp thức ăn cho tôi, chỉ cần tôi ăn hết là anh ta lại gấp đây. Trần Thụ và A Mẫn thì ngược lại, chỉ cần bát Trần Thụ hết là A Mẫn lại gấp đây cho cậu ta.

Tôi đang cặm cụi ăn thì nghe thấy Vy Từ hỏi Hạ Trường Ninh: “Nghe nói anh và Phúc Sinh quen nhau qua xem mặt?”.

Chiến tranh bắt đầu rồi. Tôi ăn chậm lại, hai tai chuẩn bị sẵn sàng đáp ứng nhu cầu tò mò của bản thân.

Hạ Trường Ninh thờ dãi một cái rồi nói: “Cô ấy chưa đồng ý làm bạn gái anh! Đúng không, Phúc Sinh”.

Tôi nghiêng mặt nhìn anh ta. Trên môi Hạ Trường Ninh vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt rất sâu, thăm thẳm tựa đêm đen, dường như ánh mắt ấy đang nhìn tôi đầy cảm xúc, lại giống như đang che giấu chuyện trong lòng.

Đây là nguyên nhân sao?

Cô ấy là đóa hoa lan trên núi cao còn tôi giỏi lắm là bông hoa cúc dại trên sườn núi. Dừng tôi để trêu tức cô ấy sao? Tôi không thể tin nổi. Hơn nữa, Hạ Trường Ninh muốn tìm bạn gái, muốn tìm người yêu, chả nhẽ lại không tìm được? Mà chỉ có tôi là phù hợp?

Dựa vào sự nhạy bén của phụ nữ, tôi cảm thấy giữa Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vy có chuyện.

Lẽ nào Hạ Trường Ninh vội vàng tìm bạn gái thực sự là vì cô ấy? Tôi nhớ có lần Hạ Trường Ninh nói, người đến xem mặt là tôi. Thực sự anh ta không tìm được ai nên người nào đến xem mặt thì chọn người đó?

Tôi thờ dãi trong lòng, cho dù tôi không muốn làm bạn gái của Hạ Trường Ninh nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác tổn thương. Bị người ta coi như bia đỡ đạn, đã vậy còn bị bắn cho tơi tả, đau đớn.

Sau khi quen Hạ Trường Ninh, nếu anh ta nhờ tôi giúp việc này thì chắc tôi sẽ giúp. Làm sao anh ta phải vất vả bày ra trò này cơ chứ?

Tôi nhìn cô ấy và cười, coi như chào hỏi rồi.

Hạ Trường Ninh vội vàng tìm bạn gái chắc chắn là do cô ấy sắp tới, anh ta lo tin ra ngoài là muốn những bạn bè thân quen của Ngũ Nguyệt Vy nắm chắc thông tin. Ăn xong bữa cơm này, tiễn Ngũ Nguyệt Vy đi, chắc anh ta không đến tìm tôi nữa nhỉ? Tôi cảm thấy thoải mái hơn, phối hợp với anh ta, không lật mặt anh ta làm gì.

“Mới mẻ đấy”. Vy Từ cười rồi nói với Trần Thụ: “Trần Thụ có tin không?”.

Trần Thụ ôm eo A Mẫn và cười hi hi lắc đầu: “Em không tin”.

Hạ Trường Ninh lại thờ dài, lấy chiếc nhẫn ra rồi thông thả nói: “Trần Thụ này, nếu cậu khuyên được Phúc Sinh đeo chiếc nhẫn này thì tiệc rượu hôn lễ của cậu và Mẫn anh lo hết”.

Thấy chiếc nhẫn sắc mặt Ngũ Nguyệt Vy liền thay đổi, cô ấy lạnh mặt nói: “Hóa ra anh nghiêm túc à?”.

“Tất nhiên anh rất nghiêm túc, nếu không anh dẫn cô ấy đến gặp em làm gì? Em là anh em sống chết có nhau của anh cơ mà”.

Cánh tay Hạ Trường Ninh đặt lên thành ghế của tôi một cách tự nhiên, anh ta nhìn tôi và thờ dài: “Phúc Sinh, anh thực sự rất có thành ý mà. Điều kiện của anh cũng không tồi, nuôi vợ không vấn đề gì, em làm bạn gái anh thì có gì không tốt chứ?”.

Tôi thực sự muốn cười quá đi, Hạ Trường Ninh căn bản không sợ tôi nói không muốn làm bạn gái anh ta. Anh ta đã sớm biết thái độ của tôi, có lẽ thứ anh ta muốn chính là thái độ này.

Một người xinh đẹp theo kiểu cổ điển, là chiến hữu sống chết có nhau, luôn nặng tình với anh ta thế mà anh ta không muốn, lại cứ phải theo đuổi một người con gái bình thường không thích mình.

Tôi thực sự không thể tán thành cách làm của anh ta. Không tính tới những rắc rối mà anh ta mang tới cho tôi trong một tháng qua, chỉ nói tới việc anh ta dùng cách này để trêu tức người khác là không được. Không thích Vy Từ thì nói thẳng ra là được.

Tôi nghĩ vớ kịch đến đây cũng là lúc tôi nên rút lui.

Tôi cầm túi và nói: “Mấy người cứ chơi vui vẻ nhé, tôi về nhà đây”.

Hạ Trường Ninh muốn tiễn tôi nhưng tôi cười từ chối.

Anh ta đương nhiên là nhất quyết muốn đưa tôi về. Anh ta quay lại nhìn Ngũ Nguyệt Vy, Trần Thụ và A Mẫn và nói: “Các cậu cứ ăn đi, tôi đưa Phúc Sinh về rồi quay lại ngay”.

Mới mở cửa chưa kịp đi thì Vy Từ phát điên, cô ấy cầm cốc ném mạnh xuống đất, vỡ tan tành, tức giận nói: “Anh chấp nhận đối xử tốt với một cô gái không thích anh, không muốn làm bạn gái anh chứ không muốn đối tốt với em một chút sao? Cô ấy hơn em ở chỗ nào? Sao anh cứ phải thích một cô gái chẳng có chỗ nào hơn em cả?”.

Nhìn ánh mắt cô ấy bất giác trong lòng tôi cảm thấy thương hại. Người đẹp ngay cả khi giận dữ cũng vẫn tuyệt đẹp, giống như đóa hoa ngâm sương vào sáng sớm, khiến người ta không nỡ làm tổn thương.

Hạ Trường Ninh chắn trước mặt tôi, anh ta cũng gào lên: “Cô ấy có nhiều điểm mạnh hơn em nhiều! Em nghĩ rằng phụ nữ chỉ cần xinh đẹp là được sao?”.

Ngũ Nguyệt Vy tức đến run người: “Em đã nói là sẽ chuyển hết tài sản sang tên anh rồi chúng ta kết hôn mà”.

Hạ Trường Ninh cười nhạt: “Ông đây có tiền, cần tiền của cô làm đếch gì?”.

Nước mắt Ngũ Nguyệt Vy rơi rồi, thật đúng là hoa lê trong mưa. Cô ấy vừa khóc vừa nói: “Chẳng qua là em muốn anh biết em không phải là người hám tiền”.

“Chẳng qua tôi chỉ muốn cô biết rằng, Hạ Trường Ninh tôi không thích cô, cho dù cô là tiên nữ cũng thế, tôi vẫn không thích cô!”.

Chết tiệt! Sớm đã định nói với cô ấy thế này thì còn lời tôi vào làm gì chứ?

Trần Thụ và A Mẫn vội đứng dậy can ngăn, tôi nghe thấy Trần Thụ nói: “Hạ Trường Ninh có mắt như mù, Vy Từ, chị đừng hồ đồ như anh ấy”.

Trong lòng tôi thực sự thấy khó chịu. Tôi không so được với Vy Từ, nhưng cũng không được nói Hạ Trường Ninh có mắt như mù chứ, ấn tượng tốt của tôi đối với Trần Thụ bỗng chốc tiêu tan. Cố gắng đợi mấy người họ cãi nhau xong là tôi sẽ sống cuộc sống bình thường của tôi.

Hạ Trường Ninh cúi lên, anh ta quát Trần Thụ: “Con mẹ cậu nói vớ vẩn gì thế hả? Để tôi nghe thấy cậu nói xấu Phúc Sinh một câu nữa thì tôi với cậu không anh em gì hết”.

Lúc này Trần Thụ mới ý thức được mình nói sai điều gì, cậu ấy xấu hổ đưa mắt nhìn tôi, điệu bộ muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích thế nào. Tôi nhìn cậu ấy và cười đáp lại.

Hạ Trường Ninh mặc kệ Vy Từ, anh ta kéo tay tôi đi ra ngoài.

Phía sau vọng ra tiếng khóc của Vy Từ: “Em không tin...”.

Tôi cũng không tin. Tôi không tin Hạ Trường Ninh thực sự tuyệt tình với Vy Từ. Anh ta giương cao cờ làm bao nhiêu việc như thế không phải vì muốn diễn vở kịch này sao?

Về đến nhà, Hạ Trường Ninh chợt cười lớn: “Giờ em biết nguyên nhân rồi, vừa ý chứ?”.

“Anh làm như thế này không hay đâu, cứ từ từ nói với cô ấy là được mà”.

“Hê hê”. Hạ Trường Ninh cười nhạt, thờ dài một cái rồi nói tiếp: “Phúc Sinh, em không hiểu cô ấy đâu... thôi, em cũng không cần để ý đến cô ấy. Nghi sớm đi, mai anh đến đón em lúc tan trường”.

Cái gì? Không phải xong rồi sao?

Anh ta nổ máy xe rồi.

Tôi vội đập cửa xe và nói: “Không phải anh diễn kịch cho Vy Từ xem sao? Anh có ý gì hả?”.

Anh ta lắc lắc cửa xe rồi nói: “Em coi anh ngốc thật à? Anh cần diễn kịch cho cô ta xem sao? Chẳng qua anh muốn nói với em, nguyên nhân rất đơn giản, là anh thích em, thế thôi. Vì em mà anh trở mặt với anh em sống chết có nhau, anh đối với em sâu nặng như thế, em làm bạn gái của anh tốt biết bao!”.

“Thế nhưng anh nói ăn xong cơm là tôi có thể đi cơ mà”.

Hạ Trường Ninh cười ngật nghễo, dựa vào vô lăng nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi và nói: “Em đi rồi đấy thôi, anh vẫn đưa em về nhà còn gì, hơn nữa, chưa vượt quá chín giờ ba mươi phút”.

“Tôi không làm bạn gái anh!”. Tôi tức quá gào lên.

“Không làm thì thôi, nếu em thấy từ bạn gái nhảy cảm quá thì chúng ta làm bạn bè đi. Bye bye!”.

Nói một thôi một hồi, ăn cơm rồi, xem một vở kịch rồi, làm sao mà tôi vẫn chưa thể thoát khỏi anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ nhất: Kể chen ngang

Không có gì tốt hơn thế này nữa. Đinh Việt là người tôi thích, những lời anh ấy nói khiến tôi vô cùng tự tin về anh ấy. Cho dù Hạ Trường Ninh có phá hoại, cướp điện thoại của tôi và ăn nói linh tinh thì chỉ ít Đinh Việt cũng không bị những lời của anh ta đánh gục, vẫn gọi điện thoại tới như bình thường.

0o0

Mấy hôm trôi qua trong tâm trạng thấp thỏm không yên, không thấy bóng dáng Hạ Trường Ninh đâu, bước ra khỏi cổng trường, bước chân chậm chậm cẩn thận của tôi đã dần dần trở nên thoải mái hơn.

Anh ta không xuất hiện thì tôi phải vui mới đúng chứ? Bởi vì anh ta đã từng biến mất một tuần rồi lại xuất hiện nên tôi không muốn đoán xem anh ta đang nghĩ gì và đang có âm mưu gì nữa.

Nhưng bố mẹ tôi lại liên tục hỏi tôi. Trước đây hầu như tôi không giấu họ chuyện gì cả, nhưng bây giờ có nhiều chuyện tôi không muốn nói. Cũng không hẳn là muốn giấu họ, chỉ là không thích nói ra, những lời nói ra đều trở nên chống đối cho xong chuyện. Mẹ tôi hỏi thêm vài lần nữa khiến tôi phát cáu, trong đầu tôi liền có ý nghĩ chuyển ra khỏi nhà.

Từ nhỏ hầu như tôi không có không gian độc lập, riêng tư. Cho dù là phòng riêng thì cũng không có lấy một cái ngăn kéo có khóa. Tôi không có nơi cất

giữ bí mật của mình, cho đến khi có mạng.

Những lúc tâm trạng phiền não tôi thường hay tới blog của tôi: Phúc Lâm Khách Sạn. Trong đó có những bức ảnh mà tôi giấu bố mẹ cùng bạn học đi du lịch từ hồi đại học. Những tấm ảnh bố mẹ tôi nhìn thấy đều là ảnh chụp chung với bạn nữ hoặc một mình tôi, đều là những tấm đúng quy tắc; trong blog là những tấm nô đùa nghịch ngợm với bạn nam. Đầu là những tấm chụp với bè bạn bình thường, mấy người bạn hẹn nhau đi chơi, chỉ là tôi chán chả muốn giải thích.

Trong mắt mẹ tôi, con gái ngoan là người học xong thi làm việc chăm chỉ rồi lấy chồng, cả đời sống bình an, vui vẻ. Cho dù họ có dạy học nhiều hơn nữa thì cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của lớp trẻ chúng tôi bây giờ.

“Phúc Sinh này, con với Hạ Trường Ninh rốt cuộc thế nào rồi hả?”.

“Cái đứa này, đi làm rồi sao quái tính quái nét thế? Có chuyện gì không thể nói với mẹ được?”.

Tiếp đó là giọng nói đã trở nên đầy vẻ trách móc của mẹ: “Haizz, con lớn rồi, mẹ cũng già, không còn quản được con nữa”.

Tôi chán nản đến muốn chết.

Không phải tôi chưa giải thích, mà tôi đã nói tôi với Hạ Trường Ninh không có quan hệ gì, nhưng mẹ tôi không tin đấy chứ!

Cuối tuần tôi hẹn Mai Từ đi chơi phố, mục đích chính là kể cho cô ấy nghe về tình hình công việc, suy nghĩ và cuộc sống trong thời gian qua.

Mai Từ cười suốt té ghế, cô ấy gọi một ly kem cốc tên là “Băng hóa lưỡng trùng thiên”. Hành động của cô ấy khác hẳn với tâm trạng chán nản của tôi, quá rõ ràng. Tôi nói: “Người ta đã chán lắm rồi cậu còn ngồi đó mà ung dung được”.

“Phúc Sinh, cậu đợi tớ đấy xong đã rồi hãy nói”. Mai Từ lại ăn tiếp một thìa nữa.

“Đấy xong? Cậu đấy cái gì chứ?”.

Mai Từ cười hi hi và nói: “Thực ra con người Hạ Trường Ninh cũng được đấy chứ, cậu và anh ta hẹn hò cũng không sao”.

Sao lại không sao chứ? Tôi thờ dài! Nếu như đổi lại là người như Hà Cổ, hẹn hò vài ngày nếu không thành đôi thì chia tay, không sao cả. Nhưng kiểu người như Hạ Trường Ninh không phải tôi muốn chia tay là chia tay được. Nhất là sau này còn cái giận nữa, tôi thà không tiếp xúc còn hơn.

“Tớ đấy vì tớ chắc chắn Hạ Trường Ninh tìm cậu là có nguyên nhân của nó, nguyên nhân này thì cậu biết rồi”.

Mặt tôi bỗng ửng đỏ, nhớ lại nguyên nhân mà anh ta nói với tôi, tự nhiên có cảm giác không thoải mái. Trong chốc lát cảm giác ngại ngùng của tôi bị những lời của Mai Từ đập tan: “Tớ nghĩ Hạ Trường Ninh đúng là muốn trêu tức chiến hữu của anh ta đấy, chỉ là, xấu hổ không nói mà thôi, vì thế nên anh ta mới ngọt nhạt mà trêu cậu. Tớ đảm bảo anh ta sẽ không đến tìm cậu nữa”.

Tôi không biết nói gì.

Mai Từ gõ gõ cái cốc của tôi rồi nói: “Phúc Sinh, cậu thất vọng lắm à?”.

“Ai bảo thế? Nếu thực là như thế thì tớ cầu trời cầu Phật còn không kịp nữa là!”. Nói xong tôi nhìn Mai Từ, đôi mắt long lanh của cô ấy đang nhìn chăm chăm vào tôi, tôi chỉ còn cách đầu hàng: “Được rồi, làm bìa bản không công cho người ta, lại còn bị chơi cho chóng mặt, tớ cảm thấy không thoải mái lắm. Dù sao... tớ lớn thế này rồi mới có người theo đuổi, cậu đề tớ có tí cảm giác thành công không được à?”.

Mai Từ vỗ vỗ vai tôi đồng tình: “Không sao, chỉ cần anh ta không đến tìm cậu nữa, không chơi đùa cậu nữa thì tự tôn và thể diện cứ ném sang một bên đi. Cậu cũng có phải là gái già không ai lấy đâu. Tớ giới thiệu cho cậu một anh bạn, là bạn thân của Mai Sơn”.

Tôi đã chẳng còn tí hứng thú nào với việc xem mặt nữa. Mai Từ càng nói càng hăng, thế là cô ấy gọi điện thoại cho Mai Sơn – bạn trai cô ấy, để anh ấy hẹn bạn cùng đi ăn cơm.

Tôi không ngăn được cô ấy, trong lòng thầm nghĩ thôi thì cứ ăn cơm với nhau như bạn bè vậy.

Không thể ngờ được lần xem mặt này lại khiến tôi cảm thấy quá tuyệt vời.

Bạn trai của Mai Từ làm việc bên Cục Thương mại, bạn tốt của anh ấy làm bên Cục Ngoại thương, hai người trước đây là bạn học với nhau.

Khi Đinh Việt bước vào, đúng hướng nhìn của tôi. Anh ấy mặc áo jacket, dáng rất đẹp, mày rộng, mắt sáng, mắt ra mắt, mũi ra mũi, đẹp trai chết đi được. Tôi vô cùng yêu thích nụ cười trên gương mặt của anh ấy, giống như được tắm trong gió xuân ấy. Khi anh ấy bước lại gần trái tim tôi bắt đầu đập thình thịch, từng nhịp từng nhịp, vang tới mức tôi có thể nghe thấy được.

Mai Từ huych tay tôi rồi thì thầm: “Chính là anh ấy”.

Tôi đá cho cô ấy một phát dưới gầm bàn, đầu cúi gằm xuống.

Đình Việt ngồi xuống cạnh tôi, tôi liếc trộm anh ấy một cái, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, trời ơi, tôi hoàn toàn bị các đường nét hoàn hảo trên gương mặt của anh ấy đánh gục.

Trái tim đập càng lúc càng dữ dội hơn, tôi cúi mặt xuống ăn và muốn cười. Tôi thực sự muốn cười nhưng cố gắng hết sức để nín nhịn. Mai Từ đúng là tốt bụng, giới thiệu cho tôi một anh chàng đẹp trai. Nếu như anh ta mà mời tôi đi ăn còn trùng thì biết đâu tôi lại có chút dũng khí ăn một con châu chấu mà không hề do dự.

Anh ấy bị Mai Từ giục thể hiện phong độ bằng cách gấp thức ăn cho tôi. Đình Việt rất tự nhiên, không hề có chút ngại ngùng khi đi xem mặt. Hành động cũng như nụ cười của anh ấy đều khiến người khác cảm thấy vô cùng êm dịu như gió xuân thổi tới.

Mỗi lần anh ấy gấp thức ăn cho tôi là trái tim tôi lại đập mạnh hơn. Ngoài “cảm ơn” ra tôi chẳng nói thêm câu gì nữa. Đột nhiên tôi cảm thấy mình thật ngốc nghếch, vô cùng ngốc nghếch. Thậm chí tôi còn ghen tị với sự cởi mở của Mai Từ, cô ấy có rất nhiều đề tài để nói, có thể cười nói một cách thoải mái và tự nhiên. Còn tôi, ngoài trái tim đập loạn xạ, ngoài gương mặt nóng bừng ra, ngay cả nói chuyện cũng lí nhí hơn bình thường rất nhiều.

Đình Việt không thể hiện quá nhiệt tình với tôi, cũng không quá lạnh nhạt, thỉnh thoảng nghe Mai Từ nói về những chuyện vui về thời đi học thì anh lại ngoảnh đầu sang hỏi tôi: “Phúc Sinh, sao em nghĩ ra thế?”.

Tôi biết Mai Từ sợ không khí trầm xuống, tôi biết Mai Từ sợ tôi ít nói khi tiếp xúc với người lạ, nên đã tìm những chủ đề thoải mái để kéo tôi vào. Dần dần, tôi tự nhiên hẳn, thỉnh thoảng cũng chêm vào một hai câu. Không khí buổi tối nay rất vui vẻ.

Mai Từ lấy cớ không cho chúng tôi làm bóng đèn cản trở hai người ấy hẹn hò nên bảo Đình Việt đưa tôi về nhà.

Chỗ ăn cơm cách nhà tôi không xa nên chúng tôi chậm chậm thả bước đi về. Gió thu nhẹ thổi qua, tuy có hơi lạnh nhưng cảm thấy rất dễ chịu. Aaaaaaaa... Nhìn Phúc Sinh tôi cuối cùng cũng đã có thể đi bộ cùng với một người bình thường rồi!

Trước đây ở trường, thấy người ta thành đôi, tôi không biết cảm giác ấy như thế nào. Bây giờ tôi biết rồi, đó là cứ hy vọng con đường này dài thêm dài thêm nữa, có thể cứ mãi nói cười thế này. Từ thời thơ ấu cho tới đại học, từ Mai Sơn tới chuyện Mai Từ, những chuyện cười do “Nhị Mai” gây ra trở thành đề tài chung vui của tôi và Đình Việt.

“Phúc Sinh, sao em lại tên Phúc Sinh?”.

Tôi vừa cười vừa kể chuyện cho Đình Việt nghe, từ việc mẹ tôi nhận được thông báo chuyển công tác rồi ba người nhà tôi được đoàn viên từ đó.

Đình Việt lăm băm đọc mấy lần tên “Phúc Sinh”, giọng anh ấy cũng giống như gió đêm, dịu dàng và mát lạnh. Gương mặt tôi ửng hồng, trái tim cũng rộn rã.

Về nhà chưa tới nửa tiếng, nhìn thấy ngôi nhà màu nâu của mình tôi có chút tiếc nuối, nhanh thế mà đã về tới nhà. Người ta đều nói xem mặt có thành công hay không thì phải xem đôi phương có xin số điện thoại của mình hay không đã.

Đi tới cửa nhà, Đình Việt vẫn không có ý hỏi số điện thoại của tôi, trái tim đập rộn rã này giờ của tôi đang dần dần xẹp xuống. Anh ấy rất đẹp trai, điều kiện cũng ok, nói chung là không để ý đến tôi. Tôi lí nhí nói: “Cảm ơn anh đưa em về nhà, tạm biệt”.

“Tạm biệt Phúc Sinh”.

Đi được vài bước tôi ngoái lại nhìn theo bóng anh ấy, cứ nhìn theo mãi cho tới khi anh khuất sau chỗ rẽ. Tôi đưa tay lên sờ mặt mình, nóng ran. Đáng tiếc, anh ấy không để ý đến tôi.

Về tới nhà thì Mai Từ gọi điện thoại cho tôi. Cô ấy hào hứng hỏi: “Thế nào”.

“Cũng được”.

“Haizz, người ta muốn hỏi cậu một mình ở bên anh ấy thấy thế nào? Đình Việt có điều kiện, sau khi chia tay với bạn gái thì không yêu ai, tớ nghĩ ngay tới cậu, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà. Tớ với cậu là bạn tốt, chồng tớ với anh ấy cũng là bạn tốt, sau này bốn chúng ta ở bên nhau chắc vui lắm đây!”. Mai Từ càng nói càng hưng phấn.

Tôi không nén được liền gọi cho cô ấy một gáo nước lạnh: “Anh ấy hình như không để ý đến tớ”.

“Thật á?”.

“Anh ấy chỉ đưa tớ về nhà, chẳng có biểu hiện gì nữa cả. Tớ, có phải là tớ chán quá không?”. Tôi thất vọng, gặp hai tên quái vật vận may quá kém, hôm nay vận may tốt thì người ta lại không để ý tới tôi.

Mai Từ cười ha ha và nói: “Phúc Sinh à, sao cậu lại thiếu tự tin thế chứ? Chỉ ít cậu cũng là tiểu giai nhân thanh tú có vòng eo rắn nước mà”.

Tôi bị cô ấy trêu mà phì cười. Tôi gầy, nên tất nhiên là eo thon, Mai Từ cười nhạo tôi không có nét đặc trưng nữ tính nhưng lại rất ngưỡng mộ cái eo của tôi. Khi tắm cô ấy thường dùng tay đo đo eo tôi xem thế nào.

Tôi sợ bị buồn nên nói với cô ấy: “Nếu như cậu có cái eo như thế này của tớ... cậu ăn xúc xích chưa? Từ giữa mà xoắn, xoắn chặt hai đầu, sau đó đứt

phứt một cái, như cây côn nhị khúc ấy”.

Cô ấy nhìn lại mình rồi lại nhìn tôi, đúng lúc đó đang xem bộ phim Thanh xà, thế là từ đó cô ấy ác độc gọi tôi là eo rắn.

Tôi soi gương, hai má vẫn đỏ hồng, một gương mặt sạch sẽ, không có đến một nốt tàn nhang nào, trong đầu hiện lên vẻ đẹp của Ngũ Nguyệt Vỹ. Tôi phải tự động viên mình, dù sao mình cũng là tiểu giai nhân thanh tú có eo mềm như eo rắn. Mai Tử nói, cô ấy sẽ đi thăm dò tình hình, chỉ cần Phúc Sinh tôi dễ ý thì có ép chết Mai Sơn thì Mai Tử cũng phải bắt anh ấy giải quyết xong Đinh Việt! Tôi không kiềm chế sự sung sướng này được.

Sáng hôm sau tôi nhận được tin nhắn của Đinh Việt: “Phúc Sinh, tối đi ăn com nhé?”.

Tôi gọi điện cho Mai Tử ngay lập tức: “Cậu hỏi Đinh Việt rồi à?”.

Mai Tử thờ dài: “Tớ định tối nay cùng với Mai Sơn hẹn anh ấy đi ăn com rồi hỏi, bây giờ còn sớm, đại tiểu thư ạ!”.

Tôi hạnh phúc đến choáng váng, Mai Tử còn chưa hỏi Đinh Việt gì cả vậy mà anh ấy đã hẹn tôi rồi. Điều này chứng minh gì nhỉ? Tôi kiềm chế niềm vui mà nói với Mai Tử: “Tối nay cậu đừng hẹn anh ấy nữa, anh ấy hẹn tớ đi ăn com rồi, ha ha”.

Mai Tử cũng vui lắm, cô ấy nói một tràng “chúc mừng”, tiếp đó chưa gì đã đòi uống rượu cảm ơn mai mối. Tôi ghim cô ấy lại và xấu hổ nói: “Ai biết được chứ, còn sớm mà. Mai Tử, cậu nói xem, Đinh Việt đẹp trai như thế, liệu anh ấy thực sự có cảm xúc với tớ không?”.

“Chắc chắn, trong mắt tớ cậu đáng yêu nhất”.

Được Mai Tử cổ vũ, tan ca một cái tôi về nhà ngay, tắm gội, lựa quần áo, tôi vật vả lựa chọn chán chê rồi mới ra khỏi nhà đi hẹn hò. Tâm trạng tôi rất tốt, cảm giác đang vùng vẫy trong bong bóng hạnh phúc.

Đinh Việt dẫn tôi đi ăn món canh đệ nhất thiên hạ, nghe nói đây là canh gà được hầm từ ngân hạnh trăm năm và gà ta. Anh ấy tỉ mỉ lấy canh cho tôi rồi kể cho tôi nghe câu chuyện về cây ngân hạnh trăm năm mọc trong sân của cửa hàng. Đại loại là câu chuyện tình yêu của hai cây ngân hạnh. Tôi nghe tới mức mà tâm hồn bay bay, đang ngậm ngân hạnh trắng trắng trong miệng mà có cảm giác như mình đang ăn đậu tương tư. Không biết vì sao đột nhiên tôi lại nhớ tới Hà Cỗ, thật là không thể so sánh được.

Khi mời tôi uống canh, Đinh Việt nói: “Phúc Sinh, em phải béo lên mấy cân nữa mới đẹp”.

Hà Cỗ chỉ biết nói: “Anh còn nhớ là em bé càng châu châu ăn giống như ăn chân gà chọi ấy, ăn vô cùng nhẹ nhàng...”.

Trong mắt tôi Đinh Việt là người đẹp trai, dễ gần, học rộng hiểu sâu, quan tâm, dịu dàng, không có khuyết điểm

Đinh Việt cười và nhìn tôi: “Nghĩ gì mà ngệt mặt ra thế?”.

Tôi lập tức bán đứng Hà Cỗ, Đinh Việt cười ngặt nghẽo, đột nhiên lại thờ dài nói: “Một người con gái dịu dàng đáng yêu như em thế này sao cậu ấy lại nỡ để em chạm vào mấy loại côn trùng ghê sợ ấy chứ?”.

A...

Anh ấy nói tôi dịu dàng, đáng yêu? Tôi chớp chớp mắt, trong lòng có cảm giác trái tim đang đập rộn rã. Ý Đinh Việt là anh ấy có ý với tôi?

Về nhà, con đường càng trở nên ngắn hơn, đi taxi một lúc đã về tới nhà. Tôi cười và nói tạm biệt Đinh Việt. Nhưng anh ấy bước xuống xe đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi một lát rồi nói: “Phúc Sinh, mai chúng ta đi ăn com với nhau được không?”.

Tôi gật đầu, cảm thấy vô cùng ấm áp khi anh ấy xuống xe tiễn tôi.

“Anh nhìn em đi vào”.

Tôi nói “Cảm ơn” rồi đi vào trong khu nhà, cuối cùng tôi cũng có thể cười một cách sáng khoái rồi. Hôm qua tôi còn đứng nhìn theo bóng anh ấy. Ha ha!

Sáng hôm sau, tôi hỏi mẹ: “Con kẻ mắt có phải nhìn đẹp hơn không mẹ?”.

Mẹ nghi ngờ nhìn tôi: “Hôm nay con hẹn hò với Hạ Trường Ninh à?”.

“Không ạ!”.

“Vậy với ai chứ?”.

Tôi sưng người lại, tôi và Đinh Việt còn chưa chắc chắn điều gì cả, tôi không thể để bố mẹ can thiệp được. Tôi lắc đầu và nói dối: “Nhà trường nói giáo viên phải chú ý tới hình thức bên ngoài”.

Sau khi rời khỏi nhà, tôi cười tủm tỉm

Hôm nay tôi vào nhà vệ sinh rất nhiều lần, nhốt mình trong một góc nhỏ và soi gương.

Nhìn ánh dương ngày thu càng lúc càng dịu dàng, tôi ngồi đếm thời gian đợi đến khi tan ca.

Cười vui hơn hờ ra ngoài cổng trường, tôi đã nhìn thấy xe của Hạ Trường Ninh, trong lòng bỗng chốc như một phiến lá rụng dưới chân người, lặng lẽ lăn tròn trong cơn gió lạnh.

Dưới ánh tịch dương vàng xuộm, chiếc xe màu đen của Hạ Trường Ninh giống như con bọ xít bị nướng cứng đét, khiến người ta vừa sợ vừa ghét. Tôi muốn học cách bò ngang của con cua, dán chặt lấy bờ tường của nhà trường mà thoát khỏi tầm nhìn của anh ta.

Chân tôi có hiện tượng bị chuột rút, cứng đơ lại, không chịu nghe theo sự điều khiển của tôi mà cứ ngoan ngoãn đứng yên trên mặt đất, không động đậy được nữa.

Cửa xe mở, một đôi chân dài mặc quần bó kết hợp với đôi bốt dài xuất hiện. Tôi thở phào, không phải là Hạ Trường Ninh, mà người đang giẫm đạp ánh tịch dương và đi về phía tôi là Ngũ Nguyệt Vy.

Thay đổi phong cách trang điểm và ăn mặc nên dáng Ngũ Nguyệt Vy nhìn cao hơn, khi cô ấy đi về phía tôi, tôi khẽ mấp máy môi. Ông trời bất công quá đi mất. Cô ấy xinh đẹp hơn tôi, nhiều tiền hơn tôi, có khí thế hơn tôi, lại còn cao hơn tôi nữa chứ! Chùm chìa khóa trong tay cô ấy cứ hắt lên hắt xuống, cảm giác giống như cô ấy đang cất cao đôi bốt đi về phía tôi.

Ngũ Nguyệt Vy liếc nhìn tôi, cằm héch lên, khí thế ấy... lẽ nào là do tôi vay tiền cô ấy mà lại không trả?

“Có việc gì không?”. Cũng được, câu này từ cổ họng chui lên vẫn còn bình tĩnh chán.

Cô ấy ung dung nhìn tôi, khoe miệng khẽ mấp máy, sau đó thốt ra một câu đầy coi thường: “Xem ra tôi muốn cướp bạn trai của cô thì cũng rất dễ dàng”.

Tôi sững lại, cô ấy có ý gì? Tôi không kiềm chế được mà nhìn ra xe.

Ngũ Nguyệt Vy chơi đùa với chùm chìa khóa trong tay, cô ấy xoay tròn nó vài vòng rồi cười và nói: “A Ninh không ở đây, tôi mượn xe của anh ấy. Thật là ngạc nhiên, anh ấy cũng có lúc không cướp được của người khác. Có điều, Đinh Việt đúng là đẹp trai hơn anh ấy nhiều”.

Trái tim tôi thất lại, bên tai vang lên lời nói của Hạ Trường Ninh: “Phúc Sinh, em không hiểu cô ta...”.

Ngũ Nguyệt Vy đến từ đâu? Cô ấy rõ ràng không phải người thành phố này, nhưng chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà ngay cả việc tôi và Đinh Việt hẹn hò cô ấy cũng biết!

Nụ cười mềm mại như gió xuân của Đinh Việt hiện ra trước mắt tôi. Cô ấy dựa vào cái gì chứ? Hạ Trường Ninh không thích cô ấy liên quan gì đến tôi! Tôi đứng thẳng lưng, khoe miệng nhếch lên, học điệu cười lạnh tanh của cô ấy: “Người cô nên tìm là Hạ Trường Ninh”.

Nói xong câu này hình ảnh Ngũ Nguyệt Vy trở nên ngắn hơn trước mặt tôi. Tôi thực sự khinh miệt cô ta nói: “Cô cướp bạn trai của tôi thì có ích gì chứ?”.

“Tôi ghét nhất là loại con gái như cô, nhìn thì ngây thơ lắm mà âm thầm bắt cá hai tay. Xem ra cô và Đinh Việt cũng chưa xác định quan hệ gì nhỉ? Cũng mập mờ như với Hạ Trường Ninh à?”.

Những lời nói của cô ta thật độc địa, đúng là tôi và Đinh Việt chưa xác định quan hệ yêu đương gì. Nhưng tôi với Đinh Việt mới gặp nhau có hai lần! Tôi tức điên người đáp lại: “Hạ Trường Ninh là lưu manh, cô là nữ lưu manh! Cả hai đều là loại mặt dày!”.

“Ha ha, nói đúng quá đi mất!”.

Tiếng cười của cô ta khiến tôi phải quay đầu lại, thẳng lưng, cảm giác vô cùng oan ức.

Khi vào quán ăn gặp Đinh Việt, nụ cười ảm áp trên gương mặt anh ấy bỗng chốc xoa dịu nỗi oan ức trong lòng tôi. Tôi cố gắng nở nụ cười, chắc là vô cùng khó coi.

“Phúc Sinh, sao thế? Tâm trạng không vui à?”.

Tôi chớp chớp mắt, chần chừ hỏi một câu: “Đinh Việt, anh hẹn hò với em thế này là thực sự muốn làm bạn trai em à?”.

Đinh Việt bị hỏi bất ngờ nên hơi khựng lại, im lặng một lát mới nói: “Phúc Sinh, nếu anh nói yêu em từ cái nhìn đầu tiên, e rằng em sẽ không tin”.

Tôi cúi đầu, cảm thấy vô cùng buồn. Tôi biết, yêu từ cái nhìn đầu tiên là không thể có, Hạ Trường Ninh cũng đã nói rồi, nhưng bây giờ nghe thấy câu này sao lại buồn thế chứ!

“Nhưng Phúc Sinh này, anh cảm thấy ở bên em rất vui. Chúng ta thử tìm hiểu nhau, được không?”.

Giọng Đinh Việt rất dịu dàng và ảm áp, giống như một đôi tay mềm mại xoa dịu mọi nỗi buồn trong lòng tôi bấy giờ.

Tôi ngẩng đầu nhìn đôi mắt chân thành của anh ấy, tự dưng thấy vô cùng cảm động. Những lời anh ấy nói rất thực lòng, có lẽ sự chân thành càng khiến

tôi cảm động hơn.

Đình Việt mỉm cười rồi hỏi: “Nói cho anh biết, hôm nay gặp phải chuyện gì không vui?”.

Tôi mỉm chặt môi, trong phút chốc không biết có nên kể lại chuyện về Hạ Trường Ninh cho anh ấy nghe không.

“Được rồi, để anh thành thật trước nhé! Trước khi quen em anh có một cô bạn gái, nhưng cô ấy đã rời xa anh rồi”.

“Bởi vì thất tình nên anh mới tìm đến em đúng không?”.

Đình Việt cười nhiều hơn, anh gấp thức ăn cho tôi và nói: “Mau ăn đi, anh sẽ từ từ kể cho em nghe”.

Đây là một câu chuyện rất lãng mạn, rất “ngôn tình”.

Năm ngoái do Đình Việt phải xuất cảnh để làm ăn với một doanh nghiệp nhỏ của Myanmar, khi trở về nhập cảnh từ Muse qua Thụ Cáo.

Thụ Cáo là cửa khẩu buôn bán lớn nhất vùng Vân Nam, nằm cách khoảng bốn kilômet về phía nam thành phố Thụ Lệ. Là giao điểm của quốc lộ 320, cách thành phố Thụ Lệ chỉ một con sông Thụ Lệ.

Trên sông có một trạm kiểm tra biên phòng liên hợp, bên ngoài trạm kiểm tra là bãi cỏ lau rộng rãi.

Từ Muse tới Thụ Cáo phải ngồi thuyền. Trước khi lên thuyền, Đình Việt đi bộ ra phía ngoài, đứng trước bờ sông nhìn lại Myanmar một lần nữa, rồi chụp ảnh làm kỷ niệm.

Đình Việt là người thích nhiếp ảnh, anh ấy không chụp người mà đi xa một chút để chụp phong cảnh. Lúc đó, có một cô gái từ phía bãi lau đi lên.

“Cô ấy rất xinh đẹp và đáng thương, cô ấy ra hiệu cho anh, núp sau một phiến đá và thì thầm nói, có thể đưa cô ấy qua sông không?”. Khóe môi Đình Việt hé cười, ánh mắt đầy vẻ cảm khái.

“Cô ấy muốn vượt sông chui?”.

“Không, không phải thế. Phúc Sinh này, ở vùng giáp ranh có thể làm giấy thông hành tạm thời, trong thời gian một ngày có thể đi qua đi lại hai bên thoải mái. Ý cô ấy là muốn cùng anh về Thụ Lệ”.

Tôi không hiểu.

Đình Việt thở dài và nói: “Cô ấy nói, cô ấy bị lạc với đoàn du lịch, lại bị mất túi, cô ấy muốn trà trộn cùng bọn anh để về nước”.

“Không phải có trạm điều tra biên phòng sao?”.

“Người đông, kể rõ tình hình ra thì cũng không khó khăn, dù sao cũng là công dân của nước mình. Lúc đó vẫn chưa qua sông mà vẫn ở trong biên giới Myanmar. Cô ấy mất túi nên không có tiền, không có chứng minh thư, không thể tự thuê thuyền qua sông được. Cô ấy lại là một cô gái trẻ nữa nên anh đã đồng ý. Bạn đi cùng anh không phải cùng cơ quan, lại có một đoàn du lịch khác ngồi thuyền trở về. Người đông, anh và cô ấy nói cười vui vẻ nên dẫn cô ấy lên được thuyền”.

“Sau đó thì sao?”.

Đình Việt gấp thức ăn cho tôi và nói tiếp: “Sau đó thì về nước, kết quả là đến trạm biên phòng Thụ Cáo thì không thấy cô ấy đâu nữa”.

Câu chuyện của Đình Việt chưa kể hết. Cô gái ấy thì mất tăm, nhưng khi Đình Việt định mua sắm đồ ở con phố buôn bán Trung – Myanmar thì anh ấy lại nhìn thấy cô ấy.

“Cô ấy nhìn thấy anh là cười, nụ cười rất đẹp, rất ngọt ngào. Bọn anh cùng đi dạo phố, ăn cơm, mua sắm, chơi ở Thụ Lệ ba ngày. Sau đó cô ấy lại không thấy đâu nữa”. Nụ cười của Đình Việt có phần chua xót.

“Sau đó thì sao nữa?”.

“Khà khà, sau đó anh trầm lặng một năm trời. Mai Từ luôn giới thiệu bạn gái cho anh, nhưng anh không quên được cô ấy, cho đến khi gặp em. Phúc Sinh này, trong một năm anh đi xem mặt không biết bao nhiêu lần, nhưng khi gặp em anh đột nhiên cảm thấy mình rất bình tĩnh. Anh nghĩ, ba ngày đó chỉ là sự gặp gỡ diệu kỳ, không phải là cuộc sống”.

Đình Việt dịu dàng nhìn tôi. Ba ngày, chắc họ thực sự rất thân mật, rất lãng mạn, rất tuyệt vời, tôi vô cùng ngưỡng mộ cảm giác này. Tình yêu chẳng phải nên cuồng nhiệt, mãnh liệt sao?

Không biết là cô gái thế nào mới có thể trong ba ngày ngắn ngủi khiến một người ưu tú như anh ấy phải nhớ mãi không quên? Tôi có thể so sánh được với địa vị của cô ấy trong lòng Đình Việt không? Bất giác tôi có cảm giác buồn bã khôn cùng.

“Phúc Sinh, anh không giấu em chuyện này. Trong lòng mỗi người đều có một thời đã qua, em nên nhớ, đó là đã qua rồi. Em có thể hiểu được không?”

Anh nghĩ, chúng ta có thể thử tìm hiểu nhau, thế nào?”. Đinh Việt nhẹ nhàng hỏi tôi, ánh mắt anh tỏ rõ vẻ chờ đợi.

Tôi mỉm cười. Tại sao lại không chứ? Đó đều là quá khứ, là quá khứ, là một mối tình lãng mạn và cũng đầy ngạc nhiên. Ba ngày, có lẽ là kích động, cũng có thể là người bạn gái cũ thân bí của anh ấy khiến anh trầm lắng hơn. Nhưng Đinh Việt đã thẳng thắn với tôi, lẽ nào vì ba ngày đó mà tôi phủ định anh ấy sao? Anh ấy có thể si tình tới một năm ròng để quên đi ba ngày, vậy thì anh ấy cũng là một người chung tình.

“Đinh Việt, sao anh lại có số điện thoại của em?”. Tôi hỏi.

Đinh Việt cười thoải mái và đáp: “Tối hôm đó Mai Sơn gọi điện hỏi anh, nên anh hỏi cậu ấy! Khà khà, Mai Tử còn chưa nói mà anh đã gửi tin nhắn cho em rồi, vì thế trong lòng chắc là đoán ra rồi hả?”.

Tôi xấu hổ cúi mặt ăn, cảm giác vui vẻ trong lòng càng lúc càng rõ hơn. Tôi ngược mắt nhìn trộm anh đúng lúc anh đang nhìn tôi, nụ cười cũng lấp lánh trong mắt anh.

Có người nói, khi một người nhìn bạn mà đôi mắt họ cũng cười thì chắc chắn anh ta thích bạn.

Tôi quyết định kể cho Đinh Việt nghe chuyện về Hạ Trường Ninh, tôi nghĩ giữa tôi và anh ấy chẳng có điều gì là không nói được cả.

“Đinh Việt, hôm nay em không vui lắm vì có một cô gái tới tìm em...”.

“Nguyệt Nhi”. Tôi nghe thấy Đinh Việt hét lên một tiếng rồi đứng bật dậy.

Sắc mặt anh ấy vô cùng kỳ lạ, đôi môi mấp máy, ngay cả hai bàn tay cũng nắm chặt lại.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, thấy bóng Ngũ Nguyệt Vy xuất hiện ngay ở cửa nhà hàng.

Tôi trân trân nhìn Ngũ Nguyệt Vy, gương mặt xinh đẹp cổ điển ấy đang che giấu một nụ cười, ánh mắt tỏ ra thấu hiểu mọi chuyện. Bên tai tôi lại văng vẳng lời cô ta: “Xem ra tôi muốn cướp bạn trai của cô thì cũng rất dễ dàng”.

Nguyệt Nhi của Đinh Việt thực sự là Ngũ Nguyệt Vy sao? Cô ta không cần cướp Đinh Việt, cô ta chỉ cần là Nguyệt Nhi đã đủ rồi.

Ngũ Nguyệt Vy bước lại gần, sắc mặt không đổi. Cô ta càng lại gần, tôi càng lo sợ, bất giác đứng dậy từ lúc nào.

“Đinh Việt, anh vẫn khỏe chứ? Tên thật của em là Ngũ Nguyệt Vy, không phải Long Nguyệt Nhi. Có điều, em thích làm Long Nguyệt Nhi chứ không phải là Ngũ Nguyệt Vy”. Đôi mắt sáng tựa pha lê của Ngũ Nguyệt Vy nhìn không xuyên, coi không thấu, nó lấp lánh sắc màu rực rỡ của đá quý. Cô ta đứng trước mặt Đinh Việt, rất bình tĩnh tự tin, cô ta cố ý. Cô ta biết hành tung của Đinh Việt nên cô ý xuất hiện.

Đinh Việt sửng sốt vì sự xuất hiện của cô ta, anh ấy chỉ chăm chăm nhìn cô ta.

Tôi thấy bàn tay anh ấy nắm càng lúc càng chặt giống như đang bóp nghẹt trái tim tôi. Tôi tức ngực tới mức sắp không thở được nữa, đau không thở được. Không phải vì Đinh Việt, mà vì sự khinh miệt và khoa trương của Ngũ Nguyệt Vy.

Cô ta nói được làm được, cô ta thực sự rất dễ dàng cướp đi người con trai mà tôi mới thích.

Tôi hy vọng biết bao Đinh Việt – người vừa mới thẳng thắn với lòng mình, vừa mới nghiêm túc muốn hẹn hò với tôi sẽ thân nhiên chào hỏi Ngũ Nguyệt Vy, sau đó nói với cô ta: “Phúc Sinh là bạn gái của anh”.

Đinh Việt không làm thế, anh ấy hoàn toàn bị sự xuất hiện của Ngũ Nguyệt Vy hút hết thần trí, ánh mắt dán chặt lên người cô ta, tham lam ngấm dung nhan lộng lẫy của cô ta, cả người bất động.

Tôi thua thảm tới mức ngay cả nước mắt cũng không có mà khóc. Số tôi thật là đen đủi.

Cầm túi, tôi cầm đầu chạy ra ngoài cửa nhà hàng. Chạy hơn một trăm mét tôi quay lại nhìn, Đinh Việt không đuổi theo tôi.

Tôi không nên có tên là Phúc Sinh. Mọi nỗi hận của tôi đều dồn lên người Hạ Trường Ninh, mọi ác mộng của tôi đều do anh ta mang tới. Không có anh ta tôi sẽ không quen Ngũ Nguyệt Vy. Không có anh ta thì sau khi câu chuyện tình lãng mạn ba ngày giữa Ngũ Nguyệt Vy và Đinh Việt kết thúc, cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt Đinh Việt nữa. Không có anh ta, tôi sẽ không bị Ngũ Nguyệt Vy coi thường, khinh miệt từ trong xương tủy.

Đầu tôi nóng bừng, trong tình trạng điên cuồng đến cực độ, tôi gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh: “Hạ Trường Ninh, anh muốn tôi làm bạn gái anh đúng không?”.

Hạ Trường Ninh sửng sốt vài giây, hỏi tôi: “Phúc Sinh, em sao thế?”.

Trong lòng tôi xót xa, Hạ Trường Ninh chỉ trêu đùa tôi, anh ta không phải thực sự thích tôi. Khi anh ta nói tôi làm bạn gái của anh ta tôi tức tới mức nhảy cả lên khiến anh ta cảm thấy rất buồn cười, rất vui.

Gió thu thổi tới, tôi khẽ run rẩy.

Tôi đang làm gì thế này?

Đình Việt gặp lại Long Nguyệt Nhi của chuyện tình ba ngày lãng mạn, xuất hiện trước mặt anh ấy, cô ta nói với anh, cô ta tên Ngũ Nguyệt Vy. Anh không sai!

Ngũ Nguyệt Vy yêu Hạ Trường Ninh, bị anh ta từ chối trước mặt mọi người khiến cô ta bẽ mặt. Cô ta cũng không sai.

Người sai là tôi, tên gọi Phúc Sinh nhưng vận may quá kém. Không hơn không kém mà trước sau lại đi xem mặt với hai người bạn trai scandal của cô ta.

Vậy được thôi, tôi cũng không nên nhớ Đình Việt làm gì nữa, cũng chẳng có quan hệ gì với Hạ Trường Ninh. Chỉ là người có duyên với tôi vẫn chưa xuất hiện mà thôi.

Tôi hít một hơi dài rồi bình thản nói với anh ta: “Ý tôi là, tôi mãi mãi không bao giờ làm bạn gái của anh! Anh không cần tìm tôi nữa, người anh thích thực ra là Ngũ Nguyệt Vy, đừng coi tôi là con ngốc dễ bị bắt nạt”.

“Đội đã Phúc Sinh, đã xảy ra chuyện gì?”.

Anh ta thực sự rất thông minh, rất thông minh.

Tôi cười và nói: “Nhà tôi giới thiệu bạn trai cho tôi rồi, tôi hy vọng anh đừng đùa cợt với tôi nữa. Giám đốc Hạ, nhà tôi chỉ là gia đình bình thường, sợ anh một mẻ”.

Hạ Trường Ninh cười: “Vy Từ đến tìm em à?”.

Con bà nó, sao anh ta thông minh thế chứ?

“Cô ta tìm tôi làm gì? Tôi và cô ta chẳng liên quan gì”.

“Thế à? Thế em cứ nhìn cái xe của anh làm gì?”.

“A...”. Tôi thốt lên ngạc nhiên, điện thoại tuột tay rơi xuống đất. Tôi vội quay đầu lại, Hạ Trường Ninh đứng cách đó không xa đang cười nhìn tôi.

Tôi run rẩy cúi nhặt điện thoại. Sao anh ta lại xuất hiện ở ngoài nhà hàng thế này?

Hạ Trường Ninh bước nhanh về phía tôi, tôi sợ hãi mà co cẳng chạy. Tôi không muốn Ngũ Nguyệt Vy và Đình Việt bước ra thấy cảnh này, tôi không muốn thấy cảnh bốn người nhìn nhau. Tôi không muốn.

Bước chân anh ta càng lúc càng gần, tôi chỉ muốn rời xa nhà hàng càng xa càng tốt. Chạy ra ngoài phố, chân dúi cả lại, tôi đâm sầm vào lòng Hạ Trường Ninh, mạnh đến mức suýt nữa thì tắc thở.

“Em chạy cái gì chứ”. Hạ Trường Ninh có vẻ bức bối.

Mới hơn tám giờ tối, người đi lại trên phố khá đông, trên khu phố náo nhiệt xuất hiện cảnh một chàng trai đuổi theo một cô gái nên thu hút sự chú ý của mọi người. Hạ Trường Ninh lạnh lùng lườm một cái rồi chau mày hỏi tôi: “Có chuyện gì?”.

Tôi đẩy anh ta ra rồi hỏn hển nói: “Không có gì, tôi phải về nhà rồi”.

Anh ta quay lại nhìn vào nhà hàng rồi hỏi tôi: “Em gặp Vy Từ à? Cô ta nói đến đây ăn tối”.

Tôi không đáp.

Hạ Trường Ninh cầm tay tôi và nói: “Vy Từ khá ghê gớm. Nếu em có gì ám ức với cô ta thì em có hết tức không? Quay lại, có anh ở đây, sợ gì cô ta”.

Tôi sống chết cũng không đi.

“Anh giúp em trút giận”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi nói.

Tôi lắc đầu, không dám mở miệng ra nói, mở miệng ra tôi sợ mình sẽ òa khóc.

Hạ Trường Ninh chau mày, đột nhiên anh ta không kéo tay tôi nữa mà cúi thấp đầu nhìn tôi một hồi lâu, rồi hỏi: “Phúc Sinh, em bị Vy Từ chọc tức đến phát khóc?”.

Tôi mím chặt môi, nước mắt không nghe lời cứ thế tuôn rơi.

Hạ Trường Ninh có phần lo lắng, anh ta đưa tay lau nước mắt cho tôi và dỗ dành: “Con người cô ta như thế đấy, đừng nghe cô ta nói linh tinh”.

Tôi ngẩng đầu hất tay anh ta ra, quay đầu bước đi. Tôi lớn thế này mà chưa bị ai bắt nạt tới mức này. Tôi chẳng nói gì cả, chỉ muốn mau chóng về nhà tránh xa cái nơi ôn dịch này ra một chút.

Eo tôi bị túm chặt, Hạ Trường Ninh ôm eo tôi, kéo ngược tôi lại. Anh ta ôm tôi đi về phía nhà hàng, vừa đi vừa nói: “Gặp cô ta bắt cô ta xin lỗi em. Phúc Sinh, em đừng như con chuột con, phải dũng cảm lên chứ, muốn chửi cô ta thì cứ chửi, muốn đánh thì em cứ ra tay, không đánh được cô ta thì anh cũng đảm bảo cô ta không làm bị thương em được”.

Tôi bị anh ta kéo đi vài bước trong vô thức, tôi giằng co rồi gào lên: “Tôi ghét nhìn thấy anh, anh buông tôi ra”.

Hạ Trường Ninh không hiểu gì: “Ghét anh sao em còn gọi điện cho anh làm gì?”.

Tôi tức quá liền phì cười. Đây là hai việc khác nhau hoàn toàn!

Chớp mắt đã gần tới nhà hàng. Tôi sợ quá liền hạ giọng van lơn: “Hạ Trường Ninh, tôi không vào đâu, xin anh được không? Được không?”.

Tôi khóc rồi.

Cuối cùng Hạ Trường Ninh cũng dừng lại: “Nói thật với anh đi, anh sẽ không kéo em vào nữa”.

Tôi gật đầu. Chỉ cần không vào trong nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vy và Đinh Việt, chỉ cần không để Đinh Việt biết mối quan hệ trong đó thì tôi có thể nói hết cho anh ta nghe.

Hạ Trường Ninh dẫn tôi vòng qua bên kia nhà hàng, chiếc xe Harley phát ra âm thanh trầm đục đưa tôi rời khỏi đây. Tôi ôm eo Hạ Trường Ninh, gục đầu vào lưng anh ta, ánh đèn trên phố lướt qua mặt tôi, tôi có cảm giác mình đang bay lên.

“Muốn đi đâu?”. Hạ Trường Ninh lớn tiếng hỏi tôi.

“Đâu cũng được”.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có thể quên Đinh Việt.

Bất cứ nơi nào, chỉ cần có thể khiến tôi rời xa nỗi đau.

Hạ Trường Ninh đưa tôi tới một nhà hàng đồ Tây, gọi hai suất ăn, còn gọi trước hai cốc cà phê nóng nữa.

“Trời lạnh chút nữa là không đi xe máy được rồi, lạnh quá, uống chút cà phê cho nóng”.

Ngậm cà phê ấm nóng trôi xuống bụng, vị thơm còn đọng trong miệng. Tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Nói đi, hôm nay Vy Từ đã làm gì?”.

Tôi cúi đầu nghĩ một lát rồi nói: “Không có gì, cô ta chỉ đã kích tôi không bằng cô ta mà thôi”.

“Khà khà”. Hạ Trường Ninh cười lớn, dưới ánh đèn mờ ảo nụ cười của anh ta trở nên vô cùng rạng rỡ. Ánh mắt anh ta sáng rực, đầu cúi lại gần hơn và nói: “Phúc Sinh, em bị cô ta đã kích, là vì em thích anh rồi, sợ không xứng với anh đúng không?”.

Ngậm cà phê trong miệng tôi phun bắn ra ngoài. Da mặt anh ta không phải dày mức bình thường! Tôi lấy khăn giấy lau miệng, ức chế nói: “Anh là lưu manh, cô ta là nữ lưu manh, hai người đều là một giuộc với nhau, thực sự tương xứng”.

“Thế nhưng, em là giáo viên, em không muốn giáo dục một tên lưu manh thành người tốt sao?”.

Tôi thở dài lần nữa, và nói với anh ta: “Hạ Trường Ninh, anh đừng đùa tôi nữa. Tôi hiểu tất cả, anh không thể nào yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên được, đừng trêu đùa tôi nữa. Tôi muốn tìm một người bạn trai bình thường, sống cuộc sống bình thường. Những thứ tạp nham kia tôi không chơi được”.

Hạ Trường Ninh rút lại nụ cười và nghiêm túc nói: “Anh không nói là yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Anh vốn định chơi cho Vy Từ một vỏ đầu, con người cô ta ngay từ nhỏ đã rất bạo gan, những gì trải qua cũng rất đặc biệt. Anh và cô ta là anh em tốt, là chiến hữu nhiều năm rồi. Cô ta thật lòng với anh, chỉ là, nếu là anh em thì được, muốn lấy mạng anh cũng được, nếu lấy về làm vợ thì không được. Nhưng cô ta lại ra tay với mẹ anh nên anh chỉ còn cách ra chiêu này. Phúc Sinh, em thực sự không đối phó được. Nhìn em hiền lành thế này chắc chắn không phải là người nhỏ nhen. Anh xin lỗi em, được không?”.

Trong lòng tôi nói chung cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đương nhiên tôi không phải là người nhỏ nhen, nụ cười trên mặt tôi cũng thoải mái hơn, mọi nỗi sợ hãi và nghi ngờ trong lòng cũng bị những lời của anh ta xóa sạch sẽ.

“Anh cứ nói thẳng ra là được rồi, không chừng tôi lại giúp anh việc này. Hôm đó chết khiếp đi được”.

Hạ Trường Ninh cười khà khà và nói: “Vậy thì đừng mắng anh là lưu manh nữa nhé!”.

“Chỉ cần anh đừng như trước đây nữa, cứ nói thật là được rồi, đừng đùa với tôi nữa”. Tôi ăn một miếng salad to, cảm giác ngon vô cùng. Sau này tôi không qua lại với Đinh Việt nữa.

Hạ Trường Ninh đã nói thật rồi, anh ta cũng không quán lấy tôi nữa.

Việc trên đời này thiên biến vạn hóa. Đang đau lòng vì chuyện tình khó quên của Đình Việt và Ngũ Nguyệt Vy thì nháy mắt một cái Hạ Trường Ninh lại biến thành người bình thường an ủi, bồi thường cho tôi. Đúng là do bàn tay của thượng đế, khi ông đóng một cánh cửa thì đồng thời cũng sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác.

Vui về ăn đồ Tây, tôi nghỉ ăn xong về nhà tắm rửa một cái rồi đi ngủ. Sáng mai tỉnh dậy sẽ là một ngày mới.

Đúng lúc này thì Đình Việt gọi điện tới: “Phúc Sinh, em đang ở đâu?”.

Bây giờ tìm tôi làm gì? Tại sao lúc đó anh không đuổi theo tôi? Tôi bình tĩnh đáp lại: “Đang ăn đồ Tây với bạn, bây giờ chuẩn bị về nhà. Chúc anh và bạn gái cũ của anh quay lại vui vẻ”.

Hạ Trường Ninh chau mày, nhìn tôi không nói gì.

Tôi nhìn anh ta cười một cái, bây giờ chẳng có gì phải giấu anh ta cả. Tôi thoải mái nói chuyện với Đình Việt.

“Phúc Sinh, em đừng hiểu nhầm, anh và cô ấy kết thúc rồi. Chỉ là anh quá bất ngờ khi gặp lại cô ấy. Anh đang định chạy đi tìm em thì Nguyệt Nhi giải thích nguyên do khi đó cô ấy ra đi. Anh nghĩ, anh không thể đề câu hỏi này cứ bám theo anh mãi. Cô ấy nói xong thì anh gọi điện cho em. Phúc Sinh, em có thể hiểu được không?”.

Tôi ngây người ra mà nghe, anh ấy nói cũng không phải không có lý. Ở lập trường của anh ấy thì anh ấy làm thế này cũng chẳng có gì sai, chỉ là tôi nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vy nên mất hết lý trí và cảm xúc chạy.

“Phúc Sinh, nếu anh còn nhớ cô ấy, còn không buông tay được thì anh sẽ không nói với em chuyện này, còn muốn hẹn hò với em”. Đình Việt nói chắc nịch.

Bỗng chốc tôi không biết phải nói cái gì. Cảm điện thoại mà người cứ đơ ra. Hạnh phúc lại đến rồi sao?

Hạ Trường Ninh đột nhiên cướp điện thoại của tôi và nói với Đình Việt: “Anh là ai? Đã nói gì với bạn gái tôi?”.

Sợi dây trong đầu tôi đứt phụt, mất hai giây sau mới phản ứng lại và giằng lấy điện thoại, miệng lầu bàu: “Hạ Trường Ninh, anh nói linh tinh gì thế? Trả lại cho tôi”.

Anh ta nói xong lập tức tắt máy, nhìn tôi cười: “Anh còn chưa nói xong, Phúc Sinh. Ban đầu anh chỉ định đối phó với Vy Từ, nhưng khi tiếp xúc với em, anh thực sự thích em. Làm bạn gái anh nhé!”.

Tôi há hốc miệng, sững người. Điện thoại lại đổ chuông, giọng Đình Việt gấp gáp nói: “Phúc Sinh, em đừng tức giận, anh đang đợi em ở cổng nhà em, nghe anh giải thích được không?”.

“Được”.

Không có gì tốt hơn thế này nữa. Đình Việt là người tôi thích, những lời anh ấy nói khiến tôi vô cùng tự tin về anh ấy. Cho dù Hạ Trường Ninh có phá hoại, cướp điện thoại của tôi và ăn nói linh tinh thì chí ít Đình Việt cũng không bị những lời của anh ta đánh gục, vẫn gọi điện thoại tới như bình thường.

Tôi nhìn Hạ Trường Ninh và mỉm cười: “Anh thích tôi là việc của anh, còn tôi có bạn trai rồi”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, không tức giận mà ngược lại còn thản nhiên nói: “Phúc Sinh, ý em là anh có thể cạnh tranh với bạn trai em?”.

Tôi thực sự nghi ngờ giữa tôi và Hạ Trường Ninh rốt cuộc ai giỏi tiếng Trung hơn. Khả năng ngắt câu ngắt chữ của anh ta quá giỏi. Hoặc là tư duy logic của anh ta không phải của người bình thường.

“Hạ Trường Ninh, lý thuyết “có thể mập mờ với nhiều người đàn ông, hoặc chưa kết hôn thì ai ai cũng có thể theo đuổi được” không sử dụng với tôi được. Tôi sẽ nói cho Đình Việt hết mọi chuyện. Tôi tin, anh ấy sẽ chẳng để ý đến hành động vô lại của anh đâu, càng không thể...”.

Hạ Trường Ninh ngắt lời tôi: “Nếu đã như thế thì em lo cái gì chứ?”.

Đương nhiên là tôi sợ anh ta phá hoại, sợ anh ta to mồm gây sự phá hỏng tất cả. Tôi thực sự đã hết cách, giọng nói cũng đã mềm mỏng lắm rồi. Tôi thờ dài, nói: “Hạ Trường Ninh, tôi chỉ là một người bình thường. Tôi thích Đình Việt, thích anh ấy làm bạn trai tôi. Nếu anh muốn bám lấy tôi thì tôi cũng đành chịu, tôi không muốn có hiểu nhầm giữa anh và Đình Việt. Vì thế mong anh đừng đến tìm tôi nữa, được không?”.

Bị người ta từ chối đến mức này, tôi cũng đã công nhận Đình Việt là bạn trai mình, không thể hiểu được tại sao Hạ Trường Ninh vẫn bám lấy tôi như thế, anh ta thực sự không có mặt, không có da sao?

“Đi đi, anh đưa em về nhà”. Hạ Trường Ninh không trả lời câu hỏi của tôi, ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi.

Tôi đứng im bất động, hôm nay mà không nhận được câu trả lời rõ ràng từ anh ta, không giải quyết rõ việc này thì sau này hối hận cũng không kịp.

“Không muốn đi? Được, hôm nay em không đồng ý làm bạn gái anh thì đừng đi nữa”. Anh ta ngồi xuống, châm một điếu thuốc và liếc mắt nhìn tôi.

Tôi mím chặt môi không nói gì cả, cầm túi và đi ra ngoài, mặc kệ anh ta. Tôi chỉ chắc chắn một điều rằng, chỉ cần Đình Việt có thể kiên cường thì cho dù Hạ Trường Ninh có làm gì đi nữa thì chỉ cần coi anh ta như một thằng hề, không quan tâm là được rồi. Lâu dần anh ta cảm thấy chán ngất là sẽ từ bỏ thôi.

“A Thắt, đóng cửa hàng”. Hạ Trường Ninh hét lên một tiếng.

Tôi thấy có một người đi ra từ sau quầy, là cậu thanh niên tên A Thắt ở quán trà mà tôi đã gặp. Lúc này tôi mới để ý cả quán ăn đồ Tây chỉ có một bàn của chúng tôi. A Thắt khoát tay một cái là tất cả phục vụ trong quán lui hết ra ngoài cửa, kéo hết rèm cửa xuống. Động tác rất nhanh, rất đều, giống như đã được huấn luyện trong thời gian lâu dài.

Tôi đi chưa được mười bước thì cả quán chỉ còn tôi và Hạ Trường Ninh. Tôi sợ quá nói không thành câu, những cảnh tượng hãi hùng trong phim ảnh lần lượt hiện lên trong đầu tôi.

Tôi lắp bắp nói: “Có nhiều người đã nhìn thấy... cảnh sát sẽ bắt anh”.

Hạ Trường Ninh sầm mặt lại, lạnh lùng nhìn tôi: “Anh sẽ hủy xác bịt đầu mối”.

Đầu óc tôi bây giờ trống rỗng.

Hạ Trường Ninh bật cười, cười nghiêng ngả trên ghế: “Haizz, Phúc Sinh à, biểu cảm của em thật phong phú đấy!”.

Đột nhiên máu dồn lên não, tôi cầm lấy đèn bàn, gạt tàn thuốc lá, bảng menu trên bàn ném về phía anh ta, không nói một lời, chỉ biết đỏ mặt nhằm hướng anh ta mà ném.

Hạ Trường Ninh nhảy lên tránh như một con báo, tôi hét lên rồi chạy tới quầy bar. Lần này thì có nhiều đồ để ném hơn, chai rượu, cốc rượu, cứ thế ném liên tục như đạn bay.

Động tác của anh ta quá nhanh, chớp mắt một cái anh ta đã túm lấy tay tôi, dùng sức ôm chặt tôi vào lòng, chẳng nói gì cả mà cứ thế ôm tôi.

Tôi bật khóc. Giãng co một hồi, khóc cũng mệt rồi, anh ta mới hạ giọng nói: “Phúc Sinh, anh đưa em về nhà, sau này không đùa với em nữa”.

Tôi vẫn đang nức, anh ta vỗ vỗ vai tôi rồi đưa tôi vào một căn phòng sau quầy. Trong phòng có một cánh cửa, anh ta mở cửa ra là thấy con phố. Chiếc xe Harley của anh ta đỗ ở bên ngoài, Hạ Trường Ninh không lái xe mà vẫy một chiếc taxi, ấn tôi vào trong và nói với lái xe: “Số 67 đường Đại Học”.

Tôi lau nước mắt và chưa kịp phản ứng gì thì anh ta đã đóng cửa xe lại rồi dịu dàng nói với tôi: “Về nhà ngủ một giấc là không sao đâu”.

Taxi đưa tôi về nhà, xa xa tôi nhìn thấy anh ta cười chiếc xe Harley đi theo phía sau. Tôi chẳng có tâm trí đâu mà đi suy nghĩ về hành động của anh ta nữa.

Lau nước mắt và nhìn ra ngoài cửa xe, tôi cũng chẳng có tâm trạng nào mà gặp Đình Việt nữa.

Về tới nhà, xuống xe, Đình Việt đợi ở ngoài đầu khu. Tôi nhìn anh ấy mà không biết phải nói gì. Đang định quay đầu lại nhìn, thấy xe Hạ Trường Ninh lướt qua chúng tôi.

Đình Việt nhìn chiếc xe mô tô đó rồi nhẹ nhàng đến bên tôi nói: “Phúc Sinh, anh thật lòng với em”.

Tôi không nói gì cả.

“Hôm nay thực sự xin lỗi”.

“Ngày mai chúng ta nói chuyện được không? Em mệt rồi”.

Đình Việt quan tâm nói: “Ừ, mai anh tới đón em tan ca, rồi chúng ta nói chuyện. Em về nghỉ sớm đi”.

Tôi gật đầu và về nhà.

“Phúc Sinh”.

Tôi quay lại.

Đình Việt cười nói: “Chúc ngủ ngon”.

Cảm giác ấm áp lại một lần nữa lan tỏa trong lòng, tôi mỉm cười với anh ấy.

Chương 8: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ hai: Lạnh lùng đứng ngoài quan sát

“Phúc Sinh, em là người mang lại hạnh phúc. Gặp được em anh cảm thấy rất may mắn”. Từ trước tới giờ đêm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy mẹ đã đặt cho tôi một cái tên hay đến thế.

0o0

Đình Việt nói với tôi, hôm đó khi anh định thần lại và định chạy theo tôi thì Ngũ Nguyệt Vy đã ngăn anh lại, cô ta nói: “Đình Việt. Anh không muốn biết nguyên nhân vì sao năm đó em ra đi sao?”.

Đình Việt trả lời cô ta: ”Đều là chuyện quá khứ rồi anh rất bất ngờ khi gặp lại em. Bạn gái anh hiểu nhầm rồi thì phải, anh phải đi tìm cô ấy”.

Ngũ Nguyệt Vy nhìn anh và nói: “Đúng thế, bất ngờ quá! Không ngờ lại gặp anh ở đây, anh có bạn gái rồi?”.

Đình Việt tức sấn trong lòng rồi, không nhịn được nữa anh nói: “Em quá giả tạo, xuất hiện bất ngờ, ra đi bất ngờ, ngay cả cái tên cũng là giả. Đừng nhắc lại chuyện ba ngày đó nữa, là anh ngu ngốc, đầu óc dần dần. Bây giờ anh có bạn gái rồi, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi”.

Ngũ Nguyệt Vy chỉ biết thờ dãi và nói: “Anh có thể động vào Hạ Trường Ninh được sao? Người con gái anh ấy thích anh cướp được sao?”

Đình Việt biết Hạ Trường Ninh. Thành phố này không lớn cũng chẳng nhỏ, sự quảng giao của Hạ Trường Ninh Đình Việt ít nhiều cũng được người khác nhắc tới.

Anh ấy kể đến đây thì dừng lại nhìn tôi, mỉm cười: “Phúc Sinh, anh không tin em là loại người ấy”.

“Loại người nào?”

“Em không thể là người bắt cả hai tay. Không thể vừa hẹn hò với Hạ Trường Ninh lại vừa hẹn hò với anh. Vì thế anh không tin lời của Nguyệt Nhi”. Đình Việt chậm rãi nói. Những lời của anh ấy khiến máu nóng của tôi dồn lên, cảm động suýt chút nữa thì gất đầu. Hận không thể kể hết chuyện vì sao tôi quen biết với Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vy ra.

Đình Việt dịu dàng nhìn tôi nói: “Ba ngày đó rất lãng mạn, rất giống cổ tích, và cũng rất kích thích, anh mãi không quên được. Nguyệt Nhi rất xinh đẹp, rất hoạt bát, ở bên cạnh cô ấy anh như một thằng điên. Nhưng một năm sau gặp lại cô ấy, anh phát hiện ra mình không còn cảm giác như xưa nữa, còn khi nhìn thấy em chạy anh cảm thấy rất lo lắng. Phúc Sinh, anh có một quãng thời gian yêu đương như thế, em có để ý không?”. Những lời của anh ấy khiến trái tim tôi đập loạn xạ, lúc lên cao, lúc xuống thấp. Đình Việt thực sự lo lắng vì tôi sao?

“Nếu như lúc đó anh không lo lắng cho em, sợ em giận không thèm để ý anh nữa, thì anh không thể nào quyết định buông tay mối tình ngắn ngủi đó “

Tôi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời đen như mực, trên nền cửa sổ chỉ in bóng ánh nến hắt ra _ nhàn nhạt và mờ lung, khiến tôi khó nhìn rõ Đình Việt ngồi trước mặt. Gương mặt tuấn tú của anh ấy có chút đó lo lắng, ánh mắt anh đang nhìn tôi.

“Nếu như cô ấy nói cô ấy cũng chưa quên anh, khi đó chỉ là cô ấy có việc gấp nên mới bỏ đi như thế hôm nay cô ấy tìm anh mong có thể bắt đầu lại từ đầu. Đình Việt, anh sẽ quên mối tình đó sao?”.

Tôi quay mặt lại nhìn Đình Việt, mắt không chớp. Anh ấy không hề lảng tránh ánh mắt của tôi, mà nhẹ nhàng trả lời: “Không phải vì anh thất tình cần người lấp chỗ trống nên mới tìm em. Phúc Sinh, em có sự hấp dẫn của em”.

Câu cuối cùng của anh ấy đã đánh gục tôi. Kiểu gì cũng qua chỉ có nịnh nọt là không qua. Nhìn Phúc Sinh tôi cũng hấp dẫn! Câu này khiến cả người tôi nhẹ bồng.

“Nhưng anh vẫn ở lại nghe cô ấy nói hết. Anh rất muốn xác định một điều, ba ngày ấy cô ấy có thật lòng hay không. Anh ngu ngốc một năm nên muốn buông chuyện này một cách triệt để. Vì thế, nghe cô ấy nói xong và nói “tạm biệt” với cô ấy anh mới đi tìm em. Tôi qua em đã gặp Hạ Trường Ninh à”.

Tôi liền kể hết chuyện vì sao quen biết Hạ Trường Ninh rồi Hạ Trường Ninh từ chối Ngũ Nguyệt Vy thế nào cho anh ấy nghe, rồi kể cả chuyện cô ta muốn cướp anh ấy thế nào nữa.

Đình Việt không có chút gì là đau lòng, anh mỉm cười nói: “Anh có nói với cô ấy địa chỉ cơ quan anh làm việc ở Thụy Lệ, cô ấy chưa hề đến tìm anh.

Hôm qua cô ấy đột ngột xuất hiện, anh còn nghĩ chắc chắn phải có nguyên nhân”.

“Anh không buồn à? Anh còn nhớ cô ấy một năm cơ mà”, Tôi tò mò hỏi.

“Trông tượng và hiện thực luôn có khoảng cách với nhau. Cô ấy mãi mãi không xuất hiện thì trong sâu thẳm trái tim anh có lẽ vẫn luôn có một giấc mộng. Còn cô ấy xuất hiện rồi, đứng sừng sững trước mặt anh, nhưng lại đập tan mộng cảnh ấy”.

“Anh so sánh rồi mới hiểu ra?”.

Đình Việt bật cười ha ha vuốt nhẹ tóc tôi một cách âu yếm. Tôi không né tránh, thậm chí còn thích thú với hành động này của anh.

“Phúc Sinh, em là người mang lại hạnh phúc cho anh. Gặp được em anh cảm thấy rất may mắn”. Từ trước tới giờ đêm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy mẹ đã đặt cho tôi một cái tên hay đến thế.

Khi bước ra ngoài quán cà phê. Đình Việt nắm tay tôi, gương mặt tôi đỏ bừng, tim đập thình thịch. Bàn tay anh cũng giống như con người anh, khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tôi và Đình Việt yêu nhau rồi.

Anh là một người biết quan tâm hết mực. Thời tiết ngày một lạnh, sáng sớm Đình Việt đã nhắn tin dặn dò tôi: “Nhớ mặc áo ấm rồi đi làm nhé!”.

Tan ca chỉ cần có thời gian là anh ấy tới đón tôi.

Anh ấy thường nắm tay tôi và nhét vào túi áo mình, miệng không ngừng nói: “Ấm hơn chưa?”.

Khi mới bắt đầu, anh ấy thường dẫn tôi tới những nhà hàng sang trọng, nhưng chúng tôi đều là những người sống dựa vào đồng lương, có lần tôi nghiêm túc nói với anh: “Đình Việt thế này lãng phí lắm”

Anh ấy cười và nói: “Phúc Sinh, người ta tán gái, bạn gái thường kêu không có tiền mà tiêu. Em tiết kiệm cho anh thế này anh thực sự thấy có phúc. Có điều, em đừng tiết kiệm cho anh làm gì, dù sao anh cũng đi làm trước em mấy năm, anh không phải là người vung tay quá trán đâu”.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy mỗi lần đi ăn nhà hàng quá xa xỉ, nên chỉ gọi hai món ăn, một món canh, thêm chút đồ uống, đi xem phim, tiền xe, một tháng ít nhất cũng phải tốn hai, ba nghìn tệ. Lương của mình tôi cũng chỉ có thế. Tôi lại ngại không dám hỏi thu nhập của Đình Việt, hẹn hò với anh ấy mà một lần tiêu tốn ngân quỹ cũng khiến tôi thấy ngại.

Những lần hẹn hò sau này tôi sẽ kiên quyết không tới những nhà hàng đắt tiền đó, tôi thường kéo anh tới những quán ăn bình dân, có lúc chỉ đơn giản gọi hai tô mì.

Đình Việt lại thở dài: “Phúc Sinh, tiền tiết kiệm để làm gì chứ? Chúng ta đi Shopping đi, mùa đông tới rồi, mua cho em mấy bộ quần áo luôn”.

Trong lòng tôi rất ngọt ngào nhưng ngoài miệng thì từ chối.

Đình Việt có phần không vui, anh nghiêm mặt nói: “Phúc Sinh, mua quần áo cho bạn gái thì có gì đáng nói chứ? Em nhất định phải rạch ròi với anh thế à?”

Tôi vô cùng xấu hổ, chỉ còn cách nói: “Đừng mua đắt quá!”.

Đình Việt cười: “Nếu em thấy ngại thì anh mua cho em, em cũng mua cho anh đi”

Cách này hay đấy! Tôi cười khà khà đồng ý. Đình Việt dờ khóc dờ cười và ôm chặt tôi: “Đồ ngốc”

Đình Việt dẫn tôi tới một nơi khiến tôisock nặng! Đây là siêu thị đắt nhất thành phố này, các món đồ ở đây đều là hàng hiệu, vớ vẩn cũng phải mấy nghìn tệ. Tôi đứng ở cửa. Chết cũng không vào.

“Anh đùa với em thôi. không cần mua đồ đắt thế này cho anh đâu. Anh có cái này là được rồi”. Anh ấy giờ cao sợi dây may mắn đeo trên tay. Là do tôi đan cho anh. Từ khi đeo lên tay anh, anh chưa hề tháo nó ra.

Tôi biết không có cách nào khác nên nhìn anh rồi bất lực nói: “Đình Việt. anh để dành tiền mua nhà mua xe cũng được, một bộ quần áo mấy nghìn tệ thế này lại chẳng mặc cả đời được, không đáng”

Đình Việt nghĩ ngợi rồi nói: “Không có xe cũng khá bất tiện. Thế này đi, đằng nào cũng đến rồi vào xem cũng được nhé? Bên ngoài phố lạnh quá!”.

Tôi bật cười, Cầm tay Đình Việt. Coi như đi mua quần áo. Vào trong Siêu thị hưởng thụ không khí ấm áp.

Cửa hàng nào chúng tôi cũng xem nhưng không mua gì cả.

Tôi cứng lưỡi lật mắcgia quần áo, khê khê kính ngạc và thở dài. Đình Việt huých tay nhìn tôi cười, mặc kệ không thèm để ý tới con mắt của cô bán hàng xinh đẹp, tôi chẳng hề xấu hổ.

Tôi rất thích thái độ này của anh. Không mua được quần áo và độ cao quý của nội tâm chả liên quan gì đến nhau.

Đi đến một khu, ánh mắt tôi dừng lại lâu hơn một chút khi nhìn thấy một cửa hàng nổi tiếng với những thiết kế đen trắng.

Đình Việt hạ giọng hỏi tôi: “Thích không?”

Thích nhưng mua sao được chứ, nhìn cái rồi thôi. Tôi nhìn Đình Việt cười và nói: “Không phải thích cái gì đều mua cái đó đâu!”.

Anh cười và kéo tay tôi vào trong cửa hàng, chỉ một chiếc áo khoác màu đen trên giá: “Phúc Sinh, anh nghĩ em mặc cái áo này chắc chắn rất đẹp. Em hợp với màu đen”. Tôi lật giá áo, tay run rẩy. Cái áo này hai mươi tám nghìn tệ đấy! Tôi lập tức buông xuống và lắc đầu: “Đắt quá, em không thích”.

Đình Việt nhất quyết bắt tôi thử áo, anh nịnh tôi: “Em thử xem thể. nào, không mua., chỉ thử thôi”

Lúc này Ngũ Nguyệt Vy bất ngờ từ phòng thay đồ bước ra. Ánh mắt cô ta lướt qua chỗ tôi và Đình Việt cười một cái rồi lên tiếng: “Cô giáo Ninh cũng thích nhãn hiệu này à?”. Tôi rất muốn trừng mắt! Cô ta đúng là âm hồn không tan!

”Ừ, chỉ là đắt quá, tôi không mua nổi. Xem thôi”. Tôi trả lời trước. Người tự nhận thua tức là không thua.

Tôi rất đắc ý với trí thông minh của mình. Thế nào, chắc cô ta không thể đáp trả trước mặt mọi người được rồi? Cô ta dám nói: “Không mua được thì đừng tới” hay đại loại những lời như thế thì tôi sẽ mang những lời đối thoại kinh điển kiểu AQ khi Jane Eyre nói chuyện với Rochester ra mà dùng.

Linh hồn đứng trước mặt thượng đế không cần phải mặc quần áo! Khả khả tôi muốn cười quá đi mất, chiều giữ gìn tự tôn của người nghèo có nhiều lắm.

“Đàn bà không cần có tiền, đàn ông có là được rồi”. Chắc chắn Ngũ Nguyệt Vy đã nghe được đoạn đối thoại của hai chúng tôi nên cô ta mới nói những lời châm chọc này và nhìn Đình Việt.

Đình Việt cười: “Trang điểm đẹp cho bạn gái là trách nhiệm của cánh đàn ông. Phúc Sinh, em đi thử đi”.

Tôi đang định từ chối thì nhìn thấy ánh mắt của Đình Việt. Anh ấy không muốn tôi từ chối. Bạn gái thích nhưng anh ấy không mua nổi liệu có phải mất mặt quá không? Nhất là sau khi nghe những lời của Ngũ Nguyệt Vy, tôi quay lại cười với Đình Việt và nói: “Đẹp thì em thích nhưng không có nghĩa là em mua hết”.

Ánh mắt của Đình Việt khiến tôi không hiểu lắm. Dường như là cảm động. nụ cười nơi khóe môi trở nên dịu dàng lạ thường.

Ngũ Nguyệt Vy khẽ hừ một tiếng, lườm tôi với Đình Việt một cái rồi hậm hực nhắc năm bộ quần áo trên giá và móc một tấm thẻ thanh toán ra: “Mua hết”.

Đình Việt bảo cô bán hàng lấy chiếc áo khoác màu đen rồi nhét vào tay tôi, đẩy tôi vào phòng thử đồ. Dường như anh ấy cảm nhận được điều gì đó nên thì thầm vào tai tôi: “Anh muốn mua quần áo cho em. không mua cửa hàng này cũng chẳng sao”. Ý anh là anh không hề bị những lời của Ngũ Nguyệt Vy kích thích.

“Khả khả, Đình Việt, Cần gì phải thế chứ, bỏ một phần ba thu nhập một năm để mua một bộ quần áo, tức giận không đáng”. Ngũ Nguyệt Vy thêm dầu vào lửa.

“Cho dù có tiêu hết thu nhập cả năm để mua quần áo cho Phúc Sinh cũng đáng!“, Đình Việt bình tĩnh đáp lại và dùng mắt ra hiệu cho tôi không nói nữa.

Tôi hận Ngũ Nguyệt Vy người dân bình thường mặc cái áo hơn hai nghìn tệ, thật buồn cười quá sức. Cô ta nói như thế là có ý ép Đình Việt phải mua sao?

Nhưng người tranh nhau hơi thở, Phật tranh nhau nén hương(8) . Nếu tôi còn từ chối nữa thì Đình Việt sẽ mất mặt lắm nên chỉ còn cách mặc cái áo đó.

“Phúc Sinh, màu đen rất hợp với khí chất của em. Tuy em gầy nhưng thân hình em rất cân đối”. Đình Việt khen tôi một câu rồi nhìn tôi cười hạnh phúc.

Nhìn bóng mình trong gương tôi có cảm giác đẹp lạ lùng do mặc chiếc áo đen này. Tôi chưa bao giờ mặc đồ màu đen vì gầy, sợ mặc vào trông càng gầy hơn. Nhưng chiếc áo này lại làm tôn độ rộng cho vai tôi. eo tôi nhỏ nên mùa đông trông không bị to do mặc nhiều quần áo. Chiếc đai áo khoác khiến chiếc eo thon của tôi càng đẹp hơn. Tôi không thể không thừa nhận Đình Việt rất có con mắt thẩm mỹ.

Việc đã đến nước này tôi chỉ còn cách nhìn Đình Việt móc thẻ ra trả tiền sau đó cầm túi đồ rời khỏi đây.

Khi hai chúng tôi đứng đợi xe ở cửa siêu thị, thì Hạ Trường Ninh vừa lúc đó lái xe tới đón Ngũ Nguyệt Vy. Anh ta xuống xe đón lấy túi đồ trên tay Nguyệt Vy cho vào ghế sau, nhìn tôi một cái rồi liếc túi đồ trong tay tôi. Tôi lập tức nhớ lại lần trước anh ta đã từng mua năm nghìn tệ tiền quần áo cho tôi với mục đích ủng hộ bạn mở cửa hàng, nhưng tôi không nhận. Anh ta nhìn tôi thế này là có ý châm biếm tôi nhận đồ của Đình Việt sao? Ngũ Nguyệt Vy nhìn chúng tôi cười rồi lên xe.

Tôi có chút căng thẳng. Đình Việt nắm lấy tay tôi dịu dàng hỏi: “Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, anh ấy quay người quàng khăn cho tôi.

Nhìn qua người anh ấy tôi thấy xe Hạ Trường Ninh đã đi xa. Sau lần gặp anh ta ở nhà hàng, anh ta không tới tìm tôi nữa. Tôi nghĩ, bây giờ anh ta sẽ thôi tới tìm tôi nữa.

Sau khi hai người họ đi xa, tôi mới nghiêm túc nói với Đinh Việt: “Thực sự đắt quá, em mặc trên người mà nóng như lửa đốt, tiền lương một năm của em đó. Tại sao nhất định phải mua chứ?”.

Nụ cười trên gương mặt Đinh Việt càng rạng rỡ hơn. Đột nhiên anh nghiêm mặt lại và hỏi tôi: “Nếu anh có tiền, không quan tâm tới hơn hai chục nghìn tệ này, em có dám mặc không?”.

“Nhưng anh làm việc ở công ty xuất nhập khẩu được bao nhiêu tiền? Anh đâu phải là người có gia tài chục triệu tệ đâu mà coi vài chục nghìn tệ như vài trăm đề tiêu chứ!”. Đinh Việt cười thành tiếng và nói với tôi: “Được rồi, đợi khi nào anh có gia tài chục triệu tệ anh sẽ mua cho em bây giờ thì sao? Đã mua rồi”.

Tôi thở dài; “Giá mà có thể trả lại thì tốt”.

Đinh Việt bật cười: “Được, chúng ta đi trả lại, Tiền trả lại đợi khi nào em nghỉ đồng chúng ta đi du lịch nhé!”.

“Có thể trả lại thật à?”.

“Yên tâm đi”

Đinh Việt thực sự trả lại chiếc áo khoác đó, anh lại mua một cái màu đen y như vậy cho tôi, giá còn chưa bóc, anh ấy nói: “Đề em mặc hần hoi một tí, cái này có hơn một nghìn tệ thôi, là hàng fake. Em nhất định phải nhận đây”.

Tôi nhận, Cảm thấy rất ngọt ngào.

Chú thích

(8) Ngụ ý câu này là: Phật là bác đại từ, đại bi và đại năng, là đáng giác ngộ. Vì thế đâu cần nén hương của con người. Trong trường hợp này, Ninh Phúc Sinh vừa tự cô vũ bản thân, vừa thăm mắng Ngũ Nguyệt Vy không xứng để cô phải tranh giành (BTV).

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ ba: Ngang ngược cướp người

“Em tố cáo anh cũng được. Anh mong làm ấm càng to càng tốt, để cả thành phố này đều biết Hạ Trường Ninh anh vất vả theo đuổi em thế nào. Bất người phi pháp không gây thương tích sẽ bị công an giữ mấy ngày?...”.

0o0

Hôm nay là thứ năm, đã hẹn trước với Đinh Việt là tan ca sẽ đi ăn cơm với anh ấy. Tôi còn bàn bạc với anh ấy cuối tuần dẫn anh ấy về nhà ra mắt bố mẹ tôi. Không ngờ vừa ra đến cổng đã gặp Hạ Trường Ninh.

Anh ta lịch sự nói với tôi: “Phúc Sinh, anh có chút chuyện muốn nói với em”.

“Tôi hẹn Đinh Việt ăn tối rồi”.

“Thứ năm trường học nghỉ sớm, giờ mới ba giờ hơn, không làm lỡ việc của em đâu”. Tôi lạnh mặt nói: “Anh biết tôi và Đinh Việt yêu nhau rồi, nếu như anh còn bám lấy tôi nữa thì tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối”.

Hạ Trường Ninh cười: “Nghe xem em nói đi đâu rồi kia, nếu anh mà quấy rối em thì em còn thân mật đi ăn, đi dạo phố với Đinh Việt được sao?”.

Anh ta nói cũng không sai. Chỉ cần mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi và Đinh Việt, anh ta nói với Đinh Việt một câu: “Ninh Phúc Sinh là bạn gái của tôi”, thì

tôi và Đình Việt mười phần thì cũng phải có tám, chín phần bị anh ta làm hỏng chuyện.

Tôi không kim nỏ, cảm thấy bất an bèn hỏi anh ra: “Rốt cuộc anh có chuyện gì, nói bây giờ không được sao?”.

“Lên xe đi, ngoài này lạnh quá!”.

Tôi cảnh giác nhìn anh ta, còn Hạ Trường Ninh định thần ngồi trong xe nhìn tôi. Anh ta có chuyện gì chứ?

“Có liên quan tới em, xem cái này đi!”. Hạ Trường Ninh đưa tôi một tờ giấy.

Tôi mở ra xem, con số trên đó khiến tôi suýt ngất xỉu: “Đây là gì?”.

“A Thất nhờ anh đưa cho em. Cậu ấy nói em là bạn của anh nên cậu ấy chỉ lấy giá nhập vào. Cũng không nhiều, có hơn bốn mươi nghìn tệ thôi”.

“Anh lừa đảo! Những chiếc cốc với đèn đó làm sao lại đắt thế chứ! Hơn nữa là do anh ép tôi. Tôi... tôi tự vệ chính đáng!”. Tôi không hiểu lắm về pháp luật, không biết hôm đó tôi tức quá đập trong quán ăn Tây sẽ do ai đền. Là do Hạ Trường Ninh báo A Thất đóng cửa không cho tôi đi, nhưng đúng là do tôi động thủ trước. Tôi càng nói càng yếu thế. Hơn bốn mươi nghìn tệ cơ mà, sao đồ đạc trong nhà hàng của A Thất lại đắt thế?

Hạ Trường Ninh cười khà khà rồi xuống xe nói với tôi: “Cốc và đèn bàn thì không đắt, chỉ có mấy chai rượu em đập vỡ thì đắt một chút. Chai rượu vỡ vẫn còn đó, hay là cầm đi giám định?”.

Đột nhiên tôi muốn mình có thật nhiều tiền, sau đó vui sướng ném cho anh ta, để anh ra mãi mãi biến mất. Hơn bốn mươi nghìn tệ, tôi mới đi làm được mấy tháng mà việc này lại không thể để bố mẹ tôi biết được. Tôi phải làm thế nào bây giờ?

“Việc này anh cũng có trách nhiệm. Thế này đi, em trả mười lăm nghìn tệ, số còn lại để anh lo, được không?”.

“Tôi phải hỏi luật sư đã”. Không hiểu từ đâu mà trong đầu tôi nảy ra suy nghĩ này. Hạ Trường Ninh cười: “Phúc Sinh, em có phải đền anh đâu, em đền cho A Thất cơ mà. Em không trả thì ra tòa nguyên cáo sẽ là A Thất, bị cáo là anh và em. Anh với A Thất là anh em với nhau, anh sẽ thừa nhận sai sót. À đúng rồi, trên mấy chai rượu đó vẫn còn dấu vân tay của em. A Thất đã làm giám định rồi”.

Tôi nghe câu này là biết ngay Hạ Trường Ninh muốn giở trò. Anh ta mới công ty an ninh nên việc này đương nhiên là hiểu rõ. Anh ta là nhân chứng, dùng dấu vân tay của tôi làm vật chứng. Khi đó chỉ có tôi và anh ta ở trong nhà hàng, anh ta nhận rồi thì mười lăm nghìn tệ này không trả cho anh ta được sao?

“Được, tôi ném rồi thì tôi nhận. Bây giờ tôi không có nhiều tiền đến thế, có thể trả theo từng đợt được không?”. Tôi nghiêng rằng thừa nhận. Mười lăm nghìn tệ, một tháng lương tôi hai nghìn, chớp mắt đã sắp đến Tết rồi, nhà trường sẽ có thưởng cuối năm, tôi cố gắng nửa năm sẽ trả hết nợ.

Hạ Trường Ninh cười khà khà và nói: “Anh sẽ trả A Thất hộ em, sau này anh sẽ là chủ nợ của em. Anh biết em không muốn nợ anh, tiền lãi sẽ tính theo ngân hàng, được không?”. “Được”.

“Lên xe đi, tôi văn phòng công ty anh làm giấy vay nợ”

Cuối cùng tôi cũng lên xe anh ta.

Hạ Trường Ninh lái xe đưa tôi tới một khu căn hộ nhỏ. Nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống văn phòng công ty chút nào, tôi nghi ngờ hỏi: “Văn phòng của anh đây à? Tôi nhớ là văn phòng công ty Thuận Thành không phải ở đây?”.

“Ừ, đây là địa điểm văn phòng khác. Giải quyết những việc không liên quan tới việc ở công ty”.

Thang máy càng lên cao, lòng tôi càng bất an. Công ty ở trong khu nhỏ thì thích thuê tầng một hoặc tầng hai, như thế cho tiện. Thế nhưng Hạ Trường Ninh ấn thang máy lên tới tầng thứ 33.

Trong thang máy vô cùng yên tĩnh, anh ta nhìn thang máy nháy số mà không nói gì cả, tôi cũng nhìn sự thay đổi liên tục của từng con số và im lặng. Cảm giác yên lặng và bất an khiến tôi không chịu được nữa, tôi lên tiếng: “Tôi không đi nữa. Tôi sẽ viết giấy nợ và ký tên, thứ hai giao anh là được. Tôi không trốn nợ đâu”.

Hạ Trường Ninh quay lại nhìn tôi và cười, nụ cười đó không có ý gì tốt đẹp cả.

Thang máy dừng lại, Hạ Trường Ninh thông dong nói một câu cực kỳ vô liêm sỉ: “Thực ra không làm giấy tờ cũng không sao, em gỡ chiếc áo hơn hai mươi nghìn tệ trên người ra gán cũng được”.

Anh ta nói gì thế? Anh ta muốn tôi cởi áo? Tôi tức điên lên gào vào mặt anh ta: “Anh là thằng lưu manh”.

“Phúc Sinh, anh chỉ gọi ý thế thôi. Em muốn mặc chiếc áo hai mươi tám nghìn tệ, hay trả tiền theo từng đợt cho anh cũng được mà”.

“Anh nói linh tinh cái gì thế? Cái áo này có hơn một nghìn tệ. Hạ Trường Ninh, anh lại giở trò hả?”. Tôi điên lắm rồi.

Anh ta ấn chặt cửa thang máy, ánh mắt đảo đi đảo lại trên người tôi, nói: “Anh không tin, đây rõ ràng là đề hiệu A/V, lẽ nào anh nhìn nhầm?”.

Anh ra nói như thế khiến tôi có chút không thoải mái. Lẽ nào Đình Việt không hề đi trả lại áo mà dùng móc giá khác gắn vào? Tôi không hiểu về hàng hiệu nhưng Hạ Trường Ninh thì lạ gì, anh ta còn nhìn nhầm được sao?

“Hay là em để anh nhìn lại xem? Yên tâm, Phúc Sinh, nếu anh muốn làm gì em thì em sớm đã là của anh rồi”. Hạ Trường Ninh tỏ vẻ nghi ngờ và tò mò. Tôi cũng rất muốn biết chiếc áo khoác màu đen trên người tôi rốt cuộc là hàng hiệu hai mươi tám nghìn tệ hay là đồ fake một nghìn tệ?

Hạ Trường Ninh nhin cười và nói: “Phúc Sinh, trong thang máy có máy quay. Em định biểu diễn thoát y trước mặt bảo vệ à?”.

Tôi đỏ bừng mặt liền đi ra ngoài thang máy.

Hạ Trường Ninh mở cửa ra nhìn thấy tôi trong tư thế phòng thủ liền cười nói: “Bảo vệ sẽ nhìn thấy anh và em cùng bước vào. Em có rui ro gì thì những gì máy quay quay được sẽ là bằng chứng”. Tôi cúi đầu bước vào thang máy, không khí bên trong vô cùng âm áp, tôi cởi áo khoác. Hạ Trường Ninh cầm áo xem đi xem lại, sờ sờ cái áo và nói: “Đúng là hàng fake, bây giờ kỹ thuật làm giả giỏi thật”.

Anh ra nói như thế khiến tôi thật yên tâm.

Thực ra nếu nó thực sự là hàng hiệu hai mươi tám nghìn tệ thì tôi cũng chỉ cảm thấy Đình Việt rất quan tâm tới tôi, nếu nó là hàng fake thì tôi nghĩ anh ấy biết cách sống.

“Uống gì không?”.

Tôi nhìn xung quanh, thiết kế đen trắng, không giống văn phòng mà giống nhà riêng hơn. Nhưng bình thường gia đình thì không bài trí thế này, nói hay ho thì là có con mắt thẩm mỹ, nói khó nghe một tí thì là quái dị.

“Anh không cần bận rộn thế đâu, tôi ký xong là đi ngay. Tôi hẹn ăn cơm với Đình Việt lúc sáu giờ rồi”.

Trường Ninh pha trà và ngồi trên ghế sofa màu trắng. Tại sao tôi đứng anh ta ngồi mà tôi vẫn thấp hơn anh ta một cái đầu?

“Phúc Sinh, thực ra em rất dễ lừa. Lẽ nào em không nhìn ra là anh chỉ muốn lừa em tới nhà anh thôi sao?”.

Tôi run rẩy, sững lại hai giây rồi chạy ra ngoài cửa. “Em không mở được đâu”. Tôi quay đầu lườm anh tạ: “Anh muốn làm gì?”.

“Không muốn làm gì cả, anh chỉ không muốn nhìn em và Đình Việt ăn tối mà thôi! Chín giờ ba mươi phút anh đưa em về nhà. Phúc Sinh, nghe anh một lần đi, đừng qua lại với Đình Việt nữa. Cậu ta thực sự không hợp với em”.

“Anh thế này là bắt người phi pháp”. “Em tố cáo anh cũng được. Anh mong làm ầm ầm càng to càng tốt, để cả thành phố này đều biết Hạ Trường Ninh anh vất vả theo đuổi em thế nào. Bắt người phi pháp không gây thương tích sẽ bị công an giữ mấy ngày? Anh có thái độ nhận tội tốt, còn có thể lên báo xin lỗi, chắc vào đó chơi vài ngày là được ra ngay ấy mà, em thấy thế nào?”.

Tôi tức tới mức lại muốn tìm cái gì đó đập cho anh ta mấy phát. Tay vừa chạm vào cái bình sứ thì Hạ Trường Ninh nói: “Đừng đập, anh tốn hai trăm năm mươi nghìn tệ để mua nó đấy, là bản số lượng có hạn chào mừng Olympic. Quan tòa có thể phán em không phải đền, nhưng anh có thể tìm người đòi nợ giúp anh”.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh một đám lưu manh ác bá đến tận nhà tìm tôi. Tôi hít một hơi nín nhịn, rồi đành giọng nói: “Hạ Trường Ninh, anh bắt nạt người quá đáng”. Đôi mắt cao gót dưới chân tôi phi về phía anh ta.

Anh ta giờ một tay đón lấy như đón phi tiêu, rồi đặt ngay ngắn trên bàn, ngắm nghía một lát rồi hỏi: “Phúc Sinh, em đi giày Size ba mươi lăm à?”. Tôi sắp bị anh ta làm cho tức chết mất. Móc điện thoại ra gọi cho Đình Việt thì điện thoại không có tín hiệu.

“Bớt bớt chút đi, điện thoại ở nhà anh không gọi đi được đâu. Phúc Sinh, em ngồi xuống uống trà cho hạ hỏa, Xem phim, thời gian sẽ trôi nhanh thôi. Lát về giải thích với Đình Việt sau. Lại đây ngồi, chúng ta cùng xem Điện viên 007, xem xong anh nấu cơm cho em ăn. Chín giờ ba mươi phút anh đưa em về nhà”.

Tôi chân đất đứng ở cửa, cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào nên ngồi bệt xuống đất ôm gối nhìn anh ta. Hạ Trường Ninh mặc cả cây trắng ngồi trên ghế Sofa trắng, ánh nắng chiều đồng phản chiếu vào, cảnh này giống như phim phong cảnh.

Tôi cúi đầu hỏi anh ta: “Tại sao chứ? Ngũ Nguyệt Vy thích trang phục có màu đen trắng, anh cũng thích, hai người hợp nhau lắm. Cả hai đều là người có tiền, lai lịch đều không tầm thường. Sao lại cứ phải khổ vì tôi? Trước đây tôi đã từng gây chuyện với anh sao?”. Anh ta chậm chậm tới bên tôi rồi ngồi xổm xuống, cười nói: “Đúng thế, Phúc Sinh, em đã gây chuyện với anh”.

“Tôi thực sự không thích anh”. Tôi không biết gì cả nên thốt ra câu này.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chăm chăm, giọng trầm và dịu dàng: “Không phải vội, anh thích em là được rồi. Anh rút lại những lời nói say sau hôm uống rượu ở trường bắn. Em là có gái trong sáng nhất mà anh từng gặp”.

Tôi nhắm chặt mắt lại, khi mở mắt ra vẫn thấy Hạ Trường Ninh ngồi như tượng trước mặt tôi. Tôi đi lại ghế sofa ngồi xuống, ấn điều khiển, chăm chú xem phim Điện viên 007.

Xem hết phim là sáu giờ. Đáng nhẽ đã đến giờ hẹn đi ăn cơm của tôi và Đình Việt thế mà tôi lại ngồi trước bàn ăn thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Hạ Trường Ninh. Hai món rau một món canh rất đơn giản. Tài nghệ nấu ăn của anh ta cũng được, tôi ăn cũng thấy ngon. Chúng tôi ăn no uống say trong im lặng, ăn xong cơm lại ăn hoa quả, uống trà. Cuối cùng cũng đến chín giờ. Hạ Trường Ninh nói : ”Đi đi, anh đưa em về nhà”

Tôi tới trước cửa sổ hỏi anh ta: ”Sau này anh còn làm như thế này nữa không?”

“Phúc Sinh, cá nhân anh thấy mình hợp với em hơn Đình Việt. Em làm bạn gái anh thì có gì không tốt chứ? Anh xuống bếp cũng được mà lên phòng khách cũng xong...”. Anh ta lại bắt đầu mặt dày.

Tôi đẩy tung cửa sổ, gió lạnh thổi vào khiến tôi rùng mình. “Anh còn dám làm thế một lần nữa, tôi sẽ chết cho anh xem”.

“Phúc Sinh, một khúc hai gây chuyện ba treo cổ, em đều muốn thử à”. Hạ Trường Ninh cười và đóng cửa lại, chăm chú nhìn tôi rất si tình, rồi bắt lực nhún vai: “Được rồi, em nói đi, làm thế nào để theo đuổi được em? Anh cũng muốn theo đuổi bạn gái một cách bình thường, chỉ là, thêm một tên Đình Việt, chẳng còn cách nào khác”.

“Tôi đã nói rồi tôi thích Đình Việt, tôi không muốn một khúc hai gây chuyện ba treo cổ, tôi cũng không muốn máu dòn lên não rồi lại phát khùng lên, đừng ép tôi có được không?”. Tôi thực sự bó tay với Hạ Trường Ninh. Nếu thực sự muốn tôi chết thì tôi không dám, đành phải cầu xin anh ta thế này.

“Nếu như anh đồng ý thì đã không giữ em lại để em không đi hẹn hò với Đình Việt được”.

Có thể nhịn, nhưng không nhịn được nữa rồi.

Tôi đập nhà Hạ Trường Ninh.

Đầu tiên là đập thứ gần tôi nhất, tôi vớ tay nhặt miếng ngọc hoa bày trên giá gỗ cao và ném về phía màn hình tinh thể lỏng nhà Hạ Trường Ninh, đập cho nó bắn tung tóe. Tanh tách từng tiếng, vui chết đi được.

Tôi thở hổn hển, chỉ vào mặt anh ta: “Tiền thì không có, nhưng mạng có thể đền cho anh”.

Tôi nghĩ mắt mình đã đỏ hoe, sắc mặt Hạ Trường Ninh dần dần thay đổi, một tay kéo tôi định đưa tôi ra khỏi phòng, nhưng chỉ chốc lát lại thay đổi quyết định, anh ta chỉ cái lọ màu đen trên giá đồ cổ và nói: “Đập cái kia đi, đồ đáng giá nhất cái nhà này đấy. Anh không cần em đền”.

“Anh có tiền thì hay lắm à? Anh là dân xã hội đen thì hay lắm à?”. Tôi dường như sắp khóc đến nơi.

Anh ta sầm mặt lại và nói: “Con mẹ nó, tôi tự si nhục mình đấy! Nói chung là tôi không để em và Đình Việt ở bên nhau đâu”.

Tôi hận quá đi mất, lừ mắt nhìn thẳng vào anh ta.

Cửa tự nhiên bật mở, Ngũ Nguyệt Vy uể oải đứng dựa cửa: “Người ta yêu Đình Việt, A Ninh, anh giới trò gì chứ? Phúc Sinh, tôi giúp cô, cô đi đi, anh ta mà ngán cô thì đã có tôi”.

Tôi cầm túi cầm áo khoác và chạy ra ngoài cửa.

Hạ Trường Ninh điên tiết: ” Vy từ, cô biến đi”

Tôi ấn nút chờ thang máy rồi lo lắng đợi thang máy mở cửa, trong phòng thực sự vang lên tiếng đánh nhau. Tôi quay người chạy xuống cầu thang dự phòng, căng thẳng tới mức tim sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Chạy được vài tầng tôi mới dám chờ thang máy. Điện thoại dường như đã có tín hiệu, thông báo nhắc nhở liên tục. Tôi run rẩy vừa chạy vừa xem điện thoại, các cuộc gọi nhớ của Đình Việt liên tiếp hiện lên.

Điện thoại lại kêu, tôi nghe máy, đầu bên kia là giọng nói lo lắng của Đình Việt: “Phúc Sinh, em đang ở đâu?”.

Tôi khóc hu hu: “Đình Việt...”.

Khi gặp được Đình Việt tôi cũng đã bình tĩnh hơn nhiều. Nói cho anh ấy biết sự tình thì có lợi gì chứ? Là đàn ông ai cũng sẽ tức giận, tôi sợ Đình Việt tức quá lại đi tìm Hạ Trường Ninh đánh nhau. Công ty của Hạ Trường Ninh có nhiều bảo vệ như thế, quan hệ xã hội của anh ta cũng phức tạp vậy, tôi sợ Đình Việt bị thiệt.

Khi Đình Việt nhìn chăm chăm vào tôi và hỏi tôi tại sao, tôi nói giảm nói tránh với anh: “Lần trước cãi nhau với Hạ Trường Ninh em có đập quán của bạn anh ta, họ bắt em đến, nên lảng tránh đến bây giờ”.

Đình Việt thờ phào rồi ôm tôi vào lòng và cười: “Phải đền bao nhiêu tiền mà sầu tới mức này thế?”.

Tôi lắc đầu không nói chỉ kéo áo anh: “Muộn rồi, về nhà đi, mẹ em đang đợi cửa”. Đình Việt bắt xe đưa tôi về nhà, anh vẫn tiễn tôi về tới đầu ngõ như mọi lần. Tôi đi được mấy bước lại quay đầu nói cho anh ấy biết chuyện: “Tiền cũng không nhiều lắm, hơn mười nghìn tệ, em không nói với anh vì sợ anh sẽ đưa tiền cho em. Em có thể trả được”. Anh cười hiểu chuyện và nói: “Thế này đi, anh đưa tiền cho em trả bạn Hạ Trường Ninh trước nhé, em nợ anh tiền vẫn hơn là nợ tiền người ta”.

Tôi không nên được niềm vui trong lòng. Hạ Trường Ninh giúp tôi trả A Thắt, muốn làm chủ nợ của tôi, sao Đinh Việt cũng thế chứ? Nhưng tôi đồng ý, tôi nhìn anh và nói: “Bình thường anh mời em ăn mời em uống em đều không quan tâm, nhưng món tiền này khi em trả anh, anh nhất định phải nhận”.

“Ok. Được rồi em mau về nhà đi”. Ánh điện mờ mờ chiếu trên người anh, khiến bóng anh như dài thêm. Anh mỉm cười nhìn tôi về nhà.

Tôi đi được vài bước lại quay đầu lại nói: “Ờ chỗ Hạ Trường Ninh điện thoại không có tín hiệu”.

“Anh biết, máy báo ngoài vùng phủ sóng suốt. Anh có giận em đâu, ngốc ă!”. Tâm trạng trong chốc lát đã vui vẻ trở lại. Tôi cười ha ha rồi chạy về nhà. Đinh Việt gọi tên tôi, tôi quay lại, anh lại vẫy tay báo tôi đi tiếp.

Tôi ngập ngừng nhưng cũng không quay lại nữa mà móc điện thoại ra nhắn tin cho anh: “Mai là cuối tuần, anh tới gặp bố mẹ em không?”.

Sau khi nhắn tin xong bước chân tôi lại tăng tốc thật nhanh và rẽ vào một góc nhỏ, nắp cạnh bồn hoa.

Tôi thấy Đinh Việt xem điện thoại, thấy anh cầm điện thoại và đứng lại một lúc. Vẫn chưa thấy báo có tin nhắn, anh không đồng ý sao? Đang nghĩ ngợi lung tung thì tin nhắn đến. Tôi mở ra đọc, anh nói: “Phúc Sinh, anh có phải mua cái gì không? Có chuyện gì cần chú ý không? Anh hơi hồi hộp”.

Tôi bật miệng cười, cố ý nhấn lại thế này: “Em không biết”.

Nhìn thấy Đinh Việt cầm điện thoại đập vào đầu, tôi toét miệng cười mà không phát ra tiếng, trong đầu cứ nghĩ tới cảnh ngày mai Đinh Việt tới nhà tôi, trong lòng sung sướng đi về nhà.

Bố mẹ tôi đang xem ti vi, thấy tôi về mẹ liền dò hỏi ngay: “Phúc Sinh, sao gần đây tới nào con cũng ăn cơm ở ngoài thế? Con thực sự không đi cùng Hạ Trường Ninh đây chứ?”.

Tôi không nhịn được cười liên tục tiếng tuyên bố: “Con có bạn trai rồi”.

Mẹ tôi không thay đổi sắc mặt, bà nhìn tôi một cái rồi nói: “Con và Hạ Trường Ninh hẹn hò với nhau sao mà giấu được bố mẹ chứ!”.

Sao lại là anh ta chứ? Từ ngày mai trong nhà tôi tuyệt đối không được xuất hiện cái tên của tên lưu manh đó nữa!

Tôi cười hi hi rồi ngồi xuống cạnh mẹ tôi, nhặt một miếng táo trên bàn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói với mẹ: “Không phải Hạ Trường Ninh đâu, anh ấy tên Đinh Việt”. Bố mẹ đồng loạt quay sang nhìn tôi, sắc mặt bắt đầu nghiêm lại. Động tác gặm táo của tôi cũng chậm lại dần dần, căng thẳng mở miệng ra đáp: “Là Mai Từ giới thiệu cho con, anh ấy là bạn thân của Mai Sơn, làm việc ở Cục Ngoại thương, năm nay hai mươi tám tuổi, ngoại hình cũng được”.

“Nhà cậu ấy ở đâu?”.

Bố mẹ tôi bắt đầu công việc điều tra cụ thể. Tôi có chút không ứng phó được. Tôi rất ít khi hỏi Đinh Việt về tình hình gia đình anh. Tôi chỉ biết anh không phải người bản địa, là người Lương Hà, Văn Nam, bố mẹ anh làm gì anh không chủ động nói thì tôi cũng ngại hỏi. Bố mẹ tôi hỏi thêm vài câu nữa tôi liền đẩy hết lên người Đinh Việt.

“Con nghĩ để bố mẹ gặp anh ấy rồi hỏi trực tiếp những câu hỏi này thì hơn. Anh ấy đối với con rất tốt”.

Bố mẹ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy mai gặp mặt nhau cũng hay.

Về phòng tôi lo lắng nhắn tin cho Đinh Việt: “Bố mẹ em điều tra hộ khẩu nhà anh, ngày mai anh trả lời cẩn thận đấy!”.

“Ok, sẽ chuẩn bị tốt câu trả lời. Còn gì nữa không?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra: “Bố em không thích uống rượu mà thích uống trà”.

Một lát sau tôi lại nhớ ra điểm nữa: “Mẹ em thích những người thật thà một chút”.

Vài phút sau tôi lại nhắn tin tiếp cho anh ấy: “Anh mua bó hoa với giỏ hoa quả là được rồi”.

Đinh Việt đành gọi điện tới và nói: “Phúc Sinh, em nghĩ xem còn gì nữa để anh ghi lại một lượt”.

Tôi hạ giọng nói: “Nói chung anh tùy cơ ứng biến nhé, bố mẹ chắc sẽ thích anh đó”.

“Anh cũng thế”.

Đinh Việt dè dặt nói lại lần nữa: “Anh cũng thích em, Phúc Sinh. Ở bên em trái tim anh rất bình yên”.

Tôi chui vào trong chăn và nhắm nghiền mắt. Giọng nói của Đinh Việt cứ không ngừng vang lên trong đầu tôi. Tôi bỗng nhớ tới những lời Hạ Trường Ninh đã nói, sao người với người lại khác nhau đến thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ tư: Nội bộ phân hóa

Gương mặt nhìn nghiêng của Đinh Việt rất đẹp, rất hoàn mỹ. Anh nhìn về phía trước, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Con người tranh nhau hơi thở. Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh muốn cuộc mười triệu tệ anh cũng chiều”.

0o0

Sáng hôm sau Đinh Việt tới như đã hẹn.

Anh mặc một chiếc áo lông dày màu xanh xám, quàng một chiếc khăn màu vàng lúa, nhìn rất mát và đẹp. Khi bố tôi ra mở cửa, anh đã cười rạng rỡ, đồng thời đưa hộp quà cho bố tôi: “Cháu chào bác, cháu là Đinh Việt”.

Bố tôi bị nụ cười của anh hút hồn nên nhiệt tình mời anh vào nhà rồi gọi tôi: “Phúc Sinh, mang trà lên đây”.

Tôi liếc Đinh Việt đặt trà lên tràng kỷ rồi lượn vào bếp làm giúp mẹ.

Mẹ tôi cười và mời anh ngồi, khi vào bếp đôi mắt mẹ cười tí như mảnh trăng non, rồi khẽ thì thầm vào tai tôi: “Cũng được đấy!”.

Tôi cười tủm tỉm.

Đinh Việt và bố tôi ngồi nói chuyện ở phòng khách, tôi căng tai ra nghe những tiếng cười không ngớt. Khoảnh khắc này tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Ngồi Chưa được bao lâu thì mẹ đã lên bày thức ăn ra bàn.

Đinh Việt xắn tay áo lên lên giúp mẹ. Anh thật giống một thành viên trong gia đình tôi. Bữa cơm rất vui vẻ và ấm cúng.

Tiền Đinh Việt về rồi tôi háo hức nghe ý kiến của bố mẹ. Nhưng gương mặt mẹ lại đăm chiêu khó hiểu.

“Phúc Sinh, Đinh Việt tốt thì có tốt nhưng Hạ Trường Ninh thì sao?”.

“Mẹ, con với Hạ Trường Ninh chưa bao giờ yêu đương hẹn hò thì làm sao cái gì chứ?”. Tôi thực sự không vui. Lúc này còn nhắc đến cái tên lưu manh ấy nữa.

“Phúc Sinh, con đừng trách bố mẹ nhiều lời, bố mẹ nghe người ta nói, con và Hạ Trường Ninh..”.

Tôi đứng phắt dậy, cảm thấy vô cùng oan ức: “Bố mẹ không tin con? Lẽ nào con là loại người vừa hẹn hò với Hạ Trường Ninh vừa yêu Đinh Việt sao?”.

“Haizz, bố mẹ không có ý đó. Ý bố mẹ là, nếu con và Đinh Việt xác định rồi thì nhất định không được đi gây chuyện với Hạ Trường Ninh nữa”.

Ai muốn đi gây sự với cái tên lưu manh ấy chứ? Tôi tức điên.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tôi tức quá đi mở cửa, vừa mở hé ra đã đóng sầm ngay lại.

“Á”. Một chân Hạ Trường Ninh thò vào, miệng còn kêu đau.

“Ai thế?”. Bố mẹ tôi hỏi vọng ra.

Tôi chỉ còn cách mở cửa, Hạ Trường Ninh ăn mặc chỉnh tề tay xách hộp quà, không khách khí gì mà lướt qua tôi cười nói đi vào: “Thầy Ninh, thầy quên rồi à? Em là học sinh của thầy”.

Tôi shock! Cái tên này mặt dày quá thể, lại tìm ra cái cớ này nữa. Anh ta mười ba tuổi đi lính còn chưa học cấp hai thể mà dám mạo nhận là học sinh của bố tôi.

Bố tôi cũng có chút hồ đồ nên nghi ngờ hỏi lại: “Cậu là?”.

“Có phải thầy dạy lớp MBA ở trường dạy cho người trưởng thành(9) không ạ? Em có học lớp của thầy, em là học viên năm nay mới vào học tiến tu”.

Hạ Trường Ninh đã đường đường chính chính vào nhà, đặt quả lên tràng kỷ rồi vui vẻ nói: “Thật là trùng hợp, em được biết thầy là bố của Phúc Sinh nên nhân dịp cuối tuần em đến thăm”. Nghe nói tôi quen anh ra nên bố mẹ đồ dòn ánh mắt nhìn về phía tôi. Tôi hít sâu một hơi rồi cục cằn nói: “Anh ta là Hạ Trường Ninh”.

Bố mẹ tôi ngạc nhiên rồi vội vàng mời anh ta ngồi. Tôi sầm mặt rót trà cho anh ta, lại còn bị mẹ lườm cho cháy mặt. Mẹ tôi lại cười nói hóm hờ và ngồi trên sofa nói chuyện với Hạ Trường Ninh.

Lúc này bà di tôi cũng tới, thấy Hạ Trường Ninh thì thôi rồi, vô cùng thân mật. Bỗng chốc không khí trong nhà còn náo nhiệt, vui vẻ hơn cả lúc Đình Việt tới. Hạ Trường Ninh là người rất giỏi ăn nói, từ việc nịnh bợ tôi cho tới việc thổ lộ tâm sự muốn học lên của mình, thêm di tôi ngồi bên phụ họa nữa, ngoài tôi ra, trên gương mặt của MỌI người đều lấp lánh nụ cười.

Tôi định về phòng nhưng đã bị ánh mắt của mẹ cột chặt.

Vô hình trung tôi bắt gặp ánh mắt của Hạ Trường Ninh, đó là sự đặc ý mà tôi chỉ muốn tát cho hắn một cái.

Xong rồi, cũng đợi được đến lúc Hạ Trường Ninh cáo từ ra về, tôi còn chưa nói gì thì bố mẹ tôi đã rầu rĩ: “Thực ra Tiểu Hạ cũng được. Mặc dù không đẹp trai như Đình Việt nhưng lại lạnh lại hơn. Phúc Sinh này, con đã có ý chọn Đình Việt, hình như Tiểu Hạ không biết đúng không? Chuyện này phải làm thế nào?”.

Tôi nên nói gì bây giờ? Tôi chỉ còn cách kiên quyết nói thế này: “Con thích Đình Việt, Hạ Trường Ninh theo đuổi con là việc của anh ta”.

Nghĩ một hồi lâu, bố mẹ tôi thống nhất ý kiến: “Thực ra bây giờ cũng không phải như trước kia nữa, không phải hẹn hò với một người là phải từ đầu đến cuối với họ. Con cứ tiếp xúc với cả hai, sau đó so sánh lựa chọn. Chỉ cần chưa kết hôn thì tiếp xúc với con trai nhiều một chút cũng chẳng phải việc xấu”.

Trời đất ơi! Không phải bố mẹ tôi bị Hạ Trường Ninh tẩy não rồi đấy chứ? Dám cổ vũ tôi bắt cả hai tay!

“Tiểu Hạ cũng được lắm! Mặc dù mười ba tuổi đã đi lính, không có học vấn gì, nhưng bây giờ tự mình mở công ty, còn đi học MBA nữa, có lòng cầu tiến!”.

“Đúng thế, Đình Việt cũng rất tốt, đẹp trai, lễ phép, công việc cũng ổn định”.

Tôi hậm hực ngồi xuống, tâm trạng vui vẻ cả ngày bị sự xuất hiện ngoài ý muốn của tên Hạ Trường Ninh phá hoại hoàn toàn. Nhìn thấy hộp quà mà hai người mang tới, tôi nhớ ra mình đã nhắc nhở Đình Việt là bố tôi thích uống trà, thế là buột miệng nói ra một câu: “Tặng quà cũng có thể đoán ra nhân cách của người đó, xem đồ họ mang tới là có thể so sánh được”.

Bố mẹ tôi cũng tò mò xem hai người tặng gì, mở hộp quà ra xem, Đình Việt tặng là trà Mao Phong loại ngon. Món quà không quê, bố tôi nhìn thấy trà thì vui lắm.

Tiếp tục xem đồ của Hạ Trường Ninh mang tới. Lạ thật, anh ta cũng tặng trà Mao Phong loại ngon, giống y hệt luôn. Điều thần kỳ là, Đình Việt cẩn thận gói hộp quà bằng giấy màu. Hạ Trường Ninh cũng thế.

“Ôi, hai đứa nó làm sao lại giống nhau thế này? Phúc Sinh, có phải đều làm theo lời con không?”. Mẹ hỏi tôi.

Làm sao tôi có thể làm thế được chứ? Tôi chỉ bảo mỗi Đình Việt, còn nhắc nhở anh ấy gói hộp trà lại, bố tôi nhìn thấy sẽ cảm thấy anh ấy là người tinh tế.

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng vừa lạnh toát, vừa sợ hãi. Hạ Trường Ninh làm thế này có phải muốn nói cho tôi biết, nhất cử nhất động của Đình Việt anh ta đều nắm rõ như lòng bàn tay?

Về phòng, đóng cửa, tôi gọi điện ngay cho Hạ Trường Ninh: “Anh có ý gì hả?”.

“Phúc Sinh, em đừng giận. Anh biết em không thích anh. Em nghe anh nói đã, sắp đến kỳ nghỉ đông rồi, chỉ cần em hứa với anh kỳ nghỉ đông này em không đi lại với Đình Việt, thì qua kì nghỉ anh sẽ không đến tìm em nữa, được không?”.

“Tại sao? Anh định nhân cơ hội đó mà hảy vào, để mọi người biết tôi và anh hẹn hò, để Đình Việt hiểu nhầm, để anh ấy thấy khó mà lui chặc?”.

“Bây giờ anh muốn thì cũng làm được. Đình Việt chẳng qua chỉ là người ngoại tình, tốt nghiệp đại học xong thì làm việc ở đây, anh ta có thể đầu lại anh sao? Anh chỉ cần điều đó thôi, em chỉ cần nói em có đồng ý hay không”.

“Anh đang uy hiếp tôi đấy à?”.

“Tùy em nghĩ sao thì nghĩ”.

Tôi hít một hơi dài, nói với anh ta: “Hạ Trường Ninh, tôi không sợ anh. Gia đình tôi là gia đình bình thường nhưng vẫn có danh dự. Đình Việt thích tôi, tôi cũng thích anh ấy, chúng tôi không sợ anh, mặc kệ anh thích gây chuyện gì thì gây”.

Tôi cúp máy, vô cùng bức tức.

Nhớ ra vẫn chưa báo cáo tình hình cho Đình Việt biết, không rõ anh ấy có đợi không nữa. Tôi nhắn tin cho anh ấy: “Qua cửa”.

“Khà khà, Phúc Sinh, tuần sau em nghỉ đông rồi, về Vân Nam với anh mấy ngày không?”.

Đúng lúc có thể thoát khỏi tay Hạ Trường Ninh, tôi vui vẻ đồng ý ngay. “Đình Việt và Hạ Trường Ninh đang quyết đấu”.

“Hả?”. Mai Từ bật dậy trên ghế, nâng mặt tôi lên nhìn ngang nhìn ngửa rồi nói: “Phúc Sinh, tớ biết mà, cậu không cần quá đau lòng đâu, mặc dù cậu không xinh bằng Ngũ Nguyệt Vy”.

Cái gì thế? Ăn nói kiểu gì vậy? Tôi tròn mắt, gỡ tay cô ấy ra rồi nằm bò ra bàn: “Tớ không xinh đẹp bằng Ngũ Nguyệt Vy thì sao chứ? Đình Việt và Hạ Trường Ninh đều vì tớ đây!”. Tôi hất cằm, ngẩng cao đầu cười lớn.

Mai Từ e hèm nói: “Thực nữ không được vui quá mà quên hình tượng”. Cô ấy cũng không nhịn được mà phì cười thành tiếng.

Hai chúng tôi cười chán chê rồi Mai Từ mới nói: “Sao Cậu chẳng lo lắng gì thế hả? Hạ Trường Ninh đi bộ đội tám năm, Đình Việt sao có thể là đối thủ của anh ta được? Đến lúc đó cậu đừng có mà xót”.

Xót á? Tôi tức còn chưa xong.

Trước đây nghe nói hai người phụ nữ vì một người đàn ông mà cãi nhau rồi đánh nhau, chỉ cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì. Bây giờ Đình Việt và Hạ Trường Ninh đánh nhau tôi cũng vẫn cảm thấy chẳng ra sao cả.

Đình Việt nói: “Việc này dù sao cũng cần phải giải quyết. Phúc Sinh, em đứng sang một bên”

Hạ Trường Ninh nói: “Có bản lĩnh thì đánh thắng tôi đi, tôi nói lời giữ lời, sẽ không đến tìm Phúc Sinh nữa”.

Hai người giống như hai con sư tử vờn nhau, nhưng tôi không muốn làm con sư tử cái. Tôi nhìn Đình Việt và hỏi: “Nếu anh thua thì có phải anh đồng ý để cái tên lưu manh này tới làm phiền em?”.

Đình Việt dụi dằm cười: “Anh không đánh với anh ta, anh ta cũng sẽ tới tìm em. Đánh thắng rồi anh Hạ đây sẽ giữ lời, chúng ta không bị thiệt đâu”.

Nhưng với tính cách của tôi thì tôi không để ý tới loại người này làm gì. Hạ Trường Ninh đã nói sẽ không tới tìm tôi bao nhiêu lần rồi? Tôi nghĩ Đình Việt là lộn mới tin lời anh ta. Đang định báo Đình Việt đi thì tôi thấy ánh mắt Đình Việt nhìn anh ta sắc lạnh.

Cái tên lưu manh ấy lại cứ thông dong mà ngồi chứ, khoe môi khê nhếch lên. “Mai Từ, có biết hai người đó giống cái gì không? Giống như hai con sói mắt xanh. Ha ha”.

Mai Từ tò mò hỏi tiếp: “Cậu cứ thế mà đi à?”.

“Tớ không đi thì ở lại thôi còi, hô chuẩn bị, sẵn sàng chắc?”. Tôi bực tức nói.

Hôm nay đáng ra là một bữa cơm thân mật rồi dùng trà thì Hạ Trường Ninh cười ha ha bước tới đưa chiến thư. Điều khiến tôi tức nhất đó là Đình Việt lại chấp nhận, xem ra anh ấy còn rất vừa ý với cách này.

“Sói nhiều mà thịt ít, thực ra Ngũ Nguyệt Vy tốt thế cơ mà, sao lại để ý tới miếng sườn như cậu nhỉ?”.

Mai Từ thở dài, rồi nghi ngờ hỏi tôi: “Cậu thực sự không sợ Đình Việt bị thương à?”.

Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi Mai Từ: “Cậu tiếp xúc với Đình Việt lâu chưa? Cậu hiểu anh ấy không? Sao hôm nay tớ có cảm giác anh ấy rất xa lạ”.

“Cái gì xa lạ? Anh ấy dám đánh với Hạ Trường Ninh vì cậu, thực sự quá tốt còn gì. Đàn ông cũng cần có chút hiếu chiến”.

Tôi lắc đầu! Ánh mắt của Đình Việt nhìn không giống ánh mắt của người tốt. Người bình thường nếu gặp loại người trắng đen đều chơi như Hạ Trường Ninh thì nếu không lùi bước thì sẽ báo cảnh sát, nhưng Đình Việt lại không hề sợ Hạ Trường Ninh.

“Haizz, Phúc Sinh, lẽ nào cậu thích tôm chân mềm(10)?”. Mai Từ không hiểu ý của tôi lắm thì phải.

Tôi nghĩ một hồi lâu mới tìm ra từ ngữ thích hợp để nói cho cô ấy biết: “Một người đối mặt với Hạ Trường Ninh bình tĩnh như vậy tại sao lại để ý tới tớ? Tớ rất bình thường, cho dù là người tốt đi nữa thì trên thế giới này đầy rẫy ra đấy!”

“Khà khà, Phúc Sinh a, cậu lại mất tự tin rồi. Người tốt thì nhiều, nhưng Đình Việt lại bị người xinh đẹp mà vô tình như Ngũ Nguyệt Vy đá, không chừng anh ấy lại muốn sống cuộc sống bình thường cũng nên. Huống hồ, nhìn cậu đúng là một cô gái ngoan ngoãn, thuần khiết mà”.

“Không phải, Mai Từ à. Người bình thường sao dám đánh với Hạ Trường Ninh?”.

Mai Từ nghĩ rồi nói: “Để tớ hỏi Mai Sơn, xem Đình Việt có học võ về Taekwondo gì không. Không chừng là cao thủ cũng nên, vì thế mới không sợ Hạ Trường Ninh chứ!”. “Liên quan gì tới Taekwondo chứ?”.

Mai Tử ngạc nhiên nhìn tôi: “Không phải hai người đó muốn quyết đấu đánh nhau sao?”. “...Bọn họ chơi mạt chược”.”Ha ha”. Tôi và Mai Tử cũng cười phá lên, có ấy cười ngặt nghẽo, bỏ cả ra bàn mà cười: “Phúc Sinh cậu toàn gặp người ở đâu thế không biết!”.

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn cô ấy: “Đinh Việt là do cậu giới thiệu cho tớ đấy!”.

Mai Tử thả lỏng cơ thể và tò mò hỏi tôi: “Hai người đó đánh mạt chược xem ai thắng nhiều hơn à?”

Tôi gật đầu: “Ừ”.

“Đi Xem đi?”.

“Không đi”.

“Sao không? Vui thế cơ mà”. “Là vui, vui quá đó!”. Tôi không biết nói gì hơn.

Hạ Trường Ninh và Đinh Việt chơi mạt chược để quyết định thắng thua. Mạt chược cần bốn người chơi, nên đã tìm hai người trong ban quản trị Hiệp hội mạt chược thành phố tôi, để công bằng còn bao luôn cả quán trà Ngưng Lộ Hương. Đám bạn chó bạn sói của Hạ Trường Ninh còn giăng banner “Cuộc thi tranh bá mạt vương” ở quán thu hút cái nhìn của những người tò mò, hóng chuyện.

Tôi vội vã rời khỏi đó, đi ra tới cửa quay lại nhìn, hai người đó còn cười với tôi nữa. Mai Tử kiễng chân lên nhìn vào trong, tôi co vào một góc, chốc chốc lại kéo áo bảo cô ấy đi. Việc này mà đồn ra ngoài thì tôi làm gì còn mặt mũi mà sống ở thành phố này nữa chứ.

Cũng không hiểu hai người đó giao ước thế nào, hình như lấy mốc thời gian trong vòng bốn tiếng. Tôi và Mai Tử tới một lúc mà nghe thấy bên trong vọng ra tiếng vỗ tay, tiếng cười nói. Đám đông bắt đầu đổ ra ngoài.

Tôi vội vàng kéo tay Mai Tử chạy ra khỏi quán trà và núp vào bên kia con phố. Chỉ thấy Hạ Trường Ninh và Đinh Việt đứng ngoài cửa tiền hai vị trong ban quản trị, cả hai không ai để ý tới ai.

Tôi gọi điện ngay cho Đinh Việt: “Xong rồi à? Em đang ở một cửa hàng nhỏ bên đường đối diện”

Đinh Việt quay sang nói gì đó với Hạ Trường Ninh rồi rào bước nhanh về phía tôi. Mai Tử hào hứng nhìn anh ấy và hỏi: “Ai thắng thế?”.

Đinh Việt đau khổ cười: “Hai vị trong ban quản trị”. Tôi và Mai Tử cười ngay tại trận. Chắc là Hạ Trường Ninh cũng nhìn thấy chúng tôi nên anh ta cũng cười cười rồi vẫy tay tạm biệt.

“Đinh Việt, em không thích anh để ý tới Hạ Trường Ninh”.

Đinh Việt xoa đầu tôi rồi thì thầm bên tai: “Anh thắng anh ta hơn ba trăm bảy mươi nghìn tệ”. Tôi giật mình cái thót, thấy Mai Tử còn đứng đó nên không tiện hỏi.

Mai Tử thông minh hiểu ý nên nói: “Hai người vui vẻ đi, tớ đi tìm Mai Sơn đây”.

Lúc này Đinh Việt mới nói cho tôi biết, khi anh và Hạ Trường Ninh mời hai vị trong ban quản trị tới thì cả hai đã giao hẹn với nhau về điều kiện, cách nhau năm trăm nghìn tệ sẽ định thắng thua.

Tôi lắp bắp hỏi lại: “Hai vị trong ban quản trị cũng có nhiều tiền thế à?”.

“Khả khá, ngóc thế, hai vị ấy tính điểm, không tính tiền”.

Kết quả là Đinh Việt thắng hơn ba trăm bảy mươi nghìn tệ.

“Đinh Việt, nhờ anh thua thì sao? Anh có nhiều tiền thế à?”. Đinh Việt sững lại rồi cười: “Anh dám đồng ý với anh ta thì sẽ có cách nắm chắc phần thắng, anh chơi mạt chược cũng được”.

Tôi thờ dãi, sự thực là thế sao? Đinh Việt dám dẫn tôi tới siêu thị chỉ bán hàng hiệu để mua quần áo, dám cá với Hạ Trường Ninh lớn như thế, hóa ra anh cũng là người có tiền. Thấy tôi có vẻ không vui nên Đinh Việt giải thích: “Đi làm nhiều năm như thế thì vài trăm nghìn tệ anh cũng có. Không cần phải lo cho anh đâu, Phúc Sinh”.

Không hiểu sao tôi luôn có cảm giác không thoải mái. Không phải vì Đinh Việt là người có tiền, mà là vì tôi cảm thấy mình không nhìn thấu được anh.

“Đinh Việt, tại sao anh lại để ý tới em?”. Tôi khó chịu đá đá chiếc lá dưới chân. Lá khô nhẹ bay lên, bắt lực, giống như tôi bây giờ, có cảm giác bắt lực với Đinh Việt.

Gương mặt nhìn nghiêng của Đinh Việt rất đẹp, rất hoàn mỹ. Anh nhìn về phía trước, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Con người tranh nhau hơi thở. Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh muốn cược mười triệu tệ anh cũng chiều”.

“Ý em hỏi anh là..”

Anh ngắt lời tôi, cườm thoải mái và nói: “Ban này anh nói với Hạ Trường Ninh là anh không cần ba trăm bảy mươi nghìn tệ của anh ta, mong anh ta đừng tới làm phiền chúng ta nữa”.

“Ờ”. Tôi vẫn chưa nghe được câu trả lời mình muốn.

“Bố anh là thợ làm ngọc giỏi, nhà anh mở một phường chế tác ngọc thủ công và dựa vào tài nghệ của đôi tay để kiếm ăn. Mẹ anh rất hiền thực. Phúc Sinh, em rất hợp với anh”. Đinh Việt dừng lại nhìn tôi, ánh mắt anh rất chăm chú, rất bình thản.

Đinh Việt, có thực là anh đã trải qua mối tình ba ngày với Ngũ Nguyệt Vy nên mới tìm tới một người con gái bình thường như em? Tôi không mở miệng hỏi được nên chỉ nhìn anh cười.

Đương nhiên là tôi muốn có thứ cảm xúc kích động khiến bản thân mình bốc cháy, tôi cho rằng đó mới là tình yêu, nhưng lại không phù hợp với đối phương. Vì thế Đinh Việt có nghiêm túc nói với tôi đi nữa thì tôi cũng không thể hiểu được.

Tôi thích anh ấy, thích vẻ đẹp trai của anh, thích sự dịu dàng quan tâm của anh với tôi. Chúng tôi bên nhau cũng chỉ mới hai tháng vì vậy tôi không phản bác anh cũng không nói cho anh biết thứ tình yêu mà tôi muốn phải như thế nào. Xét cho cùng, ở bên anh ấy như thế này là tôi vui rồi.

Mười một giờ đêm Hạ Trường Ninh gọi điện thoại cho tôi. Anh ta cười khà khà và nói: “Phúc Sinh, em sắp nghỉ đông rồi, anh dẫn em đi chơi nhé, được không?”.

Tôi tròn tròn mắt, chỉ tiếc là anh ta không nhìn thấy: “Cho dù tôi có đi chơi thì cũng sẽ ở bên Đinh Việt. Hạ Trường Ninh, anh đừng bám theo tôi nữa, chẳng có ý nghĩa gì đâu”.

“Không có ý nghĩa gì cả. Trước đây là do anh không tốt, anh xin lỗi”. Giọng anh ta đầy vẻ thành khẩn.

“Anh còn việc gì nữa không?”.

“Không. Anh chỉ hỏi thế thôi. Phúc Sinh, em là cô gái tốt nhất mà anh đã từng gặp. Chúc em may mắn”. Hạ Trường Ninh khẽ thở dài.

Tôi không lên tiếng, anh ta cũng không nói gì. Tôi không muốn nói gì cả nhưng cũng không dám cúp máy, sợ anh ta cáu. Tôi không đoán ra anh ta có ý gì.

Một hồi lâu sau Hạ Trường Ninh mới nói: “Phúc Sinh, sau này anh thực sự không làm phiền em nữa. Anh muốn tặng em một món quà, anh chưa bao giờ theo đuổi ai cả, coi như quà kỷ niệm nhé!”.

Anh ta nói rất chân thành, tôi có phần do dự. Món quà của anh ta chắc không phải cái nhẫn vàng đỏ chứ?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh ta cười: “Không phải quà gì đắt giá đâu, em yên tâm”.

Chú thích

(9) Trong hệ thống giáo dục Trung Quốc có một trường dạy cho những người trưởng thành. Đối tượng đến học là những người đã thành niên nhưng chưa có đầy đủ kiến thức của các cấp. Trường này dạy đủ trình độ các cấp như cao đẳng, đại học, thạc sĩ (BTV)

(10) Tôm chân mềm: Chỉ người nhát gan (BTV)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ năm: Bám chặt không rời

Một ngày, không, không phải một ngày, chỉ là trong khoảnh khắc, Thượng đế nhẹ nhàng khép lại cánh cửa tình yêu, nhưng lại quên không mở cửa sổ cho tôi, để tôi không hít thở được không khí tươi mới trong căn phòng tối tăm ấy, buồn chán tới mức sắp nghẹt thở.

Ngày hôm sau công ty chuyển phát nhanh đưa quà tới cho tôi.

Người đưa hàng nói: “Mời cô kiểm tra hàng, khách gửi yêu cầu hồi âm”.

Tôi mở ra xem, bên trong có một đôi giày thể thao và một chiếc đĩa. Hạ Trường Ninh còn mặt dày viết là: “Em nhận của anh ta chiếc áo hơn một nghìn tệ, nhận đôi giày vài trăm tệ của anh coi như công bằng nhé! Chúc em đi đôi giày này cùng với Đình Việt vui vẻ du sơn ngoạn thủy. Đôi giày này là loại giày đế cao ngầm, anh tính rồi, độ cao này vừa hợp với Đình Việt đó. Phúc Sinh, em thấp quá! Nếu em không vui thì có thể ném nó đi, anh cũng hiểu mà. Chúc em vui vẻ”.

Tôi nhìn đôi giày thể thao mà cười khan ha ha hai tiếng, tức không nói nổi câu nào.

Đình Việt cao một mét tám hai, đỉnh đầu tôi còn chưa đến vai anh. Hạ Trường Ninh cười nhạo tôi và Đình Việt không hợp nhau sao?

“Cô gái”. Nhân viên đưa hàng đứng đợi thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào đôi giày liền nhẹ nhàng nhắc nhở trả lời thư.

Tôi viết: “Cảm ơn đôi giày của anh, đẹp lắm, rất hợp với tôi”. Muốn chọc tức tôi à, không có cửa đâu.

Nhân viên đưa hàng lại chỉ vào cái đĩa và nói: “Khách hàng nói chắc cô sẽ thích cái này, nhưng không được xem trước mặt mọi người, cô về nhà xem”.

Sắc mặt người đưa hàng trở nên vô cùng thần bí giống như đêm khuya nấp trong bóng tối dưới gốc cây bên đường, thấy có người đi qua là nhảy ra ghim ghì giọng nói: “Muốn xem phim gì? Âu Mỹ, Nhật Bản đều chiều em hết”.

Tôi đang suy nghĩ vẫn vơ thì người đưa hàng nói: “Hi hi, chào cô” cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Đợi anh chàng đưa hàng đi rồi tôi mới sực nhớ ra, tức đỏ cả mặt. Thái độ gì thế!

Về tới nhà tôi không nén được sự tò mò nên khóa trái cửa lại rồi nhét đĩa vào ổ đĩa máy tính, hồi hộp chờ xem bên trong có nội dung gì.

Bạn học cùng phòng hồi đại học vô cùng đam mê xem phim đen, nói theo cách của họ thì: “Phúc Sinh, đến thời đại của chúng ta thì không thể không hiểu về khoa học”.

Biết là như thế tôi vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Có lẽ đây là sự khác nhau giữa con trai và con gái.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi những cảnh đầu tiên hiện ra trên màn hình. Trên màn hình là hình ảnh một chú ngựa đen tuyền, từ đầu tới chân không lẫn một sợi lông màu khác nào cả. Nhìn cũng có thể đoán được người quay là Hạ Trường Ninh, tôi nghe thấy giọng anh ta, tên chú ngựa đó là Bảo Thạch.

Hạ Trường Ninh quay rất nhiều, sau đó cắt ghép thành nhật ký trưởng thành của Bảo Thạch. Bảo Thạch lớn lên từng ngày, lông cũng dần dần dài phủ sang hai bên sườn. Nó có một đôi mắt sáng như pha lê, tuyệt đẹp. Nó thong thả bước đi trong trường nuôi ngựa, lúc tăng tốc độ phi nước đại, lông của nó bay bay trong gió giống như mái tóc của các cô gái.

Trong ống kính còn có cảnh Hạ Trường Ninh đi cùng bạn bè, bạn bè quay anh ta và Bảo Thạch. Anh ta giúp Bảo Thạch dọn phân, vừa làm miệng vừa lầm bầm: “Trước đây tao cho lợn ăn, nó sạch sẽ đáng yêu lắm, còn tự biết đi vệ sinh nữa, còn mày thì sao? Cứ đại, tiện tiện bậy bạ”.

Bảo Thạch ngạo mạn quay lại nhìn anh ta một cái, rồi lại ngẩng đầu lên.

Tôi bật cười ha ha.

Lúc đĩa hết Hạ Trường Ninh thò đầu vào ống kính và nháy mắt: “Bảo Thạch đáng yêu không? Có muốn đi thăm nó không? Nếu muốn đi thì mười giờ sáng ngày mai anh đợi em ở cửa công viên”.

Bảo Thạch đáng yêu quá. Tôi thở dài rồi lấy đĩa ra, anh ta coi tôi là đĩa không có óc chắc? Làm gì có chuyện tôi đi hen hò chứ.

Tôi và Đình Việt đã đặt máy bay ngày kia đi Lệ Giang chơi.

Tôi đã từng tới Lệ Giang, trong blog của tôi cũng có ảnh tôi và bạn bè chơi điên cuồng ở đó. Nhưng tôi không hề nói cho Đình Việt biết, nếu anh ấy biết tôi đã đi rồi sẽ mất hứng lắm.

Bố mẹ tôi đều khen cả Đình Việt lẫn Hạ Trường Ninh. Tôi lựa chọn Đình Việt họ cũng không có ý kiến gì.

Tôi nghĩ chắc vì đây là chuyện của tôi nên họ cũng từ bỏ tay.

Lệ Giang của tháng một như được tắm trong ánh nắng mặt trời, núi tuyết Ngọc Long xa xa ẩn hiện trong làn sương mây. Bốn phía du khách đông như trẩy hội, bất giác tôi mỉm cười.

Đình Việt tới Lệ Giang liền hoạt bát hơn hẳn, anh dẫn tôi đi ăn các món ăn vặt của tộc người Nạp Tây (11), còn tới xem biểu diễn nhạc cổ Nạp Tây nữa.

“Phúc Sinh, Lệ Giang thực ra là được xây mới về sau này. Có điều không khí buồn bán ở đây và du khách tới từ bốn phương khiến người ta có cảm giác

nó giống như chốn đào nguyên ngoài thế giới”. Đinh Việt nhìn đám người đang nhảy thành vòng tròn rồi cười ha ha nhìn tôi.

“Nhà anh thì sao? Lưỡng Hà như thế nào?”. Tôi tò mò.

“Đó là một nơi rất lạc hậu, rất giản dị. Có thể vào rừng rậm nhiệt đới. Anh sẽ dẫn em vào rừng rậm nhiệt đới để ngắm thác nước lớn, thác nước ở trong tận rừng sâu”.

Tôi bị lây nhiễm cảm xúc của anh rồi đâm ra cũng tràn đầy hào hứng với rừng rậm nhiệt đới.

Đêm khuya, ánh đèn lồng ngũ sắc chạy dọc con phố nhỏ. Chúng tôi ngồi bên ngoài khách sạn đón gió đêm lạnh, nghe tiếng nhạc phảng phất trong không trung, trong lòng vô cùng yên tĩnh.

Đinh Việt nhìn tôi, gương mặt tuấn tú của anh càng lộ rõ vẻ nặng tình hơn dưới ánh đèn, đôi mắt anh như ly rượu trong tay tôi, khiến người ta say đắm.

“Phúc Sinh, em không tin anh thích em sao?”.

Tôi cười, không biết nên trả lời anh ấy như thế nào.

“Em có thích nơi này không?”.

“Thích”

Đinh Việt Cười khà khà và nói: “Nếu chúng ta mở một cửa hàng nhỏ ở đây, nhỏ như quán rượu Anh Hoa kia thôi, sống cả đời ở đây cũng được lắm”.

Đúng thế, được lắm chứ!

“Bất cứ ai từng tới Lệ Giang cũng đều nghĩ như thế, nhưng cuối cùng vẫn rời đi. Ở đây lâu quá sẽ nhớ sự phồn hoa và thời thượng nơi đô thị sầm uất”. Đinh Việt thở dài.

“Đinh Việt, anh có giấc mơ nào không? Ví dụ như sau này sống cuộc sống thế nào, hoặc muốn làm gì đó chẳng hạn”.

Đinh Việt nói với tôi giấc mơ của anh là làm một người tự do tự tại. Anh muốn tự do, rất muốn!

“Thế nhưng đâu có khả năng kinh tế như thế, bách tính bình thường đều vì năm đấu gạo mà khom lưng(12)”. Tôi suy nghĩ vô cùng thực tế.

“Anh muốn đi nước ngoài, tới một thành phố sạch sẽ, có thể một tháng trời không cần đánh giày”.

“Khà khà”. Tôi bị anh chọc cho phì cười. Tôi muốn nói với anh ấy, tôi không muốn đi nước ngoài, nếu như cả đời tôi không được ăn cơm Trung Quốc ngon miệng thì tôi phát điên lên mất.

Đinh Việt cười nhạo cái ước mơ vì ăn mà không muốn ra nước ngoài của tôi. Anh ấy hỏi tôi: “Phúc Sinh, em đã từng có ước mơ chưa?”.

“Không có”.

Tôi không có lý tưởng, cũng không có chí hướng to lớn gì, tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, có chút của cải, không phải ngày đêm lo nghĩ về tiền là được rồi. Ăn no uống đủ, đơn giản thế thôi.

Anh ấy ngạc nhiên nhìn tôi: “Em không có điều gì đặc biệt mong muốn sao?”.

Tôi nghĩ một hồi lâu, điều đặc biệt mong muốn sao, dường như chỉ có trong tiểu thuyết. Ví dụ như cầm súng săn cuồi trên lưng chú ngựa giống như Bảo Thạch, đi săn chó sói trong những ngày cuối thu. Mùa đông được ngâm mình dưới suối nước nóng, nằm dài trên thảm trắng ở biệt thự cạnh hồ đốt lá thơm và đọc tiểu thuyết. Như có thể giống Từ Hy thái hậu, mỗi bữa đều có hơn một trăm món ngon đủ hương vị để thưởng thức. Ánh mắt tôi càng lúc càng trở nên mơ màng. Đinh Việt âu yếm nhìn tôi, chờ đợi tôi kể tiếp cho anh nghe về giấc mơ của mình.

“Đinh Việt, món lưỡi vịt xào và tương lưỡi vịt có vị giống nhau không?”. Sau khi hàng loạt giấc mơ chạy qua trong đầu, tôi mới mở miệng hỏi.

Ánh mắt dịu dàng của Đinh Việt dần dần thức tỉnh. Anh kéo đầu tôi lại rồi cười: “Thế lưỡi em và lưỡi vịt có vị giống nhau không?”.

Gương mặt tôi nóng bừng, tôi đẩy anh ra rồi cúi đầu: “Ồ đây nhiều người lắm”.

Anh buồn bã buông một câu phá hỏng bầu không khí: “Em và Nguyệt Nhi thực sự khác nhau quá”

Những lời đã nói ra chẳng thể nào thu lại được. Anh ngây người, tôi cũng ngây người. Ánh mắt tôi nhìn về đám người đang vui vẻ, cười đùa sau lưng anh ấy, đây là Lệ Giang, đúng thế. Những người ở đây cho dù có hôn nhau trước mặt mọi người thì cũng chẳng có ai nhìn, càng chẳng có ai cảm thấy nó có ảnh hưởng tới thuần phong mỹ tục. Ngũ Nguyệt Vy giống như quá ốt chỉ thiên đặc sản của Vân Nam, cô ấy có thể khiến người ta phát hỏa. Tôi giống như dòng nước chảy xuống từ trên núi tuyết, lặng lẽ ngắm nhìn loài người thể hiện tình yêu. Cho dù bản thân ở trong đó thì vẫn lặng lẽ như thế.

“Phúc Sinh”. Đinh Việt gọi tôi, dường như muốn nói lời xin lỗi, nhưng rồi lại không nói gì.

Tôi uống một ngụm bia rồi nói với anh: “Không sao, em biết, Ngũ Nguyệt Vy có thể khiến đàn ông phát điên”.

Đình Việt nhìn tôi đầy cảm kích, ôm tôi vào lòng và nhẹ nhàng thủ thỉ: “Xin lỗi Phúc Sinh. Anh không hề có ý muốn so sánh, anh cảm thấy không cần phải nghĩ nhiều thế nữa. Anh muốn sự nhiệt tình của em”.

Tôi nhắm mắt lại. Sự nhiệt tình của tôi? Tại sao tôi không nhiệt tình?

“Phúc Sinh?”. Tôi mở choàng mắt, thấy Đình Việt đang nhúm mày, trong đôi mắt ấy như có ngọn lửa đang bùng cháy. Tôi cũng không muốn đúng lúc vừa lãng mạn, vừa đang lấy lại không khí ban đầu với Đình Việt thế này thì nghe thấy tiếng Hạ Trường Ninh.

Trong lòng tôi đầy hoài nghi, sao Hạ Trường Ninh lại xuất hiện ở Lệ Giang được? Nếu như là ngẫu nhiên thì đánh chết tôi cũng không tin. Anh ta vốn định hẹn tôi ngày mai đi thăm Bảo Thạch cơ mà. Cho dù anh ta đuổi theo đi nữa thì cũng đợi ngày mai nếu tôi không tới điểm hẹn thì anh ta đi check danh sách khách hàng thì mới biết được chứ. Đình Việt lạnh lùng liếc nhìn tôi. Tôi vội vàng giải thích: “Em không hề nói gì, thật đó”. Anh khẽ cười: “Anh biết, anh không có ý đó. Chỉ là anh đang nghĩ, Phúc Sinh này, em và Hạ Trường Ninh rốt cuộc là quan hệ thế nào mà lại khiến anh ta bám theo em không rời thế?”

Tôi sững người.

Tôi có thể hiểu được nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ảm ức. Hạ Trường Ninh rảo bước về phía chúng tôi, cười như hoa nở. Đợi lại gần anh ra nói: “Hai người cũng ở Lệ Giang à, trùng hợp quá! Giới thiệu với hai người, đây là bạn tôi – Tiểu Đại”.

Bây giờ tôi mới để ý cô gái đi sau anh ta. Một cô gái có mái tóc đen dài, rất đẹp, thân hình cân đối, mặc chiếc áo len, quần bò ra dáng một học sinh ngoan ngoãn.

Khi tôi gặp Hạ Trường Ninh, cô gái vòng tay khoác tay anh ta.

Bất giác tôi có cảm giác an tâm hẳn. Không phải vì tôi, không phải vì tôi. Tốt quá, tôi cười, rồi thoải mái bắt chuyện với hai người họ: “Đúng thế, hai người cũng tới Lệ Giang chơi à?”.

Dường như Đình Việt cũng hiểu ra điều này nên anh lịch sự nói: “Ồ đây buổi tôi khó tìm chỗ lắm, ngồi đây luôn đi?”. Hạ Trường Ninh nhìn ngang dọc rồi hỏi nhỏ Tiểu Đại. Tiểu Đại hình như còn muốn đi dạo nữa nên lắc đầu. Hạ Trường Ninh cười: “Bây giờ còn sớm, tôi và Tiểu Đại đi dạo một lát đã, nếu khi quay lại hai người còn ngồi đây thì chúng ta cũng làm ly rượu nhé!”. Bình thường thế chứ!

Sau khi anh ra và Tiểu Đại rời khỏi đó tôi và Đình Việt dường như đã quên mất khoảng cách và sự ngại ngùng ban nãy, lại bắt đầu nói chuyện cười đùa.

Đình Việt kể cho tôi nghe về ngọc, anh nói ban đầu các loại ngọc đều là đá rất bình thường, những viên đá có màu sắc và độ trong suốt phải trải qua nhiều lần gia công mới trở thành những viên ngọc sáng lấp lánh được bày bán trong các cửa hàng.

Lương Hà cách Đăng Xung rất gần, Đăng Xung và Myanmar đều nằm trong khu vực có nhiều khoáng sản, nên gia đình Đình Việt và rất nhiều gia đình khác đều làm những công việc liên quan tới đá và ngọc.

Bố anh ấy là một thợ làm ngọc có tay nghề rất giỏi.

Anh rất tình cảm khi kể cho tôi nghe chuyện ngày nhỏ nhìn thấy bố mình mài, khắc ngọc thế nào. Anh nói ước mơ lớn nhất ngày bé đó là thỉnh thoảng mỗi lần tới xung quanh khu khoáng sản sẽ nhặt được một miếng ngọc đẹp tuyệt thế như Biện Hòa(13)”, sau đó cả gia đình sẽ chuyển tới thành phố, không cần phải sống cuộc sống giản đơn trong căn nhà cũ kỹ dột nát này nữa.

Cũng do sự phát triển kinh tế ở vùng biên cương nên Đình Việt đã học ngành Thương mại Quốc tế. Anh ấy nói: “Phúc Sinh này, trước đây anh đã từng nghĩ sau khi học xong sẽ về quê hương làm một thương nhân. Sau đó mới thấy không hề dễ dàng, thêm nữa bố mẹ anh tư tưởng bảo thủ, họ muốn anh có một công việc ổn định, có thể diện, vì vậy anh cũng mặc theo dòng đời, không mạo hiểm nữa. Nếu mạo hiểm từ bỏ công việc thì không biết có thể làm nên một mảnh trời của riêng mình không”.

Đương nhiên là tôi hiểu. Chẳng phải rất nhiều người cũng thế này sao? Khi đi học có rất nhiều ước mơ, đợi đến cuối cùng khi đã có công việc ổn định lại do dự, cuối cùng lựa chọn sự ổn định.

“Như thế này cũng chẳng có gì không tốt, không phải ai làm kinh doanh cũng thành công, cũng không phải tất cả những người làm kinh doanh đều thành triệu phú, tiểu thương nhiều lắm”.

Đình Việt lắc đầu nói: “Em không hiểu đâu, em chưa trải qua cuộc sống của người có tiền. Không phải có tiền là ghê gớm lắm mà anh cảm thấy là chỉ cần cố gắng thì cũng sẽ được sống trong môi trường như thế mà thôi. Giống như cuộc sống bình thường, nhân nhạ bây giờ nhìn cũng có thể biết được về già thế nào, anh cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh còn trẻ thế này anh muốn thử sống cuộc sống khác, không phù hợp anh sẽ tiếp tục sống cuộc sống phẳng lặng này”.

Tôi gật đầu đồng ý: “Đúng thế, có thể cố một chút, ít nhất vẫn có thể sống như hiện tại, vậy tại sao lại không liều cơ chứ? Cũng được lắm”.

Đình Việt cười và nói: “Phúc Sinh, sao thế nào em cũng thấy hay thế?”.

Tôi có chút mơ hồ, bản thân mình cảm thấy cả hai cách sống đều được, đều có đạo lý. “Em thấy đấy, đi siêu thị mua quần áo, Nguyệt Nhi có thể mua liền mấy bộ, còn em mua một cái đã thấy xót, mua rồi còn không dám mặc. Chỉ là quần áo mà thôi nhưng cô ấy có thể tùy ý chà đạp lòng tự tôn của người khác”.

“Ừ, Đình Việt này, nếu như chúng ta không tới nơi đó thì làm sao gặp cô ấy được chứ? Trên đời này những thứ đắt đỏ thì nhiều lắm, lẽ nào mỗi một món đồ bản thân đều phải mua về mới vui hay sao?”.

“Ngốc ạ, anh chỉ ví dụ thế thôi. Ý anh là, có lúc ngay cả lòng tự tôn cũng có thể mua được bằng tiền”. Đình Việt gõ nhẹ lên trán tôi và thở dài.

Tôi vẫn không hiểu mục đích của anh ấy khi nói nhiều đạo lý như vậy để làm gì, có phải tôi ngu quá không?

Đình Việt thấy tôi khịt mũi liền thanh toán rồi đưa tôi về.

“Mùa đông ngồi bên ngoài lạnh lắm, nhìn thì lãng mạn đấy nhưng thực chất là chịu tội”. Câu này nói thật đúng tâm trạng tôi. Lúc mới ngồi xuống thì cảm thấy thú vị lắm, hứng gió cả đêm mới đúng thực cảm thấy không khác gì chịu tội cả.

“Thôi, Phúc Sinh này, chúng ta không ở trong thành cổ nữa. Phòng ở đó thì đẹp nhưng không có điều hòa, anh sợ đêm em ngủ không ngon. Chúng ta ở khách sạn trong nội thành nhé”.

Tôi gật đầu. Buổi tối tôi rất sợ lạnh, mồ trên người ít quá. Nhưng tôi lại không nhớ, tiền phòng chả nhẽ lại mất không?

“Có trả lại phòng được không?”.

Đình Việt không nín được cười vì tôi: “Em đúng là một người kẹt xi. Thôi đi, một tối tám mươi tệ, hai phòng mới có một trăm sáu”

.

Tôi cười hi hi rồi lên xe tới khách sạn trong nội thành.

Đang đặt phòng trong khách sạn thì Hạ Trường Ninh và Tiểu Đại bước vào. Họ đi rất vội vã, Tiểu Đại còn đang thở hổn hển. Tôi nghe thấy tiếng Hạ Trường Ninh gọi: “Phúc Sinh, hai người cũng định ở đây à?”.

Trùng hợp thế sao? Đình Việt và tôi cũng quay đầu lại, Hạ Trường Ninh cười khà khà bước tới: “Đừng đặt phòng nữa, tôi và Tiểu Đại đặt hai phòng đôi rồi. Hay là, tôi với Đình Việt ở một phòng, Phúc Sinh với Tiểu Đại ở một phòng, cho đỡ tiền”.

Đình Việt đang định từ chối. Anh mắt Hạ Trường Ninh liếc nhìn tôi một cái rồi như chợt hiểu ra, anh ta vội nói: “A, xin lỗi, ngại quá, coi như tôi chưa nói gì cả”.

Tôi bị ánh mắt của anh ta làm cho kích động, thấy Tiểu Đại che miệng cười tôi liền hiểu ngay ý của Hạ Trường Ninh nên vội vàng nói: “Đình Việt, anh đặt một phòng thôi”. Ý của tôi là, tôi và Tiểu Đại một phòng, Đình Việt chỉ cần đặt một phòng cho anh mà thôi.

Ai ngờ, Đình Việt cười rạng rỡ hơn và quay đi đăng ký, Hạ Trường Ninh ngoảnh đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy sự khinh bỉ. Anh ta không nói gì nữa mà kéo Tiểu Đại về phòng. Tôi liếc nhìn Đình Việt rồi lại nhìn theo bóng Hạ Trường Ninh và Tiểu Đại, lắp bắp hỏi với theo: “Tiểu Đại, cô ở phòng nào? Lát nữa tôi tới tìm cô”.

Tiểu Đại quay đầu lại trả lời cụt lún: “Phòng 417”.

Hạ Trường Ninh không quay đầu lại mà cứ tiếp tục nói cười với Tiểu Đại. Đình Việt đặt phòng xong cười và nói: “Cũng được, tiết kiệm tiền phòng. Vốn định đặt hai phòng mà”.

Tôi chợt cảm thấy mình thật ngốc nghếch, ra quyết định gì cũng không suy nghĩ. Đặt hai phòng là được rồi sao cứ phải nghĩ theo suy nghĩ của Hạ Trường Ninh lỡ mồm bảo sẽ ở cùng phòng với Tiểu Đại chứ.

Tôi ngại ngần đáp: “Có thể đặt thêm một phòng nữa không? Em sợ làm phiền bọn họ”. Đình Việt nhìn tôi lắc đầu: “Hay là em ngủ cùng phòng với anh, xem anh có “ăn” em không?”.

Tôi biết là anh đang cười nhạo tôi, đúng là tôi chẳng suy nghĩ thấu đáo gì cả. Nhưng tôi chưa bao giờ ở cùng phòng với người con trai nào. Hơn nữa lại để Hạ Trường Ninh nhìn thấy, anh ta nói với bố mẹ tôi thì tôi biết ăn nói với họ thế nào đây?

Tôi kéo kéo gấu áo Đình Việt và lắc đầu, anh nhìn tôi và nói: “Phúc Sinh, em làm nũng thế này à? Thật khó hiểu”. Tôi đỏ mặt, cúi đầu không nói gì nữa.

Đình Việt nói tiếp: “Được, đặt thêm một phòng nữa, lát nữa em qua chào người ta một tiếng không họ lại đợi”.

“Anh thật tốt”.

Đình Việt nghiêm túc hỏi lại tôi: “Phúc Sinh, là vì anh đối tốt với em hay em thấy con người anh tốt?”.

Tôi cười và đáp: “Đều tốt”.

“Nếu như không tốt thì sao?”.”.

“Anh sẽ đối xử không tốt với em sao?”.

Đình Việt thờ phào rồi ôm tôi đi lên tầng, vừa đi vừa nói: “Có chứ, anh sẽ đối xử tốt với em mãi”.

Như thế này chẳng phải kết thúc rồi sao!

Chúng tôi ra ngoài chơi đến mười một giờ đêm mới về, cũng không quán lấy nhau nữa mà chỉ chào tạm biệt rồi ai về phòng nấy.

Vừa tắm xong thì có tiếng người gõ cửa. Tôi nghĩ là Đình Việt nên vừa lau tóc vừa ra mở cửa.

Hạ Trường Ninh không đợi tôi có phản ứng gì liền lên vào trong phòng, động tác nhanh nhạy như chú chuột ở trong bếp, nghe tiếng bước chân tôi liền cong mông chạy. “Muộn thế này rồi anh muốn làm gì?”. Đây là khách sạn, anh ta mà làm gì bất thường là tôi có thể gào to kêu cứu.

Hạ Trường Ninh chặn tay trước cửa và hỏi: “Phúc Sinh, thương lượng với em chuyện này”.

“Chuyện gì?”.

“Tiểu Đại muốn đi Lương Hà xem nha môn Thổ Ty(14) cũ, nghe nói ở đó vẫn còn một vương phi Thổ ty, chúng ta có thể đi cùng nhau được không?”.

Tôi và Đình Việt đi Lương Hà là vì anh muốn dẫn tôi về thăm bố mẹ anh. Đi cùng với bọn họ chẳng phải mất hứng quá hay sao? Huống hồ Hạ Trường Ninh và chúng tôi còn có khúc mắc nữa!

“Hai người tự ngồi xe đi không được sao? Địa điểm dễ tìm lắm”.

“Đừng nhỏ nhen như thế chứ, quê Đình Việt không phải ở Lương Hà sao? Làm hướng dẫn viên cho anh cũng được mà”.

“Sao anh biết quê nhà Đình Việt ở Lương Hà?”. Tôi nghi ngờ hỏi lại.

Hạ Trường Ninh không trả lời tôi, anh ta thông thả nói: “Nghe nói Vy Tử theo tới Giang Nam rồi, anh đi trốn cô ấy không được sao? Em hỏi xem cô ta liệu có tìm tới nhà Đình Việt không? Nếu như tìm thấy rồi em có cần anh ứng phó giúp không?”.

Tôi nói: “Hạ Trường Ninh muốn từ chối Ngũ Nguyệt Vy mà cần phải trốn sao? Đừng lừa tôi, tôi về nhà Đình Việt thăm bố mẹ anh ấy, anh đừng gây chuyện nữa”.

Sao tự nhiên lại không ngốc nghếch nữa thế?”, Hạ Trường Ninh nhú mày hỏi.

Tôi điên quá liền đáp trả: “Ai ngốc nghếch? Anh ăn nói kiểu gì thế?”. Lúc này lại có tiếng gõ cửa: “Phúc Sinh, em ngủ chưa?”.

Là Đình Việt, tôi vội đi ra mở cửa. Hạ Trường Ninh cười rồi lên trước một bước chặn tôi lại. Tôi thấy cửa không khóa, Hạ Trường Ninh vừa tiến lên thì Đình Việt đã đẩy cửa vào. Tôi mới nhìn thấy cửa bị đẩy ra thì Hạ Trường Ninh đã giăng lấy khăn bông tôi đang lau đầu, thuận tay phẩy phẩy mấy cái rồi lại nhét vào tay tôi.

Tôi cảm khăn mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Đình Việt có phản ngạc nhiên, anh nói: “Anh Hạ?”.”.

Hạ Trường Ninh cười hi hi đáp: “Đình Việt, tôi cũng đang có việc định tìm anh làm hướng dẫn viên. Tiểu Đại muốn đi thăm nha môn Thổ ty và vương phi triều đại cuối cùng ở Lương Hà, được không?”.

Đình Việt nhìn anh ta, hai người nhìn nhau mất mấy giây. Đình Việt cũng cười lại và đáp: “Được thôi, bốn người có thể thuê xe đi, giá xe chắc sẽ rẻ hơn một chút”.

“Tốt quá, tôi đi thông báo cho Tiểu Đại. Có người bản địa như anh thì không sợ thuê xe đắt nữa rồi”. Hạ Trường Ninh cười rồi đi về, trước khi đi còn đóng cửa cho tôi nữa. “Sao anh lại đồng ý với anh ta thế, em không muốn đi cùng anh ta”. Tôi trách Đình Việt, Đình Việt lấy khăn bông trong tay tôi rồi lau tóc cho tôi, anh thờ dài nói: “Phúc Sinh, sau này em đừng tùy tiện để anh ta lau tóc cho em nữa. Những động tác mập mờ này sẽ khiến anh ta hiểu nhầm”.

Tôi nhảy dựng lên và vội vàng giải thích với Đình Việt: “Em không có! Là anh ta lấy khăn của em rồi lại nhét vào tay em, em không thèm để anh ta lau tóc cho em”. “Được rồi, không có thì không có”.

“Em thực sự không có”.

Đình Việt choàng tay ôm lấy tôi và nói: “Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh sẽ không từ bỏ em đâu, anh thấy anh ta là cảm thấy một mối trong lòng”.

Tôi cảm thấy hoang mang, ngẩng đầu nhìn anh ấy và nói: “Đình Việt, em và anh ta chẳng có gì cả. Thật mà”.

Đình Việt buông tôi ra, im lặng một hồi và nói: “Phúc Sinh, em rất hợp với anh, anh cũng rất thích em. Nhưng mà, anh không có tình cảm mãnh liệt, dù anh cố gắng thế nào đi nữa anh vẫn không cảm nhận được nó, chúng ta, chia tay nhau đi”.

Tôi giật mình lùi lại phía sau, nước mắt chậm chậm chảy ra. Trong vòng một ngày mà lòng trời lở đất! Nếu đã như thế thì đâu cần đối xử tốt, dịu dàng với tôi làm gì? Sao phải khiến tôi tưởng rằng anh thực sự yêu tôi, có thể kiên định đứng về phía tôi, mặc kệ Hạ Trường Ninh? Ban nãy anh còn nói, anh sẽ luôn đối tốt với tôi.

“Bối vì anh nhìn thấy anh ta trong phòng em và lau tóc cho em?”.

Đình Việt im lặng một lúc rồi nói: “Một nửa thôi, từ lúc tôi khi nhìn thấy anh ta trong lòng anh đã cảm thấy không thoải mái. Phúc Sinh, anh biết em không sai, có lẽ người sai là anh. Anh nghĩ đơn giản quá, ở bên em quá mệt mỏi, bất cứ lúc nào cũng lo lắng có chuyện xảy ra”

“Đủ rồi, anh về đi. Ngày mai anh dẫn Hạ Trường Ninh và Tiểu Đại đi Lương Hà, em về nhà”. Tôi không muốn dùng dằng thêm với Đình Việt nữa.

Anh sẽ nhắc tới Ngũ Nguyệt Vy, Hạ Trường Ninh giống như ôn dịch, anh ra xuất hiện khiến Đình Việt cảm thấy không có cảm xúc với tôi nữa.

Cho dù nói thế nào đi nữa, Đình Việt xuất hiện trong cuộc sống của tôi đầy bất ngờ, giống như tôi bất ngờ nhặt được bảo vật vậy. Anh yêu tôi thực lòng sao? Anh sẽ thực lòng yêu một Ninh Phúc Sinh bình thường như tôi sao?

“Thực ra, cũng không phải do Hạ Trường Ninh. Có lẽ anh không quên được Nguyệt Nhi. Anh muốn yên tĩnh, hẹn hò bạn gái và kết hôn bình thường, nhưng vẫn không quên được cô ấy. Xin lỗi em, Phúc Sinh”.

Bất cứ câu nói nào đi nữa, chỉ cần đã mở đầu thì những câu về sau sẽ nói rất trôi chảy. Ban nãy nói chia tay, bây giờ đã có thể thẳng thắn nói vẫn còn yêu Ngũ Nguyệt Vy. Tôi còn nhớ rõ rằng Đình Việt đã từng nói, khi gặp lại Ngũ Nguyệt Vy, trái tim anh đã bình tâm trở lại rồi. Anh cũng đã từng nói, anh đã buông tình cảm của mình với Ngũ Nguyệt Vy, anh còn nói...

Còn có sự đã kích nào lớn hơn việc đối phương nói không yêu bạn?

Nói yêu người khác ngay trước mặt bạn. Tôi có thể thông cảm nhưng không thể tha thứ. Tại sao anh không đợi quên cô ấy rồi tìm tôi? Tại sao trong lòng anh có cô gái khác rồi nhưng vẫn tốt với tôi?

Thế nhưng, điều quá đáng hơn là, Đình Việt nói: “Phúc Sinh, em có thể trả lại anh cái áo khoác không?”.

Tôi chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, vì gặp bố mẹ anh mà tôi mang rất nhiều quần áo đi, vì muốn lấy lòng anh nên đi đâu tôi cũng mang chiếc áo đó theo, và may mắn hơn nữa là, Đình Việt chỉ mua áo cho tôi, nếu như anh mua quần lẻ nào khi chia tay tôi phải cời quần trả anh?

Tôi gói áo và trả lại cho anh ấy, không nói gì cả. Tôi nói không ra lời, chỉ muốn anh mau chóng rời khỏi đây, tôi rất muốn vui mặt vào trong chăn mà khóc.

“Phúc Sinh, em rất tốt, xứng đáng tìm một người tốt hơn”.

“Ra ngoài”.

Tôi không chịu nổi nữa mà hét lên. Đình Việt lặng lẽ nhìn tôi, qua đôi mắt đã mờ mờ nước tôi nhìn thấy nỗi đau ẩn sau gương mặt tuấn tú của anh. Hình như anh nghiền răng chặt quá khiến cơ hai bên má co giật.

Tôi quay lưng lại, nước mắt đã bắt đầu tuôn xuống. Nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng được khép lại, tôi không thể kìm nén được nữa liền lao lên giường ôm gối khóc tức tưởi. Tôi không ngừng tự nói với mình, điều kiện của Đình Việt quá tốt, anh không để ý tới tôi là chuyện bình thường, rất bình thường...

Tìm tôi như bị dao đâm, phải cố hết sức kiềm chế tôi mới có thể hít thở bình thường được. Tôi bị đá kích đến mức não không thể hoạt động được nữa rồi.

Quá bất ngờ, ngoài khả năng dự tính của tôi. Một ngày, không, không phải một ngày, chỉ là trong khoảnh khắc, Thượng đế nhẹ nhàng khép lại cánh cửa tình yêu, nhưng lại quên không mở cửa sổ cho tôi, để tôi không hít thở được không khí tươi mới trong căn phòng tối tăm ấy, buồn chán tới mức sắp nghẹt thở.

Khóc cũng khóc mệt rồi, tôi đi tắm. Lau khô tấm kính bị mờ hơi nước, tôi vẫn thấy mắt mình đỏ hoe. Trong gương, mình không xấu, chỉ là hơi gầy một chút, nhưng nhìn rất cân đối. Tôi nghiêng người, vẫn là hình chữ S dù không rõ ràng lắm. Tôi khề hừ một tiếng, quyết định ngày mai không đi nữa, chẳng nào cũng đến rồi thì kiểu gì cũng phải chơi vui vẻ. Lệ Giang cũng đi rồi, ngày mai một mình đi Đại Lý.

Mặc xong áo ngủ tôi nhìn mình trong tấm gương bị phủ bởi một lớp sương mờ: “Sau này mày không được làm thực nữ nữa”. Miệng ngoác sang hai bên, tôi cố ép những cơ thịt trên mặt mình tạo ra một nụ cười.

Lúc tỉnh dậy vẫn chưa đến tám giờ, bình thường lên lớp quen rồi cứ tới giờ là tỉnh. Tôi nhanh chóng chải đầu, trang điểm, thu dọn hành lý. Muốn đi phải đi sớm, không muốn chạm mặt Hạ Trường Ninh, Đình Việt chút nào.

Ba lô không có chiếc áo khoác ấy bỗng trở nên nhẹ bẫng, bất giác tôi cười. Đình Việt được lắm, cái áo ấy nếu không mặc lên người thì đeo cũng nặng lắm.

Nghĩ tới đây cảm giác khó chịu lại dâng lên. Tôi hít sâu để bản thân mình không nghĩ tới chuyện đó nữa, cố gắng mỉm cười. Mở cửa bước ra ngoài, tôi tự nói với lòng mình: Ninh Phúc Sinh, mày có thể vui chơi một mình, sẽ rất vui.

Tôi không nhìn thấy Đình Việt, cũng không thấy Hạ Trường Ninh và Tiểu Đại, không biết có phải bọn họ vẫn ở trong phòng không. Như thế này cũng được, nếu mà chạm mặt lại phải nói vài lời.

Tôi bắt taxi đến bến xe đường dài, mua một vé đi Đại Lý. Khi xe bus nổ máy rời bến, tự nhiên tôi cảm thấy vô cùng cô đơn và xót xa. Tôi nghĩ, mọi thứ nhất định sẽ mau qua đi. Buổi tối đi dạo trên phố khách sạn nổi tiếng ở Đại Lý, hát cả một đêm với những người không quen biết. Hôm sau đi xem suối Hồ Diệp vốn đã vắng vẻ còn chú bướm nào và ba tòa tháp ở chùa Sùng Thánh.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, thông dong thư thả muốn đi đâu thì đi, chẳng có gương mặt quen thuộc hay đáng ghét nào xuất hiện cả.

Chú thích

(11) Nạp Tây: Một dân tộc thiểu số ở vùng Lệ Giang, sống chủ yếu ở khu vực thành Cổ của thành phố Lệ Giang, tỉnh Vân Nam (BTV)

(12) Đào Tiềm (365- 427) từng than rằng: “Ngã khởi năng vị ngũ đầu mễ chiết yêu” (Sao ta lại có thể vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng). Người đời sau dùng điển này để chỉ việc người quân tử không chịu vì lợi lộc mà luồn cúi kẻ tiểu nhân, có quyền thế, hoặc con người luôn phải canh cánh nỗi lo cơm áo gạo tiền (BTV)

(13) Biện Hòa: Xưa nước Sở có người tên Biện Hòa, tìm được viên đá ngọc quý bèn dâng cho Sở Lệ Vương. Lệ Vương đưa cho thợ làm ngọc xem, thợ nói: “chỉ là đá”. Vương bèn sai chặt chân trái Hòa. Lệ Vương mất, Hòa lại dâng lên Vũ Vương. Vũ Vương đưa cho thợ làm ngọc, lại nói rằng: “chỉ là đá”. Vũ Vương sai người chặt chân phải của Hòa. Vũ Vương chết, Văn Vương kế vị, Hòa ôm đá ngọc đến chân núi Sở khóc ba ngày ba đêm, lệ cạn mà chảy ra máu. Văn Vương nghe thấy, sai người hỏi nguyên do, bèn cho thợ làm ngọc xem kỹ, gia công được kho báu, bèn cho đặt là Ngọc Biện Hòa. Về sau, những viên ngọc tuyệt thế đều được gọi là ngọc Biện Hòa (BTV)

(14) Thổ ty: Chức quan thế tập của thủ lĩnh các dân tộc thiểu số ở Trung Quốc thời Nguyên, Minh, Thanh; ở Việt Nam thời trước Cách mạng tháng Tám (BTV)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quyết đấu với tình địch, hồi thứ nhất: Kiên trì tới cùng

Gương mặt cố kìm nén của Đình Việt hiện lên trước mắt tôi, không phải đột nhiên anh thay đổi, mà là anh cảm thấy nguy hiểm, là từng bước từng bước của Hạ Trường Ninh đã khiến anh không thể không chia tay, không thể không để tôi ra đi.

0o0

Kỳ nghỉ đông còn dài, còn lâu mới tới năm mới. Tôi không về nhà mà mua vé máy bay trở về thị trấn nơi tôi sống hồi nhỏ. Khi gọi điện thoại cho mẹ yên tâm, tôi đã ngồi trong sân nhà bà ngoại và nghiền bột giúp bà rồi.

“Phúc Sinh, con không về nhà Đình Việt chơi à?”.

Tôi nghĩ, chắc chắn là Hạ Trường Ninh đã báo cho mẹ tôi chuyện tôi và Đình Việt chia tay rồi đơn độc rời đi. Tôi bình tĩnh nói với mẹ: “Mẹ, con và Đình Việt chia tay rồi”.

Mẹ thờ dãi và nói: “Vẫn là nhà giới thiệu thì tốt hơn, biết ngọn biết nguồn...”.

Tôi ngắt lời mẹ: “Mẹ, sau này con không muốn ai giới thiệu cho con nữa. Con không thích Hạ Trường Ninh và không muốn qua lại với anh ta. Con quyết định thi nghiên cứu sinh. Con còn nhỏ, muốn học nhiều một chút...”.

Mẹ nghe tôi nói xong chột sững lại: “Giời ơi, Phúc Sinh, con gái thì học làm làm gì! Bây giờ con đi làm rồi, tìm lấy đối tượng yêu nhau hai năm là cưới, kết hôn xong nửa năm sau có con là hợp rồi. Nếu con muốn thi nghiên cứu sinh, dù năm sau thi đỗ thì tốt nghiệp cũng hai mươi lăm, hai mươi sáu rồi, tuổi

càng lớn càng không tốt”.

Tôi hiểu cách tính toán của bố mẹ, nhưng tôi muốn bước trên con đường của mình. Mẹ tôi vẫn càu nhàu trên điện thoại, tôi đưa máy ra xa, giọng nói thúc giục của mẹ ẩn sau làn gió. Không thấy tiếng gì nữa, tôi đưa điện thoại lại gần, mỉm cười và nói: “Con quyết định rồi mẹ ạ!”.

“Ban này mẹ nói con có nghe không hả? Phúc Sinh, sao con đi làm lại trở thành một người khác hoàn toàn thế? Không nghe lời nữa hả? Sao con không suy nghĩ cho bố mẹ, bố mẹ khó khăn nuôi con ăn học, đi làm, sao con lại muốn học tiếp? không muốn bố mẹ an tâm đúng không?”.

Tôi hơi đau lòng. Bố mẹ lúc nào cũng thế, họ luôn suy nghĩ vì bạn, bạn phải chấp nhận nếu không sẽ làm tổn thương trái tim họ, sẽ làm khó họ. Quỹ đạo cuộc sống trong mắt họ không phải là thứ bạn muốn. Tôi muốn đi học tiếp, muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi vòng tay bố mẹ, muốn làm chủ cuộc sống của mình. Làm con gái ngoan một lần, tôi không muốn làm nữa.

“Con nói gì đi chứ? Bây giờ con đang ở đâu? Mau về nhà ngay”. Giọng mẹ tôi vô cùng gấp gáp.

“Trước Tết con sẽ về, con đang chơi ở nhà bạn học”.

“Bạn học nào? Đứa nào chứ?”.

“Có nói mẹ cũng không biết. Nói chung con lớn rồi, con biết cách tự chăm sóc cho mình, mẹ yên tâm đi”. Tôi không muốn nói cho mẹ biết tôi đang ở nhà bà ngoại, tôi không muốn mẹ tôi thông báo địa điểm cho Hạ Trường Ninh. Bây giờ tôi thực sự thấy mệt mỏi khi phải gặp anh ta.

Mẹ tôi thờ dãi, và nói với tôi bằng giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng: “Phúc Sinh, con ăn nói với mẹ thế hả?”.

Lòng tôi nặng trĩu, nhẹ nhàng nói với mẹ: “Được rồi, con ở nhà bà ngoại. Con muốn nghỉ đông ở đây. Mẹ, con mong mẹ đừng nói với Hạ Trường Ninh là con ở đây. Bởi vì, dù anh ta có tốt đẹp trong mắt bố mẹ nhưng không hẳn là người con muốn”.

Tôi cúp máy, tắt nguồn.

Bà ngoại kiếng chân bụng cho tôi một bát lòng đỏ trứng đánh với đường, cười và nói với tôi: “Phúc Sinh à, ăn đi”.

Tôi bụng bát ngồi ăn trên cái ghế nhỏ, vừa ăn nước mắt vừa rơi.

Bà ngoại lo lắng hỏi: “Phúc Sinh ngoan, có chuyện gì thế?”.

Tôi làm nũng với bà: “Di giới thiệu đối tượng cho cháu tên Hạ Trường Ninh, bố mẹ thích, cháu không thích. Anh ta cứ bám lấy cháu, anh ta là một tên lưu manh”.

Từ nhỏ bà đã rất chiều tôi, chỉ vài lời, bà nghe xong đã tức: “Sao lại thế chứ! Cứ mặc kệ đi, cháu không thích là không được rồi”.

Tôi cười tươi như nhận được thành chí, vui vẻ ăn một miếng to.

Thế nhưng, chỉ sau một ngày, ngoài sân vọng vào tiếng gõ cửa. Bà ngoại ra mở, tôi nghe thấy tiếng của Hạ Trường Ninh:

“Cháu chào bà, Phúc Sinh có đây không ạ?”

Tôi giật mình, sao anh ta lại tìm tới đây? Mẹ tôi thực sự bảo anh ta sao?

Chưa đợi tôi có phản ứng gì, bà ngoại đã ra tay rồi, thể hiện phong cách của giáo viên, hỏi anh ta: “Cậu là ai?”.

“Chào bà ngoại, cháu tên là Hạ Trường Ninh, cháu là...”.

“Cậu chính là cái tên lưu manh cứ bám theo Phúc Sinh nhà tôi hả? Phúc Sinh ở đây, tôi không bao giờ để nó gặp mặt một tên lưu manh đâu, cậu đi đi”. Bà ngoại nghe thấy tên Hạ Trường Ninh một cái là sầm mặt lại.

Tôi nấp sau cánh cửa sổ vén rèm nhìn ra ngoài. Ha ha! Bà ngoại giống như một chú gà chọi đang xù cánh chuẩn bị chiến đấu, Hạ Trường Ninh xấu hổ hết chỗ nói. Tôi cố kìm nén để không cười thành tiếng. Bà ngoại tuyệt vời quá!

Hạ Trường Ninh cười khan và không biết phải đối đáp với thái độ của bà ngoại thế nào! Anh ta cười khan chán chê rồi lịch sự hỏi bà ngoại: “Phúc Sinh không sao chứ ạ?”.

Bà ngoại nghi ngờ nhìn anh ta: “Phúc Sinh nhà tôi thì có chuyện gì chứ? Có chuyện cũng không cần cậu quan tâm”.

Hạ Trường Ninh gật đầu: “Làm phiền rồi ạ, chào bà”.

Hạ Trường Ninh quay người bước đi, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Bạn trai Phúc Sinh phạm tội, Phúc Sinh không sao? Lạ thật...”.

Tôi tức điên! Anh ta lẩm bẩm nhưng nói to đến mức tôi ở trong nhà còn nghe rõ ràng. Anh ta lại có âm mưu gì, bà ngoại đừng có mắc lừa là được.

Tôi đang định ra ngoài thì bà ngoại sớm đã phát hoảng, bà tiến lên trước giữ anh ta lại: “Hạ Trường Ninh, ban nãy cậu nói cái gì? Phúc Sinh nhà tôi làm sao?”.

Xong rồi!

Hạ Trường Ninh có vẻ khó khăn thì bà ngoại kéo tay mời anh ta vào nhà, ngồi ngoài phòng khách điệu bộ bất an.

Bà ngoại lo lắng hỏi anh ta: “Cậu nói bạn trai của Phúc Sinh à? Nó có bạn trai từ bao giờ chứ? Phạm án gì?”.

Tôi lạnh lùng đứng dựa cửa, nhìn anh ta nói: “Đừng giả vờ nữa, nói đi, có chuyện gì?”. Hạ Trường Ninh cười vớ vẩn rất sung sướng, đứng dậy thăm dò tôi, sau đó nói với bà ngoại: “Chuyện không liên quan tới Phúc Sinh, cô ấy không sao là được rồi. Cháu chỉ tới thăm cô ấy. Chuyện này không thể tiết lộ được bà ạ! Cháu xin cáo từ”.

Bà ngoại nghe thấy câu “không thể tiết lộ” lại càng hoảng, thấy Hạ Trường Ninh cũng không có động tĩnh gì, ăn nói lễ phép, lịch sự, nên nhìn tôi và nói: “Phúc Sinh, cháu tiễn cậu Hạ đi”.

Nhìn ánh mắt bà tôi đoán bà muốn tôi đi nghe ngóng xem sao. Có gì nghe ngóng chứ, cái tên lưu manh này có có nào mà không tìm được? Đợi tôi tiễn ra ngoài cửa anh ta chắc chắn sẽ nói: “Nói bừa thể thôi”

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng tôi vô cùng tò mò và nghi ngờ thái độ thay đổi quá nhanh của Đình Việt. Tại sao anh lại đột ngột đòi chia tay? Sao anh lại muốn đòi lại cái áo khoác? Sao anh lại thay đổi thành một người hoàn toàn khác?

Tiễn Hạ Trường Ninh ra ngoài cửa, tôi đứng lại và hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”. Hạ Trường Ninh Sững lại nhìn tôi, rồi ngập: “Bên ngoài lạnh quá, lên xe ngồi đi?”.

“Tôi không muốn biết nữa, chào”. Dựa vào cái gì mà anh ta dắt mũi tôi chứ, tôi hừ một tiếng, tôi sẽ không bao giờ làm cô gái ngoan ngoãn như trước đây nữa, tại sao tôi phải ngoan ngoãn chứ?

Hạ Trường Ninh không giữ tôi lại. Khi tôi đóng cổng, anh ta đột nhiên nói: “Phúc Sinh, thất tình... cũng chẳng phải việc gì to tát”.

Anh ta đến để cười nhạo tôi, hay là tôi đợi tôi nhào vào lòng anh ta khóc lóc? Tôi nhìn anh ta và cười: “Cám ơn”. Sau đó đóng cửa đi vào.

Bà ngoại lo lắng nhìn tôi, tôi bực tức nói: “Anh ta là tên lưu manh nói trắng thành đen, để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn nào cả. Bà ngoại, bà đừng tin anh ta, không có chuyện gì đâu ạ”.

Tôi lại nghe thấy tiếng gõ cửa, quay vào nói với bà ngoại: “Bà thấy chưa, cái tên mặt dày lại tới rồi! Anh ta là loại lưu manh mặt dày không biết xấu hổ”

Bà ngoại như hiểu ra định nghĩa lưu manh về Hạ Trường Ninh. Bà ra ngoài mở cửa, còn nói với tôi: “Dám quay lại thì bà đánh cho vài chổi”.

Cửa mở, bên ngoài là một viên cảnh sát và hai người mặc thường phục. Bọn họ nhìn vào sân thăm dò một lúc, thấy tôi đứng ở cửa liền nói với bà ngoại: “Ninh Phúc Sinh có ở đây không?”.

Bà ngoại giật mình, quay lại nhìn tôi, không biết làm thế nào.

“Bà, bà đừng lo, chỉ có chút chuyện cần cô ấy hợp tác điều tra thôi ạ”. Một người mặc thường phục hòa nhã nói với bà.

Trong lòng tôi rối như tơ vò, tôi hỏi bọn họ: “Là tôi, có chuyện gì không?”.

“Chúng tôi thuộc đội điều tra tội phạm kinh tế, có việc cần cô hợp tác điều tra”.

Tôi nhớ đến Đình Việt. Anh thực sự phạm tội sao? Hạ Trường Ninh đang rảo bước về phía tôi. Tôi nghe thấy anh ta bắt chuyện với bọn họ: “Tiểu Trịnh, sao các cậu lại ở đây?”.

“Anh Hạ, lâu lắm không gặp, tui em giải quyết công việc” Người mặc thường phục thân mật bắt tay Hạ Trường Ninh.

“Chuyện gì thế, Phúc Sinh là bạn gái anh”. Anh ta còn quay sang nháy mắt với tôi, là có ý muốn nhắc tôi đừng gào lên tôi không phải bạn gái anh ta ư?

Hạ Trường Ninh dùng mối quan hệ này để giúp tôi, tôi không phải là đứa ngốc nên thừa hiểu. Tôi muốn gào lên nhưng cuối cùng vẫn cầm miệng.

Tiểu Trịnh chớp mắt rồi kéo Hạ Trường Ninh ra một góc thì thầm, sau đó quay lại nhẹ nhàng nói với tôi: “Anh Hạ và Cô Ninh cùng tới cục một chuyện, làm bản tường trình là được rồi”.

Hạ Trường Ninh nửa cười nửa không nhìn tôi, là thái độ đặc ý sau khi ép người ta xong. Tôi hận một nỗi không cho anh ta một cái tát được.

Tôi nhin.

Sau khi bọn họ đi, bà ngoại vội vàng hỏi tôi: “Phúc Sinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Trường Ninh, đã xảy ra chuyện gì?”. “Bà ngoại, không sao đâu. Một người bạn của Phúc Sinh xảy ra chút chuyện, cần cô ấy hợp tác điều tra, không liên quan tới Phúc Sinh đâu”.

Hạ Trường Ninh ân cần trả lời bà ngoại: “Bà cứ yên tâm, cháu đi với cô ấy một chuyến rồi đưa cô ấy về nhà”.

Sợ bà ngoại lo lắng nên tôi cố cười vui vẻ với bà sau đó cầm túi xách theo Hạ Trường Ninh lên xe.

Mấy viên cảnh sát đang đợi chúng tôi ngoài cổng, hai xe cái trước cái sau nối đuôi nhau vào nội thành.

Hạ Trường Ninh nhìn xe cảnh sát phía trước, tôi lo lắng nhìn anh ta. Đình Việt đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Đình Việt lên vượt biên nên bị bắt”.

Những lời anh ta nói khiến tôi run rẩy, lắp bắp hỏi lại: “Anh ấy..., sao anh ấy lại lên vượt biên”.

Hạ Trường Ninh cười: “Là anh đánh rần động cò, theo hai người tới Lệ Giang. Tên đó cảm thấy có chuyện nên muốn bỏ chạy”.

Tôi nhắm chặt mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp Đình Việt.

Trái tim đập thình thịch như chú hươu non, nụ cười ảm áp, gương mặt tuần tú, thái độ lễ phép của Đình Việt... Anh làm sao thế? Tại sao anh phải bỏ chạy? Tại sao Hạ Trường Ninh lại nói “đánh rần động cò”? Đình Việt dẫn tôi về Lương Hà không phải vì muốn giới thiệu tôi với bố mẹ anh và thăm thú phong cảnh Lệ Giang sao?

“Nói thật với em, anh ta lợi dụng chức quyền ở Cục Ngoại thương để lấy trộm ba mươi tám giấy phép kinh doanh của các công ty đầu tư nước ngoài sau đó photo và bán cho những tập đoàn buôn lậu. Những tập đoàn này lại tự khắc những con dấu công để lừa lấy chứng nhận nhập khẩu ô tô, báo giá xe thấp để nhập một lượng xe hơi lớn lên tới hai trăm chiếc, số tiền liên quan tới vụ án lên tới hơn bốn tỉ nhân dân tệ”.

“Vy Từ tới đây để điều tra vụ án về Đình Việt, điều tra anh ta hơn một năm rồi. Anh ta vô cùng cẩn thận, không có dấu hiệu xuất nhập gì về tiền bạc cả, không mua xe, không mua nhà, trước giờ không tiêu món gì lớn cả... Ngoài việc cá cược với anh hơn năm trăm nghìn tệ và mua chiếc áo khoác hơn hai mươi tám nghìn tệ cho em”.

“Anh đánh động một cái là anh ta biến ngay. Sáng hôm sau cả hai người tụi em đều mất tích. Anh và Tiểu Đại đuổi tới Lương Hà mới biết anh ta không hề về nhà, mà đi thẳng đường nhỏ vượt biên luôn”.

Từng lời từng chữ của Hạ Trường Ninh như sấm đánh lòng bùng bên tai tôi.

Đình Việt đột nhiên nói lời chia tay, sự kìm nén trong mắt anh ấy, nỗi buồn vương trên khuôn mặt, thêm hành động kỳ lạ khi đòi lại chiếc áo khoác nữa, giống như từng tia điện xẹt qua đầu tôi.

Tôi nhớ lại có lần Đình Việt nói chuyện ra nước ngoài, nếu thực sự là như thế, anh định đi nước ngoài thật sao? Tôi là cái gì chứ? Là một trò giải trí của anh trước khi đi sao? Không, không, tôi không tin.

“Anh không tới Lệ Giang thì Đình Việt sẽ không đi, đúng không?”.

Tôi nghi giọng nói của tôi quá đòi mong manh, tới mức Hạ Trường Ninh phải ngoảnh đầu sang nhìn tôi: “Phúc Sinh, anh ta phạm tội, nếu không bị bắt thì chỉ còn cách chạy trốn mà thôi”.

“Ý anh là, nếu anh ấy không mua cái áo khoác đó, không cá cược với anh thì tụi anh sẽ không nghi ngờ anh ấy?”.

Nếu như thế thì tôi phải đối mặt với chuyện này thế nào đây?

Tôi biết Hạ Trường Ninh đã nói thế thì có nghĩa là Đình Việt thực sự đã làm chuyện đó. Nhưng tôi thà rằng bị anh ấy chơi đùa còn hơn là vì anh ấy đối xử tốt với tôi mà bị lộ chân tướng. Hạ Trường Ninh nghiêm mặt nói: “Phúc Sinh, chuyện không liên quan tới em thì đừng nghĩ do bản thân mình gây ra. Đình Việt phạm pháp thì anh ta sẽ bị báo ứng. Trong tài khoản của anh ta có mấy trăm nghìn tiền mặt là tài sản bình thường. Cậu ta mua áo khoác, cá cược thì chúng ta cũng không thể nói anh ta điều gì. Nhưng anh vừa đánh động là anh ta lập tức vượt biên, chứng tỏ anh ta chắc chắn có vấn đề. Còn về chứng cứ, đó không phải là việc anh và em phải lo. Không tìm được chứng cứ cũng là việc của Vy Từ. Anh không phải cảnh sát, Đình Việt chẳng liên quan gì tới anh cả”.

Tôi nhìn Hạ Trường Ninh mà cảm thấy buồn lòng, tôi lặng lẽ nói: “Anh đã làm gì đó với chiếc áo khoác đúng không? Đúng không? Đúng không? Vì thế anh mới tới Lệ Giang nhanh như thế., vì vậy mới khiến Đình Việt cảnh giác, vì thế anh ấy muốn chia tay... và lấy lại chiếc áo”.

“Em nhầm rồi, Phúc Sinh, anh chẳng làm gì với chiếc áo cả, là do Đình Việt đa nghi mà thôi. Còn anh, chỉ là vô tình nghe được một cú điện thoại, nên rất vui khi nghe được thứ mà anh muốn biết. Còn chiếc áo đúng là anh chỉ xem xem nó có phải hàng fake giá một nghìn tệ không mà thôi”.

Hạ Trường Ninh đột nhiên cười: “Đình Việt là một người quá cẩn thận, cái áo khoác đó đúng là hàng fake, anh nghi do anh ta gặp anh và Vy Từ ở siêu thị nên nghĩ bản thân không nên mua đồ đắt tiền. Còn vụ cá cược có thể cậu ta chỉ muốn chứng minh rằng mình có khả năng mua áo khoác đắt tiền, nằm trong thu nhập bình thường của anh ta. Có điều, hải quan đã để ý anh ta từ một năm trước, Vy Từ đi theo ba ngày rồi mất tăm là muốn cắt đứt đường dây, cho dù anh ta làm gì cũng không chạy thoát được”.

Một Đình Việt đẹp trai, một Đình Việt dịu dàng, tâm địa của anh thực sự xấu xa đến thế sao?

“Anh ấy đòi chia tay, đòi lại áo khoác là vì không muốn lãng nhằng với tôi, đúng không?”. Tôi muốn biết đáp án này đến phát điên mất, vô cùng muốn biết. Tôi không rõ có phải trái tim hư vinh của mình đang giờ trò không nhưng tôi vẫn nghĩ Đình Việt thích tôi. Anh thích tôi, không phải là giả. Tình cảm hèn hờ trong hai tháng qua không phải giả dối, không phải anh không quên được Vy Từ, không phải thế.

Hạ Trường Ninh thờ dài và nói: “Đình Việt thực lòng với em. Phúc Sinh, đừng bao giờ nghĩ rằng anh ta không để ý tới em nên mới đá em. Cái tên đó cũng còn chút lương tâm, biết có chuyện nên đã vội chia tay với em”.

Trong lòng trống rỗng, không cảm thấy vui về chút nào.

Gương mặt cổ kim nén của Đình Việt hiện lên trước mắt tôi, không phải đột nhiên anh ấy thay lòng đổi dạ, mà là anh ấy cảm thấy nguy hiểm, là từng bước từng bước của Hạ Trường Ninh đã khiến anh ấy không thể không chia tay, không thể không để tôi ra đi.

“Nhớ kỹ nhé, tới Cục Công an làm bản tường trình, em không hề biết chuyện gì về cậu ta cả. Cho dù cảnh sát nhắc nhở em điều gì đi nữa em cũng không được nói ra những nghi ngờ mà em nhìn thấy, nghe thấy. Chỉ một câu mà thôi, em không biết gì cả”. Cổ họng tôi đắng ngắt, tôi vốn không biết chút gì cả, bảo tôi nói gì bây giờ?

“Ý anh là, nếu họ hỏi em có biết chuyện Đình Việt có ý định ra nước ngoài không thì em nhất quyết nói em không biết”. Hạ Trường Ninh nghiêm mặt nhấn mạnh câu này.

“Tại sao?”.

Hạ Trường Ninh cười khà khà và nói: “Phụ nữ khi ghen rất phiền phức, anh nghĩ em cũng không muốn bị quấy cả đêm ở cục cảnh sát đúng không?”.

Ý anh ta là Vy Từ sẽ gây khó dễ cho tôi, cố ý làm khó tôi?

Tôi mơ hồ nhìn về phía trước, nhẹ nhàng hỏi Hạ Trường Ninh: “Tôi có thể gặp anh ấy không?”.

“Không thể, vụ án còn chưa thẩm tra, khi nào thẩm tra xong thì bàn tiếp”. Hạ Trường Ninh lợi dụng mối quan hệ đặc biệt ở bên tôi khi tôi làm bản tường trình. Đầu là những câu hỏi đơn giản, đại loại như quen anh ấy từ bao giờ, quen như thế nào, qua lại với anh ấy bao lâu rồi, tình hình gia đình Đình Việt thế nào...

Tôi rất căng thẳng, cẩn thận trả lời từng câu một.

Hạ Trường Ninh ở bên cạnh không nói tiếng nào, thấy tôi ký tên, lấy dấu vân tay xong mới cười với viên cảnh sát làm bản tường trình: “Tụi anh đi đây, hôm nào rồi thì đi ăn bữa cơm”. Ngũ Nguyệt Vy bước vào, sầm mặt nói: “Xin lỗi cô Ninh, vẫn còn một câu hỏi chưa rõ ràng”.

Viên cảnh sát nhìn cô ta xong quay sang nháy mắt với Hạ Trường Ninh rồi đứng dậy nhường chỗ cho Vy Từ.

Gương mặt cô ta lạnh tanh, chăm chú nhìn bản tường trình sau đó cầm bút lên viết lại, hỏi tôi mà không thèm ngẩng đầu lên: “Cô và Đình Việt quen nhau bao lâu rồi?”.

Tôi sững lại, Hạ Trường Ninh cười hi hi và nói: “Ban này nói hết rồi”.

“Anh là ai chứ? Ra ngoài?”. Ngũ Nguyệt Vy ném bút lên mặt bàn rồi cao giọng quát.

“Vy Từ, có phải là muốn đánh nhau trận nữa không?”. Hạ Trường Ninh khoanh tay thông thả đáp.

“Anh nên hiểu rõ, đây là Cục Công an, tôi đang điều tra người nắm rõ tình hình, mời anh ra ngoài đứng đợi. Ra ngoài!”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Giờ trò này với tôi à? Phúc Sinh, chúng ta đi”.

“Cô Ninh, mời cô thực hiện nghĩa vụ của công dân, phối hợp với cảnh sát điều tra”.

Tôi vốn không hiểu gì về những chuyện này cả, bước vào đồn Công an chẳng khác gì học sinh bị thầy cô mắng, kêu một nói một, kêu hai nói hai, tôi không biết phải trả lời thế nào nữa.

“Phúc Sinh đừng sợ, đợi luật sư tới rồi nói. Cảnh sát tìm Phúc Sinh để điều tra, cô ấy có quyền mời luật sư, trong trường hợp luật sư của cô ấy chưa tới đây, cô ấy có quyền giữ im lặng”. Hạ Trường Ninh bắt đầu gọi điện cho luật sư.

Ngũ Nguyệt Vy ném bút ra ngoài, lạnh mặt nhìn tôi: “Cô Ninh, có thể về được rồi. Sau này cần cô phối hợp chúng tôi sẽ thông báo cho cô”.

Hạ Trường Ninh cũng đang định kéo tay tôi ra ngoài.

Vy Từ dịu dàng nói: “A Ninh, anh không được đi. Có một số chuyện anh không thể không nói rõ ràng”.

Hạ Trường Ninh quay lại nhìn cô ta cười, rồi dịu dàng nói với tôi: “Phúc Sinh, anh và Vy Tử có chút chuyện, em tự về nhà nhé! Chuyện của Đình Việt không liên quan đến em, đừng sợ”.

“Hạ Trường Ninh!” Ngủ Nguyệt Vy lại sầm mặt lại, bước vài bước tới trước mặt tôi rồi lườm Hạ Trường Ninh: “Anh ra ngoài, còn cô Ninh có thể đợi luật sư tới rồi mở miệng nói”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Phúc Sinh, anh đứng ở bên ngoài. Đợi luật sư tới là chúng ta về. Nhớ kỹ, cô ta động vào một sợi lông tay của em, anh sẽ lập tức mời tòa án kiểm tra thương tích”.

Tôi chớp mắt, đột nhiên rất muốn cười. Tôi chẳng phạm pháp thì sợ cái gì chứ, lẽ nào không còn trời đất gì sao?

Sau khi Hạ Trường Ninh đi Ngủ Nguyệt Vy ngồi bên bàn làm việc, không để ý gì tới tôi. Tôi lấy điện thoại ra chơi điện tử.

“Cô nhớ kỹ, anh ấy là người đàn ông của tôi”.

Tôi chả thèm ngẩng đầu lên mà trả lời: “Làm sợi xích mà xích vào, đừng thả ra cắn người làm gì”.

“Chẳng qua là do tôi theo hơi chặt nên anh ấy mới tìm một đứa con gái chẳng ra làm sao để chọc tức tôi, nghĩ tôi không biết gì à?”

.

Tôi ngược mắt nhìn cô ra, trên gương mặt xinh xắn ấy lộ rõ vẻ bất mãn. Tôi thờ dãi: “Cô không ngốc nghếch nhưng lại quá kiêu ngạo, cô làm thế này thì Hạ Trường Ninh cần cô sao? Nếu nào anh ta ngập nước thì còn nghe được”.

“Nói thật với cô, Hạ Trường Ninh tiết lộ cơ mật vụ án suýt nữa khiến Đình Việt chạy trốn, tôi muốn tố cáo anh ấy thì dễ như trở bàn tay”.

“Được thôi, anh ta vào tù rồi thì xã hội sẽ bớt đi một mối họa! Những cô gái lương thiện trong sáng như tôi có thể tránh được, kéo sẽ bị anh ra hạ độc thủ. Cảm ơn cô trừ hại cho dân”.

Ngủ Nguyệt Vy nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu: “Hạ Trường Ninh xấu xa đến mức ấy sao? Anh ấy nâng cô lên tận trời cao, còn cô thì ném anh ấy xuống bùn đen”

“Không phải cô cũng nâng anh ta lên tận trời cao còn anh ta ném cô xuống bùn đen sao?”.

“Không thể coi thường cô được nhỉ? Cô Ninh, tôi nghĩ tôi và Hạ Trường Ninh đều nhìn nhầm cô rồi”.

“Nói đúng đó, anh ta mà dám gây họa cho nhân gian thì phiền cô hãy tỏ rõ tinh thần vì nước vì dân của cảnh sát mà bắt anh ta! Tôi nhất định sẽ tặng cờ đỏ cho đơn vị cô”. Tôi nói xong liền nhìn cô ta, nhe răng, rồi cúi đầu tiếp tục chơi điện tử.

“Phúc Sinh, anh vẫn quyết định chỉ hại một mình em”. Giọng nói lạnh lạnh của Hạ Trường Ninh vang lên ngoài cửa.

Tôi giật mình, quay lại nhìn, anh ta cười nhạt.

Quay sang nhìn Ngủ Nguyệt Vy, cô ta đang thu dọn đồ đạc rồi ưỡn ngực bước ra ngoài, tiện tay còn về vỗ vai Hạ Trường Ninh: “A Ninh nhớ bảo trọng đây, đây là một con thỏ biết cắn người”.

Tôi có ngu đến mấy cũng biết thừa cô ta và Hạ Trường Ninh đang chơi tôi, tôi ngồi nhìn Hạ Trường Ninh không thèm nói gì.

Đột nhiên anh ta mở miệng, học tôi nhe răng, sau đó chỉ vào bức tường đối diện rồi cười ha ha: “Phúc Sinh, em đáng yêu quá, muốn anh đưa về nhà không?”.

Tôi cầm túi chạy vọt ra ngoài, anh ta đứng dựa cửa cũng chẳng thèm chặn tôi lại.

Tôi quay lại dịu dàng cười với anh ta: “Tôi và Đình Việt có kết hôn trong nhà lao thì anh đến tham dự cũng phải mừng phong bì thật dày”.

“Phúc Sinh, em tìm anh chàng thanh niên cao to đẹp trai nào tới chọc tức anh đi! Em chưa yêu Đình Việt tới mức ấy đâu”. Anh ta tặc lưỡi.

Tôi cũng học anh ta tặc lưỡi hai tiếng: “Hạ Trường Ninh, có phải anh yêu tôi đến điên cuồng rồi không?”.

Anh ra nhìn tôi thăm dò một lượt rồi nói: “Anh yêu em, yêu điên cuồng rồi em cũng đá anh xuống bùn đen, lại còn đi giày cao gót giẫm giẫm nữa, cảm giác tự chuốt nhục vào thân thoải mái lắm đó”.

Tôi dám cá rằng, mỗi từ anh ta nói đều giống như vỏ đạn bắn ra từ một khẩu súng, rơi xuống kêu rất đanh. Tôi cười hi hi rồi co cẳng giẫm lên chân anh ta, nhìn anh ta xuyt xoa vì đau tôi mới sung sướng nói: “Lưu manh”.

Ra khỏi Cục Công an, tôi khóc.

Gió đông thổi tới từng cơn như những con dao nhỏ cứa vào mặt tôi, lòng tôi run lên từng hồi lạnh lẽo.

Hạ Trường Ninh nói tôi vẫn chưa yêu Đình Việt tới mức điên cuồng. Tôi biết, trong mắt tôi Đình Việt quá xuất sắc, tôi cảm thấy anh ấy tốt, tôi thích anh ấy. Nhưng qua hai tháng hẹn hò tôi vẫn chưa yêu anh ấy tới mức không màng tất cả.

Trong đầu tôi cứ hiện lên cảnh chia tay giữa tôi và Đình Việt. Hai má anh ấy căng ra, trong mắt là nỗi đau kim nén.

Tôi rất lo lắng cho anh ấy. Hai tháng, tôi hiểu Đình Việt được bao nhiêu?

Trong mắt tôi Đình Việt đẹp trai, thẳng thắn, dịu dàng và quan tâm tới người khác. Tôi thực sự không thể tưởng tượng được anh ấy lại là người coi tiền như tính mạng.

Cho dù anh ấy mua cái áo khoác hai mươi tám vạn tệ, anh ấy nói, dù tiêu tốn lương cả năm mua quần áo cho Phúc Sinh cũng đáng. Anh ấy nói trang điểm cho bạn gái trở nên xinh đẹp là trách nhiệm của đàn ông.

Anh ấy cả cuộc với Hạ Trường Ninh, anh ấy nói, con người tranh nhau thể diện.

Còn Hạ Trường Ninh nói, mua áo khoác rồi lại trả và đổi lấy hàng fake cùng kiểu là do Đình Việt cảm thấy phung phí quá, còn cả cuộc chỉ vì muốn che giấu.

Tôi chỉ hy vọng những tờ chứng nhận kinh doanh của các doanh nghiệp và chứng từ copy phạm vi kinh doanh không phải do Đình Việt biết rõ mục đích mà vẫn chủ động bán ra ngoài, có lẽ do vô ý để lộ điều gì đó nên mới rơi vào tay tập đoàn buôn lậu.

Đình Việt đòi lại chiếc áo có thể vì anh ấy muốn xác nhận xem Hạ Trường Ninh có làm gì với cái áo không thôi. Không phải tôi cũng nghi ngờ Hạ Trường Ninh đã gắn máy theo dõi trong chiếc áo nên mới theo chúng tôi đến Lệ Giang một cách chuẩn xác sao?

Nói anh ấy vượt biên, ai mà chả biết Vân Nam có nhiều nơi chỉ cần sừng chân một cái là xuất cảnh rồi.

Tôi suy nghĩ vẫn vơ rồi cũng về tới nhà. Bố mẹ đợi tôi về, sắc mặt vô cùng lo lắng: “Ôi trời Phúc Sinh đã về rồi, cảnh sát tìm con có việc gì thế?”.

Tôi lác đầu: “Một người bạn con có chút chuyện, hỏi vài câu thôi, không có gì cả”.

Mẹ tôi nghe xong phát cáu: “Con học kiểu nói dối ở đâu thế? Rõ ràng là Đình Việt có chuyện mà con còn nói không có gì”.

Tôi gạt cả mình, trong lòng càng buồn bã, một mình nói với mẹ: “Vẫn còn chưa định tội, có thể anh ấy không sao”.

Bố mẹ tôi lần lượt thờ dài, không biết là vì may mà đã chia tay hay là vì con gái gặp phải người không tốt, đại loại thế.

Đóng cửa phòng, cuối cùng tôi cũng được yên tĩnh. Ở nhà bí bách ba ngày, bố mẹ thấy tâm trạng tôi không tốt, chắc họ nghĩ do chúng tôi đã chia tay nên tôi không còn dây dưa gì với Đình Việt nữa, vì vậy cũng không nhắc lại chuyện này. Cả nhà ba người đều ở nhà, đọc sách rồi lại đọc sách, Xem tivi rồi lại xem tivi, lên mạng rồi lại lên mạng. Cả gia đình đều là giáo viên, đều có kỳ nghỉ đông, nhìn mặt bố mẹ mà tôi thêm phiền.

Ngày thứ tư, Hạ Trường Ninh tới tìm tôi, tôi lấy lý do muốn ra ngoài hóng gió để đi gặp anh ta. Có thể là tôi thực sự muốn biết thông tin về Đình Việt.

Anh ta hẹn gặp tôi ở quán của A Thất. Vừa bước vào quán, A Thất thấy tôi vào liền vội vàng quay người đi vào trong quầy rượu lấy một chai Vang đỏ xuống và lau bằng vải trắng, nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn tôi.

Sợ tôi đập vỡ tiếp à? Tôi liếc thấy Hạ Trường Ninh đang ngồi trong góc, tôi đã tới quầy trước và nói chuyện với A Thất:

“Rượu này đắt không?”.

A Thất cười hề hề đáp: “Không đắt, không đắt chút nào”. “Sao không dán giá tiền lên đây? Nếu như tôi có đập tiếp thì cũng phải nhìn giá rồi mới đập”.

Cậu ra run lấy bảy, suýt nữa đánh rơi cả chai rượu.

Tôi đi vài bước rồi quay lại nói tiếp: “Nếu như còn để tôi nhìn thấy các anh đóng cửa không để tôi đi thì... hiểu chứ”.

Cậu ta gạt đầu. Thực ra tôi cũng không biết cậu ta có hiểu gì không nữa.

Hạ Trường Ninh nghe thấy liền bật cười, anh ta ngả ngón ra ghế, điệu bộ không có vẻ gì là nghiêm túc.

Hạ Trường Ninh gọi món, sau đó thành khẩn nói với tôi: “Phúc Sinh, anh không đọc nhiều sách nhưng ở bên em anh cảm thấy rất vui. Anh chính thức theo đuổi em, được không?”.

Mọi việc trên đời không có đúng sai, chỉ có nhân quả. Tôi cũng thành khẩn đáp lại anh ta: “Nếu như bắt đầu thế này thì có lẽ đã khác. Bây giờ, khác rồi. Hiện tại tôi không muốn có bạn trai”.

Anh ta thờ dài, giọng điệu có chút buồn bã: “Ban đầu ai để ý tới em chứ”.

A! A! A! Tôi lại bị anh ta đá kích! Giọng điệu của tôi trở nên lạnh lùng từ lúc nào không biết: “Đúng thế, phạm trong ngoại giả chuyết nội, tôi cũng đâu có để ý anh(15)”.

Anh ta nghi ngờ nhìn tôi hỏi lại: “Có ý gì?”.

Tôi nửa cười nửa không nhìn anh ta, lạnh lùng buông lời: ” Sách Liệt từ, thiên Hoàng đế”.

Ánh mắt anh ta bỗng chốc vừa sâu thẳm vừa đen nháy, nhìn tôi không chớp, sau đó cao ngạo hất cằm: “Anh đã từng nói nếu em tới ăn cơm anh sẽ thông báo về tình hình của Đình Việt. Là tin tốt, anh ta không phạm tội. Muốn biết nguyên nhân không?”.

Tôi lại bị thiên lôi đánh trúng, cảm giác vô cùng vui vẻ. Tôi nghỉ niềm vui và hạnh phúc của tôi viết ngay trên mặt rồi, Hạ Trường Ninh vốn không có ý đợi tôi trả lời mà nói luôn: “Anh không muốn nói cho em biết, ănxXong thì em về”.

Anh ta rất điềm tĩnh cúi xuống cắt sườn bò, cắt tới mức khúc sườn cứ vụn vụn vòng vòng trong đĩa.

“Dao nên mài sắc một chút”. Tôi cũng không cắt được.

Anh ta để dao sang một bên rồi dùng tay cầm dĩa sườn bò lên gặm, động tác vô cùng hoang dã.

“Trước đây ở trong rừng sâu đói quá phải ăn cả kiến còn dính đầy đất, thế này là ngon lắm rồi”.

Thấy tôi không động tĩnh gì, anh ra lại giờ giọng châm chọc: “Những người chưa học hành nhiều đều thế cả”.

Tôi bật cười, lấy con dao quân đội Thụy Sĩ trong túi ra, cắt sườn thành từng miếng nhỏ rồi nhe nhả xiên lên ăn.

Hạ Trường Ninh nói: “Sao em không mang dao thái rau tới?”.

“To quá, túi của tôi không để vừa”.

“Ninh Phúc Sinh, anh là mảnh thú sao? Em đến gặp anh còn mang theo dao?”.

Tôi gặm sạch miếng sườn, nuốt trôi rồi nói với anh ta: “Anh nhầm rồi, tôi luôn mang theo bên mình, để gọt hoa quả. Đòi phở với lưúu mạnh thì tôi sẽ gọi 110”.

Hạ Trường Ninh lấy giấy ăn lau tay, không nói thêm câu nào nữa.

Tôi thông thả ăn xong, đặt ba trăm tệ lên mặt bàn và nói: “Đừng khách khí với tôi, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết thông tin về Đình Việt”.

Hạ Trường Ninh lập tức đứng dậy, cao giọng nói: “Ông đây ăn cơm với phụ nữ chưa bao giờ phải để họ móc tiền ra trả! A Thất cũng không lấy đâu! Mau đi tìm Đình Việt của em đi”.

Tôi cũng đứng dậy, cắt tiền đi và nói với anh ra: “Vây cảm ơn. Bye”.

Ra khỏi nhà hàng, tôi run rẩy bấm số gọi Đình Việt, điện thoại tắt máy!

Tôi vội đi tìm Mai Tử và Mai Sơn, hai người họ nói cũng không tìm thấy Đình Việt. Tôi lo lắng phát điên lên mất. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Từ hôm đó, Hạ Trường Ninh và Đình Việt cũng biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Nháy mắt đã đến Tết, vụ buôn lậu này cũng được phá án thành công, đài báo ti vi thay nhau đưa tin.

Báo buổi tối đã có một bài dài và tỉ mỉ về ngọn nguồn của vụ án này.

Hiệu đề chính và phụ đều vô cùng hay ho: Vụ án hơn bốn tỉ nhân dân tệ, con cá sấu buôn lậu lớn sa lưới – Nữ cảnh sát xinh đẹp cải trang điều tra, trai đẹp nằm vùng làm gián điệp. Tôi dừng lại khi đọc nội dung bên dưới của bài báo: Nữ Cảnh sát hải quan đã dùng kế tuyệt vời để thuyết phục nhân viên Cục Ngoại thương lan truyền thông tin, lấy tài liệu về các doanh nghiệp đầu tư nước ngoài, thu hút tập đoàn buôn lậu cắn câu. Ròng rã một năm cũng đã phá tan vụ án, một mẻ bắt gọn tập đoàn buôn lậu. Tay tôi bắt đầu run, run mãi.

Hóa ra ba ngày Ngũ Nguyệt Vy và Đình Việt ở Thụy Lệ là vì thuyết phục anh ấy làm công việc này.

Đình Việt không phạm tội, anh ấy là anh hùng, ngay cả Hạ Trường Ninh cũng không biết rõ nội tình.

Nhưng tại sao anh ấy vẫn muốn chia tay với tôi?

Chắc anh ấy không bị bắt mà sớm đã không còn ở trại tạm giam nữa rồi? Tôi buông tay, tờ báo rơi xuống đất.

Vụ việc này rất âm ỉ, mặc dù đã đổi tên nhưng những ai quen biết Đình Việt đều biết đó là anh. Những người không quen anh giờ cũng đã biết là anh từ miệng những người quen anh. Đình Việt đã nghỉ việc ở Cục Ngoại thương, nghe đâu là về quê cũ làm ăn. Anh ấy chẳng để lại cho tôi một lời nhưng tin

tức về anh ấy càng ngày càng nhiều. Có người nói, những người không bị khép tội tử hình trong tập đoàn buôn lậu nói, họ muốn xử Đình Việt nên anh ấy phải thay tên đổi họ trốn đi.

Có người nói, gia đình Đình Việt vô cùng giàu có, sau khi giúp cảnh sát vụ này sợ bị trả thù nên sớm đã ra nước ngoài. Còn có người nói Đình Việt đã yêu nữ cảnh sát nên cả hai đã cùng nhau bỏ đi. Những lời đồn này đối với tôi mà nói đều như nhau, đều có một kết quả, đó là Đình Việt đã ra đi, và chẳng để lại cho tôi lấy một lời.

Kỳ nghỉ đông trôi qua, học kỳ mới bắt đầu, ánh mắt các thầy cô trong trường nhìn tôi thật kỳ lạ. Cô Trần chơi với tôi khá thân liền lén lút hỏi tôi: “Nghe nói Đình Việt mua cho em cái áo khoác hơn trăm nghìn tệ, tặng quà là phải tặng ngọc phi thủy hàng triệu tệ, đúng không?”.

Tôi nghiêm túc gờ chiếc vòng ngọc mua mấy trăm tệ ở Đại Lý ra rồi tỏ vẻ bí mật nói với cô ấy: “Không đến tiền triệu đâu, chỉ đáng giá bốn, năm trăm nghìn tệ thôi”. Cô Trần nâng tay tôi lên vuốt ve như đang nâng bàn tay vàng vậy.

Lúc chữa bài kiểm tra tôi “không cẩn thận” đánh rơi cái vòng xuống đất, cả văn phòng đều thốt lên.

Tôi tỏ vẻ không quan tâm: “Cái cũ không đi cái mới không đến, vạn sự bình an”. Ánh mắt cô Trần nhìn tôi như muốn bóp chết tôi.

Thật buồn cười. Có phải tôi là đồ biến thái không nhỉ?

Đình Việt đột nhiên chia tay, thân phận là gián điệp, mất tích một cách bí ẩn, tất cả đều trở thành những vết thối trong lòng tôi.

Tôi quyết định thi nghiên cứu sinh, rời xa thành phố này.

Cho dù tôi không yêu sâu sắc anh ấy nhưng dù sao đây cũng là mối tình đầu của tôi. Đình Việt là người đàn ông đầu tiên tôi thích từ trước tới giờ. Tôi phấn đầu chăm chỉ học hành, mục tiêu là: Thay đổi môi trường, làm lại từ đầu.

Chú thích

(15) Trích trong sách Liệt từ, thiên Hoàng đế, có nghĩa là: Ai coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ kém cỏi (ND)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thay đổi sách lược: Chấp nhận làm thần bảo vệ

Lại một mùa xuân ấm áp hoa nở nữa tới. Nghĩ tới câu thơ “Đương Xuân tam nguyệt, Giang Nam thảo trường, tạp hoa sinh thụ, quần oanh loạn phi(16)”, trong lòng tôi lại cảm thấy một nỗi đau nhẹ nhàng và sự chán chường.

0o0

Mùa đông lạnh lẽo bị những ngày xuân ấm áp dần dần thay thế, duy chỉ có nỗi đau sau khi Đình Việt bắt ngờ ra đi là chẳng thể nào nguôi ngoai được.

Mai Từ muốn chọc cho tôi vui nên cố tình nói: “Người ta nói ‘Tuổi trẻ không biết mùi vị của nỗi buồn, sao không làm thơ phú để tỏ bày nỗi buồn’, Cậu tìm được lý do hay thể đề mà buồn. Hơn nữa đâu phải lỗi của cậu chứ, cậu có thể buồn như đúng rồi, khí thế hùng hực vào!”.

Tôi bật cười.

“Phúc Sinh, hôm hay trời đẹp mình đi chơi đi. Cuối tuần tới Trà viện(17) không?”

Tôi gật đầu

.

Thấy ánh mắt Mai Từ nhìn tôi có phần buồn bã, tôi biết cô ấy cảm thấy hối hận vì đã giới thiệu Đình Việt cho tôi, vì vậy tôi vui vẻ cười nói: “Thực ra mới quen Đình Việt không lâu nhưng tớ thích anh ấy lắm, mặc dù chưa tới mức yêu sống chết nhưng dù sao trong lòng cũng có chút không thoải mái, qua rồi sẽ tốt thôi. Bây giờ không phải rất tốt sao?”.

“Ừ, tớ vốn định giới thiệu một người tốt tốt một tí cho cậu, không ngờ lại phiền phức thế này. Mai Sơn cũng thật là, chơi với Đình Việt thân như thể mà ngay cả công việc của anh ấy thế nào cũng không rõ nữa. Cuối tuần này hai chúng ta đi, không cho anh ấy đi làm bóng đèn nữa”. Mai Từ quyết định trừng phạt Mai Sơn vì tội kết bạn không cẩn thận.

Tôi biết cô ấy muốn ở bên tôi, đang định từ chối thì Mai Từ đã nhún vai: “Ngày nào cũng ở bên Mai Sơn, phiền chết được, không muốn dẫn anh ấy đi cùng”.

“Tình cảm của hai người tốt như thế mà cũng phiền sao?”.

Mai Từ nghiêm mặt nói với tôi: “Khoảng cách sinh nhớ nhưng, biết chưa? Xa nhau thời gian ngắn, gặp lại còn nồng ấm hơn cả tân hôn ấy chứ! Thỉnh thoảng phải tạo ra cảm giác xa cách”. Cô ấy vừa nói vừa dùng hai ngón tay mình họa khoảng cách.

Tôi cười khà khà rồi nghiêm túc nói với Mai Từ: “Hiểu, hai ngón tay ngày nào cũng ở bên nhau thì chẳng làm được việc gì khác cả. Cậu muốn cùng tớ ra ngoài để gặp gỡ chẳng?”.

Mai Từ Cười gian nói: “Không phải tớ đi gặp gỡ, đây không phải tớ cùng cậu đi gặp gỡ hay sao?”.

Tôi thở dài: “Không gặp gỡ gì hết, bây giờ tớ chỉ muốn chăm chỉ học hành, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Tớ nghĩ tớ không có mệnh đào hoa, phải qua kiếp nạn, kiếp đào hoa”. Theo thứ tự xem mặt trước sau thì, Hạ Trường Ninh là tên ưu manh chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình, Hà Cổ là tên ngốc khiến người ta dở khóc dở cười, Đình Việt mãi mãi là nỗi đau không bao giờ nguôi. Tôi thực sự có tình cảm với Đình Việt, mỗi lần nhớ lại khi hai chúng tôi vừa mới gặp nhau và cảm giác thấp thỏm mỗi lần hẹn hò đều vô cùng hạnh phúc.

Giọng anh ấy vẫn luôn vang lên sang sáng bên tại tôi: “Phúc Sinh, anh thật lòng với em”. “Phúc Sinh, em không tin anh sẽ thích em sao?”.

“Có chứ”, anh sẽ luôn đối xử tốt với em”. “Phúc Sinh...”.

Khi anh ấy gọi tên tôi, tôi cảm thấy hai chữ “Phúc Sinh” như một đóa hoa nở bung trên đầu lưỡi của anh ấy, xinh đẹp và ấm áp.

Nhưng lại chính là người đàn ông đẹp trai ấy khiến tôi đắm chìm trong sự ấm áp rồi bất ngờ nói lời chia tay, sau đó biến mất vĩnh viễn trong cuộc đời tôi. Anh ấy là một cái hồ mà tôi cần phải nhảy qua. Tôi nhảy qua rồi, quay đầu nhìn lại, đó là một tấm ảnh cũ xa xôi đã ố vàng chứ không còn là vết thương trong đáy lòng. Tôi có thể thở dài, có thể hồi tưởng nhưng không thể tiếp tục đau đôn nữa.

Trà viện trước và sau Thanh minh có nhiều du khách tới.

Trà ở chỗ chúng tôi nổi tiếng khắp nước. Vùng này cao hơn mực nước biển năm trăm mét, đủ ánh mặt trời, lượng mưa cũng dồi dào. Trên núi bốn mùa xanh tốt, mười lần đi thì có chín lần gặp mưa nhẹ. Nửa chừng núi phía trên mưa bụi bay thành từng vòng. Mặt trời ló rạng một cái là sương khói tụ lại và bay theo gió, ngọn núi càng trở nên tuyệt vời và huyền ảo.

Du khách tới từ bốn phương đến đây du ngoạn thủy, sau đó sẽ tới trà viện lựa trà mua trà. Tôi và Mai Từ là người bản địa cũng không biết đã lên núi chơi bao nhiêu lần rồi. Mai Từ nói cuối tuần đi trà viên là muốn tự mình đi hái trà. Những búp trà non hái xuống sẽ được các sư phụ ở trà viên hướng dẫn, trà viên sẽ cung cấp chảo cho du khách tự sao trà, trà tự mình sao sẽ có cảm giác thành công và thích thú hơn. Ngoài ra, có thể hái những ngọn dương xỉ non dưới thân cây nữa, vì vậy lần nào đi cũng rất vui. Thứ bảy chúng tôi tới trà viên, nhận gửi rồi vào vườn.

Vừa may gặp những cô gái hái trà trong trà viên đang hát những khúc sơn ca. Tôi và Mai Từ nghe cái cũng thấy vui lây, cả hai vui vẻ đi tìm dương xỉ dưới gốc trà.

Tâm trạng vui vẻ như ánh mặt trời rẽ mây rẽ khói chiếu xuống, vô cùng rực rỡ. “Mai Từ, năm nay nhất định tớ phải thi đỗ”. Tôi cao giọng nói với Mai Từ.

“Được đó, thi đỗ đi, cậu tới đại học Chiết Giang thi là tốt nhất”.

“Tại sao?”.

“Tớ và Mai Sơn nếu kết hôn nhất định sẽ tới Giang Nam du lịch tuần trăng mật, Cậu là chủ nhà phải mời com”.

Tôi tức giận liền túm gùi đánh cho cô ấy một cái. Ánh mặt trời chiếu rọi khắp núi, hai chúng tôi đuổi nhau trên ruộng bậc thang ở vườn chè, tôi nghĩ ai nhìn thấy cũng sẽ mỉm cười. Đây đúng là một cảnh tượng thanh xuân vô cùng cảm động.

Khi hai chúng tôi tới gian sao trà thì bên cạnh cũng có một người trung niên đang sao. Người ấy nhìn hai chúng tôi và cười: “Hai em chắc là người bản địa?”.

Mai Từ gạt đầu và nhanh nhẹn nói: “Vâng, anh cũng thế?”.

Người đàn ông trung niên đảo lá trà rất điêu luyện, thấy chúng tôi cảm chào mà như chơi liền hướng dẫn hai chúng tôi, lát sau là thành thạo rồi.

Anh ấy tên Từ Thành Lượng, có mở một quán trà trong thành phố, kinh doanh lá trà. Sau khi sao xong trà, anh ấy có đưa danh thiếp cho chúng tôi, mời chúng tôi khi nào có thời gian thì ghé qua đó chơi.

Cũng trùng hợp, quán trà của anh ấy cách trường tôi không xa. Có hôm tan ca trên đường về nhà tôi nhìn thấy quán trà Du Tâm Trai của Từ Thành Lượng. Trước cửa có đặt một bồn đá lớn, trên bồn đá là hòn giả sơn đang nhỏ nước như những viên ngọc, bên cạnh cái ao nhỏ cũng róc rách nước, còn có vài chú cá bơi lội nữa. Trong chiếc bát sứ to bằng nắm tay trồng một cái cây màu xanh, đặt tùy ý bên thành hòn giả sơn, càng khiến cho những bụi rêu trên bồn đá càng xanh biếc hơn.

Tôi nhìn xuyên qua lớp cửa kính. Chỉ cách một bước chân nhưng cách trang trí cổ điển, đơn giản của quán trà cùng với mùi thơm của bánh trà tỏa ra xung quanh như cách xa trần thế. Nếu như trong cuộc sống hàng ngày cũng có một nơi như thế này, bước một bước là có thể cảm nhận được sự thanh bình, yên tĩnh thế này thì tốt biết bao.

Tôi vô thức đẩy cửa bước vào.

Từ Thành Lượng mặc đồ kiểu Tôn Trung Sơn, đang ngồi bên bàn bát tiên kiểu cổ đọc sách. Ngược lên thấy tôi đôi mắt anh ấy chợt sáng lên: “A, là em à, Phúc Sinh hái trà. Khả khá”.

Tôi đỏ bừng mặt. Hôm đó sau khi giới thiệu tên mình, anh ấy liền nói: “Ồ, cái tên hay quá, Phúc Sinh, Phúc Sinh, cả đời có phúc”.

“Em đi qua đây nhân tiện ghé vào thăm”. Tôi đáp lại.

Từ Thành Lượng đơn giản: “Lại đây ngồi, anh pha trà mời em uống”.

Tay anh ấy rất gầy, các khớp xương nhô ra, trên cổ tay đeo vòng gỗ, màu nâu đen. Khi pha trà cánh tay rất ổn định, nước trà màu đỏ đậm chảy ra từ một chiếc ấm màu trắng có hoa văn, sau khi rót vào hai chiếc bát sứ mỏng nước trà đã có màu đỏ tươi sáng. Đột nhiên tôi nhớ tới câu thơ “Hồng tô thù, hoàng đằng tửu(18)”. Đáng tiếc trước mặt là người đàn ông đã gần bốn mươi tuổi và chẳng hấp dẫn chút nào. Tôi không nhận được liên niềm cười.

“Thử đi”.

Tôi cầm chiếc bát sứ nhỏ đặt lên trước mũi, cảm thấy không chỉ mùi thơm của trà mà tất cả mọi thứ ở nơi đây. Từ những chú cá, bụi rêu xanh, bồn đá, những bồn cảnh đặt bên hòn giả sơn cho tới chiếc bát nhỏ tinh xảo trong tay tôi đã cùng nhau tạo nên vẻ đẹp của trà, khiến tôi có cảm giác bát trà này uống ngon hơn trà nhà tôi tới vô số lần.

“Thơm lắm!”.

Anh ấy cười khả khá và nói: “Thường trà phải nhìn tâm cảnh, trà đạo chính ở trong lòng thanh thản”.

Cũng chính câu nói này khiến tôi yêu trà. Hầu như tuần nào tôi cũng tới Du Tâm Trai của Thành Lượng thưởng trà, khi thì sau giờ tan ca, khi thì giờ nghỉ trưa, dần dần chúng tôi trở nên thân nhau hơn. Tôi gọi anh ấy là anh Từ, anh ấy gọi tôi là Phúc Sinh.

Trong mắt tôi anh ấy là người rất uyên bác, giống một người anh trai. Nhưng tôi chưa bao giờ suy nghĩ lung tung cho tới một ngày tôi nhận được điện thoại của anh ấy. Anh ấy say rượu, giọng nói cũng khác với bình thường. Anh ấy nói: “Phúc Sinh à, anh biết anh không xứng với em. Anh đã ba mươi tám tuổi, cũng ly hôn một lần rồi. Anh thích em, em có thích anh không?”.

Tôi sửng người lại và đáp: “Anh Từ uống say rồi, anh nên nghỉ đi”

“Không, không, Phúc Sinh, em đừng cúp máy. Mỗi lần em ngồi lặng lẽ trong quán uống trà thật giống một bức tranh. Anh không xứng với em nhưng anh thích em. Biết không? Em biết không?”.

Giọng anh ấy càng lúc càng lớn, tôi chỉ biết nhỏ nhẹ nói với anh: “Anh say rồi, anh Từ. Em không có thứ cảm xúc ấy với anh, sau này em sẽ không tới đó nữa, tạm biệt anh”. Tôi cúp máy, lắc đầu. Rượu rất hại người. Nó khiến một người đàn ông trưởng thành, điềm đạm trở nên bộp chộp. Không cần biết là có phải là sau khi say rượu mới thế không, nhưng nói chung sau này tôi sẽ không tới Du Tâm Trai nữa.

Nhưng ngày hôm sau tôi nhận được hoa. Không phải người của cửa hàng hoa mang tới mà Từ Thành Lượng cầm hoa đứng đợi tôi ở cổng trường.

Tôi không nhận.

Anh ấy cười nói: “Phúc Sinh, cuối cùng thì anh cũng đã nói ra rồi. Cho dù anh không xứng với em nhưng anh vẫn muốn thử một lần”.

“Xin lỗi, em không nhận lời được. Em không muốn tìm bạn trai, và em cũng không thích anh”. Tôi cúi đầu từ chối.

Anh ấy đột nhiên nắm lấy tay tôi rồi đặt bó hoa vào: “Không có gì phải xin lỗi cả. Chúng ta là bạn bè, nói chung không thể vì anh thích em mà chúng ta không làm bạn được nữa”. Câu nói này dội thẳng vào tim tôi. Từ ngày tiếp xúc với Từ Thành Lượng, tôi cũng rất yêu thích Du Tâm Trai của anh ấy. Anh ấy không miễn cưỡng nên tôi cũng rất vui. Cho dù sau này tôi không tới đó nữa nhưng tôi vẫn quay sang mỉm cười với anh ấy. “Có thời gian rồi nhất định phải đến chỗ anh nhé! À đúng rồi, mai anh nhập một loạt trà thượng hạng về, em tới thưởng thức nhé”. Anh ấy nói xong rồi về luôn.

Hôm sau tôi không có ý định đến đó thì anh ấy lại gọi điện thoại, nói tôi nhất định phải tới.

Không từ chối được tôi đành nhận lời.

Từ Thành Lượng thành thực pha trà và giảng giải cho tôi nghe kiến thức về trà Phổ Nhĩ, cũng không nhắc gì tới chuyện khác cả.

Tôi rất tò mò không hiểu sao anh ấy tại tinh thông về trà tới vậy.

Từ Thành Lượng cho tôi xem một cuốn album, trong đó đều là ảnh anh ấy tham gia các cuộc thi tài về trà ,còn có ảnh đoạt giải nữa, tôi xem mà vô cùng bá phúc

“Muốn học trà nghệ không?”. Anh ấy rửa cốc trà và nhìn tôi với ánh mắt khích lệ. Tôi học cách dùng ấm nước làm nóng cốc.

Sau đó anh ấy nắm chặt tay tôi và nói: “Phượng hoàng gập đầu ba lần phải thế này!”. Bị một người đàn ông mình không thích nắm tay hóa ra lại khó chịu đến vậy! Tôi run người và rút tay ra, lắp bắp nói: “Buổi chiều em dạy tiết một, em phải về trường chuẩn bị”.

Anh ấy ngăn tôi lại và dịu dàng nói: “Phúc Sinh, trước đây trong trà viên em như một chú chim, bây giờ lại giống một chú thỏ”.

Anh ấy đứng rất gần tôi, gần tới mức hơi thở của anh ấy phả thẳng vào mặt tôi. Đột nhiên tôi có cảm giác sợ hãi, nhưng bên ngoài cửa kính là phố lớn, anh ấy có thể làm gì được chứ? Tôi định thần lại và nói: “Xin lỗi, anh Từ, em không thể yêu anh được”.

“Anh biết, nhưng chúng ta thế này không phải rất tốt sao? Anh thích pha trà cho em uống, em thích phong cảnh ở đây, không phải sao?”.

Phong cảnh thì tôi thích, nhưng anh ấy thế này tôi không chịu được. Tôi cũng không biết phải nói thế nào, đành đi vòng qua anh ấy để ra ngoài. Giọng anh ấy trầm hẳn xuống: “Phúc Sinh, anh không muốn kết hôn với em đâu”. Trời ơi! Anh ấy đang làm cái gì thế! Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, không thể tưởng tượng được chuyện này thế nào nữa.

“Em rất giống vợ trước của anh, dịu dàng ngồi uống trà anh pha...”. Ánh mắt anh ấy dường như xuyên qua tôi để nhìn về một phương trời xa xăm nào đó, tiêu điểm không dừng lại trên gương mặt tôi.

Tôi sợ hãi cảm túi chạy vọt ra ngoài không nói thêm gì nữa.

Sau đó nhiều ngày, mỗi lần tôi đi bộ về nhà, anh ấy đều ngồi bên bồn đá ngoài cửa kính lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi nói chuyện với Mai Từ, cô ấy cũng sợ hãi nói: “Không phải anh ấy có vấn đề về thần kinh ấy chứ?”.

Cô ấy nói như thế càng khiến tôi khiếp sợ hơn.

Sau đó ngày nào đi làm hoặc tan ca tôi đều ngồi xe hoặc đi đường vòng để về nhà. Hơn một tháng sau, tôi nghĩ không có chuyện gì nữa rồi nên tiếp tục đi bộ về nhà. Từ Thành Lượng nhìn thấy tôi bèn rào bước tới.

Trên phố đông người, tôi xấu hổ đứng trước mặt anh ấy mà không biết phải nói gì cả. “Phúc Sinh, sao em không tới uống trà nữa?”. Tôi rướn cổ, nhìn xung quanh không có người quen nên mặt dày nói: “Em không tới nữa đâu. Anh đừng nhìn em như thế”.

“Chúng ta không phải bạn bè sao?”.

“Em phải về nhà”. Tôi cầm đầu chạy, tim đập loạn xạ, tôi thực sự sợ anh ấy có vấn đề về thần kinh. Hôm sau tôi ngồi xe đi làm qua cửa hàng của Từ Thành Lượng thấy quán trà buồm rèm, đóng cửa. Tan ca đi về cũng thấy thế. Mấy hôm liền đều vậy. Một thời gian dài sau đó Mai Từ mới đột nhiên bảo tôi: “Cậu biết chuyện Du Tâm Trai đóng cửa rồi chứ?”. “Đi qua thấy quán đóng cửa rồi”.

Tinh thần Mai Từ vô cùng hưng phấn, cô ấy tỏ vẻ bí mật nói: “Tớ nghe một người bạn của Mai Sơn nói, anh ta mới ở tù ra, anh ta có tiền án tiền sự”.

“Hả? Anh ấy phạm tội gì?”.

“Nghe nói vợ cũ của anh ta không chịu được bạo lực gia đình nên mới ly hôn. Anh ta tìm người ta rồi chém bị thương. Bây giờ có người đập quán của anh ta, anh ta về quê rồi”.

“Người nhà vợ cũ anh ấy tìm tới đây à?”.

Mai Từ cười hì và nói: “Hạ Trường Ninh làm”.

Cách mấy tháng rồi tôi mới nghe thấy tên Hạ Trường Ninh.

Mai Từ nhìn tôi rồi thờ dãi: “Phúc Sinh này, cậu nói xem số cậu là tốt hay không tốt? Cậu và Hạ Trường Ninh rốt cuộc có chuyện gì thế?”.

Tôi nhớ lại lần cuối cùng ăn cơm với Hạ Trường Ninh. Hôm đó khi ăn đồ Tây anh ta rất tức giận. Anh ta bảo tôi đi tìm Đinh Việt, có lẽ tôi và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Nhưng anh ta lại đập quán trà của Từ Thành Lượng, rốt cuộc có chuyện gì đây? Do Thành Lượng biến thái, cứ bám lấy tôi?

Tôi lắc đầu loại bỏ ngay ý nghĩ này. Có lẽ, do Từ Thành Lượng gây chuyện gì đó với Hạ Trường Ninh thôi. Tôi không nghĩ mình có sức hấp dẫn lớn thế, cũng không nghĩ rằng Hạ Trường Ninh không có lòng tự tôn.

Mai Từ cười: “Đừng nghĩ nữa, chắc chắn là vì cậu rồi. Tớ nghe bạn của Mai Sơn nói Từ Thành Lượng nói chuyện với ông chủ ở quán trà Ngưng Lộ

Hương, nói anh ấy mới quen một cô bạn gái. Ông chủ quán nghe thấy tên cậu là sững lại và vội khuyên anh ấy không nên dây vào những người phụ nữ của Hạ Trường Ninh. Từ Thành Lượng mắng Hạ Trường Ninh là tên lưu manh dựa vào gia thế để ra oai, nói kiểu gì cậu cũng không thích anh ta được. Đêm đó Hạ Trường Ninh liền tìm tới tận nhà, không biết hai người đã nói gì, kết quả là quán bị đập”.

Tôi vội biện luận: “Thấy chưa, là do Từ Thành Lượng tự gây chuyện với Hạ Trường Ninh, chẳng liên quan gì đến tớ”.

“Tớ bảo này Phúc Sinh, Cậu đừng dỗi mình dỗi người nữa, sao lại không liên quan được chứ?”.

Tôi có chút lo lắng, muốn vạch rõ ranh giới với Hạ Trường Ninh, liền cao giọng nói: “Mai Từ, tớ không phải tuyệt thế giai nhân, tớ cũng từ chối Hạ Trường Ninh nhiều lần lắm rồi, thực sự tớ không cách nào coi mình như không tước tung cánh, nghi Hạ Trường Ninh yêu tớ được. Cậu hiểu chứ? Hon nữa, nói anh ta một câu lưu manh mà đi đập quán người ta, hành vi này là hành vi của lưu manh! Loại người thế này tớ không có hứng!”. “Biết người biết mặt không biết lòng. Người đi cùn Hạ Trường Ninh nói, Từ Thành Lượng ăn nói quá khó nghe nên Hạ Trường Ninh mới ra tay”.

Tôi cứng họng, cố chấp nói: “Anh ta xông vào quán của người ta thì Từ Thành Lượng đương nhiên là tức giận nên mắng anh ta lưu manh! Nói vài câu mà bị đập! Anh ta đúng là một tên lưu manh”.

Mai Từ cũng cố chấp: “Nếu Hạ Trường Ninh không có lý thì Từ Thành Lượng không biết báo cảnh sát sao?”.

“Cũng bị anh ta dọa cho mà thôi”.

“Không chịu hiểu lòng người tốt. Phúc Sinh, cậu không thể không có lương tâm như thế!”.

Sao tôi lại không có lương tâm chứ? Tôi mời anh ta đi đập quán sao? Mai Từ nói khiến tôi tức chết! Mai Từ nhìn tôi mấy lần, định nói gì đó rồi lại thôi, nhìn tôi lắc đầu.

Tôi và Mai Từ ngồi uống trà trong sân của Từ Đăng Trà Lâu. Từ Đăng Trà Lâu danh tiếng đứng với thực tế, những dây từ đăng màu xanh rủ xuống làm râm mát mảnh sân, một tấm rèm trúc buông xuống ngăn cách không gian trong ngoài.

Rèm trúc được vén lên, Mai Sơn cười hi hi bước vào và nháy mắt với tôi: “Phúc Sinh, em đừng trách Mai Từ, Hạ Trường Ninh đang ở bên ngoài”. Tôi bật dậy theo phản xạ, nhìn Mai Từ và Mai Sơn, bắt giác đồ bưng mặt.

“Không phải tớ gài bẫy cậu đâu, mà do Hạ Trường Ninh đã làm tớ cảm động. Cho anh ấy một cơ hội đi, người ta tốt thế cơ mà”. Mai Từ lắc đầu đứng dậy vỗ vỗ vai tôi: “Tớ với Mai Sơn đi đây, cậu và Hạ Trường Ninh cứ từ từ nói chuyện nhé”. Nói cái khi gì chứ! Tôi tức quá mà phì cười: “Mai Từ, Hạ Trường Ninh làm cậu cảm động thế nào?”.

Mai Từ cầm túi và nhún nhún vai: “Anh ấy mất ba tháng để kết bạn với tớ và Mai Sơn. Hề hề tớ là tớ muốn đá Mai Sơn để theo đuổi anh ấy lắm đấy! Có bao nhiêu người đàn ông sẵn sàng vì cậu như thế này chứ”. Tôi đứng đó mà không biết phải nói thế nào nữa. Đợi tới lúc Mai Từ và Mai Sơn vén rèm bước ra ngoài tôi mới sực tỉnh, muốn khóc mà không có nước mắt, tôi gào lên: “Ê, nhưng tớ không thích anh ta! Xì!”.

Hạ Trường Ninh thông dong bước vào hỏi tôi: “Em thích ai? Cái tên biến thái đó à? Tôi giật mình nhìn ra ngoài. Lá thường xuân xanh tốt um tùm bao bọc quanh tường kết hợp với hoa từ đăng tạo nên tấm lưới màu xanh, giả như tôi biết khinh công, chỉ cần kiễng chân một cái là phi qua tường có phải tốt không cơ chứ?”

“Tôi không nói anh ấy biến thái, anh và anh ấy ai biến thái còn chưa chắc đâu”.

“Cũng đúng, anh cũng cảm thấy mình biến thái lắm! Anh rất biến thái”. Anh ta chậm chậm nói, giọng điệu không hề tức giận chút nào. Giọng điệu này là đang ám chỉ người khác sao?

Anh nằng nết qua những cành từ đăng và hất xuống dưới. Những ngày xuân đẹp thế này tại sao tôi phải nói chuyện yêu đương với một con gián? Đã vậy con gián này lại phát huy tinh thần “quật cường” mãi không chịu từ bỏ.

“Phúc Sinh, chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Làm lại từ đầu? Anh sẽ không gọi năm mươi ba người cũng tới xem mặt, anh sẽ không khiến tôi cảm thấy anh là tên lưu manh... không hiểu sao, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng đau xót. Đinh Việt, có thể làm lại từ đầu hay không?

Tôi quay đầu lại, Hạ Trường Ninh không hề tỏ ra đùa cợt, anh ta vẫn đứng yên lặng ở cửa, lặng lẽ nhìn tôi. Ánh mắt anh ta khiến tôi nhớ tới Đinh Việt, sự dịu dàng ấy dần dần len lỏi vào tim tôi. Chốc lát không còn cảm giác tức giận nữa, tôi vui vẻ nói: “Anh thích gì ở tôi chứ? Vì tôi từ chối anh? Tôi không phải là người xinh đẹp tới mức khiến người khác nhìn không chớp mắt. Quan trọng là, Hạ Trường Ninh, chúng ta có tiếng nói chung sao?”.

Anh ta lắc đầu: “ở bên cạnh em, anh có ý nghĩ muốn kết hôn. Anh thích ở cạnh em, nói gì anh cũng thấy vui vẻ. Anh nghĩ anh thích em rồi, hơn nữa anh không thích em ở bên cạnh người khác. Phúc Sinh, anh không được học hành nhiều, ngay cả cấp ba cũng chưa học. Anh không nói được anh thích em ở điểm gì, anh chỉ có thể nói với em những điều này mà thôi”.

Anh ta rất mạnh mẽ, thực sự rất mạnh mẽ. Tôi cũng chỉ có thể đáp lại anh ta một câu: “Nhưng tôi không thích anh”.

Anh ta im lặng một hồi lâu, tôi tưởng rằng anh ra sẽ quay người bước đi, dù sao từ chối thẳng thừng trước mặt thế này cũng khá tổn thương lòng tự tôn. Chắc anh ta không phải là người mặt dày đến thế chứ?

Hạ Trường Ninh mỉm cười: “Anh biết! Thế này đi, anh theo đuổi em là việc của anh, đợi tới ngày nào đó anh thấy không thích em nữa thì anh không theo đuổi nữa vậy”. “Như thế này tôi cảm thấy rất phiền, hiểu chứ?”.

“Tú tài gặp phải lưu manh, có lý nói cũng không thắng được, câu này anh hiểu”. Ý gì? Những lời tôi nói với anh ta không khác gì đánh rắm?

“Nói đạo lý với anh không khác gì đánh rắm, hiểu chứ?”. Ha! Tôi... hiểu!

Tôi không nói nữa là được chứ gì? Tôi cầm túi đi ra khỏi quán. Anh ta chặn ở cửa, không cho đi.

Tôi ngẩng đầu lên lườm: “Chó khôn không chặn đường”.

“Phúc Sinh à, đạo lý này không phải giống nhau sao? Em cứ muốn qua anh không cho.

Có phải là anh không nhường thì em sẽ không đi nữa?”.

Đầu óc tôi bị anh ta làm cho quay cuồng rồi.

Tiếng cười của anh ta cứ dội vào đầu tôi: “Ý anh là, em không thích anh, anh càng muốn theo đuổi em. Em không muốn anh theo đuổi em, anh sẽ nghe lời em”.

Tôi lùi lại, ngồi xuống, cầm cốc trà lên sưởi nắng, đếm lá thường xuân. Ý này tôi hiểu rất rõ, anh ta chặn đường tôi, tôi không đi nữa vậy. Đợi đi! Tôi tức giận, xem ai chịu được lâu hơn!

Tôi nhắm nghiền mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời, thời gian cứ thế trôi đi. Không khí ngập tràn mùi thơm dịu mát của lá cây, khoáng sản yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, ánh nắng ấm áp khiến tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Đợi tới lúc tôi choàng tỉnh và mở mắt ra thì ánh tích dương vàng xuộm đã buông đầy sân, những chiếc lá thường xuân màu xanh đang lấp lánh ánh vàng. Tôi vươn vai, vặn eo, quay đầu lại, thấy Hạ Trường Ninh vẫn dựa vào ghế trúc và cũng đang ngủ.

Ký ức giống như từng cơn sóng đánh ập vào não tôi. Tôi nhớ lại mỗi câu đối thoại hồi chiều, khe thờ dài rồi nhấc túi đứng dậy, nhón nhẹ chân rời khỏi đây, ngay cả vén rèm trúc cũng cẩn thận, sợ làm anh ta tỉnh giấc.

“Cửa cuốn bên ngoài đóng rồi, để anh giúp em kéo lên”. Tôi đứng sững, từ từ quay đầu lại. Hạ Trường Ninh vươn vai đứng dậy, thoải mái ngáp một cái rồi nói: “Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân(19), ánh mặt trời chiếu dễ chịu quá”. Anh ta còn biết đọc thơ? Tôi không biết phải nói gì.

Khi ra ngoài quán trà, Hạ Trường Ninh nói: “Mai anh sẽ tặng hoa cho em, sau đó mời em đi ăn tối, em cứ coi như không thấy nhé! Đường tới chân trời, đường ai nấy đi”.

A! A! ỉ! Tôi nên nói gì bây giờ? Tôi hoàn toàn bại trận trước anh ta rồi.

Chú thích

(16) Trích trong ”Thư gửi Trần Bá Chi” của Khưu Tri (461-508, tác gia thời Nam Bắc Triều) dịch nghĩa: Mùa xuân tháng ba, cỏ cây Giang Nam tươi tốt, hoa cỏ sinh sôi, bầy oanh chao liệng (BTV)

(17) Trà viên thường có hai loại, một là nơi trồng trà, hai là nơi uống trà giải trí. Trà viên ở trong truyện bao gồm cả hai hình thức trên (BTV)

(18) Trích trong bài từ Thoa đầu phong của Lục Du, nghĩa là: Đôi tay xinh đẹp của nàng nâng chén rượu ngon. Bài từ được làm khi Lục Du và người vợ bị bắt ép phải ly biệt là Đường Uyển trùng phùng ở vườn thăm, ông đề bài từ lên tường. Đường Uyển cũng họa lại một bài, không lâu sau nàng u uất mà chết (BTV)

(19) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ đời Đường, Lý Thiệp, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn (ND)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thay đổi sách lược: Thừa nước đục thả câu

Tôi cứ nhìn Hạ Trường Ninh thế này, cảm thấy cuộc đời đang đùa với tôi, bắt tôi trong một quãng thời gian ngắn phải hiểu hết lừa dối, tàn khốc, phản bội và đớn đau.

0o0

Gió ẩm mon man thổi, tấm rèm màu xanh nhạt trong phòng giáo viên khẽ đưa theo gió. Các giáo viên đều ướm ngồi chấm bài, thỉnh thoảng quay sang tám chuyện thời trang và ăn uống.

Hoa của Hạ Trường Ninh đưa tới thì tôi phải làm thế nào? Trong đầu tôi cứ ong ong mãi câu hỏi này.

Cũng không hẳn là chưa bao giờ bị anh ta làm cho cảm động. Bình thường khi anh ta nói thích tôi, tôi gần như coi là thật. Chỉ là tôi không có cảm giác như đối với Đinh Việt. Tôi nghe thì cũng nghe rồi, nhưng vẫn muốn cách xa anh ta một chút.

Cho dù Hạ Trường Ninh nghiêm túc thì tôi cũng không có ý đó, giống như tôi không hiểu thế nào là rung động vậy. Có lẽ, tôi thực sự không có trái tim.

“Cô Ninh, nghĩ gì mà thờ người ra thế?”. Cô Trần gõ gõ bút lên mặt bàn gọi tôi. Tôi cười trừ, nói chung không nói cho cô ấy biết tôi đang đợi một người tặng hoa, đang đau đầu suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này thế nào được nhỉ? Còn một tiết nữa là tan ca, tôi liếc nhìn đồng hồ dọn đồ và đứng dậy.

“Còn một tiết nữa là tan trường, thời tiết này ngủ thì ngon quá! Em lên lớp đây”.

Tôi muốn tránh câu hỏi của cô Trần, cảm thấy hơi đau đầu. Nếu như hoa được đưa tới phòng giáo viên thì bọn họ lại có chuyện để nói. Hạ Trường Ninh, đường tới chân trời, ai đi đường này, câu này nói hay lắm nhưng thực hiện nó cũng tương đối khó đây.

Dạy một tiết mà tâm trạng bất an, tôi giảng hai mươi phút rồi để học sinh tự học. Khó khăn lắm mới tới tiết sau, tôi nhẹ nhàng tới ngoài cửa phòng giáo viên nghe ngóng.

Trong phòng giáo viên không có động tĩnh gì, vô cùng tĩnh lặng. Tôi thở dài, đẩy cửa vào.

“Oa, về rồi về rồi”. Phòng giáo viên trong nháy mắt trở nên nhộn nhịp.

Tôi nhìn quanh bốn phía tìm hoa của Hạ Trường Ninh, chỉ có chuyện đó mới khiến phòng giáo viên nhộn nhịp thế này. Tôi nhìn chán cũng không thấy, đứng yên đó thật chẳng ra làm sao. Cô Trần vui đến nổi đỏ bừng mặt, cô kéo tay tôi đi về phía cửa sổ: “Phúc Sinh, xem kia. Nói là tặng cô đây, đẹp thế!”.

Từ cửa sổ này có thể nhìn thấy cổng trường. Tôi thấy một biển hoa ngoài cổng trường, một trái tim màu đỏ, đẹp tới mức không thể tin được. Cho dù không phải tặng tôi đi nữa tôi cũng rất thích.

“A, cô Ninh, Đinh Việt trở về rồi à?”. Trong tâm trí cô Trần thì Đinh Việt là một người giàu có.

“Một khoản tổn thất này chắc chắn là cậu ấy về rồi, lãng mạn quá! Mặc dù là đốt tiền nhưng có cô gái nào lại không thích cơ chứ?”. Cô ấy vẫn than thở.

Các giáo viên tỏ vẻ Văn bắt đầu nhìn tôi: “Chuyện vui của cô Ninh cũng sắp đến rồi nhỉ? Phải khao đi, không được giấu mọi người đâu đấy”.

“Mời đi, mời đi”. Tại sao trong lòng tôi cảm thấy buồn bã thế này? Tôi nghĩ mình đang cười đau khổ.

Là Đinh Việt sao? Là người đàn ông nói chia tay trước rồi mất tích, đã từng khiến tôi đau khổ sao? Anh ấy quay về rồi sao? Có điều, cho dù là anh ấy tặng đi nữa tôi cũng không còn cảm xúc như ngày xưa nữa rồi.

Tôi đứng sững nhìn, nếu như là Đinh Việt tặng, tôi vẫn sẽ ngọt ngào, vui vẻ và hạnh phúc nhận lấy ư?

Bất giác tôi nhớ lại buổi chiều đông Đinh Việt đón tôi tan ca, anh luôn đặt bàn tay tôi vào túi áo ấm áp của mình, cảm giác đau xót trong lòng trào lên như vết mực đã trên giấy đang dần dần lem ra xung quanh.

“Khà khà, Cô Ninh nhìn ngây cả người ra kia, mau ra đi, ra đi”. Cô Trần giành lấy giáo án của tôi và đẩy tôi ra ngoài.

Ra khỏi dãy phòng học, các giáo viên và sinh viên đều đứng ở cửa nhìn theo tôi. không biết tại sao, lúc này tôi có cảm giác rất mệt mỏi, giống như trên lưng vác vật gì đó quá nặng, muốn vứt bỏ mà không được.

Chỉ một ngày, chỉ một lần, tôi không thể đối phó được Hạ Trường Ninh. Anh ta luôn vô cùng mạnh mẽ, luôn xuất hiện vô cùng khoa trương. Chỉ còn nửa tháng nữa là tới lúc thi nghiên cứu sinh, tôi luôn hy vọng sớm thi để rồi mau chóng rời khỏi nơi này.

Tôi chậm chạp bước ra ngoài cổng trường, hoa hồng môn được xếp thành một trái tim khổng lồ, tạo hình vô cùng khoa trương. Tôi nghĩ thế này thì trực tiếp xếp bằng tiền giấy còn hơn. Tiếp theo đây sẽ thế nào? Tôi cảm thấy hoàn toàn bất lực, anh ta muốn thế nào thì thế vậy.

“Cô Ninh”. Tôi chớp chớp mắt, Ngũ Nguyệt Vy xuất hiện hết sức thời trang với quần bò ngắn, boots cổ ngắn cùng nhan sắc không gì sánh được và thân hình người mẫu cùng với tư thế luôn ngẩng cao đầu đang liếc nhìn tôi.

“Cô Ngủ, mời cô mang hết chỗ hoa này đi. Nhân tiện nhờ cô cột chặt Hạ Trường Ninh, tiền lẻ quán chặt một chút, không thì bại sản đó”. Chắc là do chiến đấu với bọn họ lâu quá rồi nên nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vy là lông trên người tôi dựng hết cả lên.

“Cô hiểu nhầm rồi. Chỗ hoa này là Đinh Việt tặng cô, bây giờ anh ấy không tiện trở về, nhưng anh ấy vẫn muốn thể hiện sự nhớ nhung của mình. Phía cảnh sát có suy nghĩ tới việc anh ấy có công phá án nên cá nhân tôi tự bỏ tiền túi ra mua hoa tặng bạn gái thay anh ấy”. Ngũ Nguyệt Vy uể oải nói.

Đinh Việt không tiện trở về, nhờ cô mua hoa tặng bạn gái anh ấy?

Một cảm giác tê lương ở đâu đó ủa tôi. Cho dù anh ấy không tiện trở về chẳng nhẽ gọi một cuộc điện thoại cũng không được sao? Tôi luôn luôn là người cuối cùng biết tình hình của Đinh Việt. Tôi nhìn mỹ nữ trước mặt, cố gắng tỏ vẻ điềm tĩnh: “Cô Ngủ vất vả rồi. Tôi nghĩ cô không nắm rõ tình hình, tôi và Đinh Việt đã chia tay, thậm chí anh ấy còn lấy lại chiếc áo khoác đã mua cho tôi. Vì thế chỗ hoa này tôi không thể nhận, cũng không dám nhận, để tránh sau này phải mua một đồng hoa hồng môn khác trả lại.

“Chào cô”.

“Đợi đã”.

“Còn việc gì nữa?”.

“Cô không thấy làm thế này là tuyệt tình với Đinh Việt sao?”.

Tôi thực sự cảm thấy buồn cười, chăm chăm nhìn cô ta mà không biết phải nói gì. Tôi tuyệt tình với Đinh Việt? Tôi tuyệt tình với Đinh Việt! Cái thể giới này từ bao giờ lại có thể chỉ hươu nói ngựa thể không biết?

“Đây là chuyện giữa tôi và Đinh Việt, không liên quan tới cô”

Chúng tôi đang nói chuyện thì cô Trần và các giảng viên khác cũng đi về, họ cười nói đi ra ngoài, nhìn đám hoa hồng môn rực rỡ mà xuyết xoa. Cô Trần huych tôi một cái và nói: “Người đâu?”.

Ngũ Nguyệt Vy tiếp lời chẳng khác gì đang xem truyện cười: “Đinh Việt bận làm ăn nên nhờ tôi mang tới”.

“Đúng là Đinh Việt rồi! Anh chàng đẹp trai lắm tiền. Haizz, Phúc Sinh, em còn giấu mọi người à?”.

“Đúng thế mà. Khi nào cậu ấy trở về thế? Phái mời com đấy”.

Hạ Trường Ninh đâu? Bây giờ tôi vô cùng mong muốn Hạ Trường Ninh xuất hiện để tiêu diệt con yêu quái Ngũ Nguyệt Vy kia.

Trước mặt các giảng viên tôi thực sự không muốn tuyên bố tôi và Đinh Việt không còn liên quan đến nhau một lần nữa. Đây là một chuyện cho dù bản thân có mấy cái miệng cũng không thanh minh rõ ràng được, càng xóa càng đen.

“Hoa tặng rồi, tâm ý của Đinh Việt tôi cũng chuyển hộ rồi. Tạm biệt”.

Khỏe miệng Ngũ Nguyệt Vy nhếch lên cười. Tôi chợt hiểu ra tất cả. Có lẽ Đinh Việt nhờ cô ta tới đưa tin, có lẽ Đinh Việt cũng nhờ cô ta mang hoa tới, nhưng cô ta cố ý làm to chuyện thể này để khiến tôi phải xấu mặt.

“Đợi đã”. Tôi gọi cô ta lại, bình tĩnh nói: “Nhờ cô chuyển lời tới Đinh Việt rằng, tôi và anh ấy đã chia tay, không còn liên quan gì cả. chỗ hoa này tôi không thể nhận được”. Tôi nói xong liền bước đi, bỏ lại đám sinh viên và mấy chị giảng viên đang đứng quanh đó hóng chuyện. Cô Trần đứng thực là một người nhiều chuyện, Cô chạy tới kéo tay tôi lại rồi lo lắng hỏi: “Áy, Phúc Sinh à, chia tay thật rồi à? Thật không? Thật à?”.

Đột nhiên tôi có chút thông cảm và thấu hiểu cho sinh viên lớp cô ấy, có một giảng viên thế này thực sự rất đau khổ.

Chưa kịp đợi tôi thanh minh lần nữa thì Hạ Trường Ninh xuất hiện đúng lúc như đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, xuất hiện một cách chói lóa.

Anh ta xuất hiện dưới ánh mặt trời ấm áp và rực rỡ của buổi chiều, trên mặt còn vương nụ cười dịu dàng. Thậm chí anh ta còn lên tiếng chào hỏi cô Trần nữa: “Chào cô Trần, sớm đã nghe Phúc Sinh nói cô và cô ấy rất thân nhau”.

Miệng cô Trần há hốc, tròn xoe, chỉ chỉ Hạ Trường Ninh rồi ngạc nhiên nói: “Ồ ờ, là giám đốc Hạ!”.

Nói xong liền hất tay tôi ra, sau đó cười nói: “Không làm phiền hai người nữa, mai gặp lại nhé cô Ninh”.

Tôi không nói gì, quay lại nhìn Ngũ Nguyệt Vy rồi quay sang lườm Hạ Trường Ninh: “Đúng là chiến hữu tốt, vở kịch này, diễn hay quá”

Trong tay Hạ Trường Ninh không có bông hoa nào, trực giác tôi mách bảo chẳng có bó hoa nào của Đinh Việt tặng tôi cả, là do Ngũ Nguyệt Vy kết hợp với Hạ Trường Ninh diễn vở này.

Hạ Trường Ninh không đáp mà quay sang nói với Ngũ Nguyệt Vy: “Vy Từ, ngày mai em giúp anh tặng hoa Phúc Sinh nhé? Em nhiều tiền, tặng đồ xa xỉ hơn anh nhiều”. Ngũ Nguyệt Vy uể oải nhìn anh ta rồi đáp lạnh tanh: “A Ninh, trên thế giới này đâu chỉ có mình anh là người đàn ông tốt. Cô Ninh nói

Đình Việt và cô ấy đã chia tay, em nghĩ Đình Việt có thể yên tâm ở bên em rồi”.

Đầu tôi nỗ lực một cái, ở Lệ Giang Đình Việt nói tôi và Ngũ Nguyệt Vy không giống nhau. Trong lòng anh ấy., tôi chậm rãi hỏi cô ta: “Là cô bảo Đình Việt đòi lại chiếc áo khoác đó? Là cô khiến anh ấy ra đi mà không nói lời nào?”.

Ngũ Nguyệt Vy kiêu ngạo đi tới bên tôi nói: “Là tôi để Đình Việt và cô yêu nhau đấy. Thế nhưng anh ấy không quên được ba ngày đó, hiểu chứ?”.

Chốc lát tôi bỗng nhớ lại hết cảnh tượng tôi và Đình Việt gặp Ngũ Nguyệt Vy trong nhà hàng. Đình Việt không phải loại người như thế, anh ấy nói đã quên rồi, anh ấy nói không yêu Ngũ Nguyệt Vy nữa, anh ấy nói thích tôi. . . Ngũ Nguyệt Vy quan trọng với anh ấy như vậy sao? Quan trọng tới mức anh ấy phải lừa dối tình cảm của tôi? Từ trước tới giờ tôi chưa bị ai ức hiếp thảm như thế này. Tôi quay đầu chạy vụt khỏi nơi đây.

“Đủ rồi! Vy Từ”. Hạ Trường Ninh hét vào mặt cô ta rồi đuổi theo tôi.

Hạ Trường Ninh túm lấy vai tôi rồi kéo tôi chạy về phía trước. Tôi giằng co trong cảm lạnh, chỉ muốn mau chóng rời xa đám người này, yên tĩnh một mình. Chạy qua góc phố, Hạ Trường Ninh ấn tôi vào xe rồi nói: “Muốn mọi người ở trường em xem trò cười à?”. Tôi không nói gì cả, co người ngồi trên ghế và vùi mặt vào đầu gối. Tôi biết bây giờ mình rất thê thảm, nước mắt nhòe nhòe, trong lòng như có một đồng bóng nút chặt. Xe lao về phía trước, tôi hoàn toàn không biết anh ta lái xe đi tới nơi nào nữa. Đợi khi xe dừng lại tôi mới phát hiện ra đã tới trường bắn.

“Muôn bản một chút cho giải tỏa không?”.

Tôi ngồi yên bất động, khịt khịt mũi, đã không còn nước mắt nữa rồi. Hạ Trường Ninh mở cửa xe rồi châm thuốc hút, cũng không nói gì cả.

Một hồi lâu sau anh ta nói: “Em đừng trách Vy Từ, tính cô ấy như thế, từ nhỏ được nuông chiều quen rồi. Thực ra. . . khi làm việc có ấy rất nghiêm túc”.

Tôi bật cười. Không có hứng thú với sự thay đổi giữa cuộc sống và công việc của Ngũ Nguyệt Vy, tôi ghét vô cùng Cái kiểu vênh vác của cô ta khi đập người ta lúc đang lâm vào chỗ chết. Nha đầu trong thiên hạ cũng có lòng tự tôn, cô đã là tiên nữ trên cao rồi sao cứ phải dùng chân đá con kiến vào đám đất làm gì, không cho nó ra phơi nắng sao?

“Chuyện này anh cũng có trách nhiệm, Phúc Sinh, xin lỗi em nhé! Cô ấy lên con diên em cũng đừng để ý làm gì, có chuyện gì đợi gặp Đình Việt rồi hỏi trước mặt anh ta. Cũng không chắc Đình Việt đúng như cô ta nói, một người đàn ông thích một người con gái hay không nhìn là biết ngay”.

Anh ta đang an ủi tôi sao? Là nhỉ, không phải anh ta bá đạo quen rồi, không theo đuổi được thì không ngừng nghĩ sao?

Hạ Trường Ninh cười châm chọc rồi nghiêng đầu nhìn tôi: “Trong lòng em Hạ Trường Ninh này xấu xa thế sao?”.

Đúng thực trong lòng tôi anh ta xấu xa đến thế. Tôi còn chưa kịp suy nghĩ thì lời nói đã thốt ra rồi: “Ừ, tôi luôn cảm thấy anh rất xấu xa”.

Nói xong tôi mới giật mình cái thót. Tôi liếc trộm Hạ Trường Ninh, sợ anh ta nổi cáu rồi vứt tôi lại nơi ngoại ô này. Hạ Trường Ninh hít sâu một cái. Tôi nhìn thấy ngực anh ta phập phồng, gân xanh trên bàn tay đang nắm vô lăng nổi rõ như muốn vỡ ra.

Thức thời mới là tuần kiệt, tôi mau chóng bổ sung thêm một câu: “Đó là ấn tượng từ ngày xưa”.

“Bây giờ không còn nữa à?”. Anh ta cố dài giọng, lại còn dùng âm mũi, thể hiện rõ sự bất mãn lên tới cực điểm.

Tôi vội vàng thêm câu nữa: “Anh nói giúp Đình Việt không phải muốn chứng minh anh rất quang minh lỗi lạc sao?”.

Anh ta đưa mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ, ánh mắt tôi nhìn thẳng về phía trước rồi cố gắng từ từ nhìn lại.

Một hồi lâu sau anh ta mới cười: “Người tốt thì làm tới cùng, em có cần anh điều tra rõ ngọn nguồn sự việc này không?”.

Tôi tự thấy mình chưa yêu Đình Việt tới mức chết đi sống lại mà chỉ là lòng tự tôn bị tổn thương, cảm thấy vô cùng mất mặt, chỉ thế mà thôi. Nhưng tôi rất muốn biết ngọn nguồn của sự việc này. Tôi nghĩ, ai cũng muốn biết chuyện này đúng không?

Nhưng có thực Hạ Trường Ninh chỉ muốn làm người tốt thì làm tới cùng không? Anh ta không có yêu cầu hay điều kiện gì khác? Tôi chớp chớp mắt thể hiện sự nghi ngờ. “Đương nhiên, em thừa biết con người anh đâu phải là người tốt thuần túy chứ. Cho dù có nhận cái án này thì cũng phải nhận chút thù lao, nhận thù lao của em thì coi như làm việc công, như thế này em cũng yên tâm hơn”.

“Bao nhiêu tiền?”.

Những ngón tay của anh ta gõ nhẹ lên vô lăng, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Phúc Sinh à, con người anh vô cùng cô chấp. Em chưa hề nghe nói tới câu thứ không đạt được là thứ tốt nhất à. Em đồng ý làm bạn gái của anh một năm nhé! Lòng anh thoải mái, mọi người cũng không nghi ngờ, tốt quá còn gì”

Anh ta coi tôi là đứa ngu chác? Đồng ý với anh ta khác gì lột da hổ.

“Bố Vy Từ nói anh ác từ trong xương tủy, anh đã nhắm việc gì thì nhất định sẽ làm được”. Nói xong anh ta quay sang nhìn tôi đầy thâm ý.

Đây là uy hiếp! Sự uy hiếp trắng trợn! Tôi nín bật!

“Thực ra nói làm bạn gái anh chẳng qua chỉ để khiến trong lòng anh thoải mái một chút thôi. Em càng buồn bực thì anh càng làm tới. Em cho anh cơ hội nhiều nhất là một năm, được không?”.

“Tôi coi như không quen biết người nào tên Đinh Việt”. Mặc cho anh ta nói thế nào đi nữa, tôi biết rằng, chỉ cần đồng ý với anh ta thì sau này hậu họa khôn lường.

“Sao con người em ngốc nghếch vậy nhỉ? Đã nói là em càng buồn bực anh càng làm tới. Không phải em thích anh cứ lấn tới đây chứ?”. Hạ Trường Ninh cố ý tỏ vẻ vui mừng. Thái độ của anh ta giống như nói tôi thích anh ta mặt dày như vậy. Tôi tức quá, mở miệng ra chỉ muốn châm biếm anh ta một trận.

Hạ Trường Ninh chậm rãi nói: “Vô tham nghiệm nhĩ tất chi giả, ngu dã; phát năng tất nhĩ cử chi giả, vu dã”. Em không cần phải nhả từng chữ rồi dẫn trích điển tích ra để nói anh là người không có văn hóa.

Anh chưa học cấp hai nhưng không mù văn hóa. Em học trung văn vậy nghĩa câu này em có hiểu không? Không hiểu anh sẽ nói lại một lần nữa.”

Câu này nghĩa là không qua khắc chứng mà đã đưa ra kết luận đó là việc vô vùng ngu xuẩn, lấy một việc không chính xác làm chứng cứ là lừa dối đối phương.

Một người mười ba tuổi đi lính, có bằng tốt nghiệp tiểu học, chưa từng học cấp hai, cấp ba nhưng mở miệng ra là có thể nói được câu thể này, tôi thực sự cảm thấy ngạc nhiên. Có phải tôi luôn coi thường Hạ Trường Ninh? Những gì anh ta nói có hai tầng nghĩa, không chỉ nói tôi coi thường anh ta mà còn nói tôi nhìn nhầm anh ta.

Tôi học Trung Văn, nhưng câu này bắt nguồn từ đâu tôi cũng không biết. Hơn nữa, tôi phải nghĩ mất một phút mới hiểu rõ nghĩa của câu này.

“Sao? Sợ rồi à?”. Anh ta hỏi đầy khiêu khích, rõ ràng anh ta cảm thấy tự đắc khi dùng một câu văn cổ mà có thể khiến một người tốt nghiệp khoa Trung Văn ngạc nhiên, thô lỗ cố ý của anh ta hôm ăn đồ Tây e rằng đã biến mất như mây khói rồi. Tôi không muốn điều tra chuyện của Đinh Việt nữa nhưng Hạ Trường Ninh không nghe. Có nghĩa là tôi không muốn biết cũng không được.

“Hạ Trường Ninh, nói thật, tôi không muốn buồn bực với anh đâu. Chỉ là tôi cảm thấy... anh thích tôi điểm gì chứ? Như thế này hay lắm sao?”.

“Khà khà, thế này nhé, anh kể em nghe một câu chuyện là em sẽ hiểu ngay”. Hạ Trường Ninh mở cửa xe để ánh nắng mặt trời và không khí tràn vào. Anh ta châm thuốc rồi vừa hút vừa nói. “Anh là dân văn công, nhưng chưa bao giờ nhảy múa ca hát cả”.

Có ý gì thể?

“Cách mạng không phải là mời khách ăn cơm, theo đuổi bạn gái không phải là ca hát nhảy múa, trước đây thủ trưởng của anh nói như thế đấy”.

Có ý gì đây? Tôi nhìn Hạ Trường Ninh muốn hỏi mà ngại không dám hỏi. Anh ta liếc mắt nhìn tôi, tôi nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh ta đang che giấu nụ cười. Tôi biết rõ anh ta muốn dụ tôi hỏi. Tôi không thêm hỏi mà ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hạ Trường Ninh thờ dài nói: “Cô gái mà thủ trưởng của tui anh tán là cô xinh nhất trong toàn quân. Nhưng có gái đó kiêu lắm, không để ý tới thủ trưởng, khi khiêu vũ cố tình khiến thủ trưởng phải xấu mặt. Thủ trưởng tức quá cho cô ấy một cái tát và nói câu đó. Cứ nghĩ làm thế là để trừng phạt cô ấy cho hả dạ, ai ngờ cô gái đó lại quay sang cầu xin, nín giữ tình cảm, sau đó đồng ý lấy thủ trưởng”. Anh ta quay sang liếc tôi, không nói gì nữa, gương mặt đầy vẻ chọc tức tôi.

Nhìn tới mức tôi đã bắt đầu túa mồ hôi lạnh. Tôi “hử” một tiếng rồi nói: “Đừng nói với tôi là cô gái sau chuyện đó đã cảm thấy thủ trưởng của anh vô cùng nam tính nên mới yêu ông ấy. Hạ Trường Ninh, anh dám động vào một ngón tay tôi...”.

Hạ Trường Ninh bật cười thành tiếng: “Trước giờ anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, trừ Vy Từ. Em không được coi cô ấy là phụ nữ”.

Ngũ Nguyệt Vy dù tính khí có nóng nhưng có ấy là mỹ nhân xinh đẹp cổ điển thế cơ mà. “Bố Vy Từ chính là thủ trưởng của anh. Năm mười lăm tuổi anh là lính cận vệ của ông ấy, ban đầu không dám động vào cô ấy, có lần cô ấy chọc giận anh, lúc đánh nhau anh đánh ngã cô ấy tím bầm mặt mũi. Cứ nghĩ quả này anh xong đời rồi, kết quả bố cô ấy lại cười lớn và nói cuối cùng cũng có người trị được cô ấy. Từ đó Vy Từ không dám bắt nạt anh nữa. Sao cô ấy không giống người khác chút nào”.

Tôi tập trung hết sức để tưởng tượng ra cảnh Hạ Trường Ninh đánh ngã Ngũ Nguyệt Vy, bất giác cảm thấy xấu hổ. Tôi cũng muốn đánh một trận với Ngũ Nguyệt Vy, xem ra tôi cũng có máu bạo lực. Không chỉ là Ngũ Nguyệt Vy mà tôi còn muốn tự mình đánh được Hạ Trường Ninh, đó chắc là một việc vô cùng sáng khoái.

“Cười gì chứ?”.

Tôi vội cúi đầu. Một người tốt như tôi sao lại bị bọn họ dồn tới mức biến thái thế này chứ?

“Lúc anh đi lính mới mười ba tuổi, vào bộ đội muốn ăn ngon ăn no, anh liền chọn tới ban hậu cần, ở đó nuôi lợn hai năm. Sau đó làm lính cận vệ hai năm rồi anh không làm nữa. Bố Vy Từ cảm thấy rất ngạc nhiên tại sao anh lại đi làm lính lái xe, làm lính cận vệ của ông ấy anh có tiền đồ hơn so với làm lính lái xe. Em biết tại sao không?”.

Tôi lắc đầu.

“Lính lái xe có tiền. Anh to gan tới mức dám lái tới trạm xăng và bán đi nửa thùng. Lúc còn nhỏ nhà nghèo, quần áo anh cả mặc xong tới lượt anh, anh mặc xong tới lượt em trai. Ba anh em anh học trường cảnh sát, mười ba tuổi thì anh đi lính để tiết kiệm tiền. Vì thế anh đã thề cả đời này nhất định phải có nhiều tiền, mặc cho bố Vy Từ dùng đạo lý làm người dạy anh, anh đều không nghe. Sau đó ông ấy nhân hội thi võ toàn quân anh đạt giải nhất môn tán thủ liền điều anh tới bộ đội đặc chủng”.

Hạ Trường Ninh cười và nói tiếp: “Lính đặc chủng anh cũng không muốn đi, anh vẫn muốn mở công ty kiếm tiền”.

Khi nhắc tới chuyện gia đình, giọng anh ta bỗng trầm xuống, ngay cả không khí bây giờ cũng nhuộm màu thương cảm.

Mười ba tuổi, vì muốn tiết kiệm tiền nên mới đi lính, chỉ nghĩ cũng biết trong bộ đội anh ta đã nhai chịu bao nhiêu khổ cực! Về điểm này tôi cảm thấy Hạ Trường Ninh rất đáng thương.

Giọng nói của Hạ Trường Ninh đột nhiên trở nên thật dịu dàng: “Phúc Sinh, chính là ánh mắt này”.

Ánh mắt thế nào? Tôi không hiểu.

“Hiểu chưa?”. “Cái gì?”.

“Anh có động lực để theo đuổi em. Phúc Sinh, ở bên cạnh em anh mới có được bình yên”.

Nghe anh ta kể chuyện, hàng loạt đạo lý rồi kết luận, tôi vẫn không hiểu, lơ mơ cảm nhận được điều gì đó nhưng rồi lại bay xa tít tắp.

Anh ta cười khà khà và nói: “Thế nào? Một năm được chứ? Nếu em thực sự không thích anh thì anh không bám lấy em nữa, coi như hai ta không có duyên phận”.

Suýt nữa thì tôi gạt đầu, lời đến miệng rồi lại biến thành: “Ba tháng”.

“Ok”. Anh ta trả lời vô cùng vui sướng, ngay lập tức tôi đã thấy hối hận. Giống như lúc đi chợ mua quần áo, bà chủ nói cái áo này một nghìn tệ, tôi ngay lập tức trả năm trăm tệ, thực ra chỉ cần một trăm tệ là mua được rồi, mà điều quan trọng nhất là, tôi vẫn chưa có ý định mua cái áo đó.

Nhưng lời đã nói ra thì không nuốt lại được. Hạ Trường Ninh giống như một tên gian thương đang tiến hành giao dịch: “Đi thôi, đi ký “hiệp nghị”.

Tôi không hiểu ý anh ta.

Hạ Trường Ninh thông thả nói: “Anh cảm thấy ký hợp đồng với em sau đó đi công chứng sẽ hay hơn, dù sao đàn bà và tiểu nhân đều là giống khó dạy”.

Mặt tôi đỏ bừng. Hai chân run run, tôi sợ rồi.

“Nội dung hợp đồng rất đơn giản. Anh giúp em điều tra mọi chuyện về Đinh Việt, em làm bạn gái anh ba tháng. Sau ba tháng nếu em không yêu anh và muốn chia tay, thì Hạ Trường Ninh anh quyết không bám theo em nữa. Giấy trắng mực đen mỗi người giữ một bản, thế nào? Đương nhiên là em cũng có thể thêm điều kiện khác. Ví dụ như Hạ Trường Ninh không được động vào đầu ngón tay em, đại loại thế, chỉ cần có lợi cho em thì em cứ đề nghị”.

“Cái đó không cần chứ”.

“Phúc Sinh, anh là người làm ăn, làm ăn phải nói giọng làm ăn chứ”. Tôi bị anh ta làm cho hồ đồ nên không hiểu sao chuyện này lại đi tới bước này.

Tôi và Hạ Trường Ninh thực sự ký hợp đồng đó, giấy trắng mực đen vô cùng rõ ràng, tôi đồng ý làm bạn gái ba tháng của anh ta, trong thời gian đó anh ta không được bắt tôi làm những việc tôi không muốn làm. Sau ba tháng nếu không thể tiếp tục hẹn hò thì một trong hai bên không được bám lấy đối phương, ảnh hưởng tới cuộc sống của đối phương. Xem ra rất có lợi cho tôi. Điều kiện kèm theo là Hạ Trường Ninh sẽ điều tra chuyện của Đinh Việt.

Tôi xem đi xem lại, tới mức Hạ Trường Ninh phải bật cười: “Có cần tìm luật sư tới xem giúp em không?”.

Mặt tôi đỏ bừng, không phải không dám tin anh ta sao. Hơn nữa, trước tới giờ tôi chưa bao giờ ký kiểu hợp đồng thế này, hợp đồng với nhà trường đều do bố mẹ tôi ký thay.

“Hôm nay vất vả cả chiều rồi, em đồng ý đi ăn cơm tối với anh chứ?”. Hạ Trường Ninh lịch sự hỏi tôi.

Tôi liếc nhìn hợp đồng, đầu óc vẫn còn chút mơ hồ.

“Cứ theo hợp đồng mà làm, nếu em không muốn ăn cơm tối cùng anh thì anh sẽ đưa em về nhà luôn”.

“Về nhà đi, mệt rồi”. Tình thế xoay chuyển, tôi muốn về nhà suy nghĩ cho rõ ràng. Anh ta không nói hai lời mà lái xe đưa tôi về nhà luôn.

Về tới nhà, anh ta dừng xe rồi dịu dàng nói: “Lấy hợp đồng ra đây”.

Anh ta lại muốn làm gì thế?

Hạ Trường Ninh thờ dãi, lấy bản hợp đồng ướt đầm mồ hôi trong tay tôi xé làm hai mảnh.

“Nhìn dáng vẻ lo lắng của em kia. Anh giúp em điều tra về Đinh Việt, không miễn cưỡng em. Chuyện ba tháng kia, em đừng coi là thật”.

Anh ta lại có chủ ý gì thế này?

“Phúc Sinh, em là cô gái thuần khiết nhất mà anh từng gặp. Chắc là do anh lăn lộn ngoài xã hội lâu rồi, quen biết với phụ nữ xã hội nhiều rồi nên mới cảm thấy em tốt. Có điều, phụ nữ còn nhiều, sao phải để em và anh đều cảm thấy không thoải mái chứ? Chuyện này anh giúp em, coi như quen biết vậy”.

Trước những lời thành khẩn của anh ta tôi cảm thấy mình tiểu nhân quá. Anh ta giống như nghĩa sĩ trước giờ ra pháp trường hành hình, tôi là ngọn cỏ đầu tường phản nghịch khiến người ta ghét nhất, xấu hổ cúi đầu trước khí khái ngút trời của anh ta.

Sững lại một hồi tôi mới lên tiếng: “Tôi thực sự xin lỗi vì không thể làm bạn gái của anh, anh... sẽ tìm được một cô gái tốt hơn tôi. Việc đó nếu phiền quá thì thôi, cứ coi như tôi không quen biết Đinh Việt”.

“Khà khà, có gì đáng phải xin lỗi đâu, chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng”.

Anh ta thay đổi một cái là có thể nói tiếng người? Có phải do hôm nay tôi bị Ngũ Nguyệt vy đá kích nặng nề nên anh ta muốn chuộc tội thay cho cô ta?

Quả nhiên Hạ Trường Ninh nói: “Chuyện này do Vy Từ gây ra, lại còn bắt anh để ý giúp cô ấy bao nhiêu lâu, ngay cả anh cũng bị cô ấy bùng bít. Anh cũng muốn biết mọi chuyện như thế nào. Về đi, nghỉ sớm một chút”.

Nói chung là việc tốt, đây là lần hòa bình nhất mà chúng tôi ở cạnh nhau từ lúc tôi quen biết với Hạ Trường Ninh tới giờ. Giống như những cảnh trên phim ảnh, khi tôi mở cửa xe ra sẽ có một đàn bò câu trắng nghênh đón.

Mới đi được vài bước anh ta đã gọi giật lại: “Phúc Sinh, đợi đã”.

Tôi quay đầu lại, anh ta ngai ngừng rút một bông hoa hồng từ trong túi áo Complet ra. Bông hồng để trong túi áo lâu quá nên nụ hoa hơi bị bẹp. Anh ta giờ ra ngoài cửa xe với vẻ không quan tâm và nói: “Nghe chủ quán hoa nói thế này có nghĩa là một lòng một dạ, là phượng án khá tiết kiệm. Dù sao cũng mua rồi, em nhận đi”.

Nụ cười chân thành, đôi mắt trong veo của anh ta, cả đóa hồng đã héo nửa, tất cả đều khiến tôi vô cùng xúc động. So với những bông hồng môn rực rỡ kia thì đóa hồng này héo rất đúng lúc. Tôi nhận lấy đóa hồng rồi khẽ khàng: “Cảm ơn”. Khi nói câu này trong lòng tôi có thứ cảm xúc rất lạ lùng cứ nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực, cuối cùng cũng chỉ thốt lên được hai chữ “cảm ơn”.

Anh ta cười khà khà nói: “Vất vả một ngày, anh cũng đói rồi, phải đi ăn tối đã. Em về nghỉ ngơi đi. Anh thay Vy Từ xin lỗi em, lại làm phiền tới em nữa. Thế nhé! Có kết quả anh sẽ gọi điện cho em”.

Tôi vội vàng gọi anh ta lại: “Hạ Trường Ninh, tôi... tôi mời anh ăn tối, coi như là cảm ơn”. Anh ta nghĩ một lát rồi thoải mái mở cửa xe: “Được. Lên Xe”.

Tôi ngồi vào chỗ, can tâm tình nguyện mời anh ta đi ăn cơm.

Tôi nghĩ mình là người đã lành vết thương, đã quên nỗi đau. Tôi đã quên lời Hạ Trường Ninh nói ngày hôm qua: “Mai anh sẽ tặng hoa cho em, sau đó mời em đi ăn tối, em cứ coi như không thấy nhé! Đường tới chân trời, đường ai nấy đi”.

Lúc ăn cơm Hạ Trường Ninh có hỏi tôi đã học bắn từ khi nào, thế là chủ đề chuyển từ cách bắn súng cho tới lần anh ta phải xấu mặt ở trường bắn.

“Nói thật, lúc đó anh ngạc nhiên lắm. Phúc Sinh này, em lợi hại quá đấy, cho anh vào trông lúc nào không hay”. Hạ Trường Ninh lắc đầu thờ dãi.

Ai mà chả thích được khen chứ. Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng đắc ý, nhớ lại lần đó đã trôi xa lắm rồi.

“Hê hê, là anh tự đề ra chuyện thi bắn, chỉ là may mắn tôi bắn trúng mà thôi. Tôi đâu có đưa anh vào trông chứ”

“Ừ, ừ, là do bản thân anh.. haizz”. Hạ Trường Ninh than ngắn thở dài.

Bữa cơm kết thúc vui vẻ trong sự sung sướng của tôi và sự khiêm tốn của Hạ Trường Ninh.

Bước ra ngoài nhà hàng tôi vẫn cười hi hi. Hạ Trường Ninh hoạt bát hơn Đinh Việt, nói cũng nhiều hơn, hay nói những câu chuyện cười chọc tôi. Bây giờ tôi cảm thấy ánh mắt mình nhìn anh ta cũng khác trước, chỉ ít tôi cảm thấy anh ta không phải là kiểu người thô lỗ đầu óc ngu si từ chỉ phát triển như trước đây tôi vẫn nghĩ.

Hạ Trường Ninh cũng cười: “Hôm nào đó chúng ta tới trường bắn tí thí đi. À đúng rồi, A Thụ và A Mẫn không phải vẫn muốn đấu lại sao?”.

Tôi nhớ ra rồi, đúng là có việc này. “Hi hi, lần này hai chúng ta sẽ thắng bọn họ, họ thua sẽ phải mời cơm”. Hạ Trường Ninh mặt mày hớn hờ.

Tôi cũng cười tươi như hoa. Tôi vốn thích bắn, nghe anh ta nói thế tôi gật đầu liên tục. Đến lúc sắp lên xe đột nhiên có người đi tới, dáng vẻ vô cùng vội vã: “Anh Hạ, cuối cùng cũng tìm được anh rồi”.

Tôi nghĩ Hạ Trường Ninh có việc gì đó nên lặng lẽ đứng bên cạnh xe chờ đợi.

Người đó quệt mồ hôi và nói: “Anh Hạ, xin lỗi anh, tôi là người của cửa hàng hoa. Tiền hoa hồng môn ban nãy tính sai rồi, thiếu mất hơn năm trăm tệ”.

Ha hà, trời xanh đây sấm! Phàm thiên giáng đại nhậm giá tất tiên khổ kỳ tâm chí (20). Ninh Phúc Sinh tôi không dám làm con gián có ý chí sắt thép, thực sự xin lỗi kể suốt ngày giày vò tôi.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh vô cùng khó coi, anh ta giống như chú rồng phun lửa đang trừng mắt nhìn người của quán hoa tới đòi tiền.

Tôi rút bông hoa hồng khiến tôi cảm động ra, đập vào mặt anh ta như đập vào mộng ngưa: “Lưỡi trời lỏng lẻo, thừa nhưng khó lọt. Hạ Trường Ninh, anh được lắm!”.

Tôi tức điên quay bước ra về, đột nhiên eo bị giật một cái, anh ta túm cả eo lẫn tay tôi kéo lại. Hai chân tôi đạp loạn xạ, vừa đạp vừa gào lên chửi “Buông tôi ra, lưu manh! Cứu tôi với”.

Anh ta mở cửa xe rồi ném tôi vào rồi đề cả người lên người tôi. Chân tay tôi bị anh ta ghì chặt nên không làm ăn gì được. Đầu anh ta cúi sát xuống ngực tôi, tôi không chừa quạu nổi, buộc phải nhìn đôi đồng tử màu đen của anh ta, gương mặt hầm hầm đầy vẻ tức giận, thẹn quá hóa giận!

Giây tiếp theo đôi môi anh ta ấn chặt lên môi tôi, những tiếng thét của tôi cũng bị đẩy ngược vào trong. Chỉ một khoảnh khắc anh ta liền buông tôi ra, rồi ác man nói: “Em còn kêu nữa, anh sẽ tiếp tục”.

Tôi ngậm chặt miệng không dám kêu thêm tiếng nào nữa, nhưng cũng không ngăn nổi sự tức giận đang dồn lên trong lòng. Tôi và anh ta giống như hai con trâu đang đấu nhau, đều đang thở hổn hển sau trận đấu mệt mỏi.

Hạ Trường Ninh quát tôi: “Sao em không dùng đầu suy nghĩ đi, sao người của quán hoa có thể tìm thấy chúng ta một cách chính xác như thế hả? Rõ ràng do Vy Từ cố tình báo người ta tới tìm. Ninh Phúc Sinh, em không hề tin tưởng anh một chút nào sao!”. Anh ta nói một thối một hòi khiến tôi dần bình tâm trở lại. Những lời anh ta nói không hẳn không có lý, nhưng dù có phải do Vy Từ sắp đặt hay không thì chẳng phải cũng là do một tay anh ra bày ra hay sao?

“Anh nghĩ rằng anh cắt đứt nỗi nhớ của tôi với Đình Việt là tôi sẽ yêu anh sao! Đừng có mơ!”.

Gương mặt Hạ Trường Ninh có chút xấu hổ thoáng qua nhưng anh ta vẫn cứng miệng nói: “Anh đã nói với em từ trước rồi, đừng tới chân trời, đừng ai nấy đi. Anh thích theo đuổi em thế này đây thì sao nào?”.

Được được, thủ đoạn đề tiện thế này mà anh ta cũng nói và đẩy lý lẽ thế. Tôi mà tin anh ta lần nữa thì tôi là lợn!

A Ninh, tiền anh đưa cho em không đủ”. Ngũ Nguyệt Vy gõ gõ cửa xe, bộ dạng uể oải, giọng điệu cười cợt trên nỗi đau của người khác, chứng minh rõ ràng hai người họ thông đồng với nhau.

Hạ Trường Ninh vùng dậy lao ra ngoài nhanh như một con báo, tôi cũng nhảy ra ngoài như một chú thỏ.

Bây giờ không đi thì còn đợi lúc nào nữa chứ! Đáng tiếc, Hạ Trường Ninh đã kéo tôi lại. “Buông ra”.

Tôi phát cáu.

“Đứng yên”.

Chết tiệt! Tôi đâu phải là lính của anh ta chứ! Tôi cúi đầu tách ngón tay anh ta. Con bà nó! Ngón tay anh ta làm bằng cái gì không biết! Tôi nghĩ phải dùng dao gọt mới xong.

“Vy Từ, tình nghĩa bao năm của chúng ta như thế sao em lại giở trò này”.

Hạ Trường Ninh nghiêng răng kèn kẹt. Sự tức giận của anh ta dồn hết xuống cổ tay tôi! Chết tiệt! Ngũ Nguyệt Vy nhún vai: “Trách em làm hỏng việc tốt của anh à? Em đồng ý diễn vai bị giật dây này chẳng phải vì tình nghĩa bao năm của chúng ta sao, em đâu có đồng ý khi xong chuyện sẽ không cho Ninh Phúc Sinh biết. Cảnh sát mà, có nghĩa vụ bảo vệ công dân không bị lừa gạt. Hơn nữa, em chưa mua hoa bao giờ nên có biết mấy nghìn bông hồng môn bao nhiêu tiền đâu? Anh đưa tiền cho em rõ ràng không đủ mà”.

Ha ha! Còn gì để nói nữa không? Tôi hất tay Hạ Trường Ninh ra và nắc: “Thẹn quá hóa giận phải không? Tính toán thông minh quá phải không? Anh còn không biết xấu hổ mà kéo tay tôi sao? Anh kéo tay tôi làm gì? Nói anh là lưu manh còn nhẹ đấy!”.

“Đúng, tôi là lưu manh, tôi là lưu manh thì sao chứ? Đừng giảng đạo lý với lưu manh”.

Tôi tức quá, ngay cả tiếng kêu cứu cũng không thốt lên được, đành ngoảnh đầu nhìn sang hướng khác.

Tôi hất không ra thì anh cũng sẽ phải buông thôi. Thi nhau xem, người mất mặt hôm nay không phải là tôi!

“A Ninh, một con nha đầu thế này sao anh cứ cố theo đuổi làm gì? Em quen anh bao năm rồi, buổi huấn luyện đặc biệt năm đó nếu em không giúp anh đỡ đạn thì anh đã chết lâu rồi. Những chuyện này anh quên sạch sẽ rồi hả? Mười ba tuổi anh vào bộ đội, bố em đối xử không tốt với anh sao? Anh hai, anh ba em đối xử không tốt với anh sao?”.

Hạ Trường Ninh nhìn cô ta, sự tức giận trên người bỗng chốc tiêu tan, anh ta bắt lực nói: “Vy Từ, em đừng như thế. Một bông hoa xinh đẹp như em sao cứ phải cắm vào bãi phân trâu như anh làm gì. Nhìn lại điều kiện của em đi, tốt thế còn gì. Anh hai, anh ba em làm kinh tế, sợ em không có tiền tiêu đã cho em hai mươi phần trăm cổ phần công ty. Em chỉ cần đăng tin tìm bạn đời trên báo chí thì đảm bảo người tham gia hợp lại có thể tổ chức PK. Super boy(21) đó! Anh vẫn hóa tiểu học, có muốn tham gia ngay đến bậc cử cũng không qua được!”

Đôi mắt xinh đẹp của Ngũ Nguyệt Vy đã phảng phất hình bóng những giọt lệ, dưới ánh đèn càng trở nên trong suốt, nhưng trong khoảnh khắc bị Hạ Trường Ninh chọc cho bật cười, mới cười được vài tiếng giọng cô ta lại dấy về trách móc: “A Ninh, từ năm mười bốn tuổi em chỉ muốn lấy anh. Năm nay em hai mươi sáu, em đã đợi anh mười hai năm rồi”.

Đuối kịp các bộ phim tuyệt tình, bi tình của Quỳnh Dao rồi, cứ làm như tôi là người thứ ba vậy! Bãi đỗ xe yên tĩnh, người của quán hoa cũng đứng xem kịch như tôi. Người ta vì năm trăm tệ nên không thể đi, còn tôi bị Hạ Trường Ninh kéo lại nên không đi được. Người tôi xiêu vẹo, Hạ Trường Ninh kéo tôi tới trước mặt anh ta giống như muốn cho Ngũ Nguyệt Vy nhìn thấy: “Người vợ mà Hạ Trường Ninh muốn tìm như thế này này. Vy Từ, em hiểu thì hiểu không hiểu thì thôi. Cứ thế đi! Em chơi anh một võ thì anh nhận, anh mất mặt thì anh chịu”.

“Tôi không đồng ý lấy anh!”. Không thể hồ đồ trên lập trường của vấn đề này được.

“Ngậm miệng vào! Anh không cầu hôn em”. Hạ Trường Ninh trừng mắt lườm tôi. Cuộc đấu khẩu thể này đã làm tổn thương lòng tự tôn của những người đứng xem. Ngũ Nguyệt Vy cười, nụ cười của người bị tổn thương vẫn phải cố gắng bảo vệ sự tự tôn của mình. Cô ta hếch cằm lên một lát rồi dòn ánh mắt về phía tôi: “Đình Việt chết rồi, chết ở Lương Hà. Ninh Phúc Sinh, tôi lấy thân phận cảnh sát chính thức thông báo với cô việc này. Người của tập đoàn buôn lậu tìm tới Đình Việt, chắc anh ấy gặp bọn nó ở Lệ Giang. Vì không muốn làm hại tới cô nên anh ấy mới chia tay với cô. Khi A Ninh tới thì đã chậm một bước. Vì sự công hiến của anh ấy với vụ án nên phía cảnh sát tôn trọng ý kiến cá nhân của Đình Việt, không công khai việc này. Di ngôn trước lúc Đình Việt lâm chung là hy vọng cô không biết tin về cái chết của anh ấy. A Ninh theo đuổi cô, còn tôi làm theo ý của Đình Việt cắt đứt tình cảm của cô với anh ấy. Sự việc là như thế. Ninh Phúc Sinh, Đình Việt đối với cô tình sâu nghĩa nặng như thế cô không cảm thấy ở bên A Ninh nhanh chóng thể này là phản bội anh ấy sao?”.

Cô ta đang nói gì thế? Tôi chỉ nghe được đoạn trước.

Đình Việt đột ngột chia tay hóa ra là vì chuyện này sao? Anh ấy đã không còn sống nữa sao?

Tôi hoang mang nhìn Hạ Trường Ninh. Sắc mặt anh ta đã thay đổi, đưa tay kéo tôi vào lòng, hai tay nâng mặt tôi lên và nói: “Phúc Sinh, em đừng như thế”.

Tôi làm sao? Trong đôi mắt đen của anh ta tôi nhìn thấy một điều, đó là sự thật. “Phúc Sinh, anh sẽ nói cho em biết, em đừng kích động, anh sẽ nói hết cho em”.

Tôi không hề kích động chút nào. Tôi cứ nhìn Hạ Trường Ninh như thế, cảm thấy cuộc đời đang đùa với tôi, bắt tôi trong một quãng thời gian ngắn phải hiểu hết lừa dối, tàn khốc, phản bội và đớn đau.

Đình Việt dịu dàng, Đình Việt đẹp trai, tuấn tú.

Những khúc mắc trong lòng bao lâu nay đã bện xoắn lại thành nút thắt bây giờ không phải được gỡ ra mà là bị kéo cái xoẹt một nhát. Mớ dây được tháo ra rồi nhưng lại đứt thành từng đoạn từng đoạn nhỏ.

Ninh Phúc Sinh tôi may mắn thế nào mà lại nhận được tình cảm của Đình Việt chứ. Nhưng, nhận được rồi thì sao đây?

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết. Anh ấy còn trẻ, còn đẹp trai, còn dịu dàng như thế.

“Vy Từ, lúc nhỏ em đã giết con chó ghê của anh cũng thế này. Dù sao Đình Việt cũng đã từng yêu em, sao em lại làm thế này chứ”.

Ngũ Nguyệt Vy cũng căm giận nói: “Anh chăm sóc bảo vệ con chó ghê của anh như thế mà không thèm đối xử dịu dàng với em một chút. Em giết nó đây thì sao nào?”.

Hạ Trường Ninh và Ngũ Nguyệt Vy trừng mắt nhìn nhau. Trời tối quá, tôi không nhìn rõ ánh mắt của họ như thế nào, tôi chỉ biết cúi đầu cầu tay Hạ Trường Ninh, anh ta đột nhiên rùng mình rồi nắm tay tôi chặt hơn.

Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc đang dồn lên mà quay sang cười nói với Hạ Trường Ninh: “Đình Việt đánh giá cao bản thân anh ấy quá, tôi chưa yêu anh ấy đến mức chết đi sống lại đâu. Anh Hạ, anh buông tay ra đi, hy vọng anh và cảnh sát Ngũ cả đời này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Tôi nhắm mắt, đôi mắt khô coong. Nếu như không có chuyện này xảy ra thì tôi nghĩ tình cảm của tôi dành cho Đình Việt cũng chưa tới mức chết đi sống lại, nhưng Đình Việt ra đi lại khiến tình cảm sâu nặng của anh ấy chạm vào trái tim tôi.

Hạ Trường Ninh vẫn không buông tay tôi ra mà ngược lại nói vô cùng gấp gáp: “Phúc Sinh, em đừng đau buồn. Đình Việt yêu em, chẳng qua anh ta chỉ... em phải sống tốt hơn nữa! Anh ta không phải người đàn ông lý tưởng của em đâu! Quên anh ta đi!”.

Tôi bị kích động liền nói lớn: “Anh nói không là không à? Anh dựa vào cái gì mà lấy danh nghĩa Đình Việt lừa tôi? Hai người làm việc có bao giờ suy nghĩ tới cảm giác của người khác không? Hai người đều nghĩ trên lập trường của bản thân mình mà thôi! Anh, Hạ Trường Ninh, anh là kẻ đều cáng nhất mà tôi từng gặp! Còn có nữa, Ngũ Nguyệt Vy, cô và Hạ Trường Ninh đẹp đôi lắm, mong cô mau chóng ép anh ta lấy cô đi có được không?”.

Tôi nói một hơi xong liền co cứng đạp anh ta. Hạ Trường Ninh buông tay theo phản xạ khiến tôi đạp hẫng chân và ngã sóng xoài ra đất.

Anh ta đưa tay kéo tôi lên nhưng chân tay tôi khua khoáng liên hồi, giống như đang giẫy đạp dưới nước, không muốn anh ta chạm vào tôi. Kết quả chẳng thể ngăn được anh ta, Hạ Trường Ninh bế xốc tôi lên rồi thở dài: “Anh đưa em về nhà”.

“Không”. Tôi sững người lại, cánh tay anh ta ôm chặt lấy tôi rồi nghiêm túc nói: “Phúc Sinh, Đình Việt nói em hãy quên anh ta đi. Em khóc to lên đi, em khóc đi thì anh mới yên lòng”.

Tôi... tôi chỉ muốn về nhà, muốn tránh xa anh ta, muốn được ở một mình mà thôi. Tôi đã cắt Đình Việt vào một góc sâu trong đáy lòng, tôi muốn tới một nơi yên tĩnh để thì thầm mọi chuyện với anh ấy.

“Em nín nhịn sẽ thành bệnh đấy, cứ khóc to lên đi”.

“Bây giờ tôi không muốn khóc, anh mau bỏ tay ra”. Tôi nhấn mạnh từng chữ. Hạ Trường Ninh lo lắng nhìn tôi, bàn tay vẫn không buông lỏng.

Chết tiệt! Bây giờ tôi không khóc được! Không những không khóc được mà còn bị anh ta chọc cho tức quá mà bật cười nữa! Lúc này Ngũ Nguyệt Vy cầm đóa hồng ban nãy bước tới, cô ta vừa đi vừa bứt từng cánh hoa và nói: “A Ninh, anh phải một lòng một dạ đấy”.

Con tức giận của tôi dồn lên cuống họng rồi bật ra một câu: “Liên quan đếch gì đến cô”.

Ngũ Nguyệt Vy nhìn Hạ Trường Ninh “hử” một tiếng rồi nói: “Bảo vệ con chó ghê của anh cho tốt, đừng để rơi vào tay em, giết đấy”.

Hạ Trường Ninh bị cô ta chọc cho tức quá liền giơ tay lên.

Ngũ Nguyệt Vy héch càm nói: “Anh đánh đi, anh đánh xong rồi đi tìm lão gia nhà em mà cầu xin tha mạng”.

Hạ Trường Ninh tức đến nỗi trống ngực đập liên hồi. Anh ta kéo tôi lên xe, lúc này người của cửa hàng hoa mới lí nhí mở miệng: “Anh Hạ, chuyện... năm trăm hai mươi tám tệ, còn tính thiếu một trăm mười bốn bông”.

“Tự làm tự chịu, xấu mặt, cho chết”. Tôi không đẩy được anh ta ra nên chỉ còn cách chế nhạo anh ta.

Hạ Trường Ninh không nói gì cả, anh ta rút ví rồi trả tiền cho người của cửa hàng hoa, sau đó kéo tôi lên xe.

Xe chạy khá xa rồi tôi mới ngoái đầu lại nhìn, Ngũ Nguyệt Vy đang ngồi xồm trên mặt đất. Tôi thở dài, cô ta bây giờ có khác gì con chó ghê đâu. Cô ta cũng là người có vấn đề, người bình thường ai lại để ý tới Hạ Trường Ninh cơ chứ?

“Anh còn muốn gì nữa?”. Tôi không còn hơi sức đâu mà tranh đấu với anh ta, mà có đấu cũng không lại.

Hạ Trường Ninh dừng xe lại bên đường rồi dịu dàng nói với tôi: “Phúc Sinh, em khóc đi, khóc được sẽ tốt hơn”.

Tôi chớp chớp mắt nhưng không có nước mắt. Đôi mắt anh ta cứ nhìn chăm chăm vào tôi, muốn tôi khóc.

Tôi muốn về nhà, nhất định phải khóc òa lên mới được sao? Tôi lại chớp chớp mắt, muốn ép cho hai giọt lệ chảy xuống để cho anh ta coi nhưng vẫn không có nước mắt. Tôi chỉ muốn cầu xin anh ta, tôi không khóc được, tôi chỉ muốn yên tĩnh một lát, có được hay không? Giả như hai mắt trợn lên rồi ngất đi thì hay quá. Nghĩ vậy tôi liền nhắm mắt lại rồi dựa vào thành ghế.

Hạ Trường Ninh lo lắng lắc đầu tôi: “Phúc Sinh, anh đưa em tới bệnh viện nhé!”.

Tôi mớ trừng mắt, thực sự khóc được rồi. Tôi vừa khóc vừa đánh anh ta: “Hạ Trường Ninh, anh ép người quá đáng! Anh quá đáng quá rồi! Anh muốn đưa tôi tới bệnh viện tâm thần chắc!”.

Anh ta lại vui mừng tới mức không để ý tới việc tôi đánh anh ta nữa, Hạ Trường Ninh ôm tôi vào lòng và nói: “Được rồi được rồi, không sao rồi, khóc được là không sao rồi”. “Tôi muốn về nhà! về nhà!”. “Ừ, anh đưa em về nhà”.

“Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh, cút đi”. “Đưa em về nhà rồi anh đi”.

“Tôi cần Đình Việt, Đình Việt...”.

Hình như lúc này tôi mới biết đau, mới cảm nhận được sự đau đớn. Người đàn ông dịu dàng với tôi, tình đầu của tôi đã mãi mãi biến mất rồi. Anh ấy mang theo bí mật, mang theo nỗi đau và đẩy tôi ra xa tít tắp, thậm chí anh ấy còn không muốn cho tôi biết bất cứ điều gì. Nỗi đau khổ nhất đó là ngay cả nghĩ bạn cũng không thể nghĩ, chỉ cần nghĩ là trái tim sẽ tan vỡ.

Tôi khóc nức lên, cả người run lên vụt khỏi sự kiềm chế của tôi.

Hạ Trường Ninh nhẫn nại nhìn tôi khóc xong, yên lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Sớm muộn gì em cũng sẽ biết. Phúc Sinh, mạnh mẽ lên”.

Tôi không nói thêm gì nữa, Hạ Trường Ninh đưa tôi về nhà, anh ta cũng xuống xe theo tôi: “Anh đưa em về”.

“Tôi về đến nhà rồi”.

“Anh đưa em tới cổng”.

“Không cần”.

“Anh chỉ đưa em về lần này, sau này sẽ thực sự không gây phiền hà cho em nữa”.

Đây là câu cửa miệng của anh ta sao?

Tôi không muốn tin.

Hạ Trường Ninh khẽ thở dài rồi dừng chân, nói: “Được rồi, anh nhìn em đi vào”.

Tôi về nhà, bố mẹ tôi lo lắng đứng cả dậy. Mẹ tôi đỏ hoe mắt, kéo tay tôi ngồi xuống ghế Sofa, rồi nói giọng trầm buồn: “Đừng buồn quá, Phúc Sinh. Đã mấy tháng trôi qua rồi, mọi chuyện rồi sẽ qua”. Bố mẹ tôi biết cả rồi? Là Hạ Trường Ninh đã nói?

Tôi cúi đầu, thực sự vẫn rất buồn. Họ là người ngoài cuộc đâu có thể hiểu được cảm giác của tôi.

“Mẹ nghĩ chuyện này sớm muộn con cũng phải biết nên đã nhờ cậy Hạ Trường Ninh. Các con đều là thanh niên nên nói chuyện sẽ dễ dàng hơn”.

Cái gì? Cả vở kịch của Hạ Trường Ninh là do chủ ý của bố mẹ tôi sao?

Mẹ tôi vẫn đang than phiền: “Hạ Trường Ninh nói sợ con biết sẽ không tốt, nhưng mẹ nghĩ cậu ấy thật lòng với con đấy”. Tôi không biết nói gì nữa.

Chú thích

(20) Trích trong sách Mạch Tử, thiên Các Tử thứ mười lăm, có nghĩa là: Phạm những người nhận nhiệm vụ của trời ban thì bản thân phải chịu vất vả, tổn tâm chí trước tiên (ND)

(21) Super Boy: Một cuộc thi giọng hát hay dành cho nam giới của đài truyền hình Hồ Nam, tổ chức hai năm một lần (ND)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thay đổi sách lược: Đường xa mới biết tình người

Đã bao lâu rồi tôi không nhớ tới Đình Việt? Hình bóng của anh ấy ngày càng nhạt dần, nhạt dần, tôi đau xót nghĩ, nếu như Đình Việt biết tôi cố gắng quên anh ấy không biết anh ấy sẽ buồn thế nào.

0o0

Đứng trước làn gió trong lành của buổi sáng sớm, tôi nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống. Ánh nắng và làn gió ở đây từ từ len lỏi vào mọi ngóc ngách trong người tôi.

Tôi chậm chậm dang hai cánh tay ra. Không biết đã có ai làm thế này bao giờ chưa, vươn mình trong ánh nắng sớm, trong lòng cảm nhận được sự thoải mái và thanh thản hòa nhập với trời đất. Tôi mở rộng hai lòng bàn tay để lộ những đường vân tay, người để lại dấu ấn sâu sắc trên lòng bàn tay tôi đã thiên đường rồi.

Nheo mắt đón chờ ánh nắng rực rỡ, tôi nghĩ, Đình Việt, anh sẽ ở trên đó nhìn em hạnh phúc, phải không?

Không phải ai cũng trải qua những chuyện thế này, nhưng những chuyện đã xảy ra không phải là lý do khiến tôi chìm đắm trong đau khổ. Ai không bán sức làm việc, cố gắng sinh tồn dưới ánh mặt trời? Ninh Phúc Sinh tôi cũng chỉ là một người bình thường trong chúng sinh mà thôi, tôi không thể thoát tục được.

Tôi muốn tới đây vì nơi đây có thể nhìn thấy mặt trời sớm nhất. Ánh mặt trời lúc sáng sớm nhất định sẽ xua tan mọi bóng đen và những điều không vui

trong lòng.

“Chị! Vào ăn sáng thôi”. Tiếng Bảo Lâm từ xa vọng tới.

Tôi mỉm cười rồi lớn tiếng đáp lại: “Đến đây”.

Cùng với tiếng trả lời, bóng dáng Phúc Sinh dịu dàng, hiền lành ngày xưa cũng dần dần trở nên nhạt đi, cách tôi càng ngày càng xa.

Thím tôi là người dân tộc Hách Triết, cần cù, chân chất, gương mặt thím bị gió bắc tạt vào ửng đỏ cả lên. Có điều bây giờ chú thím không đi săn thú, bắt cá nữa, chú tôi kinh doanh trồng rau xanh trong nhà lưới. Chú không biết đánh cá nhưng trồng rau trong nhà lưới thì tay nghề số một.

Nhưng con trai chú tôi – Bảo Lâm lại giống những người dân tộc Hách Triết khác, bắn cung rất giỏi, vào rừng săn bắn, chèo thuyền đánh cá, không gì không biết, chỉ có điều không thích đọc sách.

Lần đầu tiên tới đây tôi có cảm giác rất lạ lẫm, nhưng chơi cùng nó cực kỳ vui. Nói ra cũng thấy lạ, chú thím tôi không phàn nàn lời nào, mặc cho Bảo Lâm dẫn tôi đi chơi. Có lúc tôi và Bảo Lâm đạp xe đạp vào rừng Bạch Hoa, kiếm được mấy củ khoai lang rồi tôi mảnh đất trống trong rừng vun lá đốt nướng khoai, vừa thơm vừa ngọt thậm chí ăn được cả vỏ.

Bảo Lâm thường cười trêu tôi: “Chị, miền Nam không có địa qua à?”.

Tôi ngáp một cái rồi đáp: “Chỗ chị gọi là khoai lang! Khoai lang! Hiểu chưa? Cái gì mà địa qua chứ, từng múi từng múi một mới gọi là địa qua, nở hoa như cái mông em lúc bị thím đánh đố”. Tôi vừa nói vừa vẽ. Bảo Lâm rất láu cá và nghịch ngợm, hôm trước vừa bị mẹ nó một tay tụt quần một tay cầm chổi đánh cho cu cậu khóc lóc thảm thiết xong.

Nói xong tôi phá lên cười, vẫn chưa thở bình thường được thì lại ngáp một cái nữa khiến cả người giật lên, điệu bộ thảm hại nhưng cảm giác rất dễ chịu.

Lâu lắm rồi tôi không cười thoải mái thế này, cười lớn tới mức tiếng cười còn lẫn trong gió vang đi xa. Cuộc sống nên như thế này, cười thoải mái, mở lòng, không còn bóng đen.

Bảo Lâm bĩu môi, biết thừa là tôi đang chê nó nhà quê, thấy tôi vẫn chưa thở đều nên hậm hực đưa nước cho tôi và vỗ vai tôi.

“Bảo Lâm, em “hiếu thuận” với chị thế này có âm mưu gì thế?”.

“Chị, chị nói xem cái cây mọc giống cây hành gọi là cây gì?”. Bảo Lâm ân cần hỏi. Tôi không nín được lại phì cười, cười lẫn lộn trên mặt đất, lớp cỏ dày và lá rụng dưới thân đều dính đầy vào người. Có lúc Bảo Lâm ranh như khi con, có lúc lại ngốc nghếch như chuột. Những ngày tôi ở đây chỉ cần cuối tuần hoặc Bảo Lâm nghỉ học là cu cậu lại dẫn tôi đi khắp nơi, bên cạnh Bảo Lâm, nụ cười không lúc nào tắt trên môi tôi.

Lần đầu tiên tới nhà chú, tôi cũng học ăn bánh rán, tôi không ăn hành, bị Bảo Lâm cười cho Tôi liền cho Bảo Lâm xem ảnh tôi đi chơi biển, tôi chỉ cho nó xem cây dừa và nói, cây hành ở miền Nam không dùng để ăn, mà trồng ra để ngắm. Bảo Lâm luôn tin là thật, nó nói với thím tôi là sau này sẽ trồng cây hành to thế này trong rừng Bạch Hoa, chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền hơn trồng rau trong nhà lưới. Thím tôi dí tay lên trán cu cậu rồi mắng mấy câu, dặn phải chăm chỉ học hành, nếu không phải trồng rau cả đời “Chị, đọc sách có gì mà tốt chứ? Ngày nào cũng thấy chị đọc sách”.

Bảo Lâm học xong cấp một, bắt đầu học cấp hai thì như một chú ngựa hoang bị đứt cương, mặc cho chú tôi quát mắng thế nào, trước mặt thì cúi đầu tỏ vẻ nghe lời hối lỗi, ra ngoài là tinh thần lại phơi phới ngay. Tôi được chú thím tôi dặn dò phải trông chừng Bảo Lâm và giúp em nó học hành.

Tôi cười mệt quá nên ngả lưng xuống thăm cô và ngược nhìn bầu trời màu xanh ngọc, ai nói nhất định phải đi học chứ? Hạ Trường Ninh không phải cũng chỉ tốt nghiệp tiểu học sao, người ta biết dùng cô vẫn khiến một người tốt nghiệp đại học chuyên ngành Trung văn như tôi cũng phải sững người.

“Bảo Lâm, lớn lên em muốn làm gì?”.

“Em muốn mở một cửa hàng thật lớn, một viên trứng cá bán năm đô la Mỹ”.

Tôi bật cười: “Đếm trứng cá để ăn chắc? Em học kém toán liệu có đếm được không?”. “Chị, trứng cá hời đất lắm đấy! Em chỉ muốn kiếm tiền để sau này đi xe đẹp. Nhà mình không trồng rau nữa, ăn rau người khác trồng”.

“Kiếm tiền là việc tốt, nhưng Bảo Lâm này, có văn hóa sẽ kiếm tiền nhiều hơn người không có văn hóa đó”.

“Em biết đếm tiền là được rồi. Em thấy chị học thuộc cái mà mà “hề”, “chữ”, em nghe không hiểu, làm ăn buôn bán không dựa vào những cái đó”.
[Những trợ từ trong Hán văn cổ (BTV)]

Tôi trừng mắt nhìn nó: “Chỉ ít em cũng phải biết tiếng Nga, tiếng Anh chứ? Trứng cá bán cho nước ngoài mới kiếm được”.

“Vâng! Em sẽ biết hai thứ đó, rồi biết đếm tiền nữa”. Đôi mắt Bảo Lâm sáng lên.

Trong lòng vẫn vang lên lời dặn dò của thím, tôi nghĩ một lát rồi nói với Bảo Lâm: “Bảo Lâm này, chị quen một người làm kinh doanh, anh ấy chỉ có bằng tiểu học nhưng làm ăn khá khá lắm”.

Bảo Lâm ngay lập tức cảm thấy thu hút, một người không học hành giống như mình làm sao có thể làm ăn kiếm tiền được chứ?

Tôi chậm rãi kể: “Ban đầu anh ấy cũng làm ăn được lắm, có điều, cứ ra ngoài là người khác lại gọi anh ấy là... A Đầu”.

“A Đầu? Có nghĩa là gì ạ?”.

Tôi nhin cười và thông thả đáp: “Bởi vì anh ấy nhiều tiền quá nhưng không biết dùng mấy đếm tiền, mà dùng đầu để đong, hiểu chưa?”.

Bảo Lâm nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi, không tin. “Anh ấy không biết dùng mấy đếm tiền, thì nhờ người khác đếm hộ! Anh ấy ngốc quá, chị này, đừng có lừa em”.

Tôi lại bò lăn ra đất mà cười, Bảo Lâm hay thật, Hạ Trường Ninh đúng là tên ngốc thật! ở một nơi thế này có thể châm biếm anh ta mà không cần phải giữ kẽ, dù sao anh ta cũng đâu có nghe thấy.

“Con người anh ấy giống như lão gia Ba Y, vừa ngốc vừa yêu tiền, không tin ai cả”. Bảo Lâm lại tiếp tục thờ dài: “Anh ta ngốc quá, đến em còn biết dùng mấy đếm tiền”. Tôi bĩu môi: “Ngay cả cây dừa miền Nam em còn không biết, chả nhẽ em biết dùng mấy đếm tiền?”. [Ba Y: Trong tiếng của dân tộc Duy Ngô Nhĩ và Kazakhstan có nghĩa là tài chủ, chỉ những người tiêu tiền a (ND)]

“Cây dừa là cây gì?”.

“Chính là... cây hành lớn mà em muốn trồng ở đây để bán đó”. Trời đất ơi, Bảo Lâm đúng là “quả vui vẻ” của tôi. Ha ha.

Cười xong tôi mới phát hiện ra mình thực sự khâm phục Hạ Trường Ninh. Một người mới tốt nghiệp tiểu học nhưng có thể thuộc văn cô như cháo cháo, lại còn mở công ty riêng để làm ăn.

Những khúc mắc trong lòng đã tiêu tan đi nhiều, ở một nơi gần phía đông nhất này, trong rừng Bách Hoa rộng rãi cùng với Bảo Lâm ngây thơ bên cạnh, trái tim tôi dần trở lên khoáng đạt hơn nhiều.

“Chị, chị cười còn đẹp hơn Trình Trân Trân”. Bảo Lâm đột nhiên bật ra câu này. Tôi bắt đầu trêu thẳng bẻ: “Cô ấy là bạn gái em thích à?”.

Gương mặt cậu ấy đỏ bừng, hai má cũng ửng hồng lên, nhìn như quả cà chua chín, đôi mắt đen láy ngây thơ như chú gấu Pooh.

“Nói đi, nếu không chị về bảo thím”.

Bảo Lâm bắt đầu kể, giọng trầm hẳn: “Nhà bạn ấy rất giàu. Bố bạn ấy buôn bán ở biên giới”.

Tôi buồn cười quá đi mất, Bảo Lâm mới mười lăm tuổi vậy mà đã muốn kiếm tiền vì một cô bé.

Tôi nghiêm mặt nói: “Kém cỏi quá, con gái đâu chỉ thích tiền của con trai”.

“Vậy thích gì ạ?”.

Cảm giác đau nhói lại dội lên ngực, nụ cười của Đinh Việt lại hiện lên trong đầu tôi, tôi đáp: “Phải đối tốt với cô ấy, phải rất tốt, rất tốt”.

“Thế nào mới là tốt?”.

“Chính là... nếu như cô ấy ngã xuống hố băng thì cho dù em không biết bơi, thậm chí không kịp suy nghĩ liền nhảy xuống cứu cô ấy ngay”.

“Chị, có người cứu chị như thế rồi à?”.

Có. nước mắt tôi lại lặng lẽ rơi, từ khóe mắt cho tới gò má, rồi chảy vào kẽ tai.

Trong phim “Đông tà Tây độc” có một câu thoại rất kinh điển, đại ý là: Muốn quên đi thực chất không thể nào quên được.

“Chị, sao chị lại khóc?”.

Tôi ngồi dậy rồi hung dữ nói với Bảo Lâm “Nếu em không chịu khó học hành thì chị sẽ đánh nát mông em như củ địa qua đây”.

Bảo Lâm sững lại một lát rồi nhảy dựng lên, sau đó chạy về phía rừng cây: “Em đi nói với bố, Phúc Sinh khóc vì đàn ông”.

Tôi tức điên lên, thấy cung của cậu nhóc còn ở đây, tôi liền cầm cung nhắm thẳng mông Bảo Lâm bắn một viên đá.

“Ninh Bảo Lâm, tối nay nếu em không học thuộc bài Túy Ông đình ký thì chị sẽ bảo với thím là em yêu sớm”. [Túy Ông đình ký: Một bài văn nổi tiếng của Âu Dương Tu (BTV)]

Bảo Lâm nấp sau gốc cây chỉ thò mỗi cái mặt ra giống như một chú thỏ con, mặc cả với tôi: “Hai chúng ta đều không nói, được không?”.

“Qua đây, ngoéo tay”.

Bảo Lâm cười hi hi rồi chạy lại phía tôi và ngoéo tay, sau đó hỏi: “Có thể không học thuộc được không?”.

“Bảo Lâm, cô bạn gái em thích thành tích học tập thế nào?”.

“Đứng đầu lớp luôn”. Bảo Lâm đắc ý không khác gì mình đứng đầu lớp.

“Nếu như sau này bạn ấy học cấp ba, thành tích vẫn tốt rồi sau đó sẽ lên thành phố học đại học, em làm thế nào?”. Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra chiêu này.

Bảo Lâm vò đầu, rõ ràng thằng bé chưa hề suy nghĩ sâu xa như thế, mãi sau mới lên tiếng: “Bạn ấy thân với một bạn nam đứng thứ hai”.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm khi hoàn thành tốt nhiệm vụ mà thím tôi giao cho: “Bảo Lâm này, hóa ra em là loại người nhút nhát à? Em phải cố giành vị trí đầu lớp, ngay cả bạn ấy cũng phải xếp sau em, cái bạn nam đứng thứ hai đó cũng chỉ có thể đứng sau mong em mà thôi”.

Bảo Lâm nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Em phải đứng đầu lớp”.

Tôi cố nén cười rồi nhìn nó với ánh mắt vô cùng thán phục: “Bảo Lâm như thế này mới đẹp trai”.

Ánh mắt Bảo Lâm lấp lánh và phát sáng như một viên đá quý. Mùa thu khê khê chuyển mình, từ mới chớm thu mà giờ đã sắp cuối thu, những cơn gió ngoài cửa sổ đã mang theo hơi lạnh, tôi trốn trong giường ôn bài.

“Phúc Sinh, gọi điện về nhà chưa? Hôm nay cuối tuần đấy!”. Thím đứng ngoài nhắc nhở tôi.

Tôi vội vã gọi điện về cho bố mẹ.

Đầu dây bên kia rất ồn ã, mẹ tôi nghe điện, giọng nói tràn đầy niềm vui: “Phúc Sinh, con nên về đi thi chứ”.

“Mấy ngày nữa con về. Bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ? Con béo lên rồi, thích ăn nhất là món cá tươi trộn rau của thím đó mẹ! Mẹ, nhà mình có khách à, sao ồn thế?”. Tôi vừa cười vừa nói chuyện với mẹ, nói đến chuyện về nhà là lại nhớ những món ngon mẹ nấu. Chú thím cũng hay đổi món và làm những món ngon cho tôi, nhưng vẫn không thay thế được những món tôi đã ăn từ nhỏ tới giờ.

Mẹ tôi ngập ngừng một lát rồi nói: “Phúc Sinh à, học sinh của bố con tới nhà thăm bố”. Tôi hỏi dò: “Hạ Trường Ninh à?”.

Trong tiếng ồn ào ở đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng cười của Hạ Trường Ninh, giọng nói không rõ nên tôi không nghe được họ đang nói cười chuyện gì. Tuy vậy, đã nửa năm trôi qua rồi, tôi không nghĩ Hạ Trường Ninh vẫn si tình chờ đợi tôi. Cho dù anh ta không từ bỏ thì cũng chỉ là thứ không giành được là thứ tốt nhất mà thôi.

“Này, bố con nghe điện thoại”.

“Phúc Sinh à, béo lên rồi hả? Con phải về sớm chút đi, phải đổi xe mới đi máy bay được. Nhớ nói trước xem đi chuyến nào để bố mẹ đi đón con”.

“Con biết rồi, con cúp máy đây”.

“Đợi đã”. Bố tôi bật ống nghe, đầu dây bên kia tĩnh lặng.

Âm thanh giống như được bịt chặt trong một chiếc chai, vô cùng khó chịu. Đến lúc mở nút ra thì tiếng cười nói trong nhà lại vọng vào điện thoại, đầu dây bên kia vang lên tiếng của Hạ Trường Ninh: “Phúc Sinh, em ôn tập tốt chứ?”.

“Cũng được”.

“Có nhớ đồ ăn ở nhà không? về đây anh mời em”.

Giọng anh ta pha lẫn nụ cười nhàn nhạt, lịch sự, nho nhã. Tôi nghĩ chắc ở nhà tôi nên anh ta mới kiếm chế cái bản mặt lưu manh của mình.

“Nhớ chứ, cứ nghĩ tới món ốc xào là tôi lại thèm nhỏ dãi. ở đây không có ột chỉ thiên như miền Nam”. Tôi trả lời câu hỏi của anh ta rất tự nhiên.

Trước khi cúp máy, Hạ Trường Ninh đột nhiên hạ giọng hỏi một câu: “Phúc Sinh, sao em không sợ anh nữa?”.

Tôi sững người, đúng thế, tại sao tôi có thể bình thản nói chuyện với Hạ Trường Ninh cơ chứ? Trước đây ghét anh ta, nhìn thấy anh ta là cảm thấy phiền não. Là tôi đã học được sự giả tạo và khôn khéo, hay trái tim tôi giống như một bầu trời trong trẻo, một chú chim bay qua sẽ không để lại dấu vết gì?

Tôi cảm sách lên tiếp tục ôn tập, mới được vài trang đã có cảm giác đọc không vào nữa. Sáng sớm tôi và Bảo Lâm vào lều hái ngồng rau. Đây là việc tôi vô cùng thích thú. Những ngồng rau mỡ màng, non dòn tay ngắt nhẹ là đứt, xếp gọn gàng lại, nhìn đã thèm rồi.

Bảo Lâm nhẹ nhàng rời xa chỗ chú tôi và lại gần tôi thì thầm: “Chị, mai là cuối tuần, em muốn đi kiếm tiền”.

“Em còn bé thế này, kiếm tiền gì chứ?”.

“Ờ huyện có người hỏi đường, họ muốn tới đảo Hắc Hạt Từ, muốn mời em làm hướng dẫn viên. Em biết nơi đó, em hay cùng bạn tới đó chơi lắm”.

Tôi nghi ngờ nhìn Bảo Lâm: “Bao nhiêu tiền?”.

“Bốn trăm tệ”. Hai mắt Bảo Lâm sáng lên.

“Đối phương làm gì mà mời em làm hướng dẫn viên? Không phải người xấu đấy chứ?”

Em đi một mình chị không yên tâm”.

“Yên tâm đi chị, em đi với bạn mà. Đối phương có một người thôi, không có chuyện gì đâu, em nhận của họ hai trăm tệ đặt cọc rồi. Hay là chị đi cùng tụi em luôn?”.

Tôi do dự một hồi rồi quyết định không đi.

“Nhà bạn rộn thế này, chị ở nhà thu hoạch rau giúp chú thím. Em chú ý an toàn đấy”. Bảo Lâm cười hi hi.

Nơi đây cách đảo Hắc Hạt Tử thuộc biên giới Trung – Nga không xa, chỉ cách mấy chục kilomet thôi, thường xuyên có khách du lịch tới đây tham quan, lúc vừa tới đây Bảo Lâm cũng đã dẫn tôi đi rồi. Tôi thực sự không nhẫn tâm đập tan ý nghĩ muốn kiếm chút tiền của Bảo Lâm, thằng bé đi với bạn bè chắc không có vấn đề gì.

“Chị nhớ giấu mẹ giúp em đấy, lúc về em sẽ mang đồ ngon về cho. Không chừng còn câu được cá mang về đấy”.

Mãi muộn hôm sau Bảo Lâm mới về, về đến nhà liền bị thím tôi mắng cho té tát. Bảo Lâm và bạn nỡ người kiếm được ba trăm tệ, nghe nói khách thấy có hai người nên đã trả thêm cho hai trăm tệ nữa. Cậu bé giao cho thím tôi hai trăm tệ, thím quờ ngleo mấy câu rồi không nói thêm gì nữa, Bảo Lâm giấu được một trăm tệ đi, gương mặt sáng lên niềm sung sướng.

Buổi tối nó chạy sang nằm với tôi. Bảo Lâm học điệu bộ cao ngạo của người khách và nói: “Chị, khách hôm nay cũng đến từ miền Nam đấy. Chú ấy nhiều tiền lắm, gọi mua đồ cũng rất hào phóng. Cái này, cái này, cái này nữa, mua hết”.

“Em học hành cho tử tế, sau này mới có thể hoành tráng như thế được, hiểu chưa?”.

Tôi cúi đầu đọc sách, từ nhỏ đã biết thấy tiền là sáng mắt lên không phải chuyện hay. Bảo Lâm nằm trên giường không biết đang nghĩ gì, cũng không nói thêm tiếng nào.

Một lúc lâu sau tôi quay sang nhìn thằng bé, nó vẫn mở mắt trừng trừng. Tôi cầm sách đập một cái rồi nói: “Tên hâm này, nghĩ gì thế?”.

“He he, không nói cho chị biết”.

Từ hôm đó trở đi mấy hôm liền Bảo Lâm đều về nhà muộn, trên người dính đầy lá cây và bùn đất, lúc nào cũng khiến thím tôi tức giận cầm chổi đuổi đánh. Nhìn Bảo Lâm co cẳng chạy khắp sân tôi đứng một góc cười không ngớt.

Cuộc sống chỉ cần đơn giản và tươi đẹp thế này! Chú tôi là người thật thà, thím tôi đặc biệt tốt bụng. Hai vợ chồng chú thím chăm chỉ trồng rau, kiếm tiền, nuôi con trên mảnh đất đen này. Có lúc tôi nghĩ, cuộc sống vốn như thế, khác biệt là do môi trường không giống nhau, có người ở thành phố, có người ở nông thôn, giống nhau ở chỗ đều sinh tồn dưới bầu trời xanh.

Hết tháng này là tôi về thành phố để thi cử, cuộc sống yên bình này còn vài ngày nữa là kết thúc. Mặc dù tôi thích cuộc sống ruộng vườn, gió trăng thế này, nhưng nếu bắt tôi sống cả đời ở đây tôi vẫn không quen được.

Bảo Lâm tới bên tôi và nói: “Chị, thân sắc chị tốt hơn nhiều rồi. Em nghe mẹ nói bạn trai chị không may bị chết nên chị tới nhà em cho thanh thản”.

Tôi rùng mình, sắc mặt đông cứng lại. Đã bao lâu rồi tôi không nhớ tới Đình Việt? Hình bóng của anh ấy ngày càng nhạt dần, nhạt dần, tôi đau xót nghĩ, nếu như Đình Việt biết tôi cố gắng quên anh ấy không biết anh ấy sẽ buồn thế nào. Tôi đau đớn cười, bố mẹ lo lắng tình tình thần của tôi nên đã muốn tôi từ chức và tới vùng Đông Bắc. Chú thím cũng biết chuyện nên luôn để Bảo Lâm ở bên cạnh tôi. Tôi là người khiến mọi người phải lo lắng thế sao?

“Mẹ em bảo em đi theo chị, đi đâu cũng đi theo, sự chị nghĩ quản”.

“Ăn nói linh tinh”.

Bảo Lâm cười hi hi: “Hồi chị mới đến đây cứ lạ lạ, lại ít nói. Em còn đoán hay là chị học nhiều nên bị hâm rồi”.

Tôi lại thờ dài, Bảo Lâm mấy tuổi cơ chứ, hiểu cái gì mà nói!

“Chị, chị đừng nghĩ em còn bé, em hiểu hết đấy. Chị vẫn nhớ anh ấy phải không?”.

Bóng chiều buông xuống, cảnh vật xung quanh được bao trùm trong một màu xám trầm mặc.

Mùa đông năm ngoái, bên cạnh tôi vẫn còn nụ cười ấm áp của Đình Việt. Một năm rồi, anh ấy đã đi một năm rồi, còn tôi đang học cách quên anh ấy.

Tôi chống cằm nhìn về một nơi rất xa, sau đó chậm rãi nói với Bảo Lâm: “Nếu em không thể ở bên một người con gái cả đời thì đừng nên theo đuổi cô ấy, cũng không nên đối tốt với cô ấy. Em hiểu ý chị nói chứ?”.

“Hiểu. A Lan trong lớp đối xử rất tốt với em, chỉ là trên mặt có nhiều tàn nhang lắm, không xinh bằng Trình Trân Trân, em không thêm để ý tới bạn ấy”.

Tôi nghiêm mặt lườm Bảo Lâm: “Đối xử tốt với em thì có gì không đúng chứ? Bởi vì bạn ấy không xinh đẹp sao? Để chị kể cho em nghe câu chuyện Jane Eyre nhé”.

Bảo Lâm thờ dãi: “Cái cô gái tên Jane Eyre đó có gì tốt chứ? Cứ phải đợi tới lúc Rochester tàn phế thì mới chịu ở bên anh ấy. Em không thích kiểu con gái như thế, quá cổ chấp”.

Một cô gái yêu cầu tình yêu bình đẳng điển hình như thế vậy mà dưới con mắt Bảo Lâm lại trở nên có vấn đề. Nhưng nghĩ kỹ lại cũng có lý. Jane Eyre có phần hơi cực đoan. Cái thằng nhóc này, nói chuyện với nó tôi có cảm giác tư duy của mình không theo kịp nó nữa.

Nó nhao lên trước mặt tôi thì thầm: “Chị tốt thế này, học vấn cao, chắc chắn có nhiều anh thích lắm. Chị, chị nhất định phải tìm một anh rể có nhiều tiền cho em nhé”.

Tôi phì cười: “Thằng nhóc hâm này, tiền do mình kiếm ra mới chắc chắn, đừng có mà ngày nào cũng mơ ông trời ném bánh xuống cho mà ăn. Bảo Lâm, ngày kia chị về rồi, em phải học hành chăm chỉ đấy”.

Bảo Lâm đắc ý nói: “Đương nhiên là em phải học hành chăm chỉ rồi, sau này em thi trường cảnh sát, làm một người có bản lĩnh”.

Tôi ngạc nhiên nhìn nó. Cái thằng nhóc này sao đột nhiên lại thay đổi thế, từ ý định bán trứng cá kiếm dollar lại chuyển sang thi trường cảnh sát?

Bảo Lâm lè lưỡi tru tréo rồi nhảy xuống nói đi làm bài tập, lát sau đã vào phòng. Tôi hỏi mấy lần nó đều giả ngây giả ngô, khiến tôi càng thêm nghi ngờ.

Lúc đi chú và Bảo Lâm tiễn tôi ra xe để tôi Jiamusi đi máy bay. Nhân lúc chú tôi đi cất hành lý tôi hỏi Bảo Lâm

“Người khách em đi cùng mấy ngày có phải đi đầu đình, nhìn giống lưu manh không?”. “Đúng là đầu đình, nhưng nhìn không giống lưu manh. Đúng rồi, chú ấy giỏi võ, lợi hại lắm, em với cậu Từ cùng đánh thế mà ngay cả gấu áo chú ấy cũng không chạm vào được”.

“Anh ta họ gì, em biết không?”.

“Họ Hạ, ở cùng thành phố với chị đấy! Nghe nói chị của em và chú ấy từ cùng một nơi tới nên mấy hôm chú ấy ở đây đều bảo em với cậu Từ tới học võ”. Bảo Lâm tỏ ra vô cùng đắc ý.

Tôi thực sự chỉ muốn véo tai Bảo Lâm để nói cho nó biết, nó chính là người bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền! Tôi lờ mắt nhìn Bảo Lâm, bất lực khi nghĩ tới chuyện Hạ Trường Ninh đã tìm tới nhà chú tôi, đã vậy tôi còn không biết tin tức gì. Không thể là do bố mẹ tôi bảo anh ta được, nếu không họ cũng nên nói với tôi một tiếng chứ. Bố tôi chỉ có mình chú tôi là em trai, Hạ Trường Ninh muốn điều tra về chú ấy cũng không có gì khó. Thế nhưng anh ta tới đây làm gì? Có đúng là đi du lịch ở đảo Hắc Hạt Từ không? Nhưng sao lại trùng hợp gặp Bảo Lâm và muốn nó làm hướng dẫn viên, anh ta muốn biết gì từ Bảo Lâm chứ?

Chú tôi cất xong hành lý liền cười và bước tới: “Phúc Sinh này, đến Jiamusi nhớ gọi điện về đây, trước khi lên máy bay cũng phải gọi về”.

Tôi đáp lại một tiếng rồi quay sang nhìn Bảo Lâm, không có thời gian để hỏi nữa rồi, đành ôm một đồng nghi vấn trong lòng vậy. Lúc xe chạy, Bảo Lâm đột nhiên nói: “Chị, chú Hạ nói chú ấy có quen A Đầu”.

Trời đất à! Cái thằng thò con này lại đi hỏi cái đó nữa chứ! Tôi hận một nỗi chỉ muốn gào thét xe rồi nhảy xuống đánh cho nó một trận. Nhưng tôi lại nghĩ tới một chuyện khác, Hạ Trường Ninh đi chưa? Anh ta đâu rồi?

Chú tôi đặt chỗ cho tôi ở hàng trước, tôi lo lắng đứng dậy nhìn trước nhìn sau, sợ anh ta lại ngồi ở ngay đằng sau.

“Cô gái, có chuyện gì không?”. Anh lái xe tò mò hỏi.

Tôi nhìn một lượt không thấy liền ngồi xuống rồi cười bảo: “Không có gì, xem chú tôi đi xa chưa thôi”.

Suốt dọc đường tôi liên tục nhớ lại hình ảnh của Hạ Trường Ninh trong ký ức. Ngoài bộ âu phục, đầu đinh và điệu bộ uể oải của anh ta ra, tôi không thể nhớ được mặt mũi anh ta ra sao.

Hạ Trường Ninh đã tới đây, vậy bây giờ anh ta ở đâu? Tôi không thể đoán được tâm tư của anh ta. ại sao anh ta không xuất hiện. Lòng tôi cứ thấp thòm đoán liệu Hạ Trường Ninh có trùng hợp xuất hiện ở bến xe rồi ngồi cùng chuyến máy bay với tôi không?

Có nghĩ nữa cũng chẳng có tác dụng gì, bình tới thì tương cản, nước tới thì đắp đất. Tôi ngủ trên xe một lát, chiều là tới thôi.

Chú thím bắt tôi mang nhiều đặc sản về quá, tôi mệt mỏi kéo hành lý đi về phía ngoài bến xe. Vé máy bay đặt ngày mai nên tôi phải tìm khách sạn ở một đêm.

“Phúc Sinh, trùng hợp quá!”. Hạ Trường Ninh rõ ràng đứng đợi tôi ra khỏi bến xe, thấy anh ta thong thả đứng đó, trong tay không có hành lý, vậy mà dám mở miệng nói trùng hợp mà không biết xấu hổ? Vừa đứng như dự tính lại vừa ngoài dự đoán. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh và từ từ mỉm cười. Có thể nửa năm trước tôi luôn tỏ vẻ khó chịu trước mặt anh ta, nhưng bây giờ thì không. Sự xuất hiện của anh ta khiến tôi tràn đầy sức chiến đấu. “Ha ha, đúng là trùng hợp quá! Sao anh lại ở đây? Đến đón bạn à?”. Nói xong câu này tôi tự cảm thấy bản thân mình thật giả tạo.

Hạ Trường Ninh cười và lắc đầu: “Anh nói trùng hợp vì anh mới tới được mười phút thì em đã tới rồi. Anh đến đón em”.

“Thật à. Ngại quá!”. Tôi cười rất tươi và cũng rất tự nhiên.

Ánh mắt Hạ Trường Ninh nhìn tôi có mấy phần thăm dò, đôi mắt này không đẹp bằng đôi mắt Đinh Việt nhưng rất có thần thái, giống như tia X quang có thể nhìn xuyên thấu vào trong tôi. Mọi sự đều có thể đổi khác, Hạ Trường Ninh không biết tư tưởng của tôi đã có sự chuyển biến.

Tôi đưa hành lý cho anh ta một cách tự nhiên và nói: “Tốt quá, hành lý nặng, xách hộ tôi với”.

Anh ta không chỉ xách túi hành lý mà một tay còn cầm luôn ba lô nặng trĩu cho tôi. Tôi thong thả nhẹ nhàng đi sau anh ta.

Xem ra là nụ cười của tôi thật sự có sức truyền cảm, gương mặt Hạ Trường Ninh cũng rạng rỡ: “Sự ảnh hưởng tới việc ôn tập của em nên anh không tìm em. Anh đặt khách sạn rồi, ngày mai mình cùng về”.

“Ồ, anh biết tôi đi chuyển bay nào sao?”.

Hạ Trường Ninh cười gian như cáo, anh ta khẽ quay đầu lại bảo: “Cái này đâu có khó, Phúc Sinh. Chuyển bay lúc mười hai giờ mười phút trưa mai phải không?”.

Chết tiệt! Đúng là không khó chút nào! Tôi nghiêng răng nghi, được, cứ tiếp tục giả vờ đi! Tôi vui vẻ đáp: “Ồ, tôi còn lo lắng không cùng chuyển bay nữa. Tôi đặt vé máy bay trước một tuần mà”.

“Không cần lo lắng, lúc Bảo Lâm dẫn anh đi chơi ở đảo Hắc Hạt Tử anh đã biết rồi. Hình như em rất vui khi anh tới đón em?”.

“Đúng thế, đều là đồng hương gặp nhau trên đất khách, người ta ở nơi khác mà có bạn bè bên cạnh đương nhiên là tốt rồi”.

Anh ta khá hài lòng với câu trả lời này, chăm chú nghe tới mức ánh mắt cũng lấp lánh niềm vui: “Xem ra anh đến là vô cùng đúng đắn. Phúc Sinh, em cảm động vì anh rồi sao?”.

Anh ta nói chuyện rất thẳng thắn. Anh ta có thể bỏ công sức vượt ngàn dặm xa xôi tới đây để đi về một đoạn cùng tôi, tâm lòng này thực sự không phải ai cũng có.

“Thực sự cảm động quá, tối nay tôi mời anh ăn các món đặc sản bản địa”.

Hạ Trường Ninh tỏ vẻ không tin, anh ta nhìn tôi mấy giây rồi ngẫm nghĩ chắc là tôi nói thật lòng.

Tôi cũng thần nhiên nhìn lại anh ta, cho tới khi Hạ

Trường Ninh hoài nghi xách hành lý đi về phía trước.

Tôi ưỡn oai đi theo anh ta. Dáng vẻ Hạ Trường Ninh khi đi bộ rất thẳng. Tôi cảm thấy anh ta như một cây tùng, còn tôi là cỏ dại chó chậm chạp. Ý chí chiến đấu của anh ta rất mạnh mẽ còn tôi ngoài mặt tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng bên trong lại ủ rũ mất tinh thần. Nửa năm trôi qua, tôi vẫn không thể đấu lại anh ta, đừng nói đến chuyện tôi buồn bã thế nào rồi.

Tôi khách sạn, anh ta giành lên trước quầy đặt phòng. Tôi muốn trả tiền nhưng anh ta từ chối: “Đừng ngại”.

Được, tôi không ngại!

Buổi tối tôi và Hạ Trường Ninh đi ăn một bữa mì thịt lợn hầm với dưa chua, ăn tới mức mặt chúng tôi cũng có cảm giác đầy dầu mỡ. Trong bữa cơm tôi và Hạ Trường Ninh cùng kể lại những chuyện mới lạ ở vùng Đông Bắc, không khí rất thoải mái.

Ăn no uống say rồi về phòng, Hạ Trường Ninh lịch sự hỏi ý kiến tôi: “Vẫn còn sớm, có muốn nói chuyện một lúc không?”.

Tôi lắc đầu: “Hôm nay ngồi xe mệt lắm, muốn đi tắm cái rồi đi ngủ”.

Anh ta không ý kiến gì nữa.

Tôi đợi một lúc sau không thấy có động tĩnh gì bèn nhẹ nhàng mở cửa chạy thẳng xuống trung tâm phục vụ của khách sạn. Tôi muốn đổi vé máy bay!

Cho dù anh ta khiến tôi cảm động nhưng tôi không muốn anh ta đắc ý.

Thời gian chờ đợi thật khó chịu, tôi liên tục nhìn ra bên ngoài, sự bị Hạ Trường Ninh phát hiện. Giây phút đổi được vé xong tôi sung sướng nói với nhân viên: “Cảm ơn các bạn đã mang lại cho tôi một chuyến du lịch vô cùng vui vẻ”.

Tôi sung sướng, gương mặt luôn mỉm cười trở về phòng. Lúc đi qua phòng Hạ Trường Ninh thì cửa phòng đột nhiên bật mở, Hạ Trường Ninh mặc một chiếc áo len mỏng nhìn thâm dò tôi rồi nói: “Không phải kêu mệt nên muốn đi nghỉ sớm sao?”.

Tôi úp mở trả lời không chút tự nhiên: “Đi mua chút đồ thôi”.

Hạ Trường Ninh sững lại rồi dịu dàng nói: “Về về nghỉ sớm đi”.

Tôi về phòng thành công, phi ngay lên giường rồi ôm gối cười khúc khích. Chắc chắn anh ta nghĩ tôi ra ngoài mua đồ vệ sinh. Ha ha, Hạ Trường Ninh cũng có ngày hôm nay! Sáng sớm hôm sau, Hạ Trường Ninh gọi điện đánh thức tôi dậy, cùng nhau ăn sáng rồi đi ra sân bay.

Ánh nắng mặt trời vẫn chói chang, Hạ Trường Ninh chốc chốc lại quay sang nói cười với tôi.

“Phúc Sinh này, để anh kể em nghe một câu chuyện cười. Có người chuyển nhà mới nên mời bạn bè tới ăn cơm. Có chuông cửa, anh ta ra mở. Bạn bè được mời hầu như đều đã tới hết. Anh ta hề vui vẻ liền nói: “Không nên tới đều tới hết rồi”. Bạn bè nghe vậy liền nghĩ, anh ta không hoan nghênh mình, thế là đã bỏ về phân nửa. Anh ta lo quá liền mở miệng nói: “Haizz, nên đi thì không đi, không nên đi sao lại đi hết thế này?”. Những người còn lại nghe vậy liền về hết”.

Tôi cười ha ha rồi nhìn anh ta bóng gió nói: “Đúng thế, không nên đến thì đến rồi”. Hạ Trường Ninh cười và đáp: “Em không nên đi cùng anh thì lại đi cùng rồi”.

Kể chuyện cười cũng phải vòng vo thế sao? Tôi chớp chớp mắt nói với anh ta: “Tôi không thèm đi cùng anh”.

Ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt anh ta, giây phút ấy tôi mới phát hiện ra nếu như anh ấy có ý cười khi nhìn người khác thì ánh mắt vô cùng dịu dàng. Da dẻ Hạ Trường Ninh sẫm màu nhưng răng thì rất trắng. Khoảnh khắc ánh mặt trời lướt qua nó lấp la lấp lánh. Đáng tiếc, tôi không muốn làm miếng thịt nhảy vào miệng anh ta.

Hạ Trường Ninh quay mặt đi, tôi nhìn thấy nụ cười còn vương trên môi anh ta. Tôi bấu môi phía sau anh ta, chờ đợi giây phút sắc mặt anh ta thay đổi.

Nhận thẻ lên máy bay, qua cửa an ninh, chúng tôi ngồi đợi máy bay trong phòng chờ. Tôi hỏi anh ta: “Sao anh đến rồi mà không tới tìm tôi? Vòng vo không phải là tính cách của anh”.

Chắc do thái độ của tôi thể hiện quá tốt, tốt tới mức Hạ Trường Ninh lơ là cảnh giác, anh ta cười và đáp: “Sự em không muốn gặp anh. Nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi, có thể đón em cùng về là được rồi”.

Anh ta tới đón tôi, không phải tôi không cảm động, chỉ là, tôi ghét sự ra về của anh ta. Mười hai giờ kém mười mấy bay thông báo chuẩn bị, tôi xách hành lý, trước ánh mắt ngạc nhiên của Hạ Trường Ninh tôi chậm rãi nói: “Cảm ơn anh đã tới đón tôi, tôi rất cảm động, có điều tôi đổi chuyến bay rồi. Tạm biệt”.

Khóe miệng Hạ Trường Ninh khẽ động đậy, anh ta nghiêng răng kéo tôi lại: “Được đấy, nửa năm không gặp em khá lên nhiều”.

Tôi hớn hờ cười: “Quá khen rồi, anh mà không bỏ tay ra là tôi báo cảnh sát tố cáo anh tội sàm sỡ đó”.

Hạ Trường Ninh buông tay tôi ra rồi dựa vào thành ghế trở lại vẻ lưu manh và cười: “Nói với cảnh sát là lão gia Ba Y trêu ghẹo dân nữ à?”.

Tôi đỏ bừng mặt, dù sao nói xấu anh ta sau lưng rồi lại bị anh ta vạch mặt cũng vô cùng xấu hổ.

Trong lòng vừa hận Bảo Lâm mau mòn mau miệng, lại vừa hận Hạ Trường Ninh lắm mưu nhiều kế. Tôi nghiêng đầu nói với anh ta một câu: “Effendi lần nào cũng thắng”. Nói xong tôi đi tới xếp hàng lên máy bay. [Effendi: Một nhân vật nổi tiếng thông minh, tài trí trong truyền thuyết của dân tộc Đột Quyết ở Tân Cương (BTV)]

Kiểm tra xong tôi quay lại nhìn anh ta, Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, không biết anh ta đang tức giận hay đang nghĩ gì nữa.

Trong lòng tôi rất vui bèn nhìn anh ta và kêu lớn: “A Đẩu, tạm biệt”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thay đổi sách lược: Khiến cô ấy cảm động

Khi tôi không yêu anh ta thì bản thân tôi không thể nào chấp nhận được anh ta. Khi tôi có thể chấp nhận được anh ta tôi mới phát hiện ra anh ta đã khiến tôi cảm động, nhưng không hề yêu. Tôi có thể chìm đắm trong sự ám áp của cảm giác được yêu và giả vờ yêu anh ta sao? Tôi không thể.

0o0

Xuống máy bay, xách hành lý ra ngoài tôi đã thấy bố mẹ tôi đứng ở đó. Tôi vui sướng vẫy tay với họ.

Đón hành lý từ tay tôi, tôi còn chưa kịp nói gì thì mẹ tôi đã bắt đầu cầu nhàu: “Cái con bé này, đổi chuyến bay mà không nói với bố mẹ một tiếng”.

Tôi cười, lúc đó tôi chỉ nghĩ tới việc đổi phó Hạ Trường Ninh, hai chuyến bay cách nhau cũng không lâu, huống hồ bố mẹ tôi có thói quen tới sớm nên kiểu gì cũng sẽ đón được tôi, nên tôi không gọi điện thông báo cho họ... Đợi đã, tôi nhanh nhạy suy nghĩ, tôi không nói ra sao bố mẹ tôi biết tôi đã đổi chuyến bay?

“Sao con lại đối xử với người ta như thế chứ? Trường Ninh có lòng mới đi đón con, sao con đổi

chuyến bay để nó lại một mình? Cậu ấy còn tốt bụng gọi điện thông báo cho bố mẹ”. Mẹ tôi ngay lập tức tiết lộ chân tướng sự việc.

Bao nhiêu tuổi rồi còn đi mách lẻo? Tôi ghét cái kiểu anh ta cứ thích làm chủ mọi chuyện, chuyện gì cũng phải theo quy tắc của anh ta.

“Phúc Sinh, Trường Ninh thực sự có lòng, bậc làm phụ huynh như bố mẹ đây cũng không có gì để nói cả. Cậu ấy tới đón con, lo lắng con gái một thân một mình bên ngoài không an toàn. Người ta có lòng như vậy con không cảm kích thì thôi lại còn đá người ta, con xem có được không?”.

Mẹ tôi bỏ đầu bằng hàng loạt câu mắng mỏ, không hề nghĩ tới cảm giác của một đứa con gái xa nhà nửa năm. Tôi đứng ở cửa sân bay thầm chửi rủa anh ta trong bụng: Anh ta là ai chứ, nhỏ nhen! Lại còn cắt đứt đường lùi của người ta!

“Mẹ và bố con về trước, con ở lại đợi Hạ Trường Ninh rồi mời người ta về nhà ăn cơm”. Mẹ tôi lại đưa ra quyết định thế này chứ!

“Mẹ, con mệt lắm, con vừa xuống máy bay đây!”.

“Cứ thế đi”. Mẹ nói xong liền chỉ huy bố tôi mang hành lý ra ngoài sân bay, trước khi đi còn lườm tôi một cái: “Không đón được người thì đừng về nhà”.

Tôi dứt tay vào túi không nói gì.

Chỉ cần nghĩ tới việc đứng đây đợi Hạ Trường Ninh, lại còn phải ngon ngọt mời anh ta về nhà ăn cơm nữa là tôi hận một nỗi không mua đậu phụ thối mà đập chết anh ta được. Trong lòng đang đấu tranh dữ dội, tôi thả đến nhà Mai Từ ở vài ngày không về nữa còn hơn, hay là đứng đây đợi Hạ Trường Ninh? Cuối cùng suy nghĩ sự mẹ mắng đã chiếm ưu thế, tôi uể oải đứng ở cửa sân bay đợi người.

Hạ Trường Ninh thấy tôi đứng ở cổng đợi anh ta, liền cười như một con hồ ly! Gương mặt anh ta đầy vẻ đắc ý: “Phúc Sinh, coi như em có lương tâm đứng đây đợi anh”. “Đây là ý của mẹ tôi, tôi không tốt bụng thế đâu”.

Hạ Trường Ninh cười gian, nói: “Phúc Sinh, anh chỉ bảo bố mẹ em đến sớm một chút kẻo không đón được em mà thôi”.

Tôi tức điên: “Họ không đón được tôi thì liên quan gì đến anh?”.

“Thực ra anh cũng không định nói, nhưng ai bảo em đá anh lại chứ? Phúc Sinh, ngồi máy bay mệt quá nên sắc mặt không tốt à? Lúc em ung dung lên máy bay còn vui vẻ lắm cơ mà?”.

Tôi bị anh ta chọc cho tức tới mức đã chuẩn bị sẵn nắm đấm, đừng nói tới chuyện trong lòng bức bối thế nào. Bây giờ tôi còn dương dương tự đắc được sao? Chắc anh ta muốn thấy gương mặt tôi càng khó chịu thì càng vui.

Hạ Trường Ninh vui vẻ trả lời thay tôi: “Anh biết, muốn trốn mà không trốn được lại còn phải đứng đây đợi anh, ức chế chứ gì”.

Hừ, cứ đắc ý đi! Chân tôi bắt giắc di chuyển, hình như dưới chân giẫm phải con gián. ôi giẫm, giẫm chết nó! Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hạ Trường Ninh, anh đúng là một tên vô lại”.

“Phúc Sinh, em đừng nhắc lại những việc em đã biết nữa, nói chuyện gì mới mẻ hơn đi?”. Tôi nhanh chóng động não, rồi thành khẩn đáp: “Đúng ra tôi cũng có cảm động, cũng đã từng nghĩ những người con trai đối xử với Ninh Phúc Sinh như thế này cũng không dễ kiếm, cũng đã nghĩ tới chuyện đồng ý lời đề nghị của anh, để anh làm bạn trai tôi. Có điều bây giờ...”.

Hạ Trường Ninh nhả nhận ngắt lời tôi: “Anh chỉ định tới đón em thôi, không nghĩ tới chuyện làm bạn trai em. Em nghĩ nhiều quá rồi đấy, Phúc Sinh à”.

A a a a! Tôi trừng mắt lườm anh ta, cảm giác lửa giận sắp bốc lên đến nơi. Tôi lại hiểu nhầm ý anh ta sao? Còn điều gì thê thảm hơn thế này nữa không! Tôi hít sâu rồi lại tiếp tục hít sâu, sau đó nói với anh ta: “Bố mẹ tôi bảo tôi đứng đây đợi anh để nói lời cảm ơn. Cảm ơn anh đã tới đón tôi, vô cùng cảm ơn! Được sự bảo vệ của vệ sĩ chuyên nghiệp, tôi đã bình an về tới đây. Bố mẹ tôi muốn thể hiện thành ý nên mời anh tới nhà ăn cơm...”. “Khà khà, Phúc Sinh, em thật khó đùa! Đi thôi”.

Anh ta không đợi tôi nói hết đã cười rồi, sau đó cầm tay tôi rất tự nhiên. Hạ Trường Ninh nói với tôi như ban ơn: “Anh rất thích lời đề nghị của em, anh quyết định sẽ đồng ý yêu cầu làm bạn trai của em”.

“Tôi đề nghị bao giờ? Bỏ hai cái chân trước của anh ra”.

Hạ Trường Ninh kéo nhẹ một cái là tôi đã ngã vào lòng anh ta: “Anh cảm thấy đây là một ý vô cùng hay đó, em còn có thể tìm được người nào si tình với em thế này sao?”.

Những lời mùi mẫn này thốt ra từ miệng anh ta sao đơn giản và tự nhiên như nước chảy trong vòi ra thế này? Tôi quay đầu ra nhìn, sân bay người qua lại khá đông, ai đi qua cũng quay sang nhìn chúng tôi. Hạ Trường Ninh coi như không thấy, tay vẫn đặt ngang eo tôi và hưởng thụ ánh mắt của mọi người.

Tôi nhìn ngang liếc dọc mấy cái, nhìn thấy mấy người đang có ý cười nhạo, có người ngạc nhiên cũng có người ngưỡng mộ. Có phải kiểu thể hiện tình cảm công khai thế này vô cùng nồng nàn không? Tôi nhớ lại có lần ở sân bay thấy có chàng trai cầm hoa đợi bạn gái xuất hiện, dù cảm thấy vô cùng ngốc nghếch nhưng tôi rất ngưỡng mộ. Có bao nhiêu chàng trai dám làm thế này? Giống như Hạ Trường Ninh đón tôi vậy.

Nghĩ đến đây con tức trong lòng tôi cũng xẹp đi: “Anh buông tay ra, tôi không chạy mất đâu”.

Hạ Trường Ninh cúi đầu, tôi giật mình liền đưa tay bịt miệng, anh ta muốn làm khi trong vườn bách thú nhưng tôi thì không! Cơ thể Hạ Trường Ninh khẽ run, anh ta nín tiếng cười và hỏi: “Phúc Sinh, em tưởng anh định làm gì?”.

Mặt tôi đỏ bừng: “Anh bị hôi mồm!”.

Hạ Trường Ninh đột nhiên tái mặt: “Thử thì biết”.

Tôi quay đầu lại, ở đây bao nhiêu người như thế này tôi không muốn mất mặt.

Giọng anh ta vang lên bên tai tôi: “Phúc Sinh, anh đã mất nửa năm nhưng vẫn không quên được em...”.

Một luồng hơi nóng thổi bên tai tôi, giọng nói ấm áp của anh ta bắt giắc khiến tôi ngẩn ngơ, dường như trước đây rất lâu rất lâu rồi tôi đã từng có cảm giác này, sự dịu dàng ấy dường như mới ngày hôm qua.

“Phúc Sinh, hóa ra em thích anh trên em thế này à?”.

Trên tôi!!! Tôi đẩy mạnh anh ta ra, dường như anh ta đã chuẩn bị trước nên càng ôm chặt hơn. Tôi bị kéo sát vào lồng ngực anh ta, bực tức gầy gĩa.

Anh ta buông tay tôi ra rồi lùi lại một bước, nhìn tôi và nghiêm túc nói: “Cho anh một cơ hội, một cơ hội để hiểu anh?”.

“Dựa vào cái gì chứ?”. Tôi tức điên lên, lúc nào cũng bị anh ta chiếm thế thượng phong. Hạ Trường Ninh trừng mắt nhìn tôi sau đó cười: “Hỏi em là vì tôn trọng em, chứ em nghĩ anh thực sự cần em cho anh cơ hội sao?”.

Cái tên tự cao tự đại đáng chết! Đã nhanh chóng hiện nguyên hình rồi kìa! Tôi hừ một tiếng rồi đi ra ngoài: “Quý xuống cầu xin tôi”.

Tôi không quay đầu lại, mong sao anh ta nghe thấy câu này sẽ tức xì khói, chau mày xanh mặt.

Tiếng anh ta vang lên phía sau: “Em đừng hối hận”.

Tôi hối hận ngay lập tức, anh ta mà quý xuống ở sân bay thật thì chả nhẽ tôi phải bán thân trả nợ anh ta cả đời này sao? Tôi quay đầu lại đúng lúc Hạ Trường Ninh đang chuẩn bị quý xuống. Tôi lao tới nhanh như chớp, một tay giữ ngay anh ta lại. Sao da mặt anh ta có thể dày tới mức này cơ chứ! Tôi phục, tâm phục khẩu phục, cái mặt tôi đau khổ tới mức có thể vắt ra nước rồi.

“Anh buộc dây giày, kéo anh làm gì, muốn giúp anh à?”.

Con bà nó, lại chơi tôi! Tôi trợn mắt không nói được lời nào.

Hạ Trường Ninh cười lớn, hai tay ôm tôi rồi kéo đầu tôi sát vào ngực anh ta: “Phúc Sinh, thực ra em là một kẻ nhát gan, nhưng em vẫn luôn cố chấp. Bị bố mẹ mắng à? Để anh giải thích thay em”.

Tôi đẩy anh ta một cái rồi mạnh mẽ rồi gần giọng: “Lưu manh, anh là đồ lưu manh”.

Anh ta cười khà khà rồi nói: “Làm bạn gái anh dạy dỗ anh, để anh từ lưu manh biến thành quý ông đi, sẽ có cảm giác thành công hơn, cô giáo Ninh à”.

“Đừng ôm ấp tôi thế, buông ra”. Tôi thực sự không tiêu hóa nổi sự nhiệt tình của anh ta, mấy cái móng này không có chỗ nào mà để à? Vô đạo đức, vô kỷ luật.

“Giữa bao nhiêu người như thế này, em nói xem, nếu anh hét một câu “Tôi yêu Ninh Phúc Sinh”, thì hiệu quả sẽ thế nào nhỉ? Liệu có lên báo lá cải không? Tít bài sẽ là Một chàng trai lịch lãm cầu hôn, kêu tên bạn gái thu hút sự chú ý của đám đông”.

“Tôi xin anh đấy, đừng giày vò tôi nữa có được không? Tôi mệt lắm rồi”. Tôi nhận thua, đầu hàng, không còn lý lẽ gì để nói với anh ta nữa rồi.

Hạ Trường Ninh khoác vai tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đồng ý rồi thì không được hối hận, không được phản diện, chủ quan, không được giờ tính khí trẻ con ra đây”.

Cái gì mà đồng ý rồi chứ? Tôi dở khóc dở cười mất thôi. Lúc này thực sự có cảm giác “kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay”, không thể tìm được một nơi nào có thể nói lý lẽ.

“Phúc Sinh, nhớ kỹ nguyên tắc ‘ba không’ đấy. Em đồng ý hẹn hò với anh thì cố gắng mà hiểu anh đi”.

“Không đồng ý”.

Hạ Trường Ninh dừng bước, neho mắt nhìn tôi cười: “Ờ đây nhiều người lắm, chúng ta vẫn chưa ra khỏi sân bay đâu đấy. Phúc Sinh, em cũng biết chọn địa điểm đấy”. “Rốt cuộc anh muốn cái gì?”.

“Em nói xem”.

Mặt anh ta áp sát lại gần mặt tôi, tôi nghiêng răng, nhắm mắt, chuẩn bị hét lên “Sầm sỡ”. “Phúc Sinh, không phải anh quấy rầy em đâu”.

Đây, đây không phải quấy rầy thì là cái gì? Tôi mở trừng mắt, nhìn sâu vào đôi mắt của anh ta.

Anh ta nhìn tôi đắm đuối, ánh mắt vừa lo lắng vừa thương xót. Giống ánh mắt của bố tôi khi tôi còn bé chẳng may bị ngã, bố tôi vội vàng chạy tới đỡ. Anh ta lo lắng điều gì, sự ép tôi phát điên sao?

Tôi mềm mỏng đáp lại anh ta một câu: “Đừng gây chuyện nữa, về nhà đi. Bố mẹ tôi đang chờ”.

Đây rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý? Bản thân tôi cũng không rõ nữa. Chỉ là ánh mắt đó của Hạ Trường Ninh cứ in sâu vào trong đầu tôi như thế, mãi không phai, về tới nhà, bố mẹ tôi rất nhiệt tình với Hạ Trường Ninh. Chắc chắn anh ta đã tới nhà tôi rất nhiều lần, tôi phát hiện ra anh ta vào tủ bát lấy bát đĩa mà bố mẹ tôi chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên. Tôi đã từng đọc một cuốn tiểu thuyết viết về nữ nhân viên PR, phần giới thiệu viết rất có ý nghĩa: Nếu tìm người để giúp đỡ thì thông thường phải đi cửa sau. Hạ Trường Ninh có đầy đủ đặc điểm này, có điều, tôi đột nhiên nhớ đến một câu khác: Không có cửa nào để đi thì hãy chui lỗ chó.

Trời ạ, tôi đang nghĩ cái gì thế này, nhà tôi là lỗ chó sao? Còn chả bằng ổ vàng, ổ bạc, ổ cò. Sao tôi lại nghĩ anh ta xấu xa đến mức này cơ chứ, sao ngay cả ý nghĩ này mà cũng nghĩ ra được thế? Thực sự là... chỉ muốn sự việc này nhanh chóng trôi qua!

Không khí bữa cơm rất thân mật, Hạ Trường Ninh không làm cộng tác PR thì phí quá. Anh ta nói chuyện về trà với bố, nói chuyện bí quyết pha trà độc môn của nhà anh ta với mẹ. Còn với tôi, vừa nói chuyện với bố mẹ tôi anh ta vừa gấp thức ăn cho tôi chuẩn như bán đũa. Đã vậy còn liên tục bình luận: “Đất vùng Đông Bắc nuôi người giỏi ghê, Phúc Sinh béo lên rồi, thần sắc cũng khá hơn nhiều”.

Bây giờ bố mẹ tôi ưng Hạ Trường Ninh lắm, hai người nhìn nhau rồi sau đó một người gấp thức ăn cho tôi, một người gấp cho anh ta, điệu bộ rất tình cảm

Sau bữa cơm tôi vẫn nghe lời bố mẹ, ngoan ngoãn lễ phép tiễn Hạ Trường Ninh về. Đi ra ngoài đầu ngõ, anh ta nói: “Phúc Sinh, em nghĩ xem, cả đời này em đã gặp ai đối xử tốt với em hơn anh chưa?”.

Cái tên Đinh Việt lập tức xuất hiện ngay trong đầu tôi. Đương nhiên là có, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

“Hạ Trường Ninh, làm bạn trai của tôi. Yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ cần một lòng một dạ là được rồi”.

Tôi nghĩ câu này mình đã nói rất thành khẩn. Nửa năm trôi qua, Hạ Trường Ninh không từ bỏ, chạy tới nơi xa vạn dặm đón tôi, anh ta nói vẫn không quên được tôi, những điều đó đã làm tôi cảm động. Bỏ qua sự do dự và mâu thuẫn khi ở sân bay, tôi cảm thấy chấp nhận anh ta cũng không hề khó khăn gì.

Hạ Trường Ninh lại tỏ ra vô cùng thất vọng, anh ta tức giận nói: “Hóa ra chỉ cần anh một lòng một dạ với em thôi sao? Phúc Sinh, chỉ cần một lòng một dạ với em là đủ sao?”. Tôi có chút mơ hồ. Anh ta còn muốn thế nào nữa?

Thấy tôi sững lại, anh ta thở dài, hai tay đặt lên má tôi rồi lại nâng cằm tôi lên, nói: “Không có cảm giác vui về ấy? Cảm giác từ trong đáy lòng, cảm giác vui về khi ở bên anh... Vậy bắt đầu từ bây giờ nhé?”.

Câu trước của anh ta chẳng ăn nhập gì với câu sau. Tôi không biết anh ta nói bắt đầu là có ý gì. Trong khoảnh khắc, anh ta cúi thấp đầu xuống rồi đặt đôi môi nóng hổi của mình lên môi tôi. Hơi thở anh ta bao trùm lấy tôi, tôi túm chặt lấy tay áo anh ta, cảm giác rất, rất hồi hộp, dường như hoàn toàn bị động, ngửa đầu cảm nhận hơi thở của anh ta. Sao mọi thứ lại tới đột ngột thế này?

Vốn cứ nghĩ đã bình ổn lại cuộc sống, vậy mà vì anh ta không quản ngại đường xa tới đón tôi mà tất cả đã bị phá vỡ. Sau đó, mọi thứ lại đột nhiên trở nên thế này.

Hạ Trường Ninh chỉ đặt môi lên môi tôi, không làm gì nữa. Một lát sau, anh ta nhẹ nhàng rời khỏi tôi rồi di chuyển hơi thở nóng hổi tới vành tai tôi: “Em không dám tin à... cứ thi cho tốt, thi xong anh sẽ hẹn em ăn cơm”.

Anh ta buông tôi ra rồi mỉm cười, sau đó vẫy taxi ra về.

Tôi nhìn theo cho tới khi chiếc xe khuất bóng, ngón tay khẽ đặt lên môi mình, lạnh toát, không có hơi ấm. Tôi có cảm giác mơ hồ, không phân biệt được tình cảm của anh ta, cũng không hiểu được suy nghĩ của bản thân nữa.

Sao nói chuyện với anh ta lại một mội đến thế? Ngay cả bản thân mình cũng không hiểu rốt cuộc đang nói chuyện gì.

Sắp tới kỳ thi, đây mới là việc lớn. Tôi lắc đầu không nghĩ nữa.

Nói thì nói thế nhưng nằm trên giường rồi tôi vẫn suy nghĩ, nghĩ tới mức đau cả đầu. Ngày hôm sau thức dậy đầu óc nặng trĩu. Trong phòng ở miền Nam không có máy sưởi, nhà cũng không bật điều hòa, tôi nghĩ chắc do mình ngồi ôn tập trong phòng mà không mặc áo ấm nên bị cảm.

Còn một tuần nữa là thi, tôi uống thuốc cảm xong chỉ còn cách lên giường nằm ngủ. Mồ hôi tứa ra hết đợt này tới đợt khác. Đến tối, mũi tôi đã nghẹt lại và bắt đầu sốt. Mẹ sờ trán tôi bảo: “Phúc Sinh, đầu nóng quá, còn một tuần nữa là thi rồi, con đi truyền nước đi, sẽ khỏi nhanh hơn uống thuốc”.

Tôi “vâng” một tiếng rồi lại ngủ mê man.

Hôm sau mẹ gọi tôi dậy đi truyền nước, tôi thực sự không muốn rời xa chăn ấm một chút nào. Nghĩ tới việc truyền nước sẽ nhanh khỏe hơn tôi miễn cưỡng bò dậy mặc quần áo tới bệnh viện.

Chuẩn bị ra khỏi cửa thì điện thoại reo, tôi kê. Mẹ nghe giúp tôi, sau đó vui vẻ nói: “Trường Ninh nói sẽ đi cùng con, bảo con ở nhà đợi. Cái thằng này thật là tốt”.

Đầu óc tôi quay cuồng, chẳng để ý tới mấy lời nhận xét của mẹ về anh ta, tôi nói: “Thôi đi mẹ, mẹ đi với con là được rồi, cũng đâu phải việc gì to tát”.

Mẹ tôi nghĩ đây là việc Hạ Trường Ninh nên làm cho nên cứ ngồi yên ở nhà không chịu đi.

Mẹ tôi nói bật điều hòa không tốt. Tôi vừa từ miền Bắc về, mặc quần áo to sụ như gấu trúc rồi mà vẫn thấy lạnh phát run, hận một nỗi không nhét luôn cả cổ vào trong cái áo cho xong.

Lúc Hạ Trường Ninh tới tôi đã sắp ngủ say trên sofa. Anh ta sờ nhẹ lên trán tôi rồi nói với mẹ: “Sốt cao quá, Phúc Sinh chắc do mới về, khí hậu không hợp nên mới bị cảm. Để cháu đưa cô ấy tới bệnh viện”.

Tôi đứng dậy, tay anh ta đặt lên eo tôi ngay trước mặt mẹ, có ý muốn tôi dựa vào người anh ta. Tôi đang sốt cao, nhưng chưa sốt cao tới mức không biết chuyện gì nữa. Nhưng tôi không còn tỉnh thần mà đẩy tay anh ta ra, tới ngoài cửa tôi mới khó chịu nói: “Tôi tự đi được”.

“Không phải thể hiện trước mặt mẹ em sao? Anh biết, bị cảm thôi mà, cũng đâu phải bệnh gì nặng lắm”. Hạ Trường Ninh nói như thế nhưng tay vẫn đặt trên eo tôi.

Định nhân lúc tôi bị bệnh mà muốn lấy mạng tôi sao? Sao nói chuyện cứ khiến người khác tức anh ách thế?

“Sao không đi nữa, muốn anh ẵm lên xe à?”. Đây là nụ cười nhân lúc người ta gặp hoạn nạn mà còn muốn cướp bóc.

Tôi cười và đáp: “Ok”.

Anh ta sững lại, tôi tròn mắt nhìn anh ta, biết ngay là anh ta cố tình nói thế mà. Nghĩ tôi sợ chắc? Nhưng mà tại sao tôi lại không sợ nhỉ?

Hạ Trường Ninh đưa tay kéo mũ tôi xuống, che cả tai. Lúc anh ta làm động tác này tôi đang khịt mũi, cảm giác bị cảm nặng thêm, cả người đổ mồ hôi trộm, nháy mắt đã bị gió thổi khô, tắc mũi càng lúc càng nghiêm trọng.

Anh ta thở dài: “Mặt em sốt đỏ như quả táo rồi. Sức đề kháng của em yếu quá, cần phải luyện tập nhiều. Đợi khi nào em thi xong, sáng dậy sớm một chút chạy bộ cùng anh”. Tôi không chú ý xem nữa câu sau anh ta nói gì nữa, chỉ hy vọng truyền nước có thể mau chóng không chế được bệnh cảm. Tôi không muốn mình cố gắng bao lâu cuối cùng vì bị cảm mà ảnh hưởng tới kết quả kỳ thi.

Vào bệnh viện, bác sĩ đo nhiệt độ rồi nói: “Sốt cao nếu truyền nước và tiêm cùng lúc sẽ khỏi nhanh hơn. Có thể tiêm penicillin chứ?”.

Tôi gật đầu.

“Đi kiểm tra phản ứng trên da đã, nếu tiêm được thì tiêm trước rồi truyền nước sau”.

“Phúc Sinh, em có sợ tiêm không?”.

“Không sợ”. Thực ra, tôi rất sợ tiêm nhưng vẫn cứng đầu tỏ ra là không sợ.

Hạ Trường Ninh bĩu môi cười, không nói gì.

Kết quả lúc kiểm tra phản ứng trên da nước mắt tôi đã trào ra. Gặp phải cô y tá thực tập, tiêm hai phát trên tay tôi nhưng vẫn không tìm được vein. Tôi thực sự không muốn tiêm một chút nào nữa.

“Bác sĩ của các người làm cái gì thế hả? Cứ tùy tiện bảo người nào cũng tìm cho bệnh nhân được sao? Không có tay nghề thì lấy bệnh nhân ra làm vật thí nghiệm à?”. Hạ Trường Ninh sầm mặt quát cô y tá.

Giọng anh ta vang khắp phòng. Tôi bỗng cảm thấy cảm động, tôi nhìn Hạ Trường Ninh, lần đầu tiên cảm thấy anh ta còn có chút đáng về đàn ông.

Cô y tá thực tập bị anh ta quát cho sững lại, lúc này có một cô y tá khác tới cười trừ và đáp:

“Xin lỗi anh đừng giận, để tôi làm”.

Cuối cùng lần này cũng xong, cô tay tôi sung vù một cục.

Hạ Trường Ninh ngồi cạnh tôi, mắt liếc tay tôi nhưng mặt vẫn sầm sì. Tôi sốt tới mức hoa mắt chóng mặt, khẽ ngả người dựa vào thành ghế không muốn nói chuyện nữa. Hạ Trường Ninh dịu dàng nói: “Thực ra tiêm không đau lắm đâu, chỉ là vấn đề tâm lý thôi, nhìn thấy mũi tiêm đã bắt đầu tưởng tượng mũi tiêm đi vào thế nào. Việc này còn nhẹ hơn bị dao cứa vào rất nhiều, không có chuyện gì lớn lao đâu”.

“Anh đang an ủi tôi hay đã kích tôi thế?”.

“Phúc Sinh, anh sự nhất là tiêm. Mỗi lần tiêm, chỉ cần bông sát trùng chạm vào da anh là các cơ bắt đầu co lại. Thực ra tiêm vào da chỉ có cảm giác như bị kiến đốt một tí thôi”. Anh ta nói một cái là tôi cảm thấy ngứa mông quá, bất giác khẽ động đậy.

“Khà khà, ngoan, đừng sợ, một lát là khỏi thôi. Như thế này sẽ nhanh khỏi thôi”. Hạ Trường Ninh tự nhiên ôm lấy tôi, gương mặt rất vui vẻ, có cảm giác chiều chuộng âu yếm mà bản thân tôi cũng không nói rõ ràng được.

Sau khi tôi kiểm tra xong, Hạ Trường Ninh cúi người dùng tay lau khô mắt tôi rồi dí dõm nói: “Còn khóc nữa này!”.

Bây giờ nghe thấy giọng anh ta giống như từ xa vọng tới, cách một tấm màn, trống rỗng. Tôi khó chịu nói: “Hạ Trường Ninh, anh lại còn giấu đồ bìm leo nữa”.

Cơ thể nhẹ bẫng, anh ta ẵm tôi lên. Đầu tôi nặng trĩu nép vào ngực anh ta, cánh tay anh ta ôm tôi rất chắc chắn. Tôi nghe thấy anh ta nói: “Muốn ngủ thì ngủ đi”.

Tôi nhìn anh ta và mỉm cười, không biết anh ta có nhìn thấy không nữa.

Cánh tay buông thõng cảm thấy lạnh lạnh, sau đó tôi ngủ rất say.

Ba tiếng sau anh ta đánh thức tôi dậy và nói: “Phúc Sinh, mình về thôi”.

Tôi mở choàng mắt, Hạ Trường Ninh âu yếm nhìn tôi: “Hạ sốt rồi”.

“Cảm ơn”.

“Muốn ăn gì đó không?”.

Tôi không có hứng ăn nhưng không muốn từ chối anh ta nên gật đầu.

Hạ Trường Ninh đưa tôi về nhà anh ta. Nơi này vẫn bài trí theo phong cách đen trắng, đơn giản và sáng sủa. Cũng may ánh đèn đã điều chỉnh lại màu sắc, phòng bật điều hòa rất ấm áp.

“Cởi áo khoác ra rồi ngồi nghỉ một lát đi, anh nấu cơm”.

Tôi ngồi trên sofa và xem đĩa, cuối cùng không nín được nên đi vào bếp xem anh ta làm ăn thế nào.

Hạ Trường Ninh đang thái rau, nghe thấy tiếng động liền quay lại nhìn tôi: “Chắc chắn em không biết nấu ăn”.

“Tôi biết. Nhà tôi truyền thống lắm, mẹ tôi nghĩ con gái phải biết vào bếp. Anh thì sao? Anh học trong bộ đội à?”. Nói xong tôi mới nhớ ra, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi và Hạ Trường Ninh bình tĩnh nói chuyện gia đình, những lần trước đều có cảm giác chúng tôi như hai con nhím xù lông.

Con dao trong tay anh ta thái rất nhanh, vô cùng điêu luyện. “Học được trong hai năm nuôi lợn đấy, anh nấu đồ ăn cho lợn thơm lắm! Múa dao điệu nghệ lắm phải không? Luyện lúc thái rau cho lợn đấy”.

Tôi tròn mắt, anh ta nói cái gì chứ? Coi tôi là lợn chắc?

“Khà khà, anh nói thật, không phải nói em đâu”.

Tôi nghi ngờ anh ta có mắt đằng sau nên mới nhìn tình thế.

“Trong tủ có nước ngọt đấy, em tự lấy đi”.

“Tôi có thể tham quan nhà anh được không?”.

“Tùy em thôi”.

Tôi thấy có mấy pha cà phê nên pha một ly cà phê nóng rồi bung trên tay lượn quanh nhà.

Nhà Hạ Trường Ninh trang trí dựa trên tông màu trắng đen chủ đạo, các đường nét khá cứng. Đồ trang trí trong nhà phần lớn là đồ sứ hoặc đồ ngọc, tôi nghi ngờ anh ta mua đồ cổ rửa tiền. Đột nhiên tôi nghĩ ra, tại sao tôi luôn nghĩ về anh ta theo chiều hướng xấu như thế? Anh ta đối xử không tốt với tôi sao? Tôi lắc đầu loại bỏ ngay ý nghĩ lung tung này. Tiếp tục xem chiếc bình bày trên giá đồ cổ, nhớ lần trước tới nhà anh ta ném đồ đạc, anh ta có nói chiếc bình này đắt tiền, tôi cẩn thận nâng trên tay nhìn đi nhìn lại, không thấy điểm gì khác biệt cả.

Phòng ngủ của anh ta rất đơn giản, chăn được gấp ngay ngắn, vuông vức. Thời buổi này còn ai gấp chăn ở nhà cẩn thận thế này chứ? Thói quen thời đi lính của anh ta vẫn không thay đổi.

Tôi rất thích thú khi bước vào phòng đọc. Xem một người đọc loại sách gì là có thể thấy được sở thích và khẩu vị của anh ta. mPhòng đọc của Hạ Trường Ninh có rất nhiều sách, giá sách nào cũng xếp đầy.

Tạp chí và sách quân sự chiếm nhiều nhất. Sách cơ khí điện tử và sách quản lý tài chính cũng tương đối nhiều. Anh ta cũng không phải không có học vấn, chỉ là không giống tôi. Giá sách của tôi phần lớn là tiểu thuyết và tản văn. Trên bàn có một chồng sách, có Ba trăm bài thơ Đường, Ba trăm bài thơ Tống, Toàn tập thơ từ Đường Tống, Cách ngôn của danh nhân, còn có một cuốn Tuyển tập tinh hoa thơ hiện đại nữa. Cái tên này! Bất giác tôi cảm thấy vô cùng vui mừng. mTôi tiện tay lật mấy trang của cuốn sổ bìa đen đặt trên đó liền sững lại.

Không ngờ Hạ Trường Ninh lại viết chữ bút sắt đẹp thế này! Chữ viết bằng của tôi còn không sắc nét bằng chữ của anh ta. Ngón tay lướt qua mấy câu thơ anh ta chép ra, bất chợt tôi nhớ lại câu văn cổ anh ta đọc lần trước, chợt khựng người lại.

Anh ta vội vàng chạy vào, rồi bước tới giằng lấy cuốn sổ trên tay tôi, luống cuống nói: “Nghịch chơi thôi. Xấu hổ quá”.

Trong lòng có cảm giác vô cùng ảm áp, tôi nhẹ nhàng đáp: “Tôi không có ý châm chọc anh, ai bảo anh nói không đề ý tới tôi...”.

Mặt tôi bị nâng lên, anh ta không nói gì mà cúi xuống hôn tôi.

Tôi đỏ bừng mặt và vội đẩy anh ta: “Tôi bị cảm, ngạt mũi...”.

“Phúc Sinh”. Anh ta véo má tôi và nói: “Anh nín thở rồi, không bị em truyền bệnh đâu...”.

Tôi tức quá liền phì cười. Sao anh ta lại làm hỏng không khí thế chứ? Những nhân vật nam chính trong tiểu thuyết đều nói: “Anh không sợ, anh sẽ cùng bệnh với em, chia cho anh một nửa, em sẽ khỏe hơn một nửa”.

“Anh đi nấu cơm đây, tối nay ăn xương sườn hầm”. Anh ta cười hi hi rồi đi ra ngoài. Tôi nghi ngờ hỏi lại: “Hạ Trường Ninh, bình thường anh đều về nhà nấu cơm à?”.

“Ít lắm, vốn định nấu cơm cho em ăn nên anh đã mua đồ từ trước rồi”.

Tôi tiếp tục tham quan căn phòng, trên giá sách có một xấp ảnh, phần lớn là ảnh Hạ Trường Ninh, còn có ảnh anh ta và Ngũ Nguyệt Vy nữa. Có một tấm ảnh của anh ta tôi rất thích, là tấm anh ta đang đá chân khi tập tán thủ, vô cùng phóng khoáng, ngay cả tôi cũng cảm nhận được sức mạnh của anh ta.

Một người đàn ông có thể vì mình mà chép thơ văn, mua thức ăn nấu cơm cho mình, quan tâm mình khi mình trong bệnh viện, liệu có thể không cảm động được không?

Giống như anh ta đã từng nói: “Vô tham nghiệm nhi tất chi giả, ngu dã: Không hiểu anh ta mà đã đưa ra kết luận, quả thực quá phiến diện. Bây giờ tôi đang thử chấp nhận anh ta, nên vô cùng hiếu kỳ.

Tôi cầm tấm ảnh anh ta và Ngũ Nguyệt Vy lên xem. Hai người đều mặc quân phục, cười tươi như hai quả táo. Lúc đó trên mặt Hạ Trường Ninh vẫn còn chút ngây thơ, nhưng bây giờ đã không còn nữa.

Trên giá sách còn một tấm ảnh gia đình của Hạ Trường Ninh. Anh ta và em trai rất giống nhau, giống cả bố anh ta nữa. Tôi xem từng trang một, hồi nhỏ anh ta rất đáng yêu. Lướt qua đúng khung ảnh trên giá sách một lượt, tôi nhìn thấy một tấm ảnh của một cô gái. Cô ấy mặc áo đen, váy hoa dài, đeo ba lô đứng ở đầu phố. Kỹ thuật chụp ảnh rất tốt, phong cảnh phía sau mờ ảo, chỉ làm nổi bật một mình cô gái. Ngoại hình sáng sủa, tóc thẳng, gầy, cười rất ngây thơ.

Trong tất cả khung ảnh của Hạ Trường Ninh chỉ có một tấm duy nhất của cô gái này là chụp một mình. Khung ảnh là loại thủy tinh trong suốt, lật mặt sau còn có một dòng chữ: Dật Trần yêu anh, Thâm Quyển, mùa đông năm 2003.

Tôi đặt khung ảnh về chỗ cũ, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Sao bạn gái tin đồn của Hạ Trường Ninh nhiều thế? Một cô Ngũ Nguyệt Vy, người khoác tay anh ta ở Lệ Giang – Tiểu Đại, bây giờ lại nhảy ra một cô Dật Trần nữa sao?

“Phúc Sinh, ra ăn cơm”.

Tôi bước ra khỏi phòng làm việc, cô gái tên Dật Trần kia khiến tôi có cảm giác rất kỳ lạ. Tôi vào nhà vệ sinh rửa tay, nhìn mình trong gương bỗng sững lại. Tôi trong gương cũng rất sáng sủa, cũng tóc dài, cũng gầy. Không phải Hạ Trường Ninh vì cô gái tên Dật Trần kia nên mới đối với tôi... Tôi cúi đầu chăm chú rửa tay.

Anh ta nấu ăn rất ngon, măng tươi hầm xương sườn, chắc là dùng nòi áp suất hầm thì mới nhanh như thế này.

“Tay nghề của anh được chứ?”.

“Ừ, anh có thể mở cửa hàng được rồi đấy”. Không phải tôi muốn nịnh nọt anh ta mà thực sự anh ta nấu ăn rất ngon.

Hạ Trường Ninh luôn miệng khuyên tôi ăn nhiều. Tôi nghĩ khi một người nấu cơm cho người khác ăn đều như thế cả, người khác ăn càng nhiều họ càng vui.

Tôi vốn không có hứng ăn nhưng vẫn cố gắng ăn thật nhiều.

“Phúc Sinh, em không ăn được nữa thì dừng cố”. Giọng nói anh ta hôm nay mềm như nước, dịu dàng và ấm áp.

Tôi cười rồi cố ý hỏi: “Anh chưa từng nấu cơm cho Ngũ Nguyệt Vy, Tiểu Đại, Dật Trần ăn à?”.

Hạ Trường Ninh chỉ do dự một chút rồi đáp: “Họ chưa từng ăn cơm ở nhà”.

Có nghĩa là anh ta đã từng nấu cho họ?

Tôi uống một ngụm canh cá cà chua, không ngẩng đầu lên mà hỏi tiếp: “Anh theo đuổi tôi vì tôi giống Dật Trần?”.

Đương nhiên tôi hy vọng anh ta trả lời “Không phải”, nhưng anh ta đáp: “Ừ, anh luôn thích mẫu con gái như thế”.

Câu trả lời này tốt hay xấu đây? Tôi cũng không biết, nhưng đột nhiên không còn hứng thú nữa.

“Không phải anh tìm người thay thế cô ấy, chỉ là mẫu người anh thích là thế”. Lúc giải thích anh ta nhìn tôi rất lâu.

“Tôi rất vui vì là mẫu người mà anh thích. Thực sự hôm nay tôi rất cảm động”. Tôi không hiểu những điều trong mắt anh ấy. Buông đũa, cuối cùng tôi cũng đã hiểu tôi cảm thấy điều gì không đúng rồi, tôi không hề ghen.

Hôm nay Hạ Trường Ninh tốt hơn bất cứ lúc nào, không còn điệu bộ lưu manh, không khiến người khác cảm thấy phản cảm. Tôi cảm động, tôi nghĩ làm bạn gái của anh ta cũng tốt, khi anh ta hôn tôi, tôi cũng cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nhưng tôi không hề ghen.

Cho dù tôi biết mấy năm trước anh ta đã từng thích một cô gái, cô gái ấy có khí chất tương đồng với tôi, anh ta tìm tôi, ít nhiều cũng có hình bóng của Dật Trần, nhưng tôi vẫn không cảm thấy ghen tuông.

Khi tôi không yêu anh ta thì bản thân tôi không thể nào chấp nhận được anh ta.

Khi tôi có thể chấp nhận được anh ta tôi mới phát hiện ra anh ta đã khiến tôi cảm động, nhưng không hề yêu.

Tôi có thể chìm đắm trong sự ấm áp của cảm giác được yêu và giả vờ yêu anh ta sao? Tôi không thể.

Tôi thở dài, đứng dậy và nói: “Hôm nay cảm ơn sự chăm sóc của anh, tôi muốn...”.

Anh ta đột ngột đứng dậy khiến tôi giật cả mình, câu nói “muốn về nhà” chưa kịp thoát ra đã phải nuốt ngược vào bụng.

Hạ Trường Ninh tới bên tôi rồi cúi xuống nói: “Cuốn sổ bìa đen mà em nhìn thấy là do anh cố tình đặt trên bàn. Anh vượt ngàn dặm xa xôi tới đón em vì anh biết làm như thế sẽ có hiệu quả thế nào, mục đích của anh là muốn em cảm động. Nhưng Phúc Sinh à, nếu em chỉ vì những thứ cảm động ấy mà quyết định ở bên anh thì anh không cần! Thứ anh muốn là sự thật lòng của em. Em hiểu chứ?”.

Giọng anh ta rất hung dữ, sự chỉ trích của anh ta khiến tôi cảm thấy oan ức. Tôi mời anh ta làm thế sao? Tôi cũng bị những hành động của anh ta làm cho cảm động, lẽ nào anh ta thích tôi thì tôi có thể yêu anh ta nhanh chóng thế sao? Tôi đâu phải thần tiên chứ! Ai bảo trước mặt tôi anh ta chẳng khác gì một tên lưu manh!

Tôi mím chặt môi không nói lời nào.

Anh ta nắm lấy vai tôi, nghiêm túc nhìn tôi và hỏi: “Em hiểu ý anh chứ?”.

Tôi không hiểu!

Anh ta tức điên lên, sầm mặt lại hỏi: “Anh đặt ảnh bạn gái cũ ở đó để cho em xem, Phúc Sinh, lẽ nào em không ghen chút nào sao?”.

Tôi mấp máy môi, không còn sức mà phản bác nữa, muốn khóc mà không có nước mắt. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tôi và Hạ Trường Ninh thành bạn trai bạn gái, làm thế nào trong hai ngày ngắn ngủi tôi đột nhiên yêu anh ta rồi ghen với bạn gái cũ của anh ta được đây?

“Anh thất vọng lắm”. Anh ta buông tay tôi ra.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đầu óc tôi có cảm giác không phản ứng kịp. Tôi chạy ra cửa cầm áo khoác rồi mở cửa đi về. Tôi và Hạ Trường Ninh không hợp! Tôi chỉ có thể kết luận như thế! Giây phút cửa thang máy đóng lại và xuống dưới, tôi khịt mũi, chắc chắn là tôi muốn xì mũi.

Về tới nhà thấy nhà cửa ồn ào, có nhiều công nhân ra ra vào vào.

“Về rồi à, thế nào?”.

“Mẹ, đang làm gì thế này?”.

Mẹ thờ dãi và đáp: “Trường Ninh nói bất điều hòa không tốt, nên cậu ấy tìm người tới lắp hệ thống tản nhiệt. Bố mẹ không muốn nhưng cậu ấy nhất định đòi lắp, đang tính bàn bạc với bố con trả tiền cậu ấy”.

Tôi quay người chạy vụt ra ngoài, vẫy xe chạy thẳng tới nhà Hạ Trường Ninh. Tôi không biết Hạ Trường Ninh lại tỉ mỉ và quan tâm tới tôi như vậy. Lúc này tôi thực sự muốn gặp anh ấy.

Tôi chạy vào khu nhà, không khí lạnh xộc thẳng vào phổi khiến tôi ho không ngừng. Lúc ấn chuông cửa, tôi vẫn không biết sẽ nói gì khi gặp anh ấy nữa. Tôi chỉ muốn gặp anh ấy, bây giờ trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. [1][Lúc này tình cảm và cách nhìn nhận của Ninh Phúc Sinh đối với Hạ Trường Ninh có sự thay đổi, nên người dịch cũng thay đổi ngôi thứ ba (ND)]

Bấm chuông chán chê mà không có ai ra mở cửa, anh ấy đã ra ngoài rồi.

Tôi ngồi thờ hồn hèn ở cầu thang dự phòng trước cửa nhà anh ấy. Nước mũi lại chảy ra, tôi hỉ mũi thật mạnh, gọi điện thoại cho anh ấy thôi. Nhưng tôi sẽ nói gì? Tôi cầm điện thoại hồi lâu mà không biết nói gì – Thang máy bật mở, có người bước ra, tôi ngước lên nhìn, là Hạ Trường Ninh. Mặt tôi đột nhiên nóng bừng. Tôi sao thế này? Gặp anh ấy phải nói gì đây? Tôi cố ý nép người vào trong góc.

Anh ấy mở cửa, tôi ngồi xồm ở cầu thang gần đó. Tôi hy vọng anh ấy mau chóng vào nhà, nếu anh ấy nhìn thấy tôi quay lại tìm anh ấy thì tôi xấu hổ chết mất!

Nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách, tôi thờ phào. Tôi khề thò đầu ra nhìn, không ngờ anh ấy đột nhiên quay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau và chẳng lại, tôi “á” lên một tiếng rồi quay người chạy xuống cầu thang.

Tiếng giày da nện trên bậc thang vang như trống trận, giống như tiếng trái tim tôi đang đập bây giờ, nặng và trầm.

Cánh tay bỗng khựng lại, anh ấy kéo tôi vào lòng, tôi bị kẹp giữa tay vịn cầu thang và cơ thể anh ấy. Tôi xấu hổ quay mặt đi không nói gì cả.

“Đồ ngốc”. Anh cúi xuống nói rồi nâng mặt tôi lên.

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh. Thần sắc của Hạ Trường Ninh rất lạ, đôi mày khề chau lại, nếu như không phải tình cảnh thế này chắc tôi nghĩ anh ấy đang tức giận.

Những ngón tay anh nhẹ nhàng trượt trên mặt tôi, tiếng trái tim đập rộn rã vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Đây vốn nên là thời khắc hạnh phúc và tình cảm nhưng tôi lại khịt mũi thật mạnh, điệu bộ vô cùng thê thảm nói: “Nước mũi của em lại chảy ra rồi”.

Hạ Trường Ninh bĩu môi rồi thờ dãi, sau đó tách ra một chút để tôi tìm giấy ăn. Tôi xấu hổ hỉ mũi vậy mà Hạ Trường Ninh nói: “Người nhìn anh chảy máu mũi thì nhiều chứ nhìn anh chảy nước mũi chỉ có mỗi em thôi”.

Tôi thảm hại chết đi được, trong tay vẫn cầm tờ giấy ăn đã thấm đầy nước mũi mà không biết có nên vứt trên cầu thang hay không, còn anh ấy đang cười tôi? Tôi xì mặt nói: “Anh đẹp trai đến thế sao?”.

“Đương nhiên, có điều... sao em lại quay lại tìm anh? Lương tâm trời dậy hay là không nữa?”. Hạ Trường Ninh tươi cười nhìn tôi, khỏi cần nói đắc ý thế nào nữa.

“Em... mẹ em bảo em tới hỏi anh xem hệ thống tản nhiệt bao nhiêu tiền? Không thể để anh tặng được”. Tình thế cấp bách quá tôi đành tìm cách trốn tránh.

Hạ Trường Ninh nháy mắt và lập tức bóc mẽ tôi: “Anh vừa tới nhà em rồi, anh đã nói với bố mẹ em đó là công ty của bạn anh nên chỉ lấy giả nhập vào thôi”.

Hai má tôi lập tức đỏ bừng, mắt đảo liên tục nhưng không dám nhìn anh ấy.

Giọng Hạ Trường Ninh nhẹ nhàng và dịu dàng vọng lại giữa những bậc thang: “Sao lại tới tìm anh? Phúc Sinh, em nói thật đi”.

Tôi xấu hổ quá hóa giận liền vội đẩy anh ấy ra ngoài: “Nhà em không định lắp hệ thống tản nhiệt, giá nhập vào cũng không được, không lắp nữa”.

“Em nói một câu “em động lòng vì Hạ Trường Ninh” cũng không được sao? Khó khăn đến thế sao?”. Hạ Trường Ninh lắc đầu thờ dãi.

Tôi cuống đến nỗi phát khóc đến nơi rồi, đánh chết tôi cũng không nói được.

“Em muốn về nhà”.

“Em nói đi rồi anh đưa em về nhà. Bị cảm chưa khỏi, không nên để nhiễm lạnh. Nhìn này, nước mũi lại chảy ra kia”.

Tôi xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm lỗ nào đó chui xuống cho. Không tìm được lý do khác, lại không nói ra được, tôi chỉ còn cách giả vờ. Tôi dậm nhẹ anh ấy và mắng: “Anh là tên lưu manh, lưu manh... anh bắt nạt em! Em ghét anh, đáng ghét”.

Hạ Trường Ninh cười lớn rồi ôm chặt lấy tôi, sung sướng nói: “Phúc Sinh, đây là lần đầu tiên em chủ động tìm anh, đến rồi thì không được đi nữa”.

Tôi vui đầu vào ngực anh ấy và thút thít: “Hạ Trường Ninh, anh không được giả vờ với em, không được bắt nạt em, không được tỏ vẻ bất cần như trước, không được giống lưu manh, không được quát em”.

“Còn nữa không?”.

“Nghĩ ra thì nói tiếp”.

Hạ Trường Ninh véo má tôi và nói: “Anh có thể nín thở dưới nước được ba phút”.

Không đợi tôi phản ứng đôi môi anh ấy đã đặt lên môi tôi, ấm áp và mềm mại. Nhưng tôi chỉ kiên trì được mười giây là không chịu được nữa, bởi vì nước mũi của tôi lại chảy ra. Hạ Trường Ninh đưa tay lấy mẫu giấy ăn đã ngấm đầy nước mũi mà tôi cầm suốt này giờ vứt đi, sau đó nói với giọng khó chịu: “Tay em phải ôm eo anh mới đúng, không biết nên cảm ơn em bị cảm hay ghét nó nữa”.

Anh ấy dìu tôi lên gác, tôi quay lại nhìn cầu thang sạch sẽ, mẫu giấy ăn màu trắng nằm vô duyên thật chướng mắt. Vội vã quay đầu lại, trong lòng tôi mắng thầm: “Hạ Trường Ninh, anh đúng là một người không giữ vệ sinh”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bên nhau chiêu thứ nhất: Mở rộng cánh cửa trái tim

Tôi ra sức gật đầu, bỏ qua sự gian trá vụt qua trong mắt anh, cố gắng không cảm thấy anh lợi dụng tôi một lần nữa.

0o0

Tôi sắp thi rồi, ngày nào Hạ Trường Ninh tan ca xong cũng tới nhà tôi điểm danh. Cái tên này luôn ra vẻ đạo mạo nói chuyện với bố mẹ tôi, nhưng đôi mắt luôn nhìn về phòng tôi, lần nào cũng chính xác lúc tôi ngẩng lên, điều này khiến tôi nghi ngờ anh ấy luôn nhìn về phía phòng tôi lúc nói chuyện với bố mẹ tôi.

Anh ấy có ý đồ rõ ràng để bố mẹ tôi “đuổi” anh ấy vào phòng tôi một cách đường hoàng. Đã thế Hạ Trường Ninh còn từ chối: “Phúc Sinh sắp thi rồi, không nên làm phiền cô ấy”. Trong lòng bố mẹ tôi lẽ nào không hiểu rõ? Họ biết thừa tôi và Hạ Trường Ninh đã hợp nhau thì có đi học nữa hay không cũng không sao, có thể được gả tôi đi mới quan trọng. Trời rất lạnh, thế mà mẹ tôi còn kéo áo bố tôi nói: “Em gái bảo chúng ta hôm nay qua đó một chuyến, mình đi đi”.

Thế là để Hạ Trường Ninh đơn độc ngoài phòng khách, chẳng nhẽ anh ấy không vào phòng sao?

Tôi chăm chú đọc sách, không để ý tới anh ấy, Hạ Trường Ninh cũng lại gần xem thế nào, nhưng không nói gì cả. Chốc chốc lại có luồng hơi nóng phả vào cổ, tôi có thể yên ổn mà đọc sách được sao?

Tôi đặt sách sang một bên rồi mắng anh ấy: “Hoặc là anh cầm sách ngồi bên cạnh hoặc là anh về nhà. Đừng nhìn em như thế, anh làm em phân tâm đấy, hiểu chứ?”.

Anh ấy rút một cuốn tiểu thuyết trên giá sách xuống rồi chăm chú đọc, được một lúc lại nhìn giá sách rồi lại gần tôi hỏi: “Cô Ninh, đoạn này em đọc không hiểu lắm, cô nói xem có nghĩa là gì?”.

Tôi ngó qua xem, là một câu trong tiểu thuyết tình cảm.

Cô gái nói: “Cho dù anh là người xấu xa nhất thế giới này, em cũng thích”.

Tôi đỏ bừng mặt, quay sang mắng một câu: “Luu manh!”.

Hạ Trường Ninh nín cười và thì thầm bên tai tôi: “Em thích”.

Tôi... thờ dài một tiếng, sau đó quay sang nghiêm túc nói với anh ấy: “Hình như em chưa bao giờ chủ động hôn anh”.

“Không sao, ai chủ động thì kết quả cũng giống nhau cả”.

“Hừ, anh không thích thì thôi”.

Hạ Trường Ninh cười gian: “Thích, anh đợi lâu lắm rồi”.

Tôi cũng cười gian: “Nếu em thi đỗ, em sẽ chủ động một lần”.

Anh ấy bắt lực nhìn tôi: “Phúc Sinh, em không hiểu à, anh không muốn em thi đỗ chút nào. Còn học cái gì nữa chứ, hoặc là em thi đỗ trường trong thành phố hoặc là em đừng thi nữa”.

Ban đầu khi định thi nghiên cứu sinh vì tôi muốn rời xa nơi này, tới một môi trường mới sống cuộc sống mới. Nhưng bây giờ tôi và Hạ Trường Ninh đã yêu nhau, tôi bắt đầu do dự.

“Nhưng em xin nghỉ việc rồi, chỉ có thể thi đỗ mà thôi”.

“Lẽ nào Hạ Trường Ninh anh không nuôi nổi em?”.

“Không phải việc anh có nuôi nổi hay không... haizz, mà em vẫn chưa nói sẽ lấy anh! Em vẫn chưa hiểu về con người anh!”.

“Nhưng anh không nói đùa đâu, anh yêu là muốn tìm vợ”. Hạ Trường Ninh nghiêm chỉnh nói.

Nhưng tôi với anh ấy mới làm hòa với nhau được bao lâu? Đã được một tuần chưa? Có lẽ hơi nhanh quá!

Hạ Trường Ninh nhìn tôi chằm chằm rồi bật cười: “Thôi, em cứ thi cho tốt, cũng chỉ còn vài hôm nữa, anh sẽ không tới làm phiền em nữa, em thi xong anh sẽ tới”.

Mấy hôm sau anh ấy quả thực không tới tìm tôi nữa, nhưng tôi nào cũng nhắn tin cho tôi. Tôi bắt đầu có cảm giác bất an, nếu thi đỗ sẽ phải xa nhau ba năm, thi không đỗ thì phải tìm công việc khác và sống tiếp thế này.

Tôi nghĩ rằng, có nghĩ cũng chỉ nghĩ được tới bước này, thôi kệ vậy, thi đỗ thì học, thi trượt thì tôi cũng chẳng có gánh nặng gì.

Lúc thi tôi không hề lo lắng hay căng thẳng, thuận lợi làm xong bài.

Hạ Trường Ninh đợi tôi ở ngoài trường thi, thấy tôi cười hớn hờ bước ra liền sầm mặt lại nói: “Xem ra em làm bài tốt nhỉ, rồi khỏi nơi này đi học tốt thế cơ mà.”

“Ừ, em không hề căng thẳng, làm bài rất tốt. Đi nơi khác học cũng tốt mà, đỡ cho ai đó khỏi ngứa mắt”.

Anh ấy nhìn ra xa rồi tự lẩm bẩm: “Cũng không sao, nghiên cứu sinh cũng có thể kết hôn, kết hôn rồi học cũng thế cả”.

“Anh nói gì cơ?”.

Hạ Trường Ninh cười rồi nói lại một lần nữa. Vừa nói còn nhìn tôi và nhấn mạnh: “Phúc Sinh, anh có ý đó đó”.

Tôi dờ khóc dờ cười. Bây giờ tôi cảm thấy tính cách của anh ấy như thế này rất được, mặc dù hơi lẩn át tôi nhưng rất chân thành. Từ nhỏ nền giáo dục của gia đình tôi cũng không hề dạy tôi coi tình yêu như trò giải trí.

Thấy tôi mỉm cười không nói Hạ Trường Ninh bảo: “Đợi qua năm nay, năm sau nếu như em thi đỗ thì tháng bảy tháng tám lấy anh, tháng chín đi học, thế nào?”.

“Người ta nói thời gian nồng nàn của tình yêu là mười tám tháng, đợi qua mười tám tháng nếu anh vẫn không thay lòng đổi dạ thì tính tiếp”. Tôi tròn mắt đáp.

“Năm ngoái anh quen em, chỉ ít cũng mười hai tháng rồi còn gì? Đến tháng bảy, tháng tám năm sau đã qua mười tám tháng lâu rồi”.

“Hạ Trường Ninh, anh cho em cơ hội để tìm hiểu anh! Em vốn không hiểu gì về anh cả, chuyện này cần nhiều thời gian chứ? Không làm nữa”.

Anh ấy cười rồi lập tức chuyển chủ đề: “Vậy anh sẽ cho em cơ hội để hiểu anh. Sắp đến Tết rồi, bạn bè anh lại muốn tụ họp, em đi cùng nhé”.

Ngay lập tức tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp bọn họ đã gọi tôi là “chị Ninh”, “chị dâu”, bỗng chốc mặt tôi lại đỏ bừng. Nếu như lần này họ gặp tôi nữa chắc sẽ cứ thế mà gọi tôi mãi mãi? Tôi không chịu được.

“Phúc Sinh này, em có biết lần đầu tiên gặp em anh nhìn cười tới mức đau cả bụng không?”.

Tôi tức quá, đáp: “Còn nói? Anh còn dám nói à? Em không đi! Em không muốn chơi cùng với đám bạn bè không tốt của anh!”.

Tôi không đi, Hạ Trường Ninh sẽ có cách khiến tôi đi. Ví dụ như đi dạo phố một rồi anh ấy sẽ nói đi uống trà nghỉ ngơi một chút. Kết quả lại giống như lần đầu tiên, từ hai người biến thành rất nhiều người.

Chỉ có điều lần này, cái tên này không ngồi cách xa tôi quá. Anh ấy ngồi bên cạnh tôi, cái tay thỉnh thoảng lại nắm lấy tay tôi, vừa nói vừa cười mà không thay đổi sắc mặt.

Chắc là do anh ấy đã nói trước với bạn bè rồi nên lần này mọi người không gọi tôi bằng những cái tên gây shock nữa, nhất loạt đều gọi tên tôi, cảm giác vô cùng thân mật. Lần đầu tiên tôi biết thế giới của Hạ Trường Ninh thần kỳ thế nào, logic của Hạ Trường Ninh hoành tráng ra sao. Trong bảy, tám người hôm nay tới thì có bốn người là nữ, hai mươi tuổi cũng có, ba mươi tuổi cũng có, chị Trần cũng có mặt.

Nhìn thấy tôi là chị ấy cười híp mắt lại, cảm giác cực kỳ thân thiện.

Uống trà vốn chỉ để nói chuyện, Hạ Trường Ninh lại cười hi hi và nói với bọn họ: “Sắp đến Tết rồi, chúng ta cũng nên có hoạt động gì đó mới đúng chứ nhỉ?”. Mọi người đều cười và phụ họa: “Anh Hạ nhiều trò lắm mà, năm nay chúng ta chơi trò gì được nhỉ?”.

Hạ Trường Ninh chậm rãi đáp: “Bây giờ đều thịnh hành các cuộc thi tuyển chọn, nào như thi Super Boy, Super Girl, náo nhiệt lắm. Năm nay chúng ta cũng lập ban giám khảo đi, bầu chọn Quý cô tuyệt nhất và Quý bà tuyệt nhất”.

Tôi tò mò nhìn anh ấy, không hiểu có ý gì nữa.

Mọi người cùng cười hưởng ứng: “Hạ Trường Ninh, ý này của anh tồi quá đấy”.

“Sao lại tồi chứ? Không phải chị đang ngọt ngào với một chàng trai ít hơn chị mười tuổi sao? Còn chị nữa, nhỏ hơn chị bảy tuổi chứ gì? Bây giờ đang một tình chị em, dẫn em của các chị tới đây để ra mắt, thi thố một trận, không đủ tiêu chuẩn hoặc yêu các chị không đủ sâu sắc thì đá luôn”.

Tôi há hốc miệng, tròn tròn mắt, lau vội mồ hôi lạnh, đây là Quý cô tuyệt nhất sao? Vậy còn Quý bà tuyệt nhất?

“Tôi nói mấy người đang làm bỏ nhí cho người ta đó, chúng ta thì xem ai thoải mái hơn. Bình chọn xem ai ăn ngon hơn, ai mặc đẹp hơn, tiêu tiền còn hoang phí hơn bà cả!”. Lúc nói câu này anh ấy còn bóp chặt tay tôi. Sao con người này lại nói những lời đó được chứ? Ai đó làm bà hai của người ta còn có mặt mũi nào mà tuyên truyền với bạn bè nữa chứ?

Anh ấy không để ý tới tôi mà ánh mắt lại liếc nhìn cô gái tên Tiểu Mỹ ngồi trong góc. Tôi cực kỳ ngạc nhiên. Cô gái này cũng tầm tuổi tôi, xinh xắn nhưng không ra vẻ. Nghe lời anh ấy, cô gái đó chu môi lên nói: “Anh ấy có tiền gì đâu chứ, lương đều đưa hết cho vợ anh ấy rồi”.

Hạ Trường Ninh đặt cốc lên bàn rồi nói: “Biết làm bỏ nhí là thế nào không? Học Tiểu Diệp Từ đi. Không có tiền à? Không có tiền thì làm bỏ nhí cho anh ta làm gì?”.

Cô gái đó cãi: “Em và anh ấy tình cảm rất tốt”.

“Vớ vẩn! Tình cảm tốt thì anh ta đã ly dị vợ và lấy em rồi, Hạ Trường Ninh anh sẽ mừng em phong bao một trăm nghìn tệ”.

Trời ạ, anh ấy thẳng thắn khiến người ta phát sợ. Tôi cẩn thận nhìn sắc mặt cô gái ấy, sợ cô ấy không vui.

Quả nhiên mặt Tiểu Mỹ đỏ hoe, cô vội đứng dậy đáp: “Anh Hạ, anh không hiểu. Em chỉ muốn có được tình cảm của anh ấy”.

Đám chị Trần vội kéo cô ấy ngồi xuống và nói: “Tiểu Mỹ đừng giận, anh Hạ nói cũng đúng. Làm bỏ nhí cho anh ta thì phải nói tới tiền, nói tình cảm chỉ là lừa gạt nhau mà thôi, sao anh ta còn không ly dị chứ? Ly dị rồi lấy em, các chị sẽ mừng cho em. Anh ta vừa nói yêu em lại vừa không muốn đưa em tiền, lại còn muốn em thuê nhà. Chuyện này còn ra cái gì chứ”.

Hạ Trường Ninh “hừ” một tiếng rồi nói: “Anh coi em như em gái. Con người anh có thể nào thì nói thế. Anh nói sai gì sao? Em nhìn Diệp Từ kia kìa, cũng là bỏ nhí nhưng đâu có thâm như em? Phụ nữ phải biết cách bảo vệ bản thân. Anh không ngại được loại đàn ông ấy, sao nào? Em chuyển nguyên văn lời anh nói tới anh ta, không phục thì tới tìm anh”. Tiểu Mỹ giằng co rồi ngồi xuống, lí nhí đáp: “Anh ấy và vợ đã kết hôn mười mấy năm rồi, con cái cũng có rồi, anh ấy cũng đâu dễ dàng gì”.

Hạ Trường Ninh tức điên lên. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy tức. Anh ấy đập bàn và chỉ Tiểu Mỹ: “Sau này đừng khóc tìm anh uống rượu giải sầu nữa, anh sẽ không nói gì nữa. Em chấp nhận ăn trái ngâm rau làm bỏ nhí không ai thèm thương!”.

Tiểu Mỹ nước mắt lưng tròng, lần này thực sự đã đứng dậy đi về.

Cánh chị Trần thở dài: “Tiểu Mỹ cũng thật là, sau lưng thì khóc thầm mà trước mặt vẫn đối xử tốt với anh ta”.

Con giận của Hạ Trường Ninh vẫn chưa nguôi: “Phó viện trưởng bệnh viện mà ngay cả tiền thuê phòng cũng không có, lại còn đòi bao bồ nhí? Nghe một câu “Anh yêu em” của đàn ông là không còn đầu óc gì sao? Đi càng tốt, đỡ cho ông đây nhìn thấy là muốn mắng chửi, nói cũng không nghe”.

Tôi ngồi bên anh ấy không nói một lời nào. Tôi thực sự muốn hỏi anh, anh cũng như thế sao? Mọi người mồm năm miệng mười nói chuyện của Tiểu Mỹ một lúc rồi lại tươi cười. Cô gái cũng làm bồ nhí tên Tiểu Diệp Tử được Hạ Trường Ninh tuyên dương ban nãy ngâm một điệu thuốc rồi thản nhiên nói: “Trước khi theo Lưu Sinh cũng có một người đàn ông tìm em, không ly hôn, em nói ok; không có nhiều tiền, em nói cũng không sao; nhưng bảo em móc tiền túi ra thuê phòng mua đồ dùng, thì mau mau cút đi! Trên thế giới này đàn ông tốt chả có mấy người”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Mắng anh luôn thế hả?”.

Tiểu Diệp nửa cười nửa không và đưa mắt nhìn anh ấy, sau đó nhìn sang tôi, búng búng tàn thuốc và đáp: “Anh khác, anh không dẫn Phúc Sinh tới thì tại em nghĩ anh là gay đấy”.

Mọi người ồ lên cười, cười nghiêng cười ngả đủ mọi tư thế.

Tôi nhớ lại đợt Hạ Trường Ninh tới trường tôi lắp đặt máy giám sát, tôi lừa các giáo viên trong trường anh ấy là gay, nghĩ lại tôi cũng không nhịn được cười.

Chị Trần đưa cho tôi một điều thuốc và nói: “Phúc Sinh dần dần sẽ quen thôi. Đám người bọn chị đều không có văn hóa, chỉ biết thắng thua, nghĩa khí thôi”.

Tôi lắc đầu nói không hút.

Chị ấy ra vẻ tiếc nuối và nói tiếp: “Không sao, lâu ngày sẽ bị nhiễm đen thôi”.

Chị ấy nói khiến tôi phát run.

Hạ Trường Ninh vỗ vỗ tay tôi bảo: “Không phải chỉ có lưu manh mới hút thuốc, chẳng qua vì nghĩ cho sức khỏe thôi, không biết thì đừng học hút”.

Tư tưởng của anh ấy hóa ra là thế này sao?

Không chỉ là tư tưởng của anh ấy, mà bạn bè anh ấy, hành vi của anh ấy trước mặt bạn bè, tất cả thể hiện trước mắt tôi một Hạ Trường Ninh hoàn toàn mới mẻ. Cuộc sống của anh ấy và tôi hoàn toàn khác nhau.

Khi chỉ có tôi và anh ấy ở bên nhau, tôi vẫn nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Hạ Trường Ninh cầm tay tôi hỏi: “Em sợ rồi à? Cảm thấy thấp kém, vô văn hóa?”.

“Không phải. Chỉ là em thấy... chuyện này tại sao lại trở nên phô trương như thế?”. Tôi thực sự không nghĩ rằng làm bồ nhí lại cần phải nói các điều kiện của mình ra mới về vàng. Còn chuyện phụ nữ yêu người con trai ít tuổi hơn mình lẽ nào không phải tình yêu sao? Nhưng khi Hạ Trường Ninh đề ra chuyện thì Quý cô, Quý bà mọi người lại cười không ngớt, tôi không hiểu nổi.

Hạ Trường Ninh “hừ” một tiếng: “Những người như em học xong rồi đi làm, mới va chạm với xã hội thì không thể nào hiểu được bọn họ. Ví dụ chị Trần nhé, bố mẹ chị ấy nghỉ hưu sớm, chị ấy phải nuôi em gái, hai người tốt nghiệp cấp ba xong không học đại học. Không có quan hệ thì không tìm được công việc tốt, chị ấy đã từng làm nhân viên bán hàng ở cửa hàng đèn điện, có sạp hàng ở chợ đêm, mở quán ăn bên đường, kiếm được ít tiền thì mở một cửa hàng nhỏ, cứ từng bước dần dần đi lên. Những bộ quần áo hàng hiệu trên người chị ấy mà em thấy đều do chị ấy kiếm tiền mua về. Anh thực sự khâm phục chị ấy”.

Tôi “ừ” một tiếng, hình tượng chị Trần lắng đọng và trải đời trong tôi đã thay đổi hoàn toàn. “Lần đầu tiên gặp chị Trần là lúc anh và em trai đi ăn cơm, em trai anh nhận nhiệm vụ cách quán ăn chị Trần không xa. Hóa ra để tiện cho khách, chị ấy đã mở một cái cửa trên tường quán trà nhà mình, kết quả bị người của Bộ Công thương cưỡng chế bịt vào. Lúc đó anh thấy chỉ cần người của Bộ Công thương hoặc 110 tiếp cận chị ấy là chị ấy gào lên “Sảm sỡ” sau đó lăn lộn dưới đất, chua ngoa lắm. Anh thấy chị ấy cũng đâu dễ dàng gì. Số chị ấy cũng không may, đúng lúc đó thì có người dân trong khu đó tố cáo chị ấy vì quán trà này xây dựng trái phép. Trong thành phố này xây dựng trái phép nhiều thế sao không tố cáo mà cứ đòi dỡ quán trà chị ấy vất vả mở ra?”.

“Vậy sau này bị cưỡng chế dỡ bỏ sao?”.

Hạ Trường Ninh thở dài: “Phúc Sinh, em tiếp xúc rất ít những mặt tối của xã hội, về mặt pháp luật mà nói thì phải trả lại hình dáng cho bức tường. Nhưng về tình lý mà nói, nhà chị ấy không gần phố, hơn nữa còn ở trong tiểu khu, mặc dù thay đổi kết cấu kiến trúc nhưng bức tường ấy cũng không phải tường chịu sức nặng của các tầng trên, thực ra mất nhăm nhăm mở cũng xong. Gia đình chị ấy ba người đều không đi làm, cuộc sống không dễ dàng gì. Vì vậy anh mới giúp chị ấy một chút, đội thi hành có tới và quyết định xây lại tường, còn xây lúc nào thì kệ”.

“Bây giờ thì sao? Quán trà của chị ấy còn mở không?”.

“Kéo dài một thời gian chị ấy kiếm được tiền làm việc khác nên đã chủ động xây lại tường. Như vậy không phải xong rồi sao?”.

Tôi lại “Ừ” một tiếng nữa, nếu là tôi thì tôi không dám đập tường mở quán, càng đừng nói tới chuyện về sau này nữa.

“Họ là những người sống ở dưới đáy của xã hội, tình yêu luôn xếp sau tiền bạc, ăn không no mặc không ấm thì tình yêu chỉ là điều viễn vông. Người khác coi thường họ. Nên nhớ, không được coi thường bất cứ ai, hiểu chứ?”.

Tôi quay sang nhìn Hạ Trường Ninh, những đường nét trên gương mặt nhìn nghiêng của anh ấy rõ ràng, mà cương nghị. Tôi cười và hỏi anh: “Tại sao anh lại chia tay với Dật Trần? Hồi đó anh ăn không no mặc không ấm nên mới chia tay với cô ấy sao?”. Hạ Trường Ninh chỉ sững lại một chút rồi nói ngay: “Anh không phải người bản địa, mới ra quân mở công ty nên tới Đông Quân nhập hàng, bố mẹ cô ấy nghĩ anh là một gã lang thang không rõ gốc gác nên không đồng ý. Anh cũng không có nhiều tiền để ngày nào cũng bay tới Thẩm Quyển, vì thế đành chia tay”.

“Vì thế mục tiêu của anh luôn coi kiếm tiền mới là đạo lý?”.

Anh ấy quay sang nhìn tôi, cười đáp: “Còn nhớ những lời ở quán trà không? Đàn ông nói anh yêu em không bằng đặt tiền trước mặt em còn chân thành hơn”.

Tôi gật đầu: “Em nghe truyền kỳ về mấy chị ấy nên cũng có cảm nhận rồi, tuyệt đối không tin những lời ngọt ngào đường mật của đàn ông nữa”.

“Đó là những người đàn ông khác, không phải anh. Những người cao quý như anh so với những kẻ có bồ nhí luôn mồm nhắc tới tình yêu thì hoàn toàn khác nhau đấy”.

“Ha ha, Hạ Trường Ninh, da mặt anh dày quá đấy, cái gì mà người cao quý chứ”. Anh ấy cười hi hi đáp: “Tiền không thoải mái, không có hứng thú tiền của phụ nữ. Tự tôn, tự yêu, cố gắng không mệt mỏi, hiểu chứ?”.

Cái tên này chỉ biết đập văng lên mặt thôi! Tôi bỏ qua những thứ khác và chớp chớp mắt hỏi: “Ban đầu em cảm thấy anh là tên lưu manh không có văn hóa, anh tức lắm, đúng không? Lòng tự tôn bị tổn thương đúng không? Vì thế mới đi học thuộc thơ từ?”.

Tôi nói xong liền phì cười.

Hạ Trường Ninh háng giọng, muốn giữ gìn hình tượng nhưng cuối cùng cũng không nhịn được cười, hai tay bắt đầu túm lấy eo tôi.

Đây rõ ràng là kiểu thẹn quá hóa giận! Tôi cười và vịn vẹo người xin tha mạng. Anh ấy “hừ” một tiếng rồi đáp: “Để xem sau này em còn dám cười nhạo anh nữa không”.

Tôi tới trước mặt anh ấy, dưới ánh trắng gương mặt anh vẫn thoáng chút xấu hổ. Tôi cười lớn rồi vụt chạy: “Hạ Trường Ninh, hóa ra anh xấu hổ! Anh cũng có lúc xấu hổ, ha ha”. E rằng chẳng có ai dám nói anh ấy như thế, Hạ Trường Ninh tức giận ngửa mặt lên trời và nghiêng răng. Bây giờ tôi cảm thấy hạnh phúc và niềm vui đang lấp đầy trái tim tôi. Tôi chạy vài bước, cười nhiều tới mức không kịp thở.

Hạ Trường Ninh thông thả bước từ xa tới, tôi sẵn sàng trong tư thế phòng bị. Anh ấy không tới gần mà còn cười và bảo tôi: “Phúc Sinh, lại đây”.

Tôi lắc đầu, sợ anh ấy cù tôi.

Anh nghiêm túc nói: “Anh muốn ôm em”.

Tôi nhìn trái nhìn phải. Con phố yên tĩnh, hai hàng cây bên đường vẫn xanh bóng, đèn đường nhấp nhô từng ngọn. Tôi lại gần anh ấy, vòng hai tay qua eo anh và cười: “Anh lớn thế này rồi còn thể hiện tình cảm trên đường phố, bị người khác nhìn thấy mất mặt lắm”.

Hạ Trường Ninh đặt cằm lên đỉnh đầu tôi và nhẹ nhàng nói: “Phúc Sinh, lúc em cười rất đáng yêu”.

Tôi xấu hổ cười tủm tỉm.

“Anh đang nghĩ, những lúc em vui vẻ thế này có phải em đã thực sự quên Đỉnh Việt, trong lòng em còn hình bóng của người đó không?”.

Khoảnh khắc ấy tôi không hề nhớ tới Đỉnh Việt, anh ấy đã ở quá xa tôi. Tôi ngẩng đầu lên, thẳng thắn nói với anh: “Có, trong tim em có anh ấy. Anh ấy là người tốt. Em chỉ thấy em nên sống thật tốt”.

Đôi mắt Hạ Trường Ninh sáng rực trong đêm tối. Anh mỉm cười: “Cho dù cậu ta có sống lại thì cũng không cướp em đi được, đúng không?”.

Trong lòng tôi vẫn nhói đau, tôi lừa anh: “Hai chuyện khác nhau. Mà anh đừng nhắc tới anh ấy nữa, nhắc anh ấy em khó chịu. Anh biết chứ? Ngay cả mộ anh ấy em còn chưa tới, cũng chưa từng hỏi xem nó ở đâu. Em không muốn nhìn thấy”.

Hạ Trường Ninh ôm chặt tôi vào lòng rồi thì thầm: “Phúc Sinh này, anh cũng biết ghen đấy. Anh vẫn thực sự sợ Đỉnh Việt trở về. Em gặp cậu ấy lại không để ý tới anh nữa”. Người ta đã không còn nữa rồi thì ghen cái gì chứ! Tôi phì cười và chuyển chủ đề: “Bạn bè anh đủ mọi hạng người, em thấy gia đình nhà Trần Thụ cũng được đấy chứ”.

“Ừ, anh giao du tương đối rộng, nhưng chỉ có một nguyên tắc đó là đối xử chân thành. Hôm nay Hạ Trường Ninh ra tay giúp người khác thì ngày mai họ cũng sẽ giúp lại anh như thế”.

Một người được bạn bè yêu quý thì tất nhiên anh ấy sẽ có điểm hơn người. Trước giờ tôi nhìn Hạ Trường Ninh có phần hơi thiên lệch.

“Nhưng cũng có điểm không tốt, đó là có lúc cần phải chú ý tới cảm giác của người khác. Có nhiều việc không thể không đối mặt, xử lý, nghĩ cũng đã mệt đầu”.

Tôi rất thích nghe Hạ Trường Ninh kể khổ, mỗi lần như thế tôi đều cảm thấy tôi và anh ấy rất gần gũi. Thành thạo tôi tốt bụng xen vào một câu: “Có việc gì em giúp được em nhất định sẽ giúp anh”.

Anh cười khà khà và nhìn tôi: “Anh biết mà, Phúc Sinh là người con gái tốt nhất”.

Câu nói ấy khiến tôi bay lơ lửng lên tận mây xanh.

Sau đó Hạ Trường Ninh kể cho tôi nghe một câu chuyện.

Mười ba tuổi anh ấy đi lính, mười lăm tuổi làm lính cần vụ cho bố Ngũ Nguyệt Vy. Bố cô ta đối xử với anh ấy rất tốt, nói là lính cần vụ nhưng thực ra lại chăm lo như con cái trong nhà. Giờ văn hóa anh không được bỏ một tiết nào, đã vậy còn nhờ gia sư ngoại ngữ riêng của Ngũ Nguyệt Vy dạy tiếng Anh cho nữa.

“Em có biết nghiêm khắc thế nào không?”. Hạ Trường Ninh thở dài: “Trong nửa năm trời, cùng ăn, cùng ở không được nói một câu tiếng Trung nào. Có lần anh nói mơ bằng tiếng Trung, thế là ông ấy phạt anh chạy ba mươi vòng xung quanh phòng học. Lúc đó anh mới mười sáu tuổi, vừa chạy vừa khóc”.

Tôi nghe đã thấy xót lòng, nhưng vẫn tò mò: “Nửa năm đó anh không phải làm lính cần vụ nữa à?”

“Làm chứ, ban ngày làm gì thì vẫn làm. Từ lúc ăn cơm tối cho tới mười giờ ba mươi phút, hai giáo viên người nước ngoài rất nghiêm, liên tục tìm anh nói chuyện, không đến mười giờ ba mươi phút thì miệng không được ngừng nói. Ác mộng! Có điều bây giờ nghĩ lại mới thấy bố Vy Từ thực sự rất tốt với anh. Phúc Sinh à, bố anh rất sớm nên ông ấy giống như bố anh vậy”.

Tôi đã hiểu vì sao Hạ Trường Ninh luôn nhìn Ngũ Nguyệt Vy rồi. Xem ra, Vy Từ có gây chuyện thêm nữa thì Hạ Trường Ninh cũng chỉ có thể nhìn. Tôi giật giật áo anh và nói: “Sau này em không tính toán với Ngũ Nguyệt Vy nữa”.

Hạ Trường Ninh chau mày cau mặt, muốn nói gì đó nhưng nhìn tôi rồi lại thôi. “Muốn nói gì thì nói đi?”.

“Người nhà Vy Từ hóa ra cũng muốn anh và cô ấy thành đôi, anh không đồng ý thì cũng xong thôi. Nhưng anh cả Vy Từ gọi điện tới nói lão gia không hài lòng chút nào, muốn anh dẫn em tới gặp ông ấy. Chuyện này không phải làm khó anh sao! Chắc chắn là em không muốn đi rồi, anh cũng không muốn em phải trải qua cảnh tượng như thế! Thôi, cùng lắm là nói Hạ Trường Ninh vong ân phụ nghĩa”. Anh ấy quyết định như thế. Chúng tôi cùng đi bộ về nhà. Tôi đi được vài bước rồi lại quay lại hỏi anh: “Hạ Trường Ninh, gia đình họ đáng sợ không?”.

“Phúc Sinh, anh không muốn em đi, lão gia cực kỳ bệnh vực người nhà, anh sợ ông ấy sẽ quát em, khả năng quát người của ông ấy là số một. Để anh giải quyết, em không phải nghĩ đâu”.

Mặc dù anh nói như thế nhưng tôi vẫn nhìn thấy nụ cười gượng gạo của anh. Tôi liền ngang đáp: “Không sao, em đi! Em không tin ông ấy sẽ xoi tái em”.

Tôi chân thành nói với Hạ Trường Ninh: “Ông ấy đối xử tốt với anh như thế thì anh không thể trốn cả đời không gặp, đúng không? Không sao, em đi cùng anh. Chuyện tình cảm sao có thể miễn cưỡng được chứ? Anh không thích Ngũ Nguyệt Vy, nói chung cũng không thể vì ông ấy mà chịu áp lực được”.

Hạ Trường Ninh chăm chú nhìn tôi, những ngón tay anh lướt trên mặt tôi. Anh ấy nói: “Phúc Sinh, em thật tốt. Chúng ta cùng về chúc Tết lão gia, nhân tiện thăm nơi anh đã sống tám năm trời”.

Tôi ra sức gật đầu, bỏ qua sự gian trá vụt qua trong mắt anh ấy, cố gắng không cảm thấy anh ấy lợi dụng tôi một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bên nhau chiêu thứ hai: Nhất định dắt tay nhau đi dưới ánh mặt trời

Lão gia cười khà khà và nhận lễ, đưa tay kéo tôi ngồi xuống ghế sofa: “Ta nhìn chuẩn rồi, chỉ cần nghe cháu gọi A Ninh là biết cháu có thể quản được nó. Cái thằng này nếu phụ nữ không quản chặt là không được”.

0o0

“Hạ Trường Ninh, anh nói em nghe xem nhà họ có những quy củ gì?”.

“Anh nói xem ông ấy thích gì? Em tặng trà cho ông ấy có được không?”.

“Ngũ Nguyệt Vy có ở đó không?”.

“Đến nhà ông ấy em mặc gì bây giờ?”.

Tôi hồi hộp.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi như quái vật, tôi đã nói không ngừng nghỉ suốt cả ngày rồi. Lúc này Hạ Trường Ninh đang mặc áo len ở nhà, xắn cao tay áo nấu cơm, tôi đứng bên cạnh hỏi liên tục. Cuối cùng anh đưa con dao trong tay cho tôi: “Em biết làm cá phi lê ớt xanh không?”.

Tôi gật đầu.

Anh ấy bắt một con cá trong bể ra và nói: “Em làm cá đi”.

Tôi cầm dao mà sững lại nhìn con cá đang vùng vẫy trong tay anh ấy. Trước giờ nhà tôi ăn cá phi lê đều mua đồ chế biến sẵn, cá cũng đã lọc sẵn xương. Sao Hạ Trường Ninh lại kiếm một con cá sống thế này chứ?

“Muốn làm thì phải làm từ đầu đến cuối, biết lọc cá không?”.

“Chết rồi thì biết, còn sống thì không biết”.

“Tránh ra”.

Anh ấy nói xong liền đặt con cá lên thớt rồi đập một phát, con cá nằm im.

“Lọc đi, gia vị đủ rồi”.

Tôi lấy hết sức chuẩn bị ra tay. Hạ Trường Ninh nắm chặt tay tôi rồi thở dài: “Thôi, để anh giải quyết, em nấu là được rồi”.

“Không cần, để em”.

Tôi hạ quyết tâm nhất định không để người nhà Ngũ Nguyệt Vy coi thường tôi. Mẹ tôi đã nói rồi, con gái có xinh hay không không quan trọng, có biết kiếm tiền hay không không quan trọng, nhưng nhất định phải biết vào bếp. Lúc năm tuổi tôi đã giúp mẹ vào bếp. Tôi tràn đầy dũng khí đánh vảy cá.

Mới cạo được hai đường dao thì Hạ Trường Ninh đã cướp mất con dao. Con dao rơi vào tay anh ấy lúc nào tôi cũng không hề biết, anh thực sự đã từng học võ!

Hạ Trường Ninh lượn vài đường dao, vảy cá bay đầy, vừa làm vừa dạy tôi: “Nhìn lại em đi, làm không tập trung lại bị đứt tay bây giờ, sau này đi mua cá nhất định phải bảo người ta làm sẵn cho”.

Tôi không phục liền cãi: “Em đã động tay vào đâu làm sao bị thương được chứ? Hơn nữa, sao anh không mua cá đã làm sẵn đi”.

Hạ Trường Ninh quay đầu lại nói chuyện với tôi, tay vẫn đều đều: “Không phải muốn để em nhìn thấy vẻ đẹp khi đánh vảy cá của anh sao?”.

“Cẩn thận cái tay anh kia!”.

Tôi khiếp sợ kêu lên. Hạ Trường Ninh vô cùng đắc ý với biểu hiện của mình, anh quay lại làm vài đường nữa là đánh xong vảy cá, lọc sạch, sau đó đưa dao cho tôi: “Em tự giải quyết gia vị đi”. Tôi vớt và rửa cá rồi ướp gia vị và bắc nồi. Chưa đầy mười lăm phút sau những lát cá trắng mềm đã nổi lên trên nồi canh đỏ tươi. Tôi ném xong liền bắc nồi xuống và múc ra bát, sau đó rắc thêm ớt xanh. Đại công cáo thành!

Hạ Trường Ninh dựa cửa nhìn tôi bận rộn nấu nướng, mấy lần tôi quay lại đều bắt gặp nụ cười trên môi anh ấy.

Đợi tới khi món cá thơm lừng bày lên bàn Hạ Trường Ninh cầm đũa ăn một miếng nhưng vẫn nghiêm mặt không nói gì.

Tôi không vui chút nào: “Anh có biết ăn không thể? Tay nghề của em cũng được đấy”. Anh ấy bật cười: “Ngon, anh đùa em thôi”.

Tôi cười rồi bắt đầu động đũa.

Đợi khi hai chúng tôi ăn no uống say ngồi nghỉ trên ghế rồi tôi mới thở thê: “Có hợp khẩu vị của lão gia không?”.

“Hộp khẩu vị của anh”. Anh ấy cười vô cùng gian manh.

Tôi mắng anh: “Ai muốn hộp khẩu vị của anh chứ? Ý em là nếu lão gia bắt em làm món này thì chắc không tìm được lỗi chứ?”.

Hạ Trường Ninh nghe xong liền bật cười thành tiếng: “Lão gia là người miền Bắc, ông ấy ăn không quen các món vừa cay vừa tê đâu! Yên tâm đi, không bắt em phải làm đâu”. Tôi điên lên: “Hạ Trường Ninh, anh lại trêu em! Sao lại bắt em nấu ăn chứ?”.

Anh ấy thản nhiên đáp: “Anh muốn ăn thôi! Anh đâu có nói là làm cho lão gia ăn”. “Anh, đi rửa bát!”.

Hạ Trường Ninh không động đây gì cả, chẳng khác gì điệu bộ của lão gia Ba Y: “Đàn ông không xuống bếp. Anh biết làm nhưng không có nghĩa là anh phải làm! Đây là việc của em”.

Hả, tôi nhìn anh ấy như nhìn quái vật. Anh ấy lại còn có tư tưởng kênh kiệu thế này sao! Tôi vốn nghĩ mình đi rửa cũng được, nhưng thấy thái độ anh ấy như thế tôi không làm nữa: “Vậy được thôi, đằng nào cũng là nhà anh, em không dọn thì anh cũng phải dọn, em không rửa”.

Hạ Trường Ninh bước lại sau lưng tôi, ôm vai tôi rồi gục đầu vào người tôi, buồn bã nói: “Anh luôn mong muốn đàn ông bận bịu bên ngoài, về nhà sẽ có vợ hiền nấu cơm nóng chờ đợi. Khi anh một mình rời khỏi nhà luôn nghĩ, có một ngày anh cũng sẽ có gia đình, có một người vợ đối tốt với anh. Thôi, em còn nhỏ, có thể nấu ăn được là anh ngạc nhiên lắm rồi. Để anh đi rửa bát”.

Nghe anh ấy nói thế tôi lại nhớ tới nỗi vất vả của anh khi năm mười ba tuổi đã phải rời khỏi nhà, nghĩ vậy lại mềm lòng. Tôi vội đứng dậy buông tay anh ra và đáp: “Lại đây ngồi đi. Anh biết gọt hoa quả chứ? Em rửa bát xong muốn ăn hoa quả”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, anh nhẹ nhàng gỡ cái vảy cá mắc trên tóc tôi xuống rồi nói: “Phúc Sinh, anh muốn ôm em”.

“Đợi em thu dọn xong đã...”.

Anh cúi đầu hôn tôi, hơi nóng hàm hấp đang khiêu vũ nơi đầu lưỡi. Tôi đẩy anh ra và nói: “Vừa ăn cơm xong...”.

Thực tế đã chứng minh đàn ông là động vật mất vệ sinh nhất, chỉ cần đôi là sẽ ăn. Khác với trước đây là, cánh tay anh ấy không an phận luôn vào trong áo tôi, cả người tôi phát run, lưng cứng đờ.

Dường như Hạ Trường Ninh cảm nhận được điều đó, cánh tay anh ấy đặt ở eo tôi không sờ mó lung tung nữa. Cảm xúc đột ngột khiến mặt tôi đỏ bừng và cảm nhận được khoảng cách giữa nam và nữ. Thần trí anh ấy mê muội, không sợ gì cả. Nhưng tôi lại vô cùng tỉnh táo, tâm trí luôn đặt ở bàn tay anh ấy.

Trong sách nói rõ, sự thân mật cơ thể sẽ mang lại sự tiến triển vượt bậc về tình cảm. Nhưng, có nhanh thế này không? Tôi và Hạ Trường Ninh có thể nhanh thế này sao? Cuối cùng anh ấy hôn nhẹ lên môi tôi một lúc rồi bật ra một câu khiến tôi tức chết: “Em không có kinh nghiệm cũng tốt, anh có thể dạy em”.

Muốn dạy tôi? Tôi đỏ mặt đá cho anh ấy một cái rồi bê bát đĩa vào trong bếp, trong lòng cảm giác vô cùng bấp bênh.

“Bật nước nóng thế nào đây?”.

“Nước rửa bát ở đâu?”.

“Rửa xong rồi cất ở đâu đây?”.

Tôi liên tục giả vờ ngu để chỉ huy anh ấy cùng chung vui với tôi.

Hạ Trường Ninh không động tay mà chỉ động miệng, đợi tôi thu dọn xong anh mới hỏi: “Phúc Sinh, bắt em làm việc nhà, em không thích, đúng không?”.

Cái tên này nghĩ đi đâu thế? Chẳng qua chỉ là tôi cảm thấy không hài lòng với câu nói tôi không có kinh nghiệm và anh ấy muốn dạy mà thôi. Tôi uể oải đáp: “Không phải là không thích, chỉ là không có kinh nghiệm thôi, đâu có như ai đó... em muốn ăn hoa quả, anh ăn gì? Táo hay cam? Em gọt cho”.

Nói đến đây mặt tôi lại đỏ bừng. Tôi nghĩ đi đâu thế này chứ, bị anh ấy cười thật đáng đời. Tôi liếc nhìn anh một cái, hy vọng anh không chú ý nghe.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh không có gì thay đổi, anh nói rất tự nhiên: “Ăn cam”. Tôi bắt đầu gọt hoa quả, sau đó xem đĩa, nói chuyện rồi anh ấy đưa tôi về nhà. Ngày mai chúng tôi đi thăm lão gia. Tôi hy vọng bố Ngũ Nguyệt Vy không làm khó tôi quá. Tôi không muốn Hạ Trường Ninh bị kẹp giữa tình huống khó xử.

“Phúc Sinh, mai anh tới đón em. Đừng lo, không sao đâu. Chỉ là...”.

Tôi cười rồi lắc lắc tay anh: “Em không lo lắng đâu, em không muốn anh mất mặt”.

Không sao, nói chung là không ăn được em đâu, em mạnh mẽ lắm, coi như đi làm nhiệm vụ”.

Hạ Trường Ninh thường chăm chăm nhìn tôi, trong mắt có cảm giác bất an nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Tôi cũng cười theo, mấy hôm nay không biết làm sao nữa, tôi thường xuyên cười ngây ngô với anh ấy.

Anh ấy cốc đầu tôi một cái rồi nói: “Phúc Sinh, em ngốc lắm”.

Tôi bắt gặp vò vò đầu rồi nhìn anh ấy, Hạ Trường Ninh khẽ nhếch môi cười gian nhìn tôi: “Bây giờ nước ta đã xóa nạn mù chữ, thì những người văn hóa tiểu học như anh nắm rõ tầm quan trọng của kiến thức trong làn sóng kinh tế thị trường sẽ kiên quyết không làm nhà giàu mới nổi dùng đầu để đóng tiền giấy đâu. Vì thế xem bằng đĩa, sách báo, kinh nghiệm cũng từ đó mà ra”.

“Lẽ nào anh vẫn là trai tân?”. Một câu nói không qua bộ não xử lý đã nhảy vọt ra khỏi miệng. Tôi sững lại nhìn anh, sau đó quay người chạy, vừa chạy vừa hét: “Hạ Trường Ninh anh mà còn nhắc tới chuyện này thì em sẽ không làm lành với anh đâu”. Sao tôi lại nói những lời này chứ? Tôi hận một nỗi ngày mai không thể không gặp anh ấy được.

Tôi vốn nghĩ rằng đi với Hạ Trường Ninh về thăm bố của thủ trưởng anh ấy mẹ tôi sẽ phản đối, kết quả họ rất bình thân và vui vẻ. Mẹ cầm một chiếc hộp gấm rồi nhét vào túi tôi, cười nói: “Bố Hạ Trường Ninh mất sớm, nghe cậu ấy nói cậu ấy coi thủ trưởng cũ như bố mình. Phúc Sinh, con phải biết lễ phép, lịch sự, nhớ tỏ ra cung kính với người ta”. Tôi nhìn chiếc hộp gấm, nhớ lại chuyện cũ, chiếc hộp này để trong nhà tôi đã lâu, bên trong có mấy bánh trà [i][Là ép thành từng bánh hình tròn (BTV)] cũ, là quà của học sinh bố tôi. Bố tôi không nhớ uống, tôi nhớ thỉnh thoảng bố tôi lại bỏ bánh trà ra ngắm nghĩa rồi ngửi, cuối cùng vẫn đặt vào hộp cất đi. Hồi bé không hiểu chuyện, tôi cũng học đòi bố tôi pha trà, cầm bánh trà không biết phải làm thế nào, liền đi lấy con dao thái rau ra cắt, may mà bố tôi phát hiện kịp thời, mắng cho tôi một trận. Đây là hộp trà bố tôi yêu quý nhất, chỉ ít cũng là hộp trà Phổ Nhĩ lâu đời đã được cất giữ trong nhà tôi hơn hai mươi năm, cứ thế này mà tặng đi sao? “Nhà ông ấy cũng không thiếu cái này, tặng loại trà khác ý nghĩa cũng thế. Hơn nữa, để Hạ Trường Ninh tự đi mua đi. Anh ấy vốn phải mua quà mà”.

Mẹ lừ mắt nhìn tôi: “Không hiểu chuyện, nhà họ có là chuyện nhà họ, con không thể thiếu một phần quà. Mẹ và bố đã cân nhắc rồi, tặng trà là tốt nhất, cũng đã cất giữ mấy chục năm, trà Phổ Nhĩ càng lâu càng đáng tiền, không sợ mất giá”.

Tôi nhìn mẹ, trong lòng thầm nghĩ, nếu như tới nhà Hạ Trường Ninh chắc ngay cả cái hộp trà Thái Bình Hầu Khôi cao cấp trên tủ của bố tôi cũng không giữ lại được mất. Hộp trà đó cũng do học sinh của bố tôi tặng, bố tôi không nhớ uống, cũng không mở ra, kết quả là chỉ pha một cốc trà Hầu Khôi loại bình thường uống cho đỡ thèm. Tôi thực sự rất muốn mua túi trà mấy trăm tệ ngoài thị trường đi cho xong chuyện.

Tôi nhìn mẹ chuẩn bị hành lý trong lòng đột nhiên có cảm giác vô cùng nặng nề. Ngũ Nguyệt Vy mua hàng hiệu chẳng khác gì chọn hàng ngoài sạp, hết đổi tùy ý. Không biết nhà cô ta có bao nhiêu tiền nữa, Hạ Trường Ninh cũng thế.

Tôi hỏi Hạ Trường Ninh, sao mùa đông không thấy anh ấy đi xe máy? Anh nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên và nói trời lạnh thì đi xe máy làm gì chứ. Hóa ra chiếc xe Harley của anh ấy chỉ dùng để thỉnh thoảng đi hóng gió hai mùa hạ, thu thôi sao?

Xem ra nếu tôi và anh ấy cứ tiếp tục hẹn hò thế này, năm nào cũng đi thăm hỏi tặng quà thế này thì của cải nhà tôi sao chịu được chứ!

Lúc này Hạ Trường Ninh đã tới đón tôi, mẹ tôi vỗ vỗ cái túi rồi cười hi hi dặn dò: “Trên đường phải chú ý an toàn đấy! Trường Ninh này, Phúc Sinh hẹp hòi nhà ta chưa va chạm với thế giới bên ngoài, cháu phải chú ý chăm sóc nó đấy”.

Hẹp hòi à? Tôi đầy bụng tức tối.

Hạ Trường Ninh đón lấy túi quà rồi đáp: “Cô chú cứ yên tâm, cháu dẫn cô ấy đi thăm nơi cháu đi lính ngày xưa. Ngày hai tám tháng chạp chúng cháu nhất định sẽ về”.

“Phúc Sinh, con phải nghe lời Trường Ninh đấy, đừng có giờ thói trẻ con”.

“Con biết rồi”.

Mẹ tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ rồi gọi với theo: “Lúc về đi thẳng về nhà bà ngoại đấy!”. “Con biết rồi”.

Trả lời xong tôi mới sực nhớ ra một chuyện. Bố mẹ tôi chắc đã coi Hạ Trường Ninh như con rể rồi. Họ là những người rất truyền thống, một khi Hạ Trường Ninh đã bước vào cửa nhà tôi, được họ âm thầm đồng ý thì thân phận của Hạ Trường Ninh sẽ như là người nhà tôi, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Mới được bao lâu cơ chứ! Tôi tự an ủi mình, không phải do tôi dẫn Hạ Trường Ninh về nhà mà do anh ấy mặt dày tới nhà tôi, không tính.

“Nghĩ gì thế?”.

Câu nói của Hạ Trường Ninh đã kéo tôi về hiện tại, tôi cười: “Không có gì”.

Anh ấy an ủi tôi: “Lão gia hiểu lý lẽ hơn Vy Từ nhiều. Cô ấy bị chiều nên sinh hư. Em đừng căng thẳng quá!”.

Tôi không căng thẳng, chân đất sợ gì chân đi giày, trong tưởng tượng của tôi muốn từ chối người khác thì chẳng qua cũng chỉ đối xử lạnh nhạt, cùng lắm thì cho tôi một tờ chi phiếu, dùng tiền mua chuộc. Đột nhiên tôi nhớ tới những đoạn từ chối kinh điển trong rất nhiều bộ phim truyền hình.

“Cô muốn bao nhiêu tiền? Con số này có đủ không? Cô hãy cầm tiền và rời xa cậu ấy”. Sau đó nữ chính nếu không cầm tờ tiền lên xé tan tành thì sẽ đặt nó trong lòng bàn tay và thổi phồng một cái, sau đó kiêu ngạo nói: “Có thể ông nhiều tiền, có thể tôi nghèo, nhưng tiền không phải vạn năng, ông không mua nổi tình yêu đâu”.

“Lại chờ đấy rồi, em nghĩ cái gì thế?”. Hạ Trường Ninh tò mò hỏi.

Tôi nghiêm túc nói: “Nếu như bố Ngũ Nguyệt Vy đưa cho em một món tiền và bảo em rời xa anh...”.

Anh phì cười: “Em sẽ từ chối, sau đó nói bản thân và gia đình Hạ Trường Ninh còn nhiều hơn con số đó nhiều”.

“A! Sao em không nghĩ tới điều này chứ!”.

“Em nghĩ tới cái gì?”.

Tôi chớp chớp mắt và nói: “Em nghĩ nếu đưa cho em một khoản tiền lớn em sẽ đồng ý ngay lập tức”.

Hạ Trường Ninh vốn không tin, anh cười và kéo vai tôi lại gần: “Anh không tin. Chắc chắn mặt em sẽ đỏ bừng, sau đó dùng thân phận thanh cao của một phần tử trí thức nói với ông ấy, Hạ Trường Ninh không phải là đồ vật, không thể chuyển nhượng”.

“Đúng, em sẽ nói với ông ấy, Hạ Trường Ninh không phải đồ vật, mà là người, phải đưa cho em nhiều tiền, nhiều tiền, nhiều hơn chút nữa”.

Tôi bật miệng cười tới run cả người.

Bạn anh ấy ngồi trước lái xe, cũng không nhịn được cười phá lên.

Hạ Trường Ninh quát: “Tập trung lái xe đi”. Sau đó kéo mạnh tôi vào lòng, hận một nỗi không bóp chết tôi được.

Lên máy bay, tôi cảm báo đọc. Hạ Trường Ninh giả vờ ngủ, đầu dựa vào đầu tôi rồi nhẹ nhàng hỏi: “Phúc Sinh này, nếu như lão gia đưa cho em một tờ chi phiếu, em có cầm không? Không phải đóng thuế!”.

“Không cầm”.

“Anh biết là em không cầm mà, em nói để chọc tức anh, đúng không?”. Hạ Trường Ninh nhắm mắt lẩm bẩm, nghe giọng nói cũng thấy anh rất vui.

Bây giờ tôi thực sự không sợ anh ấy nữa, tôi chăm chú đọc báo và đáp: “Nếu như đưa em tiền mặt thì em lấy, tiền mặt cho chân thật! Chi phiếu em không cần”.

Anh nghiêng răng, từ kẽ răng thoát ra một câu: “Được lắm! Em nhận đi, anh giúp em mang về nhà”.

“Tiền bán thân của anh, anh cầm về được chắc? Hơn nữa, em tính em đã nhận tiền rồi thì Ngũ Nguyệt Vy sẽ buộc chặt anh luôn”. Tôi cúi đầu, nhịn cười đau hết cả bụng.

Liếc nhìn sang, đã thấy Hạ Trường Ninh ngồi ngay ngắn, cầm tờ báo đọc chăm chú, giống như chưa từng nói chuyện gì vậy. Tôi lại cảm thấy bất an trong lòng. Không biết cái tên này lại có ý đồ quái quỷ gì đây nữa?

“Phúc Sinh, anh nói với lão gia em là vợ chưa cưới của anh, đính hôn rồi. Vì thế, họ sẽ sắp xếp cho chúng ta ở chung một phòng”. Hạ Trường Ninh lật báo và nhẹ nhàng nói. Không phải chứ? ở chung một phòng với Hạ Trường Ninh trong nhà người lạ? Tôi kéo tay anh nói: “Như thế không lịch sự, ở nhà người khác không thể được. Hơn nữa, nhất định phải ở nhà họ sao?”.

“Em nói xem? Vì thế anh mới nói em đừng đi, còn em thì cứ muốn đi cùng anh. Em nói xem làm thế nào bây giờ?”.

Anh ấy nói chuyện mà không thèm quay đầu sang, tôi đứng lại mấy giây rồi bắt đầu lay lay anh ấy: “Anh trêu em đúng không? Em không sợ”.

Anh phì cười: “Được rồi, là anh trêu em. Nếu em rút lại những lời vừa rồi thì anh sẽ không sắp xếp như thế nữa”.

“Em đi máy bay về”.

“Lên máy bay và lên thuyền cướp biển không có gì khác nhau đâu, em đừng mơ về nhà”. Tôi không tin, anh ấy dám làm thế sao?

Xuống máy bay, ngồi xe tới nhà Ngũ Nguyệt Vy, Hạ Trường Ninh ghé vào tai tôi thì thầm: “Cơ hội cuối cùng”.

Tôi hừ một tiếng không thèm để ý.

Nghe nói quân nhân già vô cùng truyền thống, bảo thủ, tôi không tin Hạ Trường Ninh có thể giờ trò gì ở đây.

Đây là một dây biệt thự nhỏ, nhìn bên ngoài cũng đoán được nó có từ lâu đời. Đi theo Hạ Trường Ninh vào bên trong, tôi đặc biệt chú ý một chút, mọi thứ được bài trí rất bình thường. Lão gia rất giản dị.

Trong trí tưởng tượng của tôi thủ trưởng của Hạ Trường Ninh là một ông già râu tóc bạc phơ, nhìn rất uy nghiêm, nói chuyện thì lớn tiếng nhưng bản lĩnh thì chẳng có mấy. Lúc ông ấy bước ra ngoài tôi mới đứng lại, cái gì mà lão gia chứ? Thủ trưởng cũng trạc tuổi bố tôi, thân hình chưa bị phát tướng, nhìn còn rất trẻ, chỉ ngoài năm mươi tuổi là cùng, không biết có phải do ăn uống, chăm sóc sức khỏe tốt không nhưng trước đây tôi có nghe Hạ Trường Ninh

nói ông ấy đã sáu mươi hai tuổi rồi.

“Lão gia có khỏe không ạ? Con xin giới thiệu đây là Phúc Sinh”.

Lão gia nhìn tôi một lượt rồi cười khà khà: “Được lắm, cô bé này cũng khá xinh xắn đấy”.

Tôi thờ dãi, hóa ra đơn giản như vậy sao! Tôi vội mở túi lấy hộp trà Phổ Nhĩ của bố tôi ra và đưa bằng hai tay: “Đây là một chút lòng thành của cháu, mong bác sẽ thích”.

Ông ấy không nhận, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không xinh bằng Vy Từ, nhìn là biết hẹp hòi. A Ninh thích gì ở nó chứ? Lại còn dẫn tới đây? Ta phải nói thế nào được nhỉ? Hại Vy Từ đau lòng như thế, sau này cậu đừng đặt chân vào cửa nhà ta nữa”.

Tôi sợ ngây cả người, đã từng gặp người mất lịch sự nhưng chưa thấy ai mất lịch sự như thế này! Tay tôi buông thõng, hộp trà rơi thẳng xuống đất.

Tưởng thế là xong, ông ấy còn lườm tôi với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Định mang bánh trà tới để nịnh nọt ta chắc?”.

Tôi thực sự chỉ muốn cầm hộp trà đập cho ông ấy một phát.

“Vy Từ là con gái lão gia, còn con không phải con trai người sao?”. Hạ Trường Ninh không hề tức giận mà còn điềm tĩnh nói.

Lão gia “ừ” một tiếng rồi tiếp lời: “Là con trai ta thì phải đối tốt với nó. Vy Từ thích cậu bao năm nay rồi sao cậu nhẫn tâm làm nó đau lòng chứ? Nếu như ta gặt đầu đồng ý thì biết ăn nói với nó thế nào?”.

Tôi trừng mắt nhìn ông ấy mấy giây rồi kéo tay Hạ Trường Ninh: “Hoặc là chúng ta đi, hoặc là anh bán thân cho Ngũ Nguyệt Vy”. Cái gì mà giúp Hạ Trường Ninh qua cửa, cái gì mà không sợ, cái gì mà phải nhịn, phải lễ phép, những ý nghĩ đó tôi lần lượt cho đi hết. Ông ấy đúng là không có giáo dục!

Hạ Trường Ninh đứng yên, còn kéo tôi nhìn thẳng vào lão gia.

Tôi tròn mắt đứng bên, đợi tới khi ông ấy tròn đến chảy nước mắt ra thì tôi đi. Long sinh long, phượng sinh phượng, có con gái như Ngũ Nguyệt Vy thế kia thì có người bố như thế này! Tôi thực sự tức chết mất!

Ông ta nói tôi còn chưa đủ sao mà còn coi thường mấy bánh trà nhà tôi. Bố tôi còn tiếc không nỡ uống nữa!

“Nói đi, cô cần bao nhiêu tiền?”.

Tôi bị sặc nước bọt tới mức ho mấy tiếng, ho xong nhìn Hạ Trường Ninh và nói: “Anh trả lời bác ấy”.

Hạ Trường Ninh tươi cười hơn hờ: “Phúc Sinh muốn tiền mặt, cô ấy nói tiền mặt mới chân thực. Có điều, phải con số này”. Hạ Trường Ninh giơ một bàn tay ra.

Lão gia nhìn anh ấy một hồi lâu, ho nhẹ một cái, có một anh lính cần vụ bước vào: “Đi, vào lấy món đồ ở đầu giường ta ra đây”.

Một lát sau anh lính đặt gói đồ lên tràng kỷ. Lão gia nói với tôi: “Năm mươi nghìn tệ tiền mặt, ta đã chuẩn bị sẵn rồi, cô cầm đi”.

Năm mươi nghìn tệ không làm tôi tức được, nhưng chắc chắn khiến Hạ Trường Ninh tức chết, tôi đoán anh ấy nói con số là năm triệu tệ! Tôi cười rồi cầm tiền và nói: “Cảm ơn quà gặp mặt của bác. A Ninh, chúng ta đi thôi, không làm phiền thủ trưởng nghỉ ngơi nữa”.

Tôi cố ý gọi thân thiết như thế đấy, muốn chọc tức tôi à, còn chưa biết ai chọc tức ai đâu. Hạ Trường Ninh bị năm mươi nghìn tệ bán thân chặn họng khiến gương mặt lúc đỏ lúc tái, anh giật lấy cái gói trong tay rồi đặt về chỗ cũ, thờ dãi một câu: “Còn chuẩn bị cho con thật nữa chứ”.

Tôi nghĩ chắc là lẽ hơi ít rồi! Hạ Trường Ninh chỉ đáng giá năm mươi nghìn tệ thôi sao? Bàn tay anh xò ra không phải năm triệu tệ thì cũng năm mươi nghìn tệ chứ! “Cô ấy cầm rồi, cậu còn lo lắng cái gì nữa? Cầm đi”.

Hạ Trường Ninh nhìn gói tiền rồi đưa tay kéo tôi xuống: “Phúc Sinh, quỳ xuống”. Cái gì? Tôi tròn mắt, há hốc miệng, đứng sững đó chứ không quỳ: “Em không làm những việc khom lưng uốn gối như thế! Em cũng không muốn thấy anh làm thế!”. Lúc nói những lời này mắt tôi đã đỏ hoe.

“Phúc Sinh, em không thể vì anh mà quỳ xuống cầu xin lão gia được sao?”. Hạ Trường Ninh lạnh lẽ nhìn tôi nói.

Cái lão già đáng ghét còn đứng bên đồ thêm dầu vào lửa: “Cô ta có đối xử tốt với con như Vy Từ không? Vy Từ vì con ngay cả mạng sống cũng không tiếc. A Ninh, con thực sự mù mắt rồi”.

Tôi thực sự hận bọn họ! Tôi tức giận nghĩ, tôi thực sự không cùng tầng lớp với họ! Những suy nghĩ trước đây lại nhảy ra: Không phải môn đăng hộ đối thì không được! Lôi cả kiểu cách bố mẹ thời xưa ra rồi.

Hạ Trường Ninh vẫn kéo tay tôi, tôi không đấu lại được anh nên há miệng cắn cổ tay anh. Anh ấy buông tay một cái tôi liền gào lên: “Anh đừng lại đây! Anh không giải quyết được ông ấy thì đừng đến tìm em”.

Tôi quay người bước đi, lão gia liền hét một câu đầy uy lực: “Đứng lại!”.

Tôi đứng sững lại, rồi quay lại cầm hộp trà lên: “Bố cháu cất giữ hộp trà này mấy chục năm rồi, cháu còn không nở tặng bác nữa. Hạ Trường Ninh, bố mẹ em đã dạy em một câu thế này: “Làm người không có khí khái cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải kiêu ngạo”. Nếu như anh quý xuống cầu xin bác ấy thì đừng ở bên em nữa! Cảm ơn báo hiếu cũng không được mù quáng”.

Tôi cầm túi bước ra ngoài, Hạ Trường Ninh lại kéo tay tôi lại, thờ dài bất lực nói: “Con nói này lão gia, người nhất định phải giày vò con thế này sao? Con phải tốn sức bằng chín trâu hai hổ mới lừa cô ấy tới được, người đừng đùa nữa đi! Phúc Sinh nói rồi, không giải quyết được người là con không được tới tìm cô ấy nữa, đến lúc đó lẽ nào người phải đích thân ra tay sao?”.

Tôi bị những lời của anh ấy làm cho sững sờ. Chết tiệt, lại diễn kịch! Vy Từ đúng thật là được bố cô ấy chân truyền!

Lão gia cười đáp: “Sau này mà nhắc tới chuyện này thì ta cũng mắng con một trận, chắc Vy Từ không trách ta đâu”.

Tôi thực sự dở khóc dở cười, cảm thấy tấm lòng bố mẹ trong thiên hạ thật đáng thương, ông ấy tự coi Hạ Trường Ninh như con cái rồi chăm sóc, lớn lên muốn nhận làm con rể nhưng lại không được, chuyện này cũng không trách được ông ấy nổi giận. Nổi tức giận trong lòng đã vơi đi một nửa, tôi quay lại nghiêm túc nói với lão gia: “Xin lỗi ạ, cháu không biết hai người đang hát đối”.

Hạ Trường Ninh nắm tay che miệng khẽ ho khan vài tiếng rồi nhìn tôi: “Cái gì mà hát đối chứ...”.

Tôi oan ức kêu: “Lần trước Ngũ Nguyệt Vy và anh cũng hát một bài rồi”.

“Khà khà, bác có làm cháu sợ không! Phúc Sinh, cái tên này ta thích, rất may mắn. Tính tình dễ chịu, ngoan ngoãn, hiền lành. Không giận bác chứ?”.

Trời ạ, biểu hiện ban nãy của tôi là ngoan ngoãn, hiền dịu sao? Tôi thực sự muốn biết Ngũ Nguyệt Vy ở nhà như thế nào.

Ông ấy lấy lại vẻ mặt hiền từ nói: “Phúc Sinh, đến đây, pha cho bác một cốc trà, để ta thưởng thức xem trà Phổ Nhĩ bố cháu cất giữ mấy chục năm có hương vị như thế nào”. Tôi mở hộp trà, ông ấy cầm bánh trà lên rồi hít hà hương thơm của nó, sắc mặt vô cùng vui vẻ: “A Ninh nói cho cháu biết à? Ta thích uống trà, đặc biệt là uống những loại trà nổi tiếng”.

Tôi cười khà khà và đáp: “Không, bố cháu thích uống trà. Đến chúc Tết cháu cũng không biết nên tặng gì nên chọn tặng trà. Bác thích là được rồi”.

Hạ Trường Ninh mỉm cười và hỏi tôi: “Có cầm tiền nữa không?”.

Giờ tôi mới nhớ lại chuyện Hạ Trường Ninh bắt tôi quý xuống. Khoản tiền này còn có ý đồ khác sao? Đột nhiên tôi đoán không chừng khoản tiền này chính là khoản tiền mừng đám cưới mà lão gia mừng cho Hạ Trường Ninh. Nhưng tôi đã đồng ý lấy anh ấy đâu chứ! Tôi cúi đầu cầm cái kẹp gấp lá trà, kiên quyết nói: “Không cầm, thanh niên sung sức có chân có tay, không tiêu tiền của người lớn”.

“Nha đầu này, con trai ta kết hôn ta tặng nhiều thế này để làm quà chúc mừng. Mau nhận lấy!”.

Tôi sững sờ, Hạ Trường Ninh xòe tay ra như thế có nghĩa là muốn ông ấy đồng ý.

Hạ Trường Ninh lấy cái kẹp trên tay tôi rồi nghiêm túc quý xuống. Lúc kéo tôi anh ấy có quay sang nhìn. Tôi do dự một lúc rồi trái tim cũng mềm nhũn, cũng quý theo anh đập đầu ba cái. Trong lòng còn nghĩ thầm, như thế này là xong rồi sao? Anh ấy còn chưa cầu hôn tôi nữa! Không tính, đây chỉ là kẻ ứng phó tạm thời, không chấp!

Hạ Trường Ninh nói: “Trước đây người từng nói, có vợ thì chỉ cần khâu đầu ba cái trước người là xong. Đám cưới người không tới”.

Lão gia cười khà khà và nhận lễ, đưa tay kéo tôi ngồi xuống ghế sofa: “Ta nhìn chuẩn rồi, chỉ cần nghe cháu gọi A Ninh là biết cháu có thể quản được nó. Cái thằng này nếu phụ nữ không quản chặt là không được”.

“Vợ bác cũng quản bác ạ?”

“Ai nói thế, cái nhà này ta nói là phải nghe”.

Tôi che miệng cười, xem ra đàn ông đều giống nhau, ngoài miệng sống chết không thừa nhận mình bị vợ quản. Tôi liếc nhìn Hạ Trường Ninh, anh đang cười nhìn tôi, điệu bộ mười phần chắc tới chín phần.

Lúc ra về Hạ Trường Ninh thì thăm bên tai tôi: “Khai xuân xong lấy anh nhé?”.

Trong lòng tôi có cảm giác không quyết được, bởi vì quá nhanh, hơn nữa thời gian tôi và Hạ Trường Ninh bên nhau quá ngắn ngủi. Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, chấp nhận anh ấy và lấy anh ấy là một quá trình lâu dài cần phải trải qua.

Tôi trừng mắt nhìn anh: “Không lấy”.

Anh thông thả đáp: “Biết vì sao anh biết rõ lão gia sẽ đóng kịch nhưng không nói trước cho em biết không? Lúc tới anh đã cho em cơ hội cuối cùng rồi, để em rút lại lời nói sẽ cầm tiền bán anh, nhưng em đâu có đồng ý”. Cái Otên này vừa nói còn vừa liếc nhìn tôi, tới mức tôi chỉ muốn đập cho anh ấy mấy phát.

Tôi không tin lại quý quái tới vậy, nhất quyết không thuận ctheo anh ấy. Tôi hừ một tiếng rồi không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bên nhau chiều thứ ba: Ghen có lợi cho thể xác và tinh thần

Truyền thống của nhà tôi là đón Tết ở nhà ông bà ngoại. Năm nay có thêm Hạ Trường Ninh nên bố mẹ tôi tính, hai mươi Tết anh ấy còn ăn Tết với gia đình, vì vậy nhà tôi đã đón tết hôm hai mươi chín ở nhà ông bà ngoại.

Sau khi về, chúng tôi tới thẳng thị trấn, bà ngoại nhìn thấy Hạ Trường Ninh vẫn có chút phòng bị, chốc chốc lại thì thầm với bố mẹ tôi vài câu. Nhưng biểu hiện của Hạ Trường Ninh luôn khiến gương mặt bà ngoại ánh lên nét rạng rỡ.

Nước ở thị trấn rất ngon, đậu phụ ở đây nổi tiếng gần xa. Lúc đón Tết nhà nào cũng tới giếng át giắc ạnh miếu iêm Thần ấy nước về làm đậu phụ.

Trước giờ việc này đều do bố mẹ và tôi làm, lần này Hạ Trường Ninh đến, tự nhiên việc này đến lượt Hạ Trường Ninh làm.

Hạ Trường Ninh mặc áo măng tô, thấy vậy bà ngoại bèn lấy một chiếc áo bông bảo anh ấy thay vào.

Áo ông là bà ngoại may cho ông tôi, ông ngoại rất thích mặc chiếc áo bông này, ông luôn nói áo lông gờ cứng lắm, mặc không thoải mái. Nhưng áo bà ngoại làm đều là áo kiểu Tôn Trung Sơn cũ, chất vải là vải Âm Đan, màu xanh sẫm Hạ Trường Ninh vừa khoác lên người là tôi không nhận được cười. Anh ấy mặc áo lông đi đôi giày mũi tròn nữa thì chẳng khác gì thổ phỉ.

Cái tên này còn mặt mày hơn hờ, không quên nịnh mấy câu: “Thay bộ quần áo này vào vào thoải mái hẳn, còn thoải mái hơn áo măng tô của anh! Kịch cỡ cũng vừa vặn, áo bông co giãn, mềm lắm”.

Bà ngoại bắt giắc cười hơn hờ còn nói nếu anh ấy thích thì sẽ may cho anh ấy một chiếc khác.

Tôi vô cùng hận thấu bản lĩnh này của anh ấy, anh ấy cũng dựa vào chiều này để lấy lòng bố mẹ tôi, bây giờ ngay cả “vườn hoa sau nhà” tôi để dành cũng hiến nốt rồi, thực sự không thể đoán được lòng dạ con người này. Tôi lôi anh ấy gánh thùng đi lấy nước, còn cầm theo một cành liễu đi sau quạt mõng anh ấy nữa. “Hạ Trường Ninh, anh thật thà một chút đi, đừng ngoan ngoãn nịnh nọt nữa”.

“Phúc đại gia, mẹ em đi sau lưng đây”. Trường Ninh hạ giọng đáp.

Tôi giật mình ném vội c ành liễu đi. Nếu để mẹ tôi nhìn thấy tôi làm thế này, kiểu gì cũng mắng tôi một trận cho mà xem.

Hạ Trường Ninh phì cười rồi gánh hai thùng nước chạy về phía trước.

Tôi biết ngay là lại mắc mura anh ấy, đuổi theo được vài bước tôi mới phát hiện ra anh ấy gánh nước chạy còn nhanh hơn tôi nữa! Tôi thở hổn hển rồi kêu anh ấy chạy chậm một chút, Hạ Trường Ninh quay đầu lại cười: “Phúc Sinh, qua Tết đây sớm chạy bộ với anh hàng ngày nhé”.

Còn lâu tôi mới làm! Đợi hai xuân, bố mẹ tôi đi làm, mình tôi ở nhà ung ung đợi kết quả. Cơ hội ngủ nướng thể này ngàn năm mới gặp.

Giếng bát giác đã sửa hành giếng khoan để cho tiện việc lấy nước, mái đình bên trên vẫn mang hương vị cổ xưa, tôi liếc Hạ Trường Ninh và nói: “Biết nguồn gốc cái giếng này không?”.

Hạ Trường Ninh ngẩng đầu nhìn mái đình rồi cười: “Có đình bát giác này”.

Tôi tức điên lên: “Con mắt nào của anh nhìn thấy cái đình này bát giác thế?”.

Hạ Trường Ninh cười đáp: “Trò chơi động não chỉ có trẻ con mới thích chơi. Có điều thấy em ngoan thế này anh sẽ nói cho em đáp án, d đình này chỉ có bốn góc, hướng xuống nước giếng không phải hành tám góc sao?”.

Cái tên này lúc “cả vú lấp miệng em” cũng không hề đồ mặt tôi thờ dài: “Nghe đây, cô giáo Ninh sẽ lên lớp cho anh. Gọi là Giếng bát giác vì thành giếng hình tròn, còn miệng giếng dùng đá tảng chạm hành hình bát giác. hiểu chưa?”.

Hạ Trường Ninh nghi ngờ nhìn tôi: “Nước giếng sẽ trở nên ngọt hơn các giếng khác á?” Tôi từng sờ còn anh ấy đã bật cười thành tiếng và gánh thùng

vào trong đình. Tôi tức giận lườm anh ấy một cái. Khi bạn nghiêm túc nói chuyện với anh ấy thì anh ấy lại bẽ cong lý lẽ, rõ ràng là logic của bọn cướp.

Người tới đình lấy nước rất đông, nền đất trong đình ướt nhẹp. Hạ Trường Ninh quay lại dặn tôi: “Em đứng đợi anh bên ngoài”.

“Không sao đâu, năm nào cũng thế”. Tôi nói rồi đi vào trong với anh.

Anh ấy chau mày quát: “Đứng ngoài đợi! Đừng làm vướng chân”.

Tôi đành đứng bên ngoài đợi.

Mặc dù giọng anh ấy không vui nhưng sự quan tâm ấy lại khiến người ta cảm động, tôi nhìn anh ấy mà không nén được cười.

Hạ Trường Ninh cúi xuống nhấn cần bơm nước, ánh mặt trời phản chiếu trên gương mặt anh ấy khi người đàn ông lao động luôn là lúc họ hấp dẫn nhất. Còn hấp dẫn hơn những người ngồi trong quán cà phê ầm ập nói chuyện.

Anh ấy vừa nhấn cần bơm nước vừa quay sang nhìn tôi: “Si tình”.

“Nói linh tinh! em đang nhìn xem bao giờ thì mới 0 đầy thùng”.

“VẬY CÓ NGHĨA LÀ EM KHÔNG THÍCH ANH?”.

Tôi cứng họng, ngậm chặt miệng.

Anh ấy nhìn ngang nhìn dọc rồi đi như bay tới nâng cằm tôi lên hôn ngấu nghiến, sau đó tiếp tục nhấn cần bơm nước.

Tôi trừng mắt lườm anh ấy nhưng không nén được cười.

Đợi khi anh ấy gánh nước về tôi liền đi sau túm lấy một góc áo anh c ấy, giống như cái đuôi nhỏ bám theo.

“Phúc Sinh, em cũng quần người ghóm”.

“Em không thèm quần người em ghét”.

Nghe câu này xong anh ấy đứng lại, đổi thùng nước sang vai kia rồi nói: “Phúc Sinh, nói lại một lần nữa, phải nghiêm túc”.

“Nước sánh ra ngoài rồi này”. Cái tên ngốc ấy, ai nói 8 ghiem túc 62 ới anh chứ?

Anh ấy nhìn tôi, nói với vẻ coi thường: “Bạn gái cũ của anh trước đây ngày nào cũng mở miệng ra là nói yêu anh. Rồi bảo bối yêu dấu, nói không ngừng. Miệng dẻo ngọt lắm, em không so được đâu”.

Tôi nhớ tới Ngũ Nguyệt Vy, cả người lại thấy gai lạnh, bị shock, Ngũ Nguyệt Vy gọi Hạ Trường Ninh là “bảo bối yêu dấu”?

“Ngũ Nguyệt Vy có gọi anh không, darling...”.

Hạ Trường Ninh ra về đứng đắn nói: “Không phải Vy Từ, là Dật Trần. Cô ấy còn gọi anh là Hạ Hạ, Ninh Ninh...”.

Tôi ưỡn ngực làm bộ buồn nôn: “Cũng may, em chưa ăn cơm trưa, nếu không nôn hết ra thì phí quá”.

Hạ Trường Ninh cười đầy thâm ý rồi đưa tay vẹo má tôi: “Phúc Sinh, chỉ có em thôi, ngay cả gọi thân mật e m một tí cũng không, suốt ngày “Hạ Trường Ninh, Hạ Trường Ninh”.

“Được rồi, còn hải xem biểu hiện của anh có tốt không đấ. Biểu hiện tốt em sẽ đặt cho anh một nickname”. Tôi ưỡn ngực đi lên đằng trước, không quên dặn dò anh ấy: “Gánh cho cẩn thận, đừng để sánh ra ngoài, tối em dạy aa nh xay đậu phụ”.

Anh ấy gánh nước còn ra bộ đứng đĩnh tự lắm bầm sau lưng tôi: “Tối dạy anh ăn đậu hủ, ý kiến này hay đấy”. [Trong tiếng Trung, c ụm từ “ăn đậu hủ” còn chỉ hành vi thân mật nam và nữ (BTV))

“Nói cái gì thế hả?”.

Anh ấy cười hi hi đang định trả lời thì điện thoại reo.

“Giúp anh cầm điện thoại, anh đang gánh nước”.

Không biết bỏ thùng nước xuống mà nghe điện thoại à? nghĩ thế nhưng tôi vẫn thò tay vào túi lấy điện thoại và ấn nút nghe rồi áp vào tai anh ấy.

Vì đứng rất gần nên tôi còn nghe thấy đầu bên kia vọng sang tiếng khóc của on gái: “A Ninh...”.

Hạ Trường Ninh cười cười và cố ý gánh nước để tôi đứng sát gần anh ấy nhưng vừa nghe thấy tiếng khóc liền đặt thùng nước xuống và cầm điện thoại ra

chỗ khác nghe.

Phản xạ trốn tránh có điều kiện này khiến tôi thực sự không vui, không vì điều gì khác mà chỉ vì tiếng khóc của cô gái trong điện thoại, lại còn gọi thân thiết như thế nữa. A Ninh, A Ninh... tôi giật mình sức tỉnh, người gọi điện thoại tới có phải Dật Trần không? Tôi đứng bên cạnh, cố ý không nhìn anh nhưng tai vẫn vểnh lên nghe trộm.

“Anh sẽ đi chuyến bay cuối cùng của ngày mai, đợi anh tới rồi nói. Ngoan, đừng khóc”. Tôi nghe thấy từ “ngoan” trong lòng vô cùng khó chịu. Nghĩ tới Dật Trần là hình ảnh cô gái trong ảnh lại hiện về trong đầu tôi.

Hạ Trường Ninh úp máy rồi nói với tôi: “Bạn bè gặp chút chuyện rắc rối”. Tôi “ừ” một tiếng.

Anh ấy không nói gì nữa, tôi cũng không hỏi.

Hạ Trường Ninh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ăn cơm trưa còn nói chuyện vô cùng vui vẻ với bố mẹ và ông bà tôi nhưng có lúc tôi vẫn nhìn thấy đáng về lo lắng của anh ấy.

Vốn đã định trưa mai ăn cơm trưa cùng anh Hạ Trường Ninh sẽ dẫn tôi về nhà anh ấy đón gày ba mươi Tết. Nhưng hôm nay vừa ăn xong cơm trưa Hạ Trường Ninh đã quyết định đi.

“Anh vẫn muốn đi luôn hôm nay”. Anh ấy nhìn tôi, trong ánh mắt đượm vẻ hối lỗi.

“Ngày mai, không được sao?”.

“Là việc gấp, Phúc Sinh”.

Tôi không phải là người không biết đạo lý, nghĩ tới việc anh ấy đã từng kể cho tôi nghe chuyện tình cảm của anh ấy và Dật Trần, chắc Dật Trần có chuyện gì đó khó khăn nên nghe xong anh ấy mới mềm lòng.

Hạ Trường Ninh chào người nhà tôi xong liền vội vã kéo hành lý đi.

“Khi nào anh về?”.

Hạ Trường Ninh chau mày: “Cũng không chắc nữa, chắc là nhanh, nhưng có thể kéo dài vài ngày”.

Tôi thực sự muốn anh ấy nói cho tôi nghe rốt cuộc có chuyện gì, nhưng anh ấy không nói. Tôi muốn anh ấy nói cho tôi nghe người gọi tới là Dật Trần, nhưng anh ấy không hề nói.

Ngày hai mươi tám Tết, tiếng pháo trong thị trấn đã bắt đầu bùng nổ. Tôi nghe thấy nhưng không cảm thấy vui vẻ náo nhiệt mà cảm thấy yên tĩnh ngay lúc này nói chuyện với Hạ Trường Ninh xung quanh yên tĩnh lạ thường.

“Đi đường cẩn thận”.

“Anh sẽ gọi cho em”.

Tôi gật đầu nhìn anh ấy đi xa. Không hiểu tại sao, từ giây phút ấy tôi không thể nào vui được nữa.

Ngồi trong sân bày đậu, tôi ngẫm nghĩ, Dật Trần quan trọng đến thế sao? quan trọng tới mức điện thoại một cái là Hạ Trường Ninh cong đuôi lên, ở lại thêm một đêm cũng không được?

“Phúc Sinh, thêm đậu vào”.

Tôi vội sức tỉnh, đổ thêm đậu đã ngâm sẵn vào trong cối.

Men theo vành cối, dòng nước đậu màu trắng ngà đã tỏa ra mùi ngai ngái, tôi lại nhớ tới đáng về lo lắng của anh khi nghe chuyện điện thoại. Lẽ nào anh ấy nói chuyện với con gái đều kêu “ngoan” sao?

Cảm giác không thoải mái này theo tôi tới tận đêm khuya, tôi nằm trên giường nhìn điện thoại rồi tức giận tắt máy.

Hạ Trường Ninh đến nơi không gọi điện báo bình an, nhưng tôi lại đợi suốt một đêm.

Trần trọc cả đêm không ngủ được, tôi lại bật điện thoại, đợi một lúc cũng không thấy có chuông báo.

Dật Trần, cái tên cứ lẩn quẩn trong đầu tôi, ngay cả đêm nằm mơ tôi cũng mơ thấy cô ấy.

Qua ngày ba mươi, Hạ Trường Ninh vẫn không có tin tức gì.

Tôi muốn gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh, nhưng nghĩ tới chuyện ngày cả một tin nhắn anh ấy cũng không nhắn cho tôi, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tức tối. Nghĩ tới ngày xưa muốn thoát khỏi anh ấy như thoát hủi tôi lại cảm thấy ngại ngùng khi chủ động nhắn tin, gọi điện cho anh ấy.

Đón Tết xong tôi và bố mẹ về thành phố. Tôi lười biếng nằm nhà, nghịch điện thoại, nhớ ra lâu lắm rồi không liên lạc với Mai Từ, tôi liền gọi cho cô ấy.

“Thần tiên ơi, hiếm có quá, cuối cùng cũng lộ mặt rồi!”. Giọng Mai Từ vô cùng vui vẻ. “Về thì bị cảm, sau đó thì bận thi...”. Tôi ngại ngùng kể cho cô ấy nghe chuyện lằng nhằng giữa tôi và Hạ Trường Ninh mấy ngày qua. Anh ấy đi tới chỗ Dật Trần đã mười ngày rồi, vẫn không có một dòng tin nhắn hay một cuộc điện thoại, thực sự khiến tôi băng giá.

Mai Từ tới thăm tôi, sự xuất hiện của cô ấy khiến tôi cảm nhận được sự ấm áp của tình bạn, hơn nửa năm không liên lạc thực sự khiến tôi cảm thấy xấu hổ.

Trong lúc nói cười vui vẻ Mai Từ nói: “Hạ Trường Ninh thật lòng với cậu đấy, cậu tới Đông Bắc, quãng thời gian đó anh ấy buồn chán lắm”.

Tôi ưỡn oai đáp: “Anh ấy tới Đông Bắc đón tớ”.

Mai Từ cười sung sướng: “Tớ nói rồi, anh ấy thực sự tốt mà”.

Là tốt, vốn là rất tốt, nhưng... khúc mắc mấy ngày gần đây tôi phải nói với Mai Từ thế nào đây? Tôi không nói gì nữa, Mai Từ tiếp lời: “Tớ thấy Hạ Trường Ninh cũng được. Anh ấy có cá tính, khí chất cũng tốt, lại còn nhiều tiền nữa. Anh ấy cũng thật lòng với cậu. Phúc Sinh, giữ anh ấy thật chặt đi”.

“Đừng nhắc tới anh ấy nữa”.

Mai Từ hiểu nhầm ý tôi nên nói một thôi một hỏi: “Cậu đừng nhìn편 diện 9 thể chứ! Hạ Trường Ninh có lúc giống như lưu manh nhưng anh ấy thực sự rất tốt. Cậu nghĩ xem anh ấy tới Đông Bắc đón cậu, có bao nhiêu người dám làm thế chứ? Đừng nói tới bạn trai, có khi chồng còn chưa chắc đã làm được”.

“Anh ấy lạ lắm, mấy hôm nay không có tin tức gì cả”. Tôi khó chịu nói. Hạ Trường Ninh trước đây bám tôi như kẹo kéo, nhưng tôi bên cạnh Dật Trần rồi e rằng anh ấy đã sớm quên Phúc Sinh. Tôi càng nghĩ càng tức giận.

Mai Từ sững lại rồi cười lớn: “Hóa ra cậu và anh ấy sớm đã thành đôi rồi, tớ còn lo thừa chứ”.

Tôi vội cãi: “Không phải, anh ấy...”.

Tôi kể lại những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho Mai Từ nghe. Cô ấy nghe rất bình thản.

“Hạ Trường Ninh có phải đã xài chiêu gì đó lừa cả tớ và cậu không? Anh ấy chỉ là không chinh phục được còn thấy mới mẻ, bây giờ mới không thèm đề ý tới tớ nữa. Anh ấy đi tìm Dật Trần đã mười ngày, ngay cả một dòng tin nhắn cũng không có, không ai bằng cổ nhân, Dật Trần quan trọng hơn tớ nhiều”. Tôi bức xúc nói.

Mai Từ cười khà khà đáp: “Trước giờ đều là Hạ Trường Ninh chủ động, cậu be chủ động em một lần không được sao? Nhắn tin cho anh ấy đi”.

Được sự cổ vũ của Mai Từ tôi đã nhắn tin cho Hạ Trường Ninh: “Bạn không?”.

Mãi lâu sau Hạ Trường Ninh mới trả lời tin nhắn: “Anh về rồi”.

Tôi nhìn tin nhắn mà mọi cảm xúc dồn về vô cùng hỗn loạn, là cáu, là ngạc nhiên, hay tức giận? Anh ấy đã về rồi cơ đấy! Tôi sững sờ nhìn điện thoại, mãi lâu sau mới nhắn tin lại: “Về khi nào thế?”.

“Hôm trước”.

Như vậy sao? Anh ấy như vậy sao? Chết tiệt! Cái tên này đang chơi trò lật mềm buộc chặt với tôi sao! Tôi vô cùng tức giận nhưng cũng cảm thấy rất oan ức.

Tại sao khiến tôi cảm động rồi lại lạnh nhạt với tôi?

Tôi không biết con tức từ đâu tới nữa, nói chung trong lòng bây giờ là một cục tức. Tôi không nhắn lại mà ném điện thoại sang một bên.

Cũng không thấy anh ấy nhắn tin nữa.

Mai Từ nhìn tôi rồi nói: “Biết đâu anh ấy đang bận việc gì đó”.

Tôi mím môi không nói gì, không đồng ý với quan điểm này. Chuyện này là sao chứ? Tôi hận xanh cả ruột. Làm sao tôi phải nhắn tin cho anh ấy?

Mai Từ đáp đầy nghĩa khí: “Tớ thay cậu đi do thám, xem xem Hạ Trường Ninh đang làm gì”.

“Mai Từ, cậu nhất định không được để Hạ Trường Ninh biết Tớ không thể mặt được”.

Bây giờ tôi muốn tiêu diệt anh ấy, tức lắm, nhưng mà thôi, không ở bên anh ấy nữa cho rồi! Mới được bao lâu mà đã thế này chứ!

Mai Từ vội vã hứa hẹn sẽ không để Hạ Trường Ninh biết. Hai hôm sau, Mai Từ hẹn tôi đi uống 0t trà. Tôi nhớ tới Từ Đăng Trà Lâu nên muốn kéo Mai Từ qua đó. Mai Từ ngăn tôi lại rồi lúng túng nói: “Phúc Sinh, chúng ta đổi quán cà phê ngồi nói chuyện được không?”.

“Tại sao lại không tới đó?”.

Mai Từ chần chừ một lúc rồi mới nói với tôi: “Hôm qua tớ và Mai Sơn tới quán đó thì thấy Hạ Trường Ninh ngồi cùng một cô gái. Tớ hỏi riêng ông chủ thì được biết cô gái ấy là bạn gái Hạ Trường Ninh, mấy hôm nay ngày nào Hạ Trường Ninh cũng ở bên cô ấy”. Tôi cười gượng, trực giác nói cho tôi biết cô gái đó là Dật Trần. Không cần biết có phải là hiểu nhầm hay thực sự có chuyện gì, nhưng chuyện Hạ Trường Ninh ở bên cạnh cô gái khác, anh ấy về mấy hôm nhưng không tìm tôi đều là sự thật.

Tôi kéo Mai Từ tới quán cà phê khác.

Cô ấy lo lắng nhìn tôi. Tôi mỉm cười: “Tớ và Đình Việt ở bên nhau lâu như thế, còn với Hạ Trường Ninh chẳng qua là cảm động nên mới vừa bắt đầu thôi, không có chuyện gì đâu. Như thế này lại hóa hay”.

“Hạ Trường Ninh có chuyện gì thế, tớ phải đi hỏi cho rõ mới được”.

“Đừng đi, muốn giải thích thì anh ấy sẽ tự nói. Không nói thì thôi. Anh ấy đối xử tốt với tớ còn tớ chỉ cảm động, không có gì khác”. Mặc dù nói thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tôi nghĩ nhất định là do đã quen với việc anh ấy theo đuổi tôi, đối tốt với tôi nên một khi sự chú ý của anh ấy dồn sang người econ gái khác thì tự nhiên tôi sẽ cảm thấy hụt hẫng và thất vọng.

Tôi hy vọng kỳ thi cao học của tôi nhanh chóng có kết quả, tôi thầm mong mình đỗ. Thi không đỗ thì thất vọng biết bao. Tôi đã nghỉ việc, nếu như không đỗ thì tôi phải mau chóng tìm công việc mới.

Thế giới này quá nhỏ, khi tôi và Mai Từ rời khỏi quán cà phê chuẩn bị đi ăn tối thì lại chạm mặt bọn họ.

Dật Trần khoác tay Hạ Trường Ninh, cô ấy nhìn đầy đặn hơn trong ảnh, chỉ cần thoáng nhìn là tôi nhận ra cô ấy ngay. Nhưng tấm ảnh không biết nói chuyện, còn Dật Trần trước mặt tôi sinh động, chân thực... hóa ra cô ấy trông thoải mái thế này, đặc biệt trên môi luôn nở nụ cười, giống như ánh mặt trời ấm áp len lỏi vào tận sâu trái tim.

Khuôn mặt tôi chần chừ bị gió lạnh thổi tới mức đỏ ửng rồi nên mới cứng đờ ra như vậy. Mai Từ huých tôi, tôi mới nhìn Trường Ninh cười: “Lâu quá không gặp”.

Hạ Trường Ninh vẫn để Dật Trần khoác bct tay, cười hi hi nói: Phúc Sinh, giới thiệu với em đây fèl là Dật Trần”.

Cô ấy nhìn tôi rồi dịu dàng cười, không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng rất hấp dẫn, có vẻ nữ tính dịu dàng tự nhiên. Cho dù tôi và cô ấy giống nhau, đều là những cô gái nhẹ nhàng, nhưng tôi lại không có nét nữ tính như thế.

Tôi thực sự muốn gào lên chửi mắng, nhưng lại không nói gì cả.

Tìm bạn gái cũ về rồi nên không cần tôi thể thân nữa? Câu Hạ Trường Ninh nói không tìm người thể thân lại vang lên bên tai tôi, nhưng sao bây giờ lại cảm thấy chói tai thế? Vô cùng tức giận, tối hôm đó tôi đã gọi điện cho anh ấy: “Hạ Trường Ninh, anh đang chơi em đúng không?”.

Anh ấy phì cười, cười rất gian: “Phúc Sinh, em đang ghen đúng không? Em có thể tìm một nickname, không cần gọi cả họ tên anh thế đâu. Lấy anh không?”.

Tôi khó chịu thế này mà anh ấy lại cười? Bởi vì tôi nói không lấy nên anh ấy mới giờ trò đùa trên tức tôi? Tôi xót xa nói với anh: “Anh quá xấu xa, tôi ghét nhất là người khác giờ thủ đoạn với tôi, cả đời này tôi không thêm để ý tới anh nữa. Anh nhớ đấy, Hạ Trường Ninh”. Tôi cúp máy.

Ngày hôm sau Hạ Trường Ninh tới, đứng ngoài phòng khách chào hỏi bố mẹ tôi. Cho dù bố mẹ tôi gõ cửa thế nào ct ôi vẫn nhất quyết không mở.

Tôi ghé sát tai vào cửa, nghe thấy 2t tiếng nói chuyện bên ngoài nhỏ dần, sau đó là tiếng đóng cửa, tôi mới thờ phào, tưởng rằng bố mẹ và Hạ Trường Ninh đều đi rồi nên tôi mở cửa.

Anh aáy xuất hiện ở trước cửa với nụ cười đắc ý. Tôi hét lên rồi đóng cửa. Anh ấy dùng một tay đẩy cửa, tôi cố hết sức cũng không thể nào đóng vào được.

“Hạ Trường Ninh, anh là đồ lưu manh”.

“Không lưu manh thì làm sao nhìn thấy bộ dạng ghen tuông của em chứ?”.

“Tôi ghét anh! Biến đi”. Tôi buông tay rồi nhân tiện cầm gấu bông đập anh ấy.

Hạ Trường Ninh vung tay túm luôn con gấu bông, tôi còn chưa kịp buông tay thì cả người lẫn gấu đều chúi vào lòng anh ấy. Đầu gấu bông kẹp giữa tôi và Hạ Trường Ninh. Tôi xấu hổ quay mặt đi chỗ khác. Con người này quá đáng ghét, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh ấy.

“Phúc Sinh, công bằng với anh một chút”. Anh nhẹ nhàng nói rồi ném con gấu ra ngoài và hôn tôi tới tấp, thể hiện sự hung hăng không thể thương lượng.

Tôi mơ hồ nghĩ, lẽ nào tôi thực sự động lòng rồi sao?

“Tập trung một chút”. Hạ Trường Ninh tranh thủ nói vài câu.

Mặt tôi đỏ bừng, khi tỉnh táo lại tôi cúi đầu không cho anh ấy chạm vào nữa. Hạ Trường Ninh nâng mặt tôi lên cổ ép tôi nhìn anh ấy sau đó cười vô cùng gian xảo: “Nha đầu, còn đấu với anh sao? Bây giờ có lấy không? Nếu không lấy đến lúc hối hận cũng đã muộn”.

Tôi! Dù thế nào tôi cũng phải tiêu diệt anh ấy, vệt chết vẫn cứng miệng: “Tôi không lấy, tôi không muốn ở bên anh nữa, xem anh làm gì được nào”.

Anh ấy đưa tay bẹo má tôi, dịu dàng nói: “Hiếp xong rồi giết”.

Tôi bất giác rung mình còn Hạ Trường Ninh cười ha ha. Tôi nắm chặt tay rồi lura lura vào cạnh sườn của anh ấy, tôi không tin anh ấy không buồn.

Hạ Trường Ninh đứng yên rồi khó chịu nói: “Phúc Sinh, em có máu buồn, đúng không?”. Tôi sờ gai ốc hét lên một tiếng rồi lùi về phía sau: “Không được chơi thế”.

“Lại đây”.

Rõ ràng là anh ấy sai tại sao tôi phải đầu hàng? Đôi chân không nghe lời đã bước tới rồi. Hạ Trường Ninh dựa vào thành ghế với điệu bộ ngạo mạn vốn có của lão gia Ba Y: “Bảo cáo tư tưởng của em đi, trong quãng thời gian qua nghĩ gì thế?”.

Tôi trừng mắt.

“Không nói à?”.

“Dật Trần là ai?”. Tôi chuyển chủ đề.

Trong mắt Hạ Trường Ninh lấp lánh ánh sáng như ngọc, miệng cười suýt ngoác tới tận mang tai, vậy mà vẫn làm bộ úp úp mở mở: “Chuyện này à, nói ra dài lắm...”.

Cái tên này, nhìn bộ dạng đặc ý chưa kìa! Tôi sầm mặt lại: Tôi không cần người đàn ông mà người khác đã đụng vào! Anh lượn đi”.

Hạ Trường Ninh ung dung đáp: “Anh không đi”.

“Anh ngồi chơi, tôi đi”. Tôi quay người định bỏ đi. Sau lưng vang lên tiếng cười rồi tôi bị tóm lại. Anh ấy chỉ cần dùng đầu ngón tay chọc vào eo tôi là tôi lại kêu rống lên như lợn bị chọc tiết.

“Không đấu võ thì đấu văn! Không được thế này”. Tôi hận anh, hận anh, hận chết đi được.

Tiếng cười của Hạ Trường Ninh còn chưa ngớt thì tôi nghe thấy tiếng gõ cửa. Trời ạ, không được để tôi mất mặt trước bố mẹ, tôi đầu hàng!

Hạ Trường Ninh buông tay. Đầu tóc tôi bù xù, mặt nóng bừng, đã rơi vào tay anh ấy rồi thì không có cơ hội vùng lên nữa sao?

Bố mẹ nhìn nhau cười rồi hỏi: “Hai đứa ăn cơm ở nhà hay ra ngoài ăn?”.

“Ăn ở nhà”.

“Ra ngoài ăn”.

Tôi tức giận nhìn anh ấy, sao anh ấy có thể thuận lợi vào phòng tôi thế này chứ? Tôi tức giận cũng phí công sao?

Anh ấy ghé sát tai tôi nói thầm: “Ăn xong cơm anh sẽ báo cáo tình hình mấy hôm nay cho em”.

Tôi lập tức đồng ý.

Tôi hiểu kỳ về anh ấy, tôi tò mò về quá khứ, về những mối tình đã qua của anh ấy. Hạ Trường Ninh ép tôi khiến tôi nhận ra rằng tôi đối với anh ấy không phải không có chút tình cảm nào. Tôi thực sự ghen vì anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chiến lược tấn công trái tim một: Lôi kéo người thứ ba

Trái tim phụ nữ luôn mềm yếu thế này, khi đàn ông vì bạn suy nghĩ một chút bạn liền hận một nỗi không thể trao hết trái tim cho người ấy mà thôi.

Có lẽ mối tình đầu của bất kỳ ai đều vô cùng đẹp đẽ, khi mất đi rồi nhớ lại chỉ nhớ được sự ngọt ngào và mộng lung của nó.

0o0

Sau khi ra quân Hạ Trường Ninh đã quyết định mở công ty riêng để làm ăn, và anh ấy đã gặp Dật Trần lúc đi lấy hàng.

Lúc đó Hạ Trường Ninh vẫn còn trẻ, Dật Trần cũng vừa tốt nghiệp đại học và mới đi làm. Dật Trần là một cô gái nhẹ nhàng, nói theo lời của Hạ Trường Ninh thì cô ấy giống một đóa sen trắng.

“Ngũ Nguyệt Vy là người đẹp cổ điển, nếu cô ấy im lặng thì như một nhánh lan đẹp trong sơn cốc. Sao anh không thích cô ấy?”. Có câu nói đàn ông là động vật thị giác, tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ.

Hạ Trường Ninh cười: “Lan trong sơn cốc? Em thấy gai của hoa lan chưa? Nói hai câu không vừa ý là cô ấy sẽ động thủ, em muốn quất cô ấy thì phải bắt cô ấy đã. Vy Từ thì hãy để người khác hưởng thụ đi! Cùng lắm là anh làm đại sứ thân thiện, thay cô ấy tìm người đàn ông bị cô ấy hành hạ tới mức muốn đá cô ấy quay về mà thôi”.

“Vy Từ nghe thấy anh nói xấu cô ấy thế này chắc sẽ liều mạng với anh”.

Hạ Trường Ninh cười lớn, trước khi chau mày ánh mắt vẫn có sự âm áp thoáng qua. Có phải anh đang nhớ lại khi hai người cùng vui đùa không? Anh chỉ sững lại rồi cảm khái nói: “Em cũng gặp Dật Trần rồi, cô ấy không xinh đẹp bằng Vy Từ nhưng cô ấy rất nữ tính, là đàn ông sẽ muốn bảo vệ cô ấy. Vy Từ lúc đó cũng sát khí đằng đằng nhưng khi gặp Dật Trần cũng phải đồng ý một câu nói”.

“Câu nói gì?”.

“Bách luyện cường chung thành nhiều chỉ như”. [Nghĩa là sau khi thất bại liền cảm thấy bất lực. Sau này dùng để chỉ tính cách mạnh mẽ, ương ngạnh trở nên dịu dàng, mềm mỏng (ND)]

Anh ấy nói như thế lại khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu. Ngay cả một cô gái ương ngạnh như Ngũ Nguyệt Vy đứng trước mặt Dật Trần cũng trở nên hiền dịu, huống hồ là Hạ Trường Ninh? Tôi nhớ lại dáng vẻ Dật Trần khi khoác tay Hạ Trường Ninh, dùng tính từ “đáng yêu”, “dịu dàng” để hình dung thì vô cùng phù hợp.

Hạ Trường Ninh búng trán tôi hỏi: “Nghĩ gì thế?”.

Tôi sực tỉnh và ngại ngần đáp: “Nghĩ tới sự hình dung mà anh dành cho cô ấy, xem ra cô ấy là người vô cùng dịu dàng. Sao hai người lại chia tay?”.

Câu nói này kéo theo một câu chuyện rất kinh điển, rất hiện thực. Hạ Trường Ninh lúc đó mới mở công ty, không có tiền, lại là người ngoại tỉnh, bố mẹ Dật Trần không đồng ý cho họ yêu nhau.

Tôi nhớ lại mấy mảnh khoe bám người của Hạ Trường Ninh. Nếu anh ấy muốn ở bên Dật Trần chắc chẳng có gì khó khăn cả.

“Dật Trần ra đề nghị chia tay, bị kẹp giữa anh và gia đình cô ấy thực sự rất mệt mỏi. Lúc đó anh còn quá trẻ, chỉ nghĩ tới việc kiếm tiền mà không hề nghĩ tới chuyện kết hôn. Thực ra, bây giờ nghĩ lại mới thấy thái độ của anh khiến Dật Trần cảm thấy không chắc chắn. Cô ấy cũng không thể bỏ lại công việc mà theo anh được, thế là chia tay nhau thôi”. Hạ Trường Ninh nói nhẹ như mây khói, ánh mắt cũng rất vô tư.

Tôi cười thoải mái và nhớ tới một câu chuyện.

Một cô gái hai mươi ba tuổi nói với người bạn trai ba mươi bảy tuổi rằng, chúng ta gặp nhau thật đúng lúc, nếu gặp nhau sớm thì anh là chồng của người khác, nếu gặp nhau muộn thì em là vợ của người khác.

Không ai nói tình đầu nhất định phải khắc cốt ghi tâm, rung động lòng người. Gặp đúng người, thời gian không đúng, hoàn cảnh không đúng thì cũng không thành đôi được. Chỉ có thể nói, Dật Trần và Hạ Trường Ninh không có duyên phận.

Sau đó Dật Trần lấy chồng, lấy một người giàu có và tới Hồng Kông. Sau khi lấy chồng được hai năm mới liên lạc với Hạ Trường Ninh, quá khứ đã xa rồi nên hai người giống như những người bạn cũ.

“Còn có thể làm bạn sao? Không phải đều nói tình đầu mà không thành thì không thể làm bạn sao?”.

“Tình cảm của con người rất phức tạp, không có gì là tuyệt đối cả. Anh hy vọng cô ấy sống tốt, nghe nói cô ấy đã có một đứa con trai. Không ngờ chồng cô ấy lại mới mất”. Chồng Dật Trần mất, cô ấy liền gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh, lúc đó Hạ Trường Ninh mới biết cô ấy là vợ kẻ. Chồng

Dật Trần có hai đứa con riêng, thêm anh em họ hàng nữa nên muốn giành tài sản, đuổi Dật Trần ra khỏi nhà, Hạ Trường Ninh vì thế nên mới giúp cô ấy.

“Không có di chúc sao?”.

“Không có. Chồng cô ấy chết bất ngờ, về luật pháp thì cô ấy có thể được chia tài sản nhưng người nhà đó liên kết lại với nhau, mẹ con cô ấy sống khá vất vả. Anh đang tìm bạn bè giúp giải quyết vụ này. Dật Trần sợ, cô ấy sợ xảy ra chuyện vì thế anh mới dẫn cô ấy đi, đợi khi nào mọi chuyện giải quyết êm xuôi thì về”.

“Dật Trần và con trai cô ấy đều tới đây à?”. Tôi rất thương cảm với Dật Trần, cảm thấy ở tuổi cô ấy đã trở thành quả phụ rồi nuôi con thật không dễ dàng chút nào.

“Phúc Sinh, em còn giận anh không? Anh làm việc hơi quá đáng một chút. Có điều nếu không làm thế thì sao anh biết được chứ?”.

Hạ Trường Ninh không trả lời câu hỏi của tôi, anh ấy nở nụ cười vô cùng đắc ý. Tôi “hừ” một tiếng mà không đáp lại. Sự việc không nhẹ nhàng như anh ấy nói.

Khi tôi ngồi ở nhà Hạ Trường Ninh gặp Dật Trần, trực giác mách bảo tôi, chuyện này rất kỳ quái.

Dật Trần mới mất chồng, tới nhà Hạ Trường Ninh cho khuấy khỏa, Hạ Trường Ninh ra mặt giành tài sản cho cô ấy, nhưng cô ấy lại tới một mình, con trai cô ấy không tới. Một đứa trẻ bốn tuổi sao có thể xa mẹ được chứ?

Hơn nữa, sao tôi nhìn lại cứ cảm thấy Dật Trần coi Hạ Trường Ninh như đối tượng thứ hai để kết hôn thế!

Dật Trần không ở khách sạn mà ở nhà anh ấy! Không chỉ ở nhà anh ấy mà tiếp đón tôi cũng không khác gì nữ chủ nhân.

Tôi ngồi đối diện với Dật Trần, Hạ Trường Ninh đứng sau lưng cô ấy, tay chống lên ghế sofa. Nếu dùng máy ảnh chụp lại, hai người họ tạo nên cảnh tượng vô cùng hạnh phúc và đẹp đẽ.

Ngay cả khi nói chuyện Dật Trần cũng ngả người về phía Hạ Trường Ninh, lúc nói chuyện đầu nghiêng về phía anh, ánh mắt ngập tràn sự dịu dàng.

Chết tiệt! Đang diễn cảnh “hai gái tranh một chồng” sao? Ngũ Nguyệt Vy lượn đầu mắt rồi? Sao cô ta không xuất hiện chứ?

“Luôn nghe thấy A Ninh nhắc đến em, Phúc Sinh, tên em thật hay”. Giọng cô ấy khi nói tiếng phổ thông như đầu lưỡi liếm kẹo bông ở khóe miệng, ngọt ngào và mềm mại. Tôi không thể, nói chuyện có dịu dàng đến mấy thì cũng như cãi nhau.

Có điều, Ninh Phúc Sinh tôi đã già vợ hiền dịu hai mươi ba năm rồi, công lực cũng không kém. Tôi cố gắng để âm lượng của mình nhỏ hơn một chút, ngữ điệu chậm rãi một chút. Tôi mỉm cười và nói: “Tên của chị mới gọi là đẹp, tên của em quê lắm”.

Dật Trần cười dịu dàng, có cảm giác uể oải nhưng dễ thương: “A Ninh, anh đừng bắt nạt Phúc Sinh, cô ấy quá nhỏ nhả”.

Hạ Trường Ninh cười gian xảo, đã được lợi lại còn ngây ngô: “Là nhỏ nhả, lúc lên con ghen nhỏ nhả đến mức không bình thường”.

Tôi cúi đầu, che giấu đôi mắt tràn đầy sát khí. Đợi lúc tôi ngẩng đầu lên sát khí đã tan biến vài phần: “Em đâu có giống Ngũ Nguyệt Vy, cô ấy ghen mới khủng khiếp”.

Tôi thành công khi thấy Dật Trần chớp chớp mắt, sau đó cô ấy lại dùng ánh mắt dịu dàng nhìn tôi. Tôi thất vọng vô cùng khi nhớ ra Ngũ Nguyệt Vy cũng bị nụ cười của cô ấy làm tan chảy.

Tôi chán trường khi thấy Hạ Trường Ninh chau mày, chỉ một khoảnh khắc anh ấy đã dịu dàng nói với Dật Trần: “Tĩnh Vy Tử như thế mà”.

Dật Trần cười coi như không có chuyện đó. Có phải khi cô ấy ở bên Hạ Trường Ninh, anh ấy bảo vệ cô ấy, bỏ mặc Ngũ Nguyệt Vy nên Dật Trần mới không sợ sự đánh đá của Nguyệt Vy? Ừ, suýt nữa thì tôi quên, Hạ Trường Ninh nói Dật Trần lấy một người chồng giàu có, chắc vì thế nên sự khinh bỉ và ngạo mạn của Ngũ Nguyệt Vy đối với cô ấy mới không có tác dụng?

Tôi cố ý nhìn đồng hồ ở điện thoại sau đó đứng dậy nói với bọn họ: “Hạ Trường Ninh, anh ở lại với Dật Trần. Muộn rồi, em phải về nhà. Dật Trần, chào chị”.

Dật Trần tỏ ra tốt bụng nói: “Dù sao cũng muộn rồi, ở lại nhà ăn cơm đi. A Ninh nấu ăn rất ngon”.

Tôi! Tôi chỉ có thể chửi thầm trong bụng một lần nữa: Hạ Trường Ninh, anh là con lợn ngu ngốc!

“Xin lỗi, bố mẹ em dặn về cùng họ ăn tối”.

Hạ Trường Ninh cũng không giữ tôi lại, anh ấy biết tôi đang nói dối, nên cầm áo khoác tiễn tôi.

Tôi không từ chối. Tôi có một bầu tức tối cần phải xả!

Về tới nhà, xuống xe, tôi hít thở không khí trong lành, rồi quay sang nói với anh ấy: “Xử lý xong mối quan hệ lằng nhằng của anh rồi hãy tới tìm em”.

Hạ Trường Ninh chau mày, anh ấy xuống xe đi tới trước mặt tôi: “Phúc Sinh, không phải anh đã nói với em rồi sao? Dật Trần tới đây vì nhà cô ấy có chuyện”.

“Tại sao cô ấy lại ở nhà anh? ở khách sạn không được sao?”. Tôi hoàn toàn bất mãn vì điểm này.

“Đừng trẻ con nữa, có nhà ở sao phải ra khách sạn. Nào, thơm một cái”.

Tôi giờ tay tát anh ấy một cái. Tôi trẻ con á, hừ!

Gồm cả chuyện Dật Trần quen khoác tay anh ấy, gồm cả chuyện Dật Trần dựa sát vào người anh ấy, những thứ này tôi không thể chấp nhận được.

Có lẽ giữa Dật Trần và Hạ Trường Ninh có quãng thời gian mà tôi không biết, có mối tình mà tôi không hay. Nhưng đã là quá khứ của bốn năm trước, không phải là hiện tại. Sao tôi lại đen đủi thế này!

Vốn biết ghen tuông chẳng thoải mái gì, bởi vì đã chấp nhận Hạ Trường Ninh, từ đối tượng theo đuổi của anh ấy rồi trở thành bạn gái của anh, tôi phải thể hiện sự rộng lượng của mình sao? Thà để anh ấy cứ làm kẹo kéo bám lấy tôi không rời còn cảm thấy an toàn hơn! Đờ phải nhọc lòng!

Bất giác lúc này gương mặt Đinh Việt lại hiện ra, tôi nhớ tới lúc tôi và anh ấy cùng đi dạo phố, anh ấy đã đối xử với Ngũ Nguyệt Vy thế nào? Tâm trạng tôi lúc này vô cùng chán nản.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh bỗng trở nên rất nghiêm khắc: “Phúc Sinh, anh là một người rất nhớ chuyện cũ. Nhưng anh sẽ không làm điều gì có lỗi với em cả, chuyện này mong em thông cảm. Dật Trần rất đáng thương”.

Tôi cũng rất đáng thương mà! Tôi đáng thương tới mức không thể phát tác được! “Anh không thấy cô ấy tình cũ dạt dào với anh sao? Ngay cả con trai cô ấy cũng không mang theo, anh không thấy kỳ lạ sao?”.

“Khà khà, con trai cô ấy ở chỗ bố mẹ cô ấy! Cô ấy không muốn ở nhà, nên mới tới đây cho khuây khỏa”.

“Hạ Trường Ninh, anh chắc chắn là con trai cô ấy không phải con anh? Đứa bé ấy được sinh ra đúng cái năm anh và cô ấy chia tay?”. Trong lòng tôi không thoải mái chút nào, mồm miệng nói hết những điều đang nghĩ.

sắc mặt Hạ Trường Ninh thay đổi, trở nên nặng nề, lông mày co rúm lại.

Tôi cảm thấy sợ hãi, vội giạt giạt gấu áo anh ấy xin lỗi: “Em nói bừa thôi, anh đừng coi là thật”.

Hạ Trường Ninh mỉm cười đáp: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, về nghỉ ngơi sớm đi”. Tôi nghe lời, đi được vài bước lại cảm thấy không thoải mái, tôi chạy lại lắc lắc tay anh ấy: “Anh đừng nói với Dật Trần nhé, em chỉ không thích cô ấy ở nhà anh thôi”.

“Biết rồi, mấy ngày nữa cô ấy về”. Hạ Trường Ninh bẹo má tôi và dí dõm nói: “Nếu không yên tâm thì em chuyển tới nhà anh ở đi. Anh cảm thấy cách này hay đấy”.

Tôi nóng bừng mặt. Mẹ tôi mà biết chắc mắng tôi chết mất, có cho mười lá gan tôi cũng không dám sống thử! Tôi thề lười: “Mơ đi anh”.

Tôi chạy vào ngõ nhỏ rồi quay lại nhìn anh ấy, anh ấy vẫn đứng nhìn theo tôi. Tôi thờ dãi rồi cười.

Vì Dật Trần nên phần lớn thời gian Hạ Trường Ninh đều dẫn tôi về nhà ăn cơm. Dật Trần vẫn điệu bộ dựa dẫm Hạ Trường Ninh, đối xử với tôi cũng rất khách sáo.

Nghĩ tới những gì cô ấy mới trải qua nên tôi quyết định không thêm tính toán với cô ấy. Hạ Trường Ninh cũng đã nói rồi, vài hôm nữa là cô ấy về. Cô ấy còn có bố mẹ, con trai, nói chung cũng không thể cứ ở đây mãi được.

Điều duy nhất khiến tôi không thoải mái đó là Hạ Trường Ninh rất chiều cô ấy, nhìn lúc ăn cơm là biết. Hạ Trường Ninh không biết tôi thích ăn món gì, cho dù gọi cơm ngoài hay anh ấy tự nấu nướng, theo thói quen anh luôn làm những món ăn mà Dật Trần thích. Dật Trần rất thông minh, ví dụ như Hạ Trường Ninh nấu cháo gà, cô ấy sẽ đứng bên cạnh khuấy rất tự nhiên: “A Ninh à, anh vẫn còn nhớ em không ăn hành à!”.

Hạ Trường Ninh lại tiếp một câu: “Sao lại không nhớ chứ, lúc đó hàng cháo bên ngoài đều cho hành, em còn nhặt từng miếng một ra cơ mà”.

Coi tôi là người tàng hình sao? Tôi cúi đầu ăn cháo, quyết tâm không ăn bát thứ hai. Dật Trần dịu dàng khuyên tôi: “Phúc Sinh, em gầy quá, ăn nhiều một chút, béo lên một chút nữa mới xinh”.

Tôi không muốn thể hiện thái độ ghen tuông của mình, nên đáp: “Dáng em thế này, không béo lên được. Có ăn đến bốn năm mươi tuổi cũng không biến thành dáng hình quả lê được, đờ phải giảm béo”.

Dật Trần và Hạ Trường Ninh cũng chặc tuổi nhau, cũng hai mươi bảy, hai mươi tám rồi, lại từng sinh con nữa. Mặc dù hình dáng không thay đổi mấy nhưng so với trên ảnh thì đầy đặn hơn nhiều.

Lời nói ra khỏi miệng rồi tôi mới cảm thấy có chút xấu hổ, từ bao giờ tôi trở nên chua ngoa thế này?

Hạ Trường Ninh liếc nhìn tôi và Dật Trần, sau đó nói giúp cô ấy vài câu: “Phúc Sinh đúng là gầy quá, hai mươi ba tuổi rồi mà nhìn như học sinh cấp ba, ăn nhiều một chút mới tốt”.

Dật Trần dịu dàng nhìn anh ấy: “Tuổi này không béo được đâu, hồi ấy em cũng gầy, sinh con xong thì béo lên nhiều”.

Tôi nhân cơ hội này chêm vào một câu: “Dật Trần, sao chị không đưa cháu tới đây luôn?”.

“Đúng thế, anh còn chưa nhìn thấy con nuôi của anh nữa”. Hạ Trường Ninh nói thêm. Dật Trần chậm rãi đáp: “Bố mẹ em không muốn xa cháu, cháu cũng quán ông bà. Bình thường cũng không ở Hồng Kông, tuần nào em cũng về thăm cháu”.

Không hiểu sao khi nghe Dật Trần nói vậy tôi lại cảm thấy có một nỗi bi thương phảng phất quanh cô ấy.

Tôi chỉ mong Dật Trần mau chóng đi về, mỗi lần thấy Hạ Trường Ninh dịu dàng nói chuyện với cô ấy là tôi thấy trong lòng không thoải mái. Nhưng tôi không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Rằm tháng giêng bố mẹ tôi mời Hạ Trường Ninh tới nhà ăn tết Nguyên tiêu, nhưng câu trả lời của Hạ Trường Ninh khiến tôi không còn gì để nói.

“Mai anh nhất định sẽ đến nhưng sẽ hơi muộn một chút”.

Tôi không vui, chả nhẽ anh ấy bắt cả nhà tôi phải chờ anh ấy?

“Là thế này, Dật Trần ở nhà một mình, cô ấy không thích đi ăn ngoài, anh sắp xếp xong rồi qua đây. Em nói sớm thì anh làm sớm”.

Anh có cần treo cái bánh nướng vào cổ cô ấy nữa không? Tôi lại có xu hướng muốn ném điện thoại. Trên thực tế thì cũng gần như vậy, tôi tức giận cúp máy. Con tức còn chưa nguôi thì Hạ Trường Ninh lại gọi tới: “Phúc Sinh, sao em lại giận rồi?”.

Tôi nghiêng răng: “Em không giận, em không cần thận ăn nhầm nút”.

“Khà khà, sao trước giờ không phát hiện ra em thích ghen thế nhỉ? Biết sớm thế anh đã không gài bẫy em rồi”. Anh ấy không dễ bị lừa chút nào, chỉ khẽ cười, không vì thế mà cáu giận.

Tôi thờ dãi và khó chịu nói: “Anh và cô ấy ở cùng một nhà, anh nói xem trong lòng em có thể thoải mái được sao?”.

“Ngày kia cô ấy về Thâm Quyến rồi, được chưa nào?”.

Tôi vui ngay lập tức, đúng là mình có hơi hẹp hòi! Tôi cười, nói với anh ấy: “Ngày mai anh cố gắng đến sớm nhé”.

Hôm sau Hạ Trường Ninh đến sớm, còn mang linh kinh quả cáp tới, bố mẹ tôi vui lắm. Tôi biết bố mẹ tôi nghĩ gì, họ cho rằng kết cục của tình yêu là kết hôn, nên đã coi Hạ Trường Ninh như con rể.

Bố mẹ tôi có nói mấy lần về chuyện mời mẹ Hạ Trường Ninh tới ăn cơm. Tôi mới nhớ ra, hôm ba mươi Tết anh ấy định dẫn tôi về nhà, nhưng vì Dật Trần nên tới giờ tôi vẫn chưa gặp được mẹ anh ấy. Tôi đồ bưng mặt, sao phải vội thế cơ chứ? Không gặp cũng tốt, dù sao bây giờ tôi cũng chưa có ý định kết hôn.

Lúc ăn cơm mọi người nói chuyện rất vui vẻ. Tôi cứ nghĩ ngày hôm nay sẽ trôi qua trong vui vẻ, cảm giác ấm áp âm ỉ này tan chảy khiến tôi rất thích.

Kết quả sau khi ăn xong cơm Hạ Trường Ninh không có ý định ở lại, anh nói với bố mẹ tôi: “Công ty có việc nên cháu không ở lại được, khi nào xong việc cháu sẽ tới thăm hai bác”.

Tôi hỏi nhỏ: “Anh vội về nhà với Dật Trần à?”.

“Phúc Sinh, sao em vẫn không chịu hiểu thế? Một mình cô ấy ở đây, hôm nay lại là ngày rằm, mai cô ấy đi rồi, có một số chuyện phải giải quyết đã”.

Câu này khiến tôi bị tổn thương.

Cho dù giữa anh ấy và Dật Trần có gì mập mờ hay không thì thái độ của anh ấy cũng đã thể hiện rõ ràng. Ninh Phúc Sinh tôi yêu cầu đâu có nhiều, không cần anh quá đẹp trai, cũng không cần anh có quá nhiều tiền, nắm giữ trong bàn tay anh chỉ có thể là mình em. Tôi đã từng nói, một lòng một dạ.

Câu nói này tưởng chừng đơn giản nhưng lại không hề đơn giản.

Tôi rất thất vọng về Hạ Trường Ninh, tôi biết Dật Trần ngày mai sẽ đi, hôm nay anh ấy về giúp cô ấy sắp xếp hành lý cũng là việc bình thường. Nhưng tôi không kiềm chế được cảm giác buồn bã đang lan rộng trong lòng.

Hạ Trường Ninh ôm tôi vào lòng nói: “Đừng như thế, Phúc Sinh! Mỗi lần em không nói gì đều khiến anh cảm thấy em rất xa anh. Anh không đi nữa, ăn xong cơm tới rồi về nhà. Để anh gọi điện cho Dật Trần”.

Tôi vội vã ngắt đầu lên ngăn cản: “Đừng, mai cô ấy đi rồi, anh nên về nhà sớm đi”. Trái tim phụ nữ luôn mềm yếu như thế, khi đàn ông vì bạn suy nghĩ

một chút bạn liền hận một nỗi không thể trao hết trái tim cho người ấy mà thôi.

Hạ Trường Ninh chăm chăm nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói: “Phúc Sinh, anh không phải là người một dạ hai lòng”.

Không có câu nói nào cảm động hơn câu nói này nữa.

Tôi mỉm cười gật đầu.

Tối hôm đó Hạ Trường Ninh gọi điện cho tôi: “Phúc Sinh, mai anh phải đi về cùng với Dật Trần một chuyến, chuyện nhà cô ấy có chút rắc rối”.

Tôi thờ dãi, giúp người thì giúp cho trót vậy: “Biết rồi, anh đi mau về sớm”.

Tối mẹ hỏi tôi: “Hạ Trường Ninh có mời con tới nhà cậu ấy không?”.

Tôi lắc đầu: “Mẹ, mẹ đừng làm ra vẻ chính thức như thế được không? Con và Hạ Trường Ninh mới tiếp xúc chưa lâu”.

“Cái con bé này, cái gì mà bước này bước kia chứ? Phải thế nào thì mới được? Mẹ đang bàn với bố xem lúc nào hẹn gặp mẹ Hạ Trường Ninh nữa”.

“Công ty Hạ Trường Ninh có việc, hôm nay đi công tác rồi, bận tới mức Tết nhất cũng không được nghỉ ngơi. Sau này rồi tính”. Tôi nói bừa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chiến lược tấn công trái tim hai: Lạt mềm buộc chặt

Khi Hạ Trường Ninh ngã mình trên ghế sofa, mắt nhắm hờ nói những nghi ngờ của anh ấy tôi đã có ý không muốn mang tới cho anh ấy bất cứ áp lực nào. Là con trai của anh ấy, là mối nghiệt duyên giữa anh ấy và Dật Trần nhiều năm trước, là món nợ mà anh ấy nợ cô ấy, là anh ấy lựa chọn đi trả, tôi chỉ có thể chúc phúc.

0o0

Đêm khuya, anh ấy gọi điện tới cho tôi, giọng rất mệt mỏi: “Phúc Sinh, ngủ rồi à?”.

“Chưa”.

“Anh cố gắng tuần sau về”.

“Ừ”.

Tôi không nói gì nữa, một lúc lâu sau, Hạ Trường Ninh nhẹ nhàng nói: “Phúc Sinh, anh rất nhớ em”.

Khoảnh khắc ấy, mắt tôi ngấn lệ.

Một tuần sau Hạ Trường Ninh mới trở về. Trong quãng thời gian này có lúc nhẩn tìn, có lúc không, nhiều khi không chịu được, tôi gọi điện thoại tới, anh ấy luôn rất mệt mỏi. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nên trong lòng rất hoảng loạn.

Anh ấy tới nhà tìm tôi, hôm đó ánh mặt trời rực rỡ, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của mùa xuân.

Tôi mỉm cười: “Đi đâu?”.

Anh ấy lái xe đưa tôi tới trường bắn: “Hôm nay muốn tỉ thí với em”.

Trường bắn hôm nay chỉ có hai chúng tôi, không có vị khách nào khác.

Tôi say mê nhìn anh ấy, kỹ thuật bắn của anh rất giỏi. Nhìn anh ấy, tôi lại nhớ lại cảnh anh ấy phải uống hai mươi tám cốc rượu.

Hạ Trường Ninh quay đầu lại, ánh mặt trời ngày đông càng khiến anh ấy trông rạng rỡ hơn. Hôm nay tôi mới phát hiện ra, anh ấy rất hợp với màu đen, đầu đinh, răng trắng. Hóa ra Hạ Trường Ninh cũng rất đẹp trai, không phải vẻ tuấn tú như Đình Việt, vẻ đẹp của Hạ Trường Ninh rất man.

Tôi ngồi bên chiếc bàn tròn cách đó không xa, cười híp mắt nhìn anh ấy.

Hạ Trường Ninh bước tới, ngồi xổm trước mặt rồi dựa đầu lên gối tôi. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy như thế này, hóa ra đàn ông cũng có lúc làm nũng.

Tôi vuốt nhẹ mái tóc anh ấy, trong lòng có cảm giác muốn bảo vệ anh ấy. Tôi mỉm cười, tôi lại có ý muốn bảo vệ anh ấy chứ!

“Phúc Sinh, lúc em thắng A Mẫn và quay lại cười đắc ý với anh, lúc đó anh đã muốn có em, chỉ muốn có em.”

“Ừ, bây giờ thì sao?”. Tôi nhin cười, cố ý nghiêm túc hỏi anh ấy.

Anh ấy ngẩng đầu lên và nghiêm túc đáp: “Đẳng nào cũng là của anh, không phải muốn nữa”.

Tôi đập nhẹ lên đầu anh ấy, đáp: “Nói muốn là muốn, nói không muốn là không muốn, đừng có mơ”.

Anh ấy đứng dậy cầm tay tôi và hỏi: “Phúc Sinh, em thích anh thật chứ?”.

Tôi ngại ngùng nhìn đi chỗ khác, không đáp.

“Có lúc anh nghĩ, nếu không phải anh cứ bám lấy em thế này thì chắc chắn em sẽ không thích anh”.

“Đương nhiên, em dựa vào cái gì mà phải thích một tên lưu manh?”.

Trước giờ khi Hạ Trường Ninh nghe xong câu đó sẽ phản kích ngay, nhưng hôm nay lại yên lặng, anh ấy chỉ ôm chặt tôi rồi hôn cuồng nhiệt, trời đất ngã nghiêng. Tôi nghe thấy tiếng trái tim anh ấy đập gấp gấp, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng thở dài. Lúc này mọi lý trí đều tan biến, chỉ có hơi thở của anh ấy quấn chặt lấy tôi.

Tôi xấu hổ mỉm cười. Tôi nghĩ rằng chuyện của Dật Trần đã qua đi, nghĩ rằng có thể tiếp tục lưu giữ cảm giác ngọt ngào này.

Cả ngày hôm đó, gương mặt tôi luôn rạng rỡ nụ cười.

Chưa có kết quả thi nhưng tôi đã bắt đầu tìm việc mới, tôi tính cứ đi làm rồi đợi kết quả thi, nếu thi không đỗ thì tiếp tục làm.

Còn Hạ Trường Ninh lại muốn tôi đợi kết quả đã rồi tính, nhưng tôi quanh quẩn ở nhà chán chả có việc gì làm, anh ấy không thuyết phục được tôi nên đã giới thiệu tôi tới làm hành chính ở công ty của Trần Thụ.

Trần Thụ nhìn thấy tôi liền vui vẻ: “Hạ Trường Ninh, anh không phải muốn chơi em đấy chứ? Lại mang Bò tát tới chỗ em thờ cúng thế này?”.

Hạ Trường Ninh ôm eo tôi và nói: “Vốn định thờ cúng ở công ty anh, nhưng Phúc Sinh mặt mông nói chỉ cần tìm một cái miếu nhỏ là được rồi”.

Trần Thụ nghiêng răng nhìn anh ấy.

Tôi cười hi hi và đáp: “Trần Thụ, anh có muốn đem A Mẫn tới công ty của Hạ Trường Ninh thờ cúng không? Như thế này cũng tiện cho em và A Mẫn trao đổi tình hình”. Trần Thụ phối hợp gật đầu theo: “Được đấy, cách này khá hay, không ai bị thiệt”. Chuyện này coi như xong.

Bạn bè là bạn bè, tôi và A Mẫn thực sự tới làm việc ở công ty của hai người họ, nhận lương nhân viên hành chính, thỉnh thoảng chúng tôi còn hẹn nhau đi mua sắm để trao đổi tình báo.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, một lời đề nghị vô ý của tôi lại trở thành ngọn nguồn của lý do chia tay giữa tôi và anh ấy.

A Mẫn là người rất hoạt bát, cô ấy không giữ được chuyện gì trong lòng cả. Có hôm tôi với cô ấy dạo phố mệt quá nên cùng ngồi nghỉ uống nước. A Mẫn hỏi tôi: “Trước đây có phải Hạ Trường Ninh có bạn gái tên là Dật Trần không?”.

Tôi thấy lạ không hiểu sao cô ấy lại biết chuyện này:

“Tình đầu đó, chuyện từ lâu lắm rồi”.

“Nhưng Phúc Sinh này, sao em thấy chuyện này không đúng lắm, có phải gần đây Hạ Trường Ninh đi công tác mấy lần không?”.

Anh ấy thường xuyên đi công tác, thì sao chứ?

“Em nghe Trần Thụ nói thế, hình như Hạ Trường Ninh có một đứa con trai ở Thâm Quyển”.

Tôi cười khà khà: “Là con nuôi”.

“Phúc Sinh, em coi chị như bạn thân nên mới nói. Cho dù là con nuôi nhưng đó là con trai của bạn gái cũ! Gần đây Hạ Trường Ninh đều tới Thâm Quyển công tác, biết đâu là tình cũ nổi lại”.

“Không thể nào, anh ấy không phải loại người như thế, không bắt cả hai tay đâu. Cô gái ấy chị gặp rồi”.

Mặc dù nói như thế nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy vương mắc.

Người gỡ vương mắc ấy là Ngũ Nguyệt Vy.

Cô ấy tới tìm tôi, vẫn dáng vẻ khinh bỉ và cao ngạo như mọi lần: “Không phải bị Hạ Trường Ninh tán đổ rồi sao, tôi còn nghĩ cô thanh cao lắm cơ”.

Đối phó với cô ấy, tôi chưa bao giờ phải nể nang. Tôi nói: “Trước đây Hạ Trường Ninh thích Dật Trần, bây giờ thích tôi, đều không phải cô”.

Không còn câu nói nào có thể làm tổn thương cô ấy hơn câu này.

Ánh mắt của Ngũ Nguyệt Vy như tóe lửa ra, khoe môi khẽ nhếch lên rồi cười lạnh lùng: “Đúng, trước đây anh ấy thích Dật Trần, kết quả cô ta không cần anh ấy. Bây giờ anh ấy thích cô, kết quả anh ấy vẫn không cần cô”.

Tôi phát điên: “Ngũ Nguyệt Vy, có phải tâm lý cô biến thái không? Cô ăn không được thì đập đổ, uống công anh ấy vẫn coi cô là bạn bè! Lão gia nhà cô còn không làm khó tôi, cô đừng dùng kế ly gián nữa”.

Ngũ Nguyệt Vy im lặng một lúc rồi thở hắt một hơi dài và đáp: “Phúc Sinh, tôi quát cô như thế cô đừng lấy làm lạ. A Ninh không biết tôi tới đây, tôi tới không phải để cãi nhau với cô. Trước đây, tôi luôn tưởng rằng sau khi anh ấy chia tay với Dật Thần thì sẽ chấp nhận tôi. Nhưng không, anh ấy không thích tôi, chưa bao giờ thích tôi. Tôi cũng nghĩ thông rồi, trong thiên hạ đâu chỉ mình anh ấy là đàn ông, tôi tới đây vì...”.

Trong lúc cô ấy cần môi suy nghĩ, thì tôi cũng bình tĩnh lại. Có tấm lòng với Hạ Trường Ninh như thế này thực sự tôi cũng không thể nói cô ấy điều gì. Chỉ cần cô ấy không phá hoại, không vô lý như trước đây thì tôi sẽ tha thứ cho cô ấy.

Đôi mắt Ngũ Nguyệt Vy sáng lên, dường như cô ấy đã quyết tâm, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tôi đã yêu người đàn ông khác. Tôi hy vọng cô và Hạ Trường Ninh ở bên nhau, anh ấy đi lính từ nhỏ, thực sự rất vất vả. Cô nhớ phải đối tốt với anh ấy một chút”. Có lẽ Ngũ Nguyệt Vy gặp tôi là muốn kết thúc chuyện tình cảm với Hạ Trường Ninh. Tôi mỉm cười và nói: “Hy vọng cô hạnh phúc. Sau này mong cô đừng tỏ thái độ thế này nữa, không ai chịu được đâu, mong cô thường xuyên tới chơi”.

Ngũ Nguyệt Vy nhìn tôi hồi lâu mới nói: “Phúc Sinh, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao bọn họ đều yêu cô. Cô là một cô gái tốt”.

“Cảm ơn”. Khi cô ấy nói “bọn họ” tôi nghĩ ngay tới Đinh Việt. Tôi nghĩ chuyện cũ đã qua rồi, Đinh Việt cũng mong tôi hạnh phúc. Sau chuyện đó tôi chưa từng đi thăm mộ Đinh Việt. Tôi chạy trốn chuyện này, chỉ là không muốn nhìn thấy. Có lẽ chỉ như thế mới có thể khiến tôi không suy nghĩ xem vì sao anh ấy chết. Cho dù tôi hạnh phúc thì anh ấy ở trên trời nhìn

thấy là được rồi, tôi không muốn mình và Hạ Trường Ninh cùng thể hiện hạnh phúc trước mặt anh ấy. Đinh Việt không thích Hạ Trường Ninh.

“A Ninh và Dật Trần... là chuyện lâu lắm rồi, cô không nên quá bận tâm”. Cô ấy có phản chấn chừ khi nói với tôi điều này.

“Tôi biết, anh ấy cũng kể với tôi rồi”. Tôi cứ nghĩ trả lời thế này là xong. Hạ Trường Ninh không giấu tôi, anh ấy nói hết cho tôi rồi, tôi cũng đã gặp Dật Trần, còn gì bận tâm nữa sao.

“Cô... có có bận tâm nếu Hạ Trường Ninh và Dật Trần có một đứa con trai không? Chuyện này tôi vốn không muốn nói cho cô biết, nhưng tôi hy vọng cô không bận tâm, vui vẻ ở bên Hạ Trường Ninh”.

Tôi sững sờ. Tôi nhớ lại đã có lần tôi nói với Hạ Trường Ninh rằng, biết đâu anh ấy và Dật Trần có một đứa con trai. Lúc đó chỉ vô tình thốt ra thôi, lẽ nào là thật sao?

Nhưng trước giờ Hạ Trường Ninh chưa từng nói điều này, trong lòng tôi rối như tơ vò. Những lời của A Mẫn cứ lần lần bên tai tôi, anh ấy tới Thâm Quyển mấy lần. Tôi còn nói đó là con nuôi của Hạ Trường Ninh, lúc đó tôi không hề để ý tới.

Tôi nhìn Ngũ Nguyệt Vy, cô ấy cũng có chút hoảng loạn. Tại sao cô ấy đột nhiên lại muốn tôi và Hạ Trường Ninh ở bên nhau? Tại sao lại thay đổi đột ngột như thế?

Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy: “Cô đừng dùng chiêu vòng vo phá hoại tôi và Hạ Trường Ninh nữa, có việc như thế này thì anh ấy sẽ tự nói cho tôi biết. Chào cô”.

Tính cách của Ngũ Nguyệt Vy trước giờ luôn coi mình là duy nhất, cảm dưới cô ấy lại héch lên, lạnh lùng cười: “Tôi chỉ hy vọng cô không phải là loại con gái yêu đương lãng nhãng, ở bên Hạ Trường Ninh lại nghĩ tới người đàn ông khác”.

“Liên quan gì tới cô!”. Không khí thoải mái vừa được xây dựng cách đây không lâu đã bị đập tan. Tôi vừa tức vừa lo, nhìn ánh mắt Ngũ Nguyệt Vy tôi có thể nhìn thấy chuyện này không thể là giả được. Cô ấy đặc biệt tới đây tìm tôi chính vì muốn thông báo chuyện này.

Rời khỏi quán trà tôi gọi điện ngay cho Hạ Trường Ninh, hỏi thẳng luôn mà không hề vòng vo: “Con trai Dật Trần là của anh, đúng không? Phải không?”.

“Em đang ở đâu?”.

Trái tim tôi lạnh băng. Đúng, chắc chắn là như thế, anh ấy không hề dứt khoát phủ định. Nhưng tại sao, sao anh ấy không nói với tôi? Tôi cố hỏi câu này,

đúng hơn là hết lên. Tôi không biết mình bận tâm chuyện anh ấy và Dật Trần có con trai hay là để ý việc anh ấy không hề nói với tôi chuyện này.

“Phúc Sinh, em nghe anh nói...”.

Tôi cúp máy. Tôi thực sự không biết nói gì nữa.

Hạ Trường Ninh tới nhà, bố mẹ tôi đi vắng. Anh ấy đứng ở cửa và rất thông minh khi gọi vào máy bàn nhà tôi. Tôi vừa nhắc máy anh ấy nói luôn: “Anh ở ngoài cổng nhà em, em không muốn để hàng xóm xem trò cười đấy chứ?”.

Ghét nhất là cái tên này luôn biết cách nắm bắt tâm lý người khác. Tôi mở cửa rồi nhảy sang một bên, chỉ vào ghế sofa và đáp: “Anh ngồi yên cho em, cầm động đây!”.

Anh ấy nghe lời ngồi xuống, nghiêm túc nói với tôi: “Chuyện này anh luôn muốn xác nhận rõ ràng rồi mới nói cho em biết. Em còn nhỏ, có thể không hiểu được cảm giác của anh”.

“Nhưng anh biết cảm giác của em không? Em là người đợi anh thông báo kết quả sao? Là con trai anh thì sao? Bây giờ Dật Trần có một mình, anh sẽ vì món nợ ân tình nhiều năm trước mà lấy cô ấy sao?”.

Hạ Trường Ninh thở dài một tiếng, đầu dựa vào thành ghế, mắt nhắm nghiền, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi: “Phúc Sinh, nói thật là anh không biết. Đưa Dật Trần về đó anh mới biết, nguyên nhân chính gia đình cô ấy muốn gạt bỏ cô ấy vì đứa bé đó không phải con của chồng cô ấy. ở Thâm Quyển anh đã gặp đứa bé, bố Dật Trần gọi nó là ‘Hạ Hạ’- tên nó là Trần Hạ. Em có biết cảm xúc của anh như thế nào không? Anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Anh hỏi thì cô ấy nói không phải con anh. Anh mới đề nghị đi xét nghiệm ADN thì cô ấy nhất quyết không đồng ý. Mấy ngày qua anh suy nghĩ mãi về vấn đề này. Nếu là con của anh thì anh phải làm thế nào?”.

Tôi ngồi cách anh ấy tầm hai mét. Tôi nhìn thấy anh ấy nhắm mắt khi nói những điều này với tôi, trong lòng dội lên cảm giác rất xót xa. Tôi cũng không biết phải làm thế nào. Nếu như đứa bé thực sự là con của Hạ Trường Ninh thì tôi phải làm thế nào đây?

Hạ Trường Ninh mở choàng mắt đi tới và ôm chầm lấy tôi: “Phúc Sinh, em có thể thông cảm được cho anh thì tốt, không thể thông cảm cũng không sao, anh thật lòng với em”. Chấp nhận Hạ Trường Ninh có nghĩa là tôi sắp phải làm mẹ kế? Đầu tôi không hiểu sao lại bật ra ý nghĩ khiến tôi rùng mình này. Tôi thực sự chưa hề chuẩn bị tâm lý.

Với tính cách của Hạ Trường Ninh thì anh ấy sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.

“Phúc Sinh, hãy bình tĩnh, để anh cũng bình tĩnh. Cho dù kết quả có thế nào chẳng nữa thì anh vẫn thực sự nghiêm túc với em”. Hạ Trường Ninh nghiêm túc nói.

Tôi tin, tôi tin tưởng, nhưng tôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Trước mắt tôi hiện lên hình ảnh Dật Trần khoác tay anh, dựa vào anh.

“Cô ấy... có thể thấy cô ấy chưa hề quên tình cảm với anh...”.

Hạ Trường Ninh thô lỗ ngắt lời tôi: “Không phải chuyện đó! Phúc Sinh, anh đang đau đầu không phải vì chuyện đó”.

Tôi nhìn anh, một người luôn có chủ kiến, một người đã hiểu hết mọi chuyện như anh ấy đang có tâm trạng vô cùng nặng nề.

Nếu như đứa bé là con trai anh, vậy thì câu chuyện chia tay năm đó của anh và Dật Trần sẽ có phiên bản như thế nào?

“Bình tĩnh một chút đi”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì, anh ấy cầm áo vest rồi ra về.

Lúc đóng cửa, tôi nghĩ, có lẽ số phận đã sắp đặt, tôi không có cái phúc phận ấy. Hai hôm sau tôi nhận được thông báo trúng tuyển. Tôi không gọi điện báo cho Hạ Trường Ninh, tôi nghĩ nếu anh ấy đã nghĩ kỹ cách giải quyết thế nào thì anh ấy sẽ tới tìm tôi.

Một tuần sau Hạ Trường Ninh nhắn tin cho tôi, anh ấy phải đi Thâm Quyển một chuyến. Anh ấy nói:

“Em đợi anh trở về”.

Những ngày xuân tươi đẹp của vùng Giang Nam đã trôi qua. Trên những cây phượng hoàng đã bắt đầu đâm những mầm hoa màu hồng đào, những đám lá non xanh ngầy một rậm rạp thêm dưới ánh mặt trời chói chang.

Nửa tháng trôi qua, Hạ Trường Ninh chưa trở về, cũng không có tin tức gì.

Thỉnh thoảng có dịp đi qua công ty anh ấy tôi lại ngước đầu lên nhìn.

Tôi gọi 114 hỏi số điện thoại công ty anh ấy, rồi bảo Mai Từ gọi. Cô ấy đập máy rồi thở dài: “Giám đốc Hạ đi vắng, mời cô để lại lời nhắn”.

“Không sao. Cậu bảo cậu họ Mai. Cậu muốn tìm anh ấy để hỏi chút chuyện, cũng là điều bình thường mà”.

“Phúc Sinh, tớ cảm thấy cậu thực sự đã thay đổi. Cậu cẩn thận, suy nghĩ chu đáo hơn xưa”.

Tôi không hề chau mày: “Việc này nên để anh ấy tự giải quyết thì hơn. Nếu anh ấy không tìm tó thì đó chính là câu trả lời rồi. Tớ muốn cậu gọi điện tới là vì tớ nhớ anh ấy, muốn biết tin về anh ấy. Mai Từ, cậu biết không? Hóa ra cũng có lúc tớ lại muốn biết nhất cử nhất động của Hạ Trường Ninh”.

Mai Từ nhìn tôi đồng tình: “Hay là cậu gọi điện cho anh ấy?”.

Tôi lắc đầu. Tôi chưa bao giờ tin một người bạn tới mức không có đủ thời gian để gọi một cuộc điện thoại. Khi tôi và Hạ Trường Ninh đã yêu nhau thì dù không gặp gỡ cũng sẽ gọi điện hoặc nhắn tin.

Anh ấy chưa ngày nào là không nhắn tin, chỉ mấy ngày Tết anh ấy cố ý không nhắn vì muốn tôi hiểu rõ bản thân mình hơn. Nhưng bây giờ, một cuộc điện thoại cũng không có, một dòng tin nhắn cũng không.

Tôi nghĩ rằng, đó đã là câu trả lời.

Hạ Trường Ninh nói: “Đợi qua năm nay, năm sau nếu như em thi đỗ thì tháng bảy, tháng tám lấy anh, tháng chín đi học, thế nào?”.

Hạ Trường Ninh nói: “Anh không phải người một dạ hai lòng”.

Hạ Trường Ninh nói với bố Vy Từ: “Trước đây bố từng nói, có vợ thì chỉ cần khâu đầu ba cái trước bố là xong. Đám cưới bố không tới”.

Mùa hè đã sắp tới, những lời của anh ấy dường như những lời nói mê từ bao năm trước, cũng có thể đó chỉ là cảnh tượng xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Tôi luôn mắng anh ấy là lưu manh, anh ấy cũng luôn trả lời tôi: “Em thích”. Sau đó sẽ gỡ trò lưu manh tới cùng.

Khi ghét anh ấy, tôi chỉ cảm thấy bị anh ấy đeo bám thật phiền phức.

Khi thích anh ấy, nhớ lại những lúc mắng anh ấy là lưu manh đều giống như đang liếc mắt đưa tình.

Chỉ cần nhớ lại là tôi nghĩ ngay tới dáng vẻ bất cần, bám riết lấy tôi không rời của anh. Có tiếng nói phát ra từ đáy lòng: Đã lỡ mất rồi.

Hoa tử đằng cũng đã rụng, chỉ còn những chiếc lá rậm rạp. Tôi đã từng ngủ một buổi chiều dưới ánh nắng ấm áp ở đây, khi mở mắt ra thấy Hạ Trường Ninh cũng đang ngủ, ký ức ngọt ngào, ấm áp khi đó bỗng trở thành một cái tát bông rất vụt qua.

Cái tát ấy nhắc nhở tôi: Ninh Phúc Sinh, mày đã không kịp nói với anh ấy là mày thích anh ấy rồi.

Tôi không khóc, lúc chia tay với Đinh Việt tôi đã khóc như mưa như gió, vậy mà bây giờ không có lấy một giọt nước mắt.

Khi Hạ Trường Ninh ngã mình trên ghế sofa, mắt nhắm hờ nói những nghi ngờ của anh ấy, tôi đã cố ý không muốn mang tới cho anh ấy bất cứ áp lực nào. Là con trai của anh ấy, là mối nghiệt duyên giữa anh ấy và Dật Trần nhiều năm trước, là món nợ mà anh ấy nợ cô ấy, là anh ấy lựa chọn đi trả, tôi chỉ có thể chúc phúc.

“Một thời gian nữa là đi học rồi. Đi đi, mình đi dạo phố, xem có gì mua được không”. Tôi chuyển chủ đề rồi kéo Mai Từ ra ngoài.

Con người có rất nhiều cách để trưởng thành. Những việc lớn như hoàn cảnh gia đình, sự giáo dục của bố mẹ, rèn luyện trong công việc, tình cảm nam nữ thay đổi, tất cả đều có thể biến đổi cuộc đời của chúng ta.

Bố mẹ tôi rất ngạc nhiên khi thấy Hạ Trường Ninh biến mất. Tôi nói với họ: “Con và Hạ Trường Ninh chia tay nhau rồi. Đừng hỏi con nguyên nhân, con lớn rồi, có thể tự giải quyết mọi chuyện của mình. Mong bố mẹ hiểu cho con”.

Mẹ tôi mở miệng định nói theo thói quen nhưng bố tôi đã ngăn lại.

Lời của bố tôi đầy thâm ý sâu xa: “Bố mẹ thích Hạ Trường Ninh bởi vì thấy cậu ấy đối tốt với con. Mặc dù cậu ấy không được học nhiều nhưng lại có tinh thần cầu tiến. Trong những học trò bố đã dạy thì có nhiều người là người trưởng thành, mục đích chỉ là kiếm tấm bằng cũng không ít, mượn có đi học để thêm quan hệ cũng khá nhiều, Hạ Trường Ninh là người hiếu học nhất trong số đó. Phúc Sinh, con cũng lớn rồi. Phận làm bố mẹ cũng chỉ muốn con cái tốt đẹp, bố mẹ không can thiệp vào quyết định của con. Chỉ cần con thấy hạnh phúc thì bố mẹ vui lòng”.

Những câu nói của bố khiến nước mắt tôi tuôn như mưa.

Lúc tôi thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi đây thì Hạ Trường Ninh trở về.

Anh mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần Tây, đầu tóc gọn gàng. Nhìn anh ấy giống như một ly kem mùa hè, ngọt ngào và mát lịm.

Hạ Trường Ninh bây giờ, dù nhìn thế nào tôi cũng cảm thấy anh ấy vô cùng đẹp trai. Chỉ cần anh ấy ngồi trong xe nhìn về phía con ngõ nhỏ, ánh mắt ấy khiến tôi mê đắm. Tôi gõ đầu mấy cái, cảm giác vui sướng dồn lên trong lòng, mọi sự phỏng đoán và bất an bây giờ tiêu tan như mây khói. Nhìn thấy anh ấy, tôi chỉ thấy niềm vui tràn ngập.

“Anh về rồi?”.

Hạ Trường Ninh mỉm cười rồi mở cửa xe. Tôi lên xe, thắt dây an toàn xong, cười và hỏi anh: “Đi đâu?”.

“Trường bắn”.

Anh ấy nói xong trái tim tôi như chìm xuống đáy.

Nơi hẹn hò của người khác không phải là quán cà phê, rạp chiếu phim thì cũng là những nơi danh lam thắng cảnh, công viên bờ sông, tôi và Hạ Trường Ninh hình như có tình cảm đặc biệt với trường bắn.

Lần đầu tiên, tôi khiến anh ấy thua cuộc và uống say rượu.

Lần thứ hai, Hạ Trường Ninh đưa Dật Trần về, rồi yên tĩnh gục đầu trên đùi tôi, hơn nữa, anh ấy nói lần đầu tiên đã muốn có tôi.

Lần này, anh ấy không nói, còn tôi cũng đã hiểu.

Niềm vui khi nhìn thấy anh ấy, niềm hạnh phúc khi lên xe, không thể nào tiếp tục được nữa.

Anh ấy im lặng lái xe, tôi im lặng nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa xe.

Trường bắn im lặng lạ thường trong buổi trưa hè.

Tôi chuyển tâm cảm súng lên và nhắm thẳng vào tâm. Chốc chốc tiếng súng lại vang lên, không phải bắn vào tâm bia mà giống như tiếng thứ gì đó tan vỡ, giống tiếng đồ sứ rơi xuống đất, tiếng vỡ giòn tan.

“Phúc Sinh, em muốn bắn chuẩn hơn thì đừng run tay”. Anh ấy đi tới nâng tay tôi nhưng cứ chần chừ không giúp tôi giữ báng súng.

Tôi buông tay, cánh tay run rẩy.

“Đề anh giúp em, nào, cùng ngắm bắn”. Nghe thấy tiếng “pằng” một cái, dường như cùng lúc đó tôi buông súng quay sang ôm chặt lấy anh ấy.

Anh ấy nhẹ nhàng vuốt tóc tôi rồi thở dài: “Anh chỉ đi có hai tháng thôi mà. Phúc Sinh, em ngẩng đầu lên”.

Tôi không muốn.

“Trần Hạ không phải con anh”.

Tôi sững lại, mọi chuyện đều đã không thành vấn đề nữa rồi. Tôi sung sướng ngẩng đầu nhưng lại thấy có điều gì đó sâu xa ẩn chứa trong đôi mắt anh.

Tay anh trượt trên mặt tôi. Tháng tám, mặc dù không có mồ hôi nhưng ngón tay lại mát lạnh: “Anh cũng hy vọng nó không phải con trai anh”.

Đầu óc tôi bỗng trở lên trống rỗng, có nghĩa là con trai của Dật Trần là của anh ấy? “Anh sẽ giải quyết thế nào?”.

“Phúc Sinh, em đi học anh sẽ nghĩ cách để giải quyết việc này. Dù sao đó cũng là một việc lớn với anh”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi, rồi do dự hỏi: “Phúc Sinh, nếu Dật Trần đồng ý để anh nuôi Trần Hạ, thì em có chấp nhận nó không?”.

Đây chính là một câu hỏi khiến tôi phiền não nhất. Tôi thích Hạ Trường Ninh, nhưng trực giác lại ngăn tôi làm mẹ kế của con trai Hạ Trường Ninh và Dật Trần. Tôi chỉ là một người bình thường! Tôi mới hai mươi ba tuổi, còn Trần Hạ đã lên bốn, tôi phải làm mẹ nó ư? Ai cho tôi một câu trả lời bây giờ?

Hạ Trường Ninh bật cười, lúc này mà anh ấy còn cười được: “Phúc Sinh, anh tưởng rằng em không bận tâm tới điều đó, chỉ cần ở bên cạnh anh thì không cần đoái hoài tới những thứ khác”.

Vì tình yêu mà không nghĩ tới gì khác? Bây giờ tôi mới hiểu, tôi đau đớn cười, nói với anh ấy: “Hạ Trường Ninh, em xin lỗi, em không biết”.

“Anh biết”. Anh ấy cười nhạt: “Tình yêu của em dành cho anh vẫn chưa sâu sắc tới mức ấy đâu, Phúc Sinh à”.

Là anh ấy yêu cầu quá cao hay tôi thực sự không đủ yêu anh ấy?

Hạ Trường Ninh chăm chăm nhìn tôi một lúc rồi nói: “Phúc Sinh, mình chia tay nhau đi”. Đầu tôi nổ đùng một cái, tay vô thức túm lấy gấu áo anh ấy, miệng mím chặt không muốn nói gì.

“Anh đợi em suy nghĩ kỹ càng rồi hãy theo đuổi anh. Cho dù anh lấy Dật Trần rồi thì em cũng theo đuổi anh nhé!”.

Tôi? Chết tiệt! Còn cô vũ người khác làm người thứ ba sao?

Tức phát điên lên, tôi buột miệng: “Nằm mơ!”.

Hạ Trường Ninh không nói gì nữa, anh ấy lái xe đưa tôi về nhà.

Đứng ở cổng nhà rồi tôi còn nghĩ, có phải tôi đang nằm mơ không?

Dật Trần, con trai cô ấy, thần sắc của Hạ Trường Ninh, anh ấy muốn chia tay... Mọi thứ cảm xúc phức tạp lướt qua lồng ngực, kết quả là tôi đóng cửa khóc một trận âm ỉ.

Tôi vẫn đợi Hạ Trường Ninh gọi điện tới giải thích. Nhưng không có, cho tới ngày tôi xách va li tới trường nhập học anh ấy vẫn không tới. Hôm lên máy bay, trời âm u, báo hiệu cơn mưa sẽ tới. Trước khi vào khoang máy bay, tôi quay đầu lại lần cuối, quyết định cả đời này sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chiến lược tấn công trái tim ba: Vô gian đạo

Là như thế sao? Hóa ra giữa nam và nữ không cần tình yêu mà cũng có thể gọi là bạn trai bạn gái sao? Là do tôi quá nông cạn hay quá bảo thủ?

0o0

“Ninh Phúc Sinh, cố lên!”.

“Cố lên!”. [Trong tiếng Trung, từ “cố lên” có nghĩa đen là “thêm dầu”(BTV)]

Không biết ai nghĩ ra cái từ đó nữa không biết, chắc là lúc đó xe hơi còn quá mới mẻ, con người đổ thêm dầu vào trong động cơ, nó chạy còn nhanh hơn xe ngựa nên mới tạo ra từ này chẳng.

Nhưng bây giờ tôi cần thêm nước!

Không dám mở to miệng, mỗi lần không khí lọt vào đều khiến cổ họng khô rát, cực kỳ khó chịu. Tôi không còn nhìn rõ gương mặt của những người xung quanh, cả một khoảng mơ hồ, trước mắt chỉ còn con đường này, còn phải chạy một vòng nữa, dưới chân là vạch đích. Có trời mới biết mỗi lần chạy qua vạch đó là tôi đều muốn đặt móng ngồi xuống luôn.

Quý mới biết sao tôi lại tham gia thi chạy ba nghìn mét nữ.

Sau khi vào trường chẳng có chút cảm giác mới mẻ nào, vô số câu hỏi và nỗi nhớ đã nhanh chóng lấp đầy trong tôi. Có phải Hạ Trường Ninh đã quyết định ở bên Dật Trần rồi không? Có phải Hạ Trường Ninh đã lấy cô ấy rồi không?

Tôi hỏi Mai Tử, cô ấy nói không biết. Nhưng thông tin mà cô ấy nghe được còn khiến tôi đau lòng hơn: Hạ Trường Ninh đã tới Thâm Quyển mở chi nhánh công ty!

“Phúc Sinh, tớ nghe nói hình như... Dật Trần và con trai cô ấy không quen với cuộc sống nơi đây, không hợp thủy thổ. Hơn nữa, con trai cô ấy quen sống với ông bà ngoại rồi... Haizz, Phúc Sinh, cậu đừng khóc, đừng khóc mà”.

Nghe được tin này tôi mới nhận ra sự thật, Hạ Trường Ninh không phải của tôi nữa rồi. Anh ấy sẽ không bao giờ bám theo sau Ninh Phúc Sinh sống chết muốn tôi làm bạn gái nữa. Anh ấy nói ba năm sau muốn tôi có một câu trả lời, nhưng anh ấy lại không cần đợi đến ba năm.

Tối hôm đó gọi điện thoại xong tôi chạy ngay ra sân vận động và bắt đầu chạy. Tôi cũng không biết mình đã chạy bao xa, nói chung chạy tới lúc mệt là liền về ký túc ngũ vui. Tối hôm sau tôi lại đi chạy tiếp, tôi muốn mình có một giấc ngủ ngon. Mấy hôm sau cảm giác đau nhức không còn nữa, tôi đã có được sự thoải mái sau quá trình luyện tập. Hạ Trường Ninh nói sức khỏe của tôi quá yếu, sau này phải chạy bộ cùng anh ấy. Nhưng anh ấy chưa hề chạy cùng tôi lần nào! Tôi chạy rất khỏe, gió thổi như gạo thét, sân vận động yên tĩnh giữa đêm khuya rất phù hợp với tâm trạng cô độc của tôi.

Không ngờ, có một hôm, một chàng trai đuổi theo tôi bắt chuyện: “Cậu học trường nào?”.

Tôi liếc cậu ta một cái, đó là một chàng trai tràn đầy sức sống, đáp: “Học viện Nhân văn”.

“Tớ là Mã Đăng Việt ở hội sinh viên khoa Thể dục, thấy cậu chạy lâu lắm rồi. A, năm nay hội thao ở trường cậu tham gia chứ?”.

Mới mẻ đây! Từ nhỏ tới giờ tôi cũng tham gia nhiều hội thao, có điều mãi mãi chỉ là một thành viên của đội cổ vũ đứng ngoài sân, chưa bao giờ vào trong sân cả. Không hiểu sao lúc đó tôi chỉ muốn cảm giác ồn ào, muốn tham gia hoạt động, giết thời gian. Thế là tôi nhận lời.

Nghiên cứu sinh từ trước tới giờ vốn không hào hứng lắm với hội thao của trường, tính tích cực cũng không cao, Học viện Nhân văn trên đường đua điền kinh nữ càng yếu thế. Tôi là nữ nghiên cứu sinh duy nhất của Học viện Nhân văn đăng ký tham gia, lại còn chạy ba nghìn mét, tất cả các anh chị em khóa trên đều tới cổ vũ cho tôi.

Đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác không phải là tôi mà là các nữ sinh Học viện Nhân văn. Trong trường luôn truyền tai nhau rằng con gái Học viện Nhân văn dè dặt nhất, kiêu nhất, mấy khi được thấy tất cả con gái cùng tập trung lại hò hét thế này?

Những người thuộc học viện khác chắc cảm thấy tên tôi hay nên cũng hô theo. Chốc chốc ba chữ “Ninh Phúc Sinh” lại vang khắp vườn trường.

Trong cơn mơ hồ tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh gọi tôi: “Phúc Sinh!”.

Khi anh ấy gọi tôi âm thanh luôn khác với mọi người, chắc là do anh ấy ở miền Bắc tám năm nên âm “Sinh” luôn đặc sệt giọng miền Bắc, giống như gọi tên một con cún vậy. Tôi nhìn đích tới mà cảm thấy mơ hồ.

“A, a, Phúc Sinh! Cậu tuyệt vời quá”. Cô bạn Chanh Đa cùng phòng chạy tới, cẩn thận dìu tôi đi chậm chậm, gương mặt không nén được niềm vui: “Lập kỷ tích rồi, Phúc Sinh! Học viện Nhân văn từ trước đến nay chưa bao giờ được giải gì trên đường đua ba nghìn mét, cậu lại giành được vị trí thứ hai! Cậu tuyệt quá!”.

Đi chậm một lúc tôi mới dần dần tỉnh táo lại rồi nhấc từng ngụm nước. Mã Đăng Việt cười híp mắt chạy tới khen tôi: “Oa, Phúc Sinh, ban này lãnh đạo học viện của cậu còn khen cậu nữa. Cậu được đấy, thật không ngờ người cậu gầy thế này mà lại chạy được ba nghìn mét”.

Tôi vẫn đang thờ hồn hên, giá có người công tôi về ký túc thì hay biết mấy.

Mã Đăng Việt vừa đi bên cạnh tôi vừa cười: “Nghe tớ nói này, tớ quan sát cậu lâu lắm rồi. Ba tháng mưa gió không là gì cả, mình cậu chạy trên sân. Để tớ tính xem, ba nghìn mét chắc chắn là được”.

Tôi nghĩ ngay đến chuyện buổi tới lúc chạy bộ thỉnh thoảng tôi lại ngồi thụp xuống khóc, khóc xong lại chậm chậm chạy tiếp. Thế mà cái tên này lại bảo rằng cậu ta đã quan sát tôi ba tháng trời. Tôi lờm cậu ta một cái: “Hội trường Mã sao không thi chạy năm nghìn mét nam? Chạy ba tháng trời bất kể mưa gió, chắc chắn sẽ chịu được năm nghìn mét đấy”.

Mã Đăng Việt cười: “Bóng rổ, bóng đá còn được chứ chạy năm nghìn mét tớ đầu hàng. Tớ hay nói chuyện với bạn gái ở sân vận động thôi”.

Tôi giả vờ cười đáp: “Chào nhé!”.

Không còn gì để nói!

Vô cùng hối hận!

Sao tôi lại đồng ý chạy ba nghìn mét cơ chứ?

Sau hội thao của trường, tên tuổi tôi nổi như cồn, ngay cả Trình Từ Hằng cũng biết tôi. Trình Từ Hằng đang học thạc sĩ luật, nghe nói khoa đã cử anh ấy làm nghiên cứu sinh tài năng chuyên tiếp thăng từ thạc sĩ lên tiến sĩ.

Một người từ khi bảy tuổi cho tới khi hai mươi tám tuổi đều gắn liền với nhà trường, không cần nghĩ cũng biết người đó thư sinh tới mức nào.

Anh ấy không chỉ là người hùng biện giỏi nhất khoa Pháp luật mà còn là người hùng biện giỏi nhất của trường. Nghe nói anh ấy đã tham gia mấy cuộc thi sinh viên hùng biện toàn quốc, dùng mấy chữ “tài trí nhạy bén” để miêu tả về anh ấy cũng không ngoa chút nào. Mà con người này tôi đã quen ở một quán nhỏ cách sân vận động không xa.

Bắt đầu từ một chiếc bắp ngô luộc bơ.

Tôi và anh ấy cùng đồng thanh nói với ông chủ: “Một ngô!”.

Về lý mà nói, tôi đã gọi rồi thì anh ấy nên thôi mới đúng. Tôi là con gái, đạo lý này quá rõ ràng.

Nhưng Trình Từ Hằng lại nói: “Ngày nào anh cũng đến vào giờ này, đây là ông chủ để phần cho anh”.

Tôi nhìn ông chủ, ông chủ cười khi không đáp. Xem ra là để phần cho anh ấy thật rồi, nhưng thấy tôi là con gái nên mới cười như thế.

Hôm đó tôi không biết lửa giận từ đâu bốc lên kinh thế, chắc là dồn nén lâu ngày chưa được xả! Tôi cầm bắp ngô lên và nói với Trình Từ Hằng: “Anh trả tiền rồi à?”. Anh ấy sững lại: “Ngày nào anh cũng tới. Anh chỉ nói với em việc này, anh đâu có nói... nhất định lấy”.

Ba chữ sau cùng nói rất nặng nề, giống như một tiếng thở dài, anh ấy còn chưa nói xong thì tôi đã đưa bắp ngô lên ngoạm một miếng.

“Cảm ơn!”. Tôi cười, sau đó đưa tiền cho ông chủ:

“Phiền bác mai vào giờ này cũng để dành cho cháu một bắp nhé”.

“Ninh Phúc Sinh, em chẳng giống nghiên cứu sinh chút nào, giống sinh viên mới vào trường đại học hơn”.

Tôi ngậm bắp ngô rồi nhìn anh ấy kỹ hơn. Trình Từ Hằng không đeo kính, nước da trắng trẻo, người cao gầy, đầu tóc gọn gàng mát mẻ. Nề mặt mái đầu ấy, tôi mới nói chuyện với anh ấy: “Anh là ai? Sao lại biết em?”.

“Biết chứ, hôm hội thao ở trường thấy các thầy cô giáo mặt mày hớn hờ lắm. Nói Học viện Nhân văn lập kỉ lục giành giải nhì chạy ba nghìn mét nữ. Chắc là em rồi?”.

“Anh cũng là người trong khoa à?”.

Anh ấy cười: “Anh tên là Trình Từ Hằng, Học viện Pháp luật”.

Tôi nói “tạm biệt” xong rồi đi luôn. Tôi không quan tâm xem ai là Trình Từ Hằng tiếng tăm lừng lẫy, nhưng Chanh Đa bạn cùng phòng tôi lại là một trong những fan của anh ấy. Bình thường bác bán ngô bán tới tám tám giờ tối là hết, hôm đó mười giờ ba mươi phút tối, tôi chạy xong đi qua đó liền bị mùi thơm quyến rũ, nhờ bắp ngô đó mà tôi quen Trình Từ Hằng. Hai hôm sau tôi chạy xong, đi mua ngô cũng gặp anh ấy, sau đó mỗi người một bắp ngô, vừa đi vừa gặm vừa nói chuyện.

Tôi kể với Chanh Đa – vì cô ấy rất thích uống nước chanh tươi nên mới đặt tên như thế. Cô ấy quyết định tối ngày mai sẽ đi mua ngô.

Chanh Đa học chuyên ngành Văn học đương đại Trung Quốc. Cô ấy cầm bắp ngô đã gặm trơ lõi về phòng trong trạng thái mơ màng, miệng thốt đầy thơ thần nhục cảm: “Em nghĩ em say rồi, say mềm trong hương thơm hòa quyện với đôi môi anh...”.

“Cái cây tre ấy lại có ma lực thế sao?”. Tôi không hiểu.

Sau khi đã từng gặp gỡ Đình Việt đẹp trai ngồi ngồi, Hạ Trường Ninh khí chất phi phàm, thì Trình Từ Hằng này chỉ là cò đuôi chó dưới vỏ ngựa trắng mà thôi.

Chanh Đa bằng tuổi tôi, sau khi học xong đại học thì thi thẳng lên cao học. Sự ngưỡng mộ của cô ấy với Trình Từ Hằng nghe nói có thể kể tới một tuần không hết.

Cô ấy hào hứng nói với tôi: “Phúc Sinh, Trình Từ Hằng tiền đồ vô lượng, cho dù anh ấy ở lại trường giảng dạy thì cũng là một người có nhiều tiền! Anh ấy cũng không phải là người ngu ngơ, là sự lựa chọn tuyệt vời khi kết hôn”.

Tôi chẳng mấy may động lòng, tiếp tục viết blog chơi.

Chanh Đa thở dài: “Tớ không muốn làm Diệt Tuyệt sư thái đâu, đợi tới lúc tớ tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, tớ phải tranh thủ tìm một anh chàng tốt trong vòng ba năm tới! Địa điểm yêu đương lý tưởng nhất chính là trường học, ra trường rồi, ở cái tuổi ấy chỉ có đi xem mặt thôi, lúc đó thì gặp ai lấy người đấy”. [Diệt Tuyệt sư thái: Chương môn phái Nga My trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Trong ngôn ngữ giới trẻ Trung Quốc phụ nữ được gọi là Diệt Tuyệt sư thái thường có học vị Tiến sĩ, tính tình nghiêm khắc (BTV)]

Bất giác tôi nhớ lại buổi xem mặt buồn cười ấy, nhớ cả Hạ Trường Ninh nữa. Nỗi nhớ lại trào về như nước lũ, tôi cầm luôn điện thoại ra ngoài mà không cần suy nghĩ: “Tớ ra ngoài mua đồ, một lúc là về thôi”.

Chạy xuống dưới tầng, tôi đứng dưới gốc cây do dự một hồi, tôi có nên gọi điện cho Hạ Trường Ninh không?

Nếu anh ấy đã lấy Dật Trần thì tôi cũng sẽ cắt đứt ngay nỗi nhớ này, cố gắng nắm chắc ba năm học tới của mình. Trong lòng bỗng thấy xót xa, tôi hy vọng anh ấy đang trêu đùa, đang giả vờ, đang ép tôi phải cúi đầu nói lời yêu anh ấy.

Hạ Trường Ninh trong ký ức của tôi là con gián đánh mãi không chết, là tên lưu manh bám theo tôi không rời. Hóa ra, thực sự chẳng có ai có thể chờ đợi được ai.

Đang suy nghĩ như vậy nhưng ngón tay đã ấn nút gọi. Có tiếng chuông, tôi hy vọng Hạ Trường Ninh không nghe điện thoại, nhưng lại muốn tiếng chuông cứ kéo dài mãi, mỗi một nhịp chuông vang lên khiến tôi trở nên cực kỳ bình tĩnh.

Giọng anh ấy vang lên bên tai: “Phúc Sinh? Em khỏe chứ?”.

Cũng khỏe”.

“Có thích ứng được với khí hậu Giang Nam không?”. “Có”.

Hạ Trường Ninh khẽ cười và nói: “Anh còn nghĩ em không thêm làm bạn với anh nữa, hoàn toàn coi anh là người dung rồi. Nếu anh không gọi điện thoại tới thì em sẽ không chủ động gọi ư? Phúc Sinh, em đang nhớ anh à?”.

Tôi chần chừ không đáp, bên cạnh chợt vang lên tiếng nói: “Phúc Sinh”.

Tôi nhìn theo phía phát ra âm thanh, hóa ra là Trình Từ Hằng. Muộn thế này rồi vẫn chưa gặm hết ngô mà về ký túc sao? Bắp ngô của Chanh Đa sớm chỉ còn cái lõi, đã vậy còn sung sướng mang về phòng làm kỷ niệm nữa chứ!

Tôi vội nói với Hạ Trường Ninh: “Ồ, không sao, gọi điện thoại hỏi thăm thôi. Bye”. Tôi ngắt điện thoại hỏi Trình Từ Hằng: “Có việc gì không?”.

“Không sao, đi qua thấy em nên chào thôi”.

Điện thoại cầm chặt trong tay đã nóng bừng, may mà anh ấy lên tiếng chào tôi nếu không thì tôi biết nói gì với Hạ Trường Ninh bây giờ? Lẽ nào tôi thực sự có thể nói với Hạ Trường Ninh rằng: “Em nhớ anh, anh đừng lấy Dật Trần, anh đừng lo cho con trai anh?”. Hoặc là nói: “Em nghĩ kỹ rồi, em chỉ cần anh, con của anh chính là con của em! Em yêu anh, em có thể chấp nhận tất cả mọi thứ của anh?”.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không mở lời được.

Nhưng giọng điệu của Hạ Trường Ninh sao chẳng giống chồng người khác gì cả? Giống như anh ấy đang chủ động đợi tôi gọi điện thoại tới. Trong lòng tôi lại do dự. Cái tên này lừa tôi quá nhiều lần rồi, tôi không phân biệt được sự thật giả trong những lời anh ấy nói nữa.

“Phúc Sinh”. Trình Từ Hằng lại gọi tôi.

Tôi quay lại cười: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, gọi điện thoại cho người nhà nên suýt chút nữa thì em quên khóa cửa. Chào anh”.

Lúc này tôi quên mất không chú ý tới việc Trình Từ Hằng gọi tôi là Phúc Sinh chứ không phải Ninh Phúc Sinh.

“Chúc ngủ ngon”. Trình Từ Hằng chào rồi đi tiếp.

Tôi đi vào trong tòa nhà đứng một hồi, sau đó mới đi vào hành lang và gọi điện cho Hạ Trường Ninh.

Anh ấy ngáp một cái rồi dài ròi nói: “Phúc Sinh, vẫn chưa ngủ à?”.

Tôi khựng lại, mãi lâu sau mới nói: “Ồ, chưa ngủ. Em nghe Mai Từ nói anh đến Thâm Quyển mở chi nhánh công ty. Công ty làm ăn thuận lợi chứ?”.

“Phúc Sinh, em muốn nói gì thì nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở như thế nữa”.

Cái tên này ép người quá đáng, phải mấy tháng rồi tôi mới nể mặt gọi điện thoại cho anh ấy, thế mà còn dùng mấy lời này chọc tức tôi: “Hạ Trường Ninh, em coi anh là bạn nên mới quan tâm anh một tí. Anh lấy Dật Trần chưa?”. Tôi miễn cưỡng thốt lên câu mình muốn hỏi nhất.

Giọng anh ưỡ oải, nhưng rõ ràng tràn đầy sự tức giận: “Nếu anh nói anh lấy cô ấy rồi thì em không phải đợi nữa, đúng không?”.

Đương nhiên! Anh lấy người phụ nữ khác rồi thì tôi còn chờ đợi gì nữa? Tôi mím môi mà không thoát ra những lời oan ức trong lòng được. Tôi gọi điện thoại cho anh ấy tức là đã thiệt thòi cho bản thân lắm rồi. Cái con lợn này!

Điện thoại đột nhiên bị ngắt! A! A! A! Hạ Trường Ninh lại dám ngắt điện thoại của tôi? Tôi đứng ngây như phỗng.

Lẽ nào Hạ Trường Ninh nhất định phải ép tôi thích ứng với mọi thứ của anh ấy? Không những phải thích anh ấy mà còn phải yêu tới mức chết đi sống lại, anh ấy và bạn gái cũ có một đứa con trai, thì nhất định phải ép tôi vui mừng hơn hờ làm mẹ kế của nó mới được sao?

Tôi điên tiết đá vào tường mấy cái. Suýt nữa thì đá sái cả chân: “Lưu manh, Hạ Trường Ninh anh là đồ thổ phi! Anh là Ba Y! Ba Y!”. Tôi bực mình nằng, hết lần này tới lần khác.

Nói ra cũng thấy trùng hợp, ngày hôm sau lại có người gọi điện tới ký túc tìm tôi. Chanh Đa nghe điện thoại, cô ấy cầm điện thoại nhìn về phía tôi và nghiêng rặng: “Của cậu, anh Trình”.

Tôi nhớ lại chuyện tôi qua, cảm thấy có điều gì không đúng lắm. “Thỏ không ăn cỏ gần hang”, nhìn sắc mặt Chanh Đa tôi không muốn gây thù chuốc oán tí nào, liền nói: “Đang bận đây, hồi hợ tớ xem có việc gì không?”.

Chanh Đa chỉ mong được nói chuyện với Trình Từ Hằng, giọng nói như đạn bay bỗng chốc trở nên dịu dàng như mặt trời ngày xuân trên con đê Tô Công. Giọng nói tựa rằng liễu xuân bên bờ đê Tô, như khói như mơ: “Anh Trình, Phúc Sinh đang cắt móng chân. Anh có việc gì không ạ? Em sẽ chuyển lời cho bạn ấy”. [Đê Tô Công là một trong mười cảnh đẹp của Tây Hồ. Con đê rộng ba mươi sáu mét, phong cảnh rất đẹp (ND)]

Tôi rùng mình, sao cô ấy không nói tôi đang chui đít chứ? Con người này thật là! Chanh Đa nhìn tôi cười gian, gương mặt vẫn tràn đầy sắc xuân.

Cúp máy xong cô ấy hằm hằm tới trước mặt tôi và nói: “Phúc Sinh, anh Trình hẹn cậu ba giờ chiều gặp nhau ở công thư viện”.

Tôi tròn mắt nhìn cô ấy: “Chanh Đa, cậu đi đi, cậu nói tớ cắt móng chân cắt luôn vào đầu ngón chân rồi, bị thương không đi được”.

Chanh Đa thờ dãi: “Phúc Sinh, Trình Từ Hằng là một người vô cùng ưu tú, cậu đừng bỏ lỡ đấy. Tớ là một người hẹp hòi đến thế sao? Tớ mới chỉ cảm thấy điều kiện của anh ấy tốt thôi chứ đã yêu đương gì đâu”.

Nhưng giọng cậu khi nói chuyện với anh ấy khiến tớ nổi hết da gà đấy!

“Không đi đâu, Chanh Đa, tớ không muốn yêu đương gì cả”.

“Phúc Sinh, cậu có người trong mộng rồi à?”.

Mai Từ ở quá xa tôi, ở đây Chanh Đa có thể coi là người bạn thân nhất. Tôi thật thà kể lại chuyện hẹn hò giữa tôi và Hạ Trường Ninh, kể rồi không kiềm được nước mắt.

“Chanh Đa, trong lòng tớ vô cùng khó chịu, tớ thực sự không yêu anh ấy nhiều sao?”.

Chanh Đa đập bàn đứng dậy: “Sao người đàn ông đó lại ích kỉ thế? Việc tốt anh ta làm lại bắt cậu phải thấu hiểu sao? Lẽ nào cậu phải cười vui hơn hờ làm mẹ kế thì anh ta mới thỏa lòng? Sao anh ta không nghĩ tới cảm xúc của cậu? Nghe lời tớ, mặc bỏ anh ta đi! Cậu mới hai mươi ba tuổi, có phải không tìm được bạn trai đâu. Trình Tử Hằng, một người ưu tú đến thế hẹn hò cậu kia, sao cậu còn không buông được chứ? Nếu cậu sinh con với người đàn ông khác, để cho anh ta phải vui vẻ chấp nhận, cậu xem anh ta có muốn không?”.

Từng lời nói đi thẳng vào tim tôi, thực sự khiến tôi cảm thấy được an ủi. Nhưng tôi không buông được Hạ Trường Ninh. Nghĩ tới chuyện chia tay với anh ấy tôi vô cùng khó chịu.

“Phúc Sinh, cậu phải tiếp xúc nhiều với đàn ông thì mới dễ chọn. Dựa vào cái gì mà một cô gái trẻ phải làm mẹ kế?”.

Không phải việc có chấp nhận Hạ Trường Ninh và Dật Trần hay không mà tôi đang nghĩ, mình có thể vì Hạ Trường Ninh mà đi tới bước nào? Những lời nói của anh ấy vẫn vang vọng bên tai tôi: “Em yêu anh còn chưa tới mức đó đâu, Phúc Sinh à”.

Hạ Trường Ninh đề ý đến thái độ do dự của tôi về chuyện anh ấy và Dật Trần có con hay bận tâm chuyện tôi chưa yêu anh ấy tới mức đó? Những lời nói của tên này luôn có một hàm ý khác, khiến tôi không tài nào nhìn thấu được.

“Haizz, cậu nói gì đi chứ!” Chanh Đa vỗ vỗ vai tôi khiến tôi sực tỉnh.

“Đi gặp đi, Trình Tử Hằng chắc gì có ý đó. Chỉ là, tự nhiên hẹn tớ nên mới khiến người ta nghĩ theo chiều hướng đó thôi”.

Có lẽ cuộc điện thoại tối qua khiến tôi cảm thấy lo lắng, bức bối, khiến tôi tức giận mà đưa ra quyết định.

Ba giờ chiều, tôi tới thư viện gặp Trình Tử Hằng.

Anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần Tây đen, đứng ở cửa thư viện. Nhìn từ xa tôi có cảm giác nhìn thấy bóng dáng Hạ Trường Ninh, bước chân vô tình dừng lại.

Cảm thấy chột dạ, tôi thực sự không chuẩn bị tâm lý cho việc yêu đương lần nữa. Trình Tử Hằng nhìn thấy tôi liền rào bước tới, gương mặt hao gầy nở nụ cười: “Phúc Sinh, anh muốn rủ em đi xem phim”.

Sao anh ấy lại thẳng thắn thế này? Tôi có cảm giác không biết nên làm thế nào.

“Nghe Chanh Đa nói chiều nay em được nghỉ học”. Anh ấy cắt đứt đường rút của tôi. “Buổi chiều em muốn đi tìm ít tài liệu”. Câu này tôi nói thật, có điều không nhất định phải là đi tìm hôm nay.

Trình Tử Hằng suy nghĩ rồi trả lời: “Cũng được, anh cũng muốn đi tìm tài liệu, tìm xong rồi cùng đi ăn cơm nhé”.

Lẽ nào người này cũng là chú gián đánh mãi không chết sao? Tôi chớp chớp mắt rồi cùng anh ấy đi vào thư viện.

Bất cứ người nào yêu văn học đều biết, một khi bạn đã cầm quyển sách lên thì thời gian không nằm trong phạm vi suy nghĩ của bạn nữa. Không chỉ là thời gian, mà các việc lộn xộn lung tung khác nữa. Trong lúc này Hạ Trường Ninh, Trình Tử Hằng đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi, trước mắt tôi chỉ có những tư liệu nghiên cứu của các giáo sư, thạc sĩ về biến văn Đôn Hoàng. [Đôn Hoàng: Là một thị xã thuộc thành phố Tuyền Tuy, tỉnh Cam Túc (ND)]

Khi các hòa thượng truyền dạy Phật lý, ban đầu những câu truyện được hát, truyền miệng, sau này được người đời ghi lại bằng ngôn ngữ thông dụng, những tác phẩm văn học lấy nội dung kinh Phật làm đề tài được gọi là biến văn. Những năm cuối triều Thanh, trong nhà đá Đôn Hoàng phát hiện ra một loạt tá quyền tục văn của thời Đường, Ngũ Đại. Những cuốn sách này được gọi là biến văn Đôn Hoàng. [Tả quyền là những sách vở còn lại ở di chỉ Đôn Hoàng. Tục văn hay còn gọi là thông tục văn, thường là những sáng tác thơ, văn, ca phú (ND)]

Giáo sư Trần Dần Khác sớm đã đề xuất luận điểm: Thể loại văn học dân từ, được diễn dịch từ những câu chuyện trong kinh Phật. Sau đó ông viết một loạt luận văn, tiến hành khảo cứu trên nhiều phương diện về sự ra đời, diễn biến và mối quan hệ với kinh Phật của tiểu thuyết và dân từ. [Dân từ: Một hình thức nghệ thuật dân gian vừa hát vừa nói, lưu hành ở các tỉnh miền Nam, Trung Quốc vào thời Thanh (ND)]

Nghiên cứu của tôi làm về văn tự ngôn ngữ Trung Quốc, hiện giờ đang làm nghiên cứu về ngôn ngữ Đôn Hoàng. Nếu nói về sự quan tâm với văn tự của tôi thì thực chất còn không bằng hứng thú đối với các câu chuyện Phật giáo.

Tôi thích hiểu sự việc theo hướng đơn giản một chút. Những câu chuyện Phật giáo phần lớn đều được tôi hiểu thành những câu chuyện ngụ ngôn, từ đó tôi sẽ thấy được những khuyên bảo về đời người.

Về tình yêu, tôi rất mộng lung. Phật không nói về tình yêu mà nói về duyên, duyên khởi duyên diệt. Phật dạy “vô trụ sinh tâm, bất chấp trước ngoại vật”,

tiêu trừ gánh nặng tâm hồn, giữ vững trái tim tự nhiên, thuần khiết.

Tôi và Hạ Trường Ninh có duyên hay vô duyên? Là có duyên rồi diệt hay tiếp tục giằng co? Tôi chấp nhận anh ấy, thì nên chấp nhận tất cả mọi thứ của anh ấy, những cái tốt cái xấu của anh, bao gồm cả đứa con trai anh có với người phụ nữ khác sao? Tôi chỉ cần yêu anh ấy, chỉ cần đi theo tình yêu của trái tim sao?

Tôi vẫn nhìn không thấu, nhìn không xuyên, nhìn không tỏ.

Hạ Trường Ninh nói không sai. Tôi yêu anh ấy, nhưng chưa đến mức đó! Còn thứ anh ấy muốn là tôi yêu anh ấy hết lòng, bất kể lý do gì cũng sẽ giữ vững tình yêu.

Là tôi đã sai sao?

Bất giác tôi cảm thấy buồn bã.

Một bàn tay đặt lên trên tập tài liệu của tôi, giọng Trình Tử Hằng vang lên: “Phúc Sinh, đừng tập trung quá, còn thời gian mà”.

Tôi ngẩng đầu lên mới biết trời đã tối đen từ lúc nào, tôi cười xin lỗi: “Em muốn đọc cho xong, bây giờ vẫn chưa đói, hay là anh đi ăn trước đi”.

Trình Tử Hằng gấp luôn tập tài liệu của tôi vào và nói: “Không được, em ăn xong rồi đọc cũng được”.

Hành động của anh ấy khiến tôi mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Hạ Trường Ninh. Tôi dừng lại, không tức giận, cầm máy tính và đi ăn cùng anh ấy.

Ra ngoài thư viện rồi Trình Tử Hằng mới nói với tôi: “Đã tám giờ rồi, em cứ như thế này sẽ không tốt cho dạ dày”.

Thời gian đã trôi qua lâu vậy sao? Tôi bỗng thấy sợ hãi khi thời gian trôi nhanh như thế. Ngồi bên quán ăn nhỏ cạnh trường, những món Trình Tử Hằng gọi đều hợp khẩu vị của tôi. Không nén được tò mò, tôi hỏi: “Anh Trình, anh tìm em có việc gì không?”.

Tôi còn chưa ngu tới mức tự mơ mộng hão huyền như thế. Trực giác cho biết, Trình Tử Hằng vì một bấp ngô mà rung động trước tôi thì vô lý quá.

“Thực ra trường học là nơi cô đơn nhất, cuộc sống quá tẻ nhạt, bạn trai bạn gái có lúc giống như một người bạn đồng hành”. Trình Tử Hằng nói.

Là như thế sao? Hóa ra giữa nam và nữ không cần tình yêu mà cũng có thể gọi là bạn trai bạn gái sao? Là do tôi quá nông cạn hay quá bảo thủ? Tôi thừa nhận tôi tới nơi xa lạ này học, quả thực vô cùng cô đơn.

Tôi không phải là người hiếu động, bạn bè cũng không nhiều. Phòng ký túc cũng chỉ có hai người ở, không thể nào nhộn nhịp bằng sáu người như trước kia. Cuộc sống hàng ngày nếu không phải đọc sách thì thỉnh thoảng lên lớp dạy hai tiết cho các đàn em khóa dưới. Kế hoạch của tôi là học kỳ đầu tiên phải làm quen và thân thuộc với cuộc sống trong trường, học kỳ thứ hai bắt đầu đi tìm việc làm.

Mặc dù học nghiên cứu sinh tháng nào cũng có học bổng, nhưng chắc chắn là không đủ tiêu, tôi vẫn phải dùng thêm tiền của bố mẹ. Tìm việc làm vốn nằm trong kế hoạch của tôi, còn bạn trai không nằm trong kế hoạch ấy.

“Phúc Sinh, ở trong trường em có thể làm một nửa của anh không?”.

“Tại sao lại là em?”.

Tôi cảm thấy rất lạ lùng, theo như Chanh Đa nói thì số fan nữ hâm mộ Trình Tử Hằng nhiều vô kể, anh ấy thường xuyên nhận được thư tình hoặc lời mời, nói chung không thể nào vì việc cái bấp ngô lược được? Nếu thực sự như thế thì đúng là do bấp ngô đó gây ra. Trình Tử Hằng nói: “Anh thấy em một mình chạy trên sân vận động, chắc em cũng cô đơn đúng không?”.

Tôi dừng lại.

Chuyện tốt không lan xa, chuyện xấu đã truyền vạn dặm. Sao anh ấy cũng nhìn thấy chứ? Tối nào cũng có bao nhiêu người chạy không ngừng nghỉ ở trên sân, tôi còn tưởng là có mỗi mình tôi thôi! Cảm giác xấu hổ làm gì cũng bị người ta nhìn thấy khiến tôi chỉ muốn có cái lỗ nào dưới đất mà chui xuống.

“Tại sao lại không thể có một nửa chứ? Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi học, cả hai cùng quan tâm nhau, chỉ thế mà thôi”.

Đúng thế, tại sao lại không thể tìm một người bạn trai làm người bầu bạn như thế chứ? Chỉ là bầu bạn thôi mà.

Trình Tử Hằng hóa ra cũng là một người cô độc sao? Trong mắt người khác anh ấy rất phong độ, rất được yêu thích, nhưng nghe anh ấy nói thì có vẻ anh ấy muốn tìm một người bạn gái!

Con người thực sự không nên chỉ nhìn bề ngoài.

“Chỉ là bạn thôi”. Tôi nhìn anh ấy cười.

Lúc này tôi nhìn thấy một nụ cười nở trên gương mặt xương gầy của anh ấy.

Chương 23: Chiến lược tấn công trái tim bốn: Cho liều thuốc mạnh

Trình Tử Hằng là một người bạn đồng hành rất tốt. Dịu dàng hơn Đinh Việt, quyết đoán hơn Hạ Trường Ninh. Quan trọng nhất là, anh ấy hiểu rất rõ thế nào là bạn đồng hành.

0o0

Chỉ cần ở trong trường là anh ấy sẽ không quên nhắn tin cho tôi. Điều đó có nghĩa là hôm đó anh ấy cũng ở trường. Chỉ cần tôi nhắn tin hay gọi điện là anh ấy sẽ tới. Ăn com cũng được, tự học cũng được, đi xem phim cũng ok.

Lúc mới bắt đầu khi nghe Chanh Đa gào thét tôi còn tưởng mình đã có bạn trai thật rồi. Trên thực tế thì Trình Tử Hằng nói với tôi: “Một nửa không phải bạn trai đâu, chỉ là khi hai người muốn tìm người nói chuyện hoặc không muốn cô đơn thì tìm tới với nhau. Đương nhiên, giữa chúng ta không có bất cứ trách nhiệm và nghĩa vụ gì trước pháp luật, tùy ý thôi”.

Chạy bộ thì chạy ra anh Trình, chả khác gì em Lâm từ trên trời rơi xuống cá. Nói chung, ở trường tôi bước đi cùng Trình Tử Hằng trong ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tỵ của bao nhiêu người. Tiếp xúc lâu rồi nói chuyện cũng dễ hơn. [Em Lâm: Ý chỉ Lâm Đại Ngọc, một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng là tri âm tri kỷ của Giả Bảo Ngọc (ND)]

Lý do Trình Tử Hằng không có bạn gái rất đơn giản, anh ấy chưa gặp ai phù hợp. Còn vì sao anh ấy lại tìm tôi thì vẫn là lý do cũ: Một người chạy bộ một mình luôn là người cô đơn.

Vì thế, khi ở cạnh tôi anh ấy giống như người anh trai, người bạn hơn. Không liên quan gì tới chữ “tình”.

Có lúc Chanh Đa hỏi tôi: “Cậu và anh Trình thực sự đơn giản thế thôi sao?”.

Tôi cười đau khổ. Tôi cũng muốn không đơn giản, nếu thế tôi có thể quên cái tên Ba Y Hạ Trường Ninh đi rồi. Nhưng mãi vẫn không quên được, tôi không hề động lòng trước một người xuất sắc như Trình Tử Hằng.

Ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Nếu như nói tôi bị Hạ Trường Ninh làm cho cảm động thì những gì Trình Tử Hằng làm đâu có kém gì. Khi ở bên Trình Tử Hằng anh ấy rất dịu dàng với tôi. Cho dù anh ấy tới văn phòng luật sư giải quyết công việc hoặc đi công tác cũng không quên nhắn tin cho tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy cảm động. Suy nghĩ này khiến tôi cảm thấy suy sụp: Lẽ nào tôi phải thất cổ mà chết trên cái cây Hạ Trường Ninh sao?

Có lúc ăn com tôi chăm chú nhìn Trình Tử Hằng và nói: “Anh Trình này, thực ra chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ, hay là anh làm bạn trai của em luôn đi”.

Trình Tử Hằng ngạc nhiên tới mức rơi cả đĩa xuống đất, anh xấu hổ cười: “Phúc Sinh đừng đùa nữa, như thế này là được rồi. Anh vẫn chưa có ý định có bạn gái”.

“Anh tìm em làm bạn đồng hành mà không hề nghĩ tới chuyện em sẽ nghĩ theo hướng đó sao?”.

Anh ấy nghiêm túc trả lời tôi: “Em sẽ không làm thế đâu. Chanh Đa nói với anh, em không quên được người yêu cũ”.

Câu này khiến tôi mắc nghẹn, tôi bức xúc nói: “Em không muốn đi tìm anh ấy, vì thế, mình yêu nhau đi”.

Trình Tử Hằng bật cười ha ha: “Tình yêu không phải mặc cả trả giá thế này đâu, đó là tình cảm xuất phát từ nội tâm. Phúc Sinh, uống thay em lại là nghiên cứu sinh của Học viện Nhân văn đấy. Người ta đều nói con gái học Nhân văn tình cảm phong phú, sao em lại không thông suốt thế nhỉ?”.

Mấy câu của anh ấy khiến mặt tôi đỏ bừng, không còn mặt mũi nào. Bất giác tôi nhớ lại lúc mình từ chối Hạ Trường Ninh. Hạ Trường Ninh quả thực rất mạnh mẽ, độ dày của da mặt anh ấy và khả năng chịu đựng của trái tim không biết hơn tôi bao nhiêu lần nữa. Trình Tử Hằng chậm rãi ăn, đã vậy còn không quên dạy dỗ tôi: “Pháp luật phải dựa vào chứng cứ. Tình yêu cũng thế, em có chứng cứ chứng minh đối phương không yêu em hoặc em không yêu đối phương không? Nếu có, vậy thì vụ án tình yêu này em thua rồi”. Tôi sáng mắt lên nhìn anh ấy và hỏi: “Nếu muốn thắng thì sao?”.

“Đơn giản! Ví dụ nhé, lấy em và bạn trai em làm ví dụ. Anh ấy yêu em nhiều hơn em yêu anh ấy, dù có kiện thế nào em cũng không thua! Nếu em yêu anh ấy nhiều hơn anh ấy yêu em, thì em cứ chuẩn bị nhận phần thua đi. Thông thường, trừ khi em có thể lật lại cục diện, nếu không em sẽ thua mãi, không cam tâm cũng không có cách nào, trừ khi em từ bỏ”.

Tôi cá! Tôi cá Hạ Trường Ninh yêu tôi nhiều hơn tôi yêu anh ấy. Tôi muốn lật lại cục diện, tôi không bao giờ từ bỏ! Nhưng nếu anh ấy không yêu tôi nhiều thế thì sao? Suy nghĩ này bật ra khiến tôi ỉu xiu.

“Phúc Sinh, em tự ti à?”

Tôi khựng lại. Tôi tự ti á? Tại sao tôi phải tự ti? Bởi vì gia đình tôi bình thường, nhan sắc bình thường, không có gì đặc biệt ư? Chưa bao giờ đoạt giải về đàn piano, violon ư? Trình Tử Hằng nhẫn nại dạy tôi: “Tình cảm giữa người và người có lúc không thể nói điều kiện được. Có lúc chúng ta đều coi đó là duyên phận, thực ra cũng chỉ là một thứ cảm giác mà thôi. Nếu như ai cũng dựa vào điều kiện để tìm đối tượng thì chẳng bao giờ có nhiều người ế như thế đâu”.

Mặc dù nói như thế nhưng tôi vẫn không thể buông xuôi lời Hạ Trường Ninh bảo tôi theo đuổi anh ấy, anh ấy còn cổ vũ tôi làm người thứ ba, bây giờ tôi lại cảm thấy khá hay. Không hiểu tôi đang nghĩ theo logic gì nữa đây?

Học kỳ một sắp kết thúc, giáo viên hướng dẫn của tôi nói rằng, một người bạn của thầy nói, ở gần vùng Lan Châu có một người tự xưng là đời sau của một hòa thượng hoàn tục từ thời chiến loạn. Mặc dù tài liệu nghiên cứu về biến văn Đôn Hoàng có rất nhiều nhưng cứ đi hỏi thăm một chuyến, biết đâu lại có thu hoạch. Thế là tôi đi Đôn Hoàng.

Trước khi đi, thầy hướng dẫn còn cười và bảo tôi nhân tiện nên đi cảm nhận một chút về nghệ thuật của hang Mạc Cao, có thể khơi dậy nhiều cảm xúc. Khi con người nhìn thấy sa mạc Gobi rộng lớn sẽ có cảm giác mọi thứ thay đổi rất nhiều, điều này rất có lợi cho những người học văn như chúng ta.

Đến Lan Châu, còn chưa đợi tới lúc lên xe đi Đôn Hoàng thì tôi phát hiện ra ví tiền bị trộm từ lúc nào. Trong túi tôi chỉ còn mười mấy đồng tiền lẻ, đứng ở ga tàu hỗn loạn, cảm giác thế lương bổng chốc dăng lên.

Tôi chạy tới đồn cảnh sát trình báo, cảnh sát chỉ hỏi qua loa rồi thôi.

“Khi nào thì tôi tìm lại được ví tiền?”. Tôi hỏi một câu, cảnh sát chỉ lờm tôi mà không nói gì.

Cũng may chứng minh thư không để trong ví, tôi bắt lực chạy ra ngân hàng rút tiền, nhắn tin cho Chanh Đa bảo cô ấy gửi cho tôi một nghìn tệ. Kết quả không biết cô ấy đi đâu mà không nhắn lại cho tôi.

Bỏ tay, tôi chỉ còn cách nhắn tin cho Trình Tử Hằng, bảo anh ấy cho tôi mượn tiền. Vừa nhắn tin xong là anh ấy gọi điện lại ngay. Dặn dò một thôi một hỏi rồi chuyển tiền cho tôi ngay lập tức. Lúc này tôi hết sức thấm thía sự tiện lợi của việc có bạn trai. Bạn trai có thể làm thế tín dụng, có thể chi tiền trước.

Trong lúc ngồi đợi ở ngân hàng tôi nhớ Hạ Trường Ninh biết bao. Giờ tôi mới phát hiện ra cảm giác an toàn mà Hạ Trường Ninh mang tới cho tôi còn lớn hơn những gì mà tôi đã tưởng tượng.

Nếu như có anh ấy ở bên thì chắc chắn tôi sẽ chẳng cần phải lo lắng những chuyện này, chắc chắn anh ấy đối phó với bọn trộm cắp vô cùng chuyên nghiệp. Tôi không có mặt mũi nào gọi điện cho anh ấy nên đành nhắn tin.

“Em bị trộm ví tiền, đang ở Lan Châu một mình. Giá có anh ở bên thì tốt”. Soạn xong tin nhắn trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng không hề gửi đi, buồn bã vô cùng.

Trình Tử Hằng gửi tiền xong liền nhắn tin: “Một mình cẩn thận đấy”.

Tôi rất xúc động, liền nhắn tin lại ngay: “Cảm ơn! Đại ơn đại đức khi về sẽ báo, chỉ ít cũng phải mời anh ăn cơm một tuần”.

“Sắp đến Tết rồi nên trộm cắp như rươi, ngoài trời lạnh em chú ý kéo bị lạnh cóng”. Trong lòng tôi có một cảm giác không nói thành lời, một mình lẻ loi bên ngoài có được lời hỏi thăm, ấm lòng biết bao. Tôi cảm động rơi nước mắt trước sự quan tâm của Trình Tử Hằng.

Nhưng điều khiến tôi phát điên đó là trên đường tới khách sạn, tôi bị hai chiếc xe máy giật túi biến mất hút trên phố. Tôi chạy theo sau vừa đuổi vừa kêu gào, chớp mắt đã không thấy người đâu. Có người giúp tôi đuổi, nhưng chẳng khác gì tôi, chạy được vài bước thì không đuổi kịp nữa.

Người làm việc nghĩa không thành kia quay lại nhắc nhở tôi: “Sau này đi trên phố phải cẩn thận, bây giờ bọn cướp hay đi xe máy giật túi lắm”.

Lòng tôi hoang mang. Sao số tôi đen đui thế này? Bây giờ thì hay rồi, trong túi có tiền vừa rút, có máy tính, có điện thoại, chứng minh thư... không tìm được thì làm thế nào? Tôi hoang mang cực độ, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Tôi ngồi thụp xuống, một khi cảm giác bị thương trào lên thì không gì ngăn nổi. Tôi ngồi xồm ngoài phố khóc òa lên, cảnh sát và người đi đường vây kín trước mặt. Có người đồng cảm liền kể lại chuyện tôi bị cướp túi cho cảnh sát nghe, anh cảnh sát cúi người hỏi tôi, tôi không nghe thấy gì cả, chỉ biết khóc.

Anh cảnh sát đưa tay ra kéo tôi dậy: “Đừng khóc nữa, chúng tôi sẽ cố hết sức tìm lại”. Tôi quệt nước mắt, bộ dạng đáng thương: “Có thể gọi điện thoại cho bạn tôi không?”. “Về đồn cảnh sát rồi tính”.

Tôi đi theo anh ta về đồn, ngồi trên xe cảnh sát rồi mà tôi vẫn giọt ngắn giọt dài. Cảm giác ra ngoài không chỗ dựa dẫm thật đáng sợ.

“Cô gái, cô đừng khóc nữa có được không? Haizz”. Anh cảnh sát ngồi bên khuyên tôi. “Không tìm được túi thì tôi nhảy lầu”. Tôi nhớ tới lúc đi báo mất ví ở ga tàu, cảnh sát không thêm đề ý tới tôi nên bây giờ tôi bắt đầu uy hiếp.

Tôi đồn cảnh sát, anh cảnh sát cho tôi gọi điện thoại.

Tôi bấm số, kết quả thông báo nhầm số. Tôi dừng lại, sao lại nhầm được chứ? Trình Tử Hằng không phải đổi số đúng lúc này đây chứ? Tôi gọi lại lần nữa, màn hình hiển thị dãy số vừa bấm. Tôi vội dập máy. Tôi muốn gọi điện cho Trình Tử Hằng kết quả những số trước là số của Tử Hằng, còn bốn số sau là số của Hạ Trường Ninh. Hóa ra tôi lại nhớ anh ấy tới vậy, nhớ anh ấy tới mức không thể kiềm chế sao?

“Gọi được chưa?”.

Tôi khịt mũi, nước mắt vẫn rơi là chảy. Tôi bấm lại số của Trình Tử Hằng, lần này thì đã gọi được. “A lô, ai đây?”.

“Trình Tử Hằng...”. Tôi òa khóc.

Anh cảnh sát không chịu được liền cầm điện thoại ra chỗ khác nghe.

Anh ta nói xong, gác máy, sau đó nói với tôi: “Chúng tôi sẽ cố gắng tìm chiếc xe máy đó, xem xem có thể lấy lại túi cho cô không. Bạn cô đã chuyển cho cô năm nghìn tệ vào tài khoản để cô làm chứng minh thư tạm thời và mua vé máy bay về. Đi thôi, tôi đưa cô tới phòng tiếp dân của chúng tôi”.

Tôi nấc nghẹn: “Cảm ơn anh, anh cảnh sát. Bạn tôi còn nói gì nữa không?”.

“Không có. Đi thôi”.

“Có tìm được người không?”.

“Sẽ cố gắng. Tìm được chúng tôi sẽ thông báo cho cô”.

“Tôi có thể ở lại hai ngày không, tôi vẫn còn việc phải làm”.

“Cái này tùy cô”.

Tôi rút tiền, anh cảnh sát này rất tốt, còn cùng tôi mua điện thoại, giúp tôi đăng ký chỗ ở.

Tôi gọi cho Trình Tử Hằng bằng điện thoại mới, anh ấy không nghe, tôi nghĩ chắc anh ấy đang bận.

Không ngờ buổi tối anh ấy đã xuất hiện ở đây, giây phút mở cửa và thấy anh ấy tôi lại muốn khóc.

“Đừng khóc, không sao cả. Lớn thế này rồi sao còn thế? Được rồi, được rồi, không khóc nữa”. Trình Tử Hằng mới mắng một câu nhưng sau đó đã thôi không mắng nữa.

Cánh tay anh ấy khoác lên vai tôi rất tự nhiên: “Đi thôi, đi ăn gì đó ngon ngon chút”. “Máy tính của em cũng mất rồi, tư liệu dù đã copy ra nhưng em vẫn không nhớ để mất. Còn chứng minh thư, thẻ ngân hàng... nghĩ tới mà đau hết cả đầu”. Quan trọng nhất chính là điện thoại. Vì không có chứng minh thư nên khi mua điện thoại mới tôi phải dùng số mới. Nếu tôi không chủ động gọi điện cho Hạ Trường Ninh thì tôi mãi mãi không bao giờ nhận được điện thoại của anh ấy nữa.

Trình Tử Hằng cười: “Không sao, có bản copy tài liệu là được rồi, những chuyện khác là chuyện nhỏ. Cái lợi của bạn trai chính là làm tạp vụ”.

Tôi phì cười.

Anh ấy cũng cười.

Trong lòng tôi không còn cảm thấy buồn nhiều nữa.

Trình Tử Hằng cùng hợp tác với cảnh sát địa phương, không biết anh ấy dựa vào quan hệ gì mà lần này cảnh sát rất coi trọng vụ giật túi. Sau ba ngày xem các máy theo dõi ở các ngã đường, sau khi chiếc xe máy đó xuất hiện một lần nữa đã bị tóm gọn. Tiền trong túi không còn xu nào, nhưng những thứ khác đều lấy lại được.

Cảm giác mất đi và tìm lại được khiến tôi vui sướng suốt cả ngày. Điện thoại đã tìm thấy, tôi nhìn một cái rồi tắt máy. Có lẽ, đây là cơ hội tốt nhất để cắt đứt quá khứ.

Mọi việc sau đó đều thuận lợi, tôi tìm được thế hệ sau của vị hòa thượng, nghe ông ấy hát một đoạn rồi dùng bút ghi âm ghi lại. Sau đó cùng Trình Tử Hằng tới hang Mạc Cao.

Ánh mặt trời hôm đó vô cùng rực rỡ.

Ngắm những bức họa trên tường với tôi cũng chỉ như cười ngựa xem hoa. Tôi không học mỹ thuật nên chỉ có thể xem màu sắc và đường nét. Nhưng ánh tích dương trên núi Minh Sa khiến tôi muốn khóc. Sóng cát dịu dàng nhưng tàn khốc, những câu chuyện hàng trăm năm nay như ẩn như hiện ngay trước mắt, cuối cùng chìm vào bóng đêm.

Du khách tới rồi đi, bước chân vội vã chỉ dừng lại trong khoảnh khắc. Mỗi người khi nhìn thấy sa mạc Gobi và những cồn cát đều sẽ có những cảm xúc khác nhau, với tôi mà nói, cảm xúc ấy mang tên nhớ nhung.

Giây phút này tôi nhớ Hạ Trường Ninh da diết, nhớ cái ôm của anh ấy, nhớ nụ cười của anh ấy, nhớ những lúc anh ấy thì thầm bên tai: “Phúc Sinh...”

Tại sao lại xuất hiện đứa con trai của anh ấy và Dật Trần?

Tại sao sau khi anh ấy khiến tôi yêu mình thì anh ấy lại phải chịu trách nhiệm với quá khứ của bản thân?

Thầy hướng dẫn nói hãy để cảm xúc với sa mạc Gobi làm phong phú tình cảm của tôi, từ đó tôi có thêm một thứ cảm xúc mang tên sự thương cảm mệnh mông.

“Phúc Sinh, em có biết tại sao trên sa mạc Gobi nghe tiếng lục lạc sẽ du dương hơn không?”.

Tôi nhìn Trình Tử Hằng, có thực anh ấy chỉ là bạn đồng hành thôi không? Là một người tìm tới tôi vì không muốn cô đơn ở trường? Một người bạn đồng hành bình thường có thể vì tôi mà chạy tới Lan Châu? Giống như lúc đầu tôi cũng bị Hạ Trường Ninh làm cho cảm động khi anh ấy tới Đồng Bắc đón tôi, Trình Tử Hằng cũng khiến tôi cảm động. Có điều, chỉ là cảm động.

“Nghĩ gì thế?”.

Tôi bật cười: “Em đang nghĩ nếu có ban nhạc rock biểu diễn ở đây thì không biết hiệu ứng sẽ thế nào? Hoặc một ca sĩ nổi tiếng cũng được”.

Trình Tử Hằng liền hát, hát một ca khúc tôi chưa bao giờ nghe.

Hát một khúc hát nhớ quê

Hát một khúc ca dao Đường Sơn

Không đi hết con đường gập ghềnh, đuổi kịp bước chân của tổ tông

Ôm chiếc đàn nguyệt cũ, hai, ba tiếng chẳng thành điệu

Tiếng đàn của ca sĩ già dường như vẫn còn đây, chỉ không thấy truyền kỳ về Hằng Xuân nữa

Gió xuống núi, gió ra biển lớn

Thương cảm sẽ tiêu tan, tiếp tục nốt lặng của em

Hát một khúc ca dao Đường Sơn nữa, hát một khúc hát nhớ quê nữa...

“Chưa nghe bao giờ đúng không, một ca khúc cũ của Phí Tường đấy, tên là Nguyệt cầm. Có lúc hát những ca khúc cũ thực sự rất hay”.

Tôi chưa nghe ca khúc này bao giờ, nhưng khi nghe Trình Tử Hằng hát tôi lại thấy rất xúc động. Giọng anh ấy trầm ấm dù không có bè, thính thoảng có tiếng lục lạc vang lên khiến giọng hát càng trở nên trữ tình.

Tôi hỏi anh ấy: “Anh Trình, thực sự anh chỉ coi em là bạn đồng hành thôi sao? Vì không muốn cô đơn ở trường? Nhưng anh luôn cùng sắp bận rộn công việc ở phòng luật sư, thời gian ở trường đâu có nhiều chứ”.

Trình Tử Hằng sững lại rồi cười khà khà: “Em ngốc này, lẽ nào nhất định phải yêu đương mới được sao?”.

Mặt tôi đỏ bừng, ậm ừ không biết nói gì nữa.

Trình Tử Hằng nhìn ánh hoàng hôn đang buông xuống, anh ấy chậm rãi nói: “Phúc Sinh, em xem, như em bây giờ thật tốt, một mình ngắm cảnh sẽ thấm thương lắm, có một người nữa bên cạnh ngắm cùng thật thích”.

“Anh Trình, anh đã từng yêu ai chưa?”.

“Đương nhiên là có. Chỉ là, không phải mỗi cuộc tình đều có kết quả. Có lẽ, sau này anh sẽ quên cô ấy, có thể anh sẽ gặp một người khiến anh rung động, mà cũng có thể trong lòng anh chỉ có cô ấy”. Ánh mắt Trình Tử Hằng hướng về phía chân trời, nơi những ánh tà dương còn sót lại vãi tia sáng le lói, một thoáng cay đắng vụt qua trên gương mặt anh ấy.

Sống mãi tôi cay cay, một người ưu tú và kiêu ngạo như anh ấy hóa ra cũng có một quá khứ thê lương mà đẹp đẽ như thế.

Anh ấy ôm vai tôi và nói: “Phúc Sinh, có nhiều lúc tình yêu chỉ cần tranh giành là có thể có được, không khó như em tưởng đâu. Sao em lại không gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh?”.

Tôi sững lại, sao anh ấy lại biết chuyện? Là Chanh Đa nói cho anh ấy biết sao?

“Nào, ngồi xuống đây. Có lẽ hôm nay chúng ta ngắm xong trời sao mùa đông rồi về khách sạn”. Trình Tử Hằng kéo tôi ngồi xuống, gió thổi qua, anh ấy tiện tay kéo mũ áo lên cho tôi, cử chỉ vô cùng tự nhiên.

Bất giác tôi không nén được sự tò mò, tôi hỏi anh ấy tại sao lại biết chuyện giữa tôi và Hạ Trường Ninh?

Trình Tử Hằng chỉ ngó sao sáng nhất bên cạnh mặt trăng và nói: “Nó luôn luôn ở cạnh bên mặt trăng, chưa bao giờ rời xa. Mọi người đều cảm thấy mặt trăng vô cùng xinh đẹp nhưng quá ít người nhìn thấy người bầu bạn với nó”.

Ngôi sao ấy tỏa ra ánh sáng màu trắng, mặc dù ở xa nhưng nó sáng chói, là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời lúc này. Tôi đã hiểu ẩn ý sâu xa sau câu nói ấy nhưng vẫn nhẫn nại nghe anh ấy nói hết.

“Phúc Sinh, đưa điện thoại của em đây”.

Tôi đưa điện thoại cho anh ấy, anh ấy bấm một dãy số, ấn nút gọi rồi đưa cho tôi. Tim tôi đập thình thịch. Điện thoại đổ chuông, tôi nghe thấy tiếng Hạ Trường Ninh vang lên: “A lô”.

Tôi không nói gì cả, tôi quay sang nhìn Trình Tử Hằng, anh ấy cười rồi ngoảnh đầu sang chỗ khác.

“Em”.

Hạ Trường Ninh cười: “Đổi số rồi à?”.

“Ừ, bị mất điện thoại nên mua một cái khác”. Tôi không biết nói gì cả, nhưng cũng không muốn cúp máy.

“Bao giờ thì nghỉ đông?”.

Nghỉ đông? về nhà gặp anh ấy thì biết nói gì? Tôi nhớ lần trước gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy đã cúp máy chẳng vui vẻ gì, bây giờ thực sự không biết nói gì nữa. Nhưng miệng đã thốt ra thế này: “Ồ lại trường nghỉ đông, không về”.

“Thế à? Anh còn tưởng trước khi kết hôn có thể gặp em một lần nữa cơ”.

Cái gì? Anh ấy nói cái gì? Tôi sững sờ nhớ lại, Hạ Trường Ninh đã nói chúng tôi chia tay nhau rồi. sống mũi cay cay, tôi khịt mũi rồi đáp: “Nghỉ đông em không về, anh khóa trên giới thiệu công việc cho em, em đi làm thêm kiếm ít tiền”.

Hạ Trường Ninh im lặng một lúc rồi nói: “Em không về nhà đón Tết với bố mẹ à?”.

“Không”.

“Chắc qua Tết anh kết hôn với Dật Trần, anh định gặp em. Phúc Sinh, em phải giữ gìn sức khỏe đấy”. Nói xong anh ấy cúp máy.

Tôi nhìn điện thoại, chỉ muốn đập một phát nhưng lại không nỡ. Trình Tử Hằng thờ dài rồi quàng tay ôm vai tôi. Tôi khịt mũi rồi gục đầu vào lòng anh ấy khóc: “Anh ấy sắp lấy cô ấy, sắp lấy cô ấy rồi”.

“Đi cướp chú rể”.

Sao tôi cướp anh ấy đi được chứ? Là anh tự muốn đưa con trai của mình, còn muốn lấy Dật Trần, tôi có tư cách gì mà đưa anh đi? Tôi nhắm chặt mắt, buổi đêm ở đây lạnh quá, lạnh tới mức cả người tôi run rẩy.

“Anh Trình, anh làm bạn trai của em được không? Chỉ có mình em, mình em. . .”. Cảm giác đau đớn mau chóng nhấn chìm tôi, tôi sợ hãi tới mức run rẩy.

Trình Tử Hằng lại thờ dài rồi ôm tôi vào lòng, để tôi khóc òa trong lòng anh ấy. Anh ấy vỗ nhẹ vai tôi giống như đang dỗ một đứa trẻ. Anh ấy càng dỗ tôi càng khóc to hơn, chỉ ông trời mới biết sao tôi lại có nhiều nước mắt thế này, cảm giác như lau mãi không thể hết được.

Trình Tử Hằng im lặng, khi tiếng khóc của tôi từ mưa rào thành mưa nhỏ thì anh ấy mới nhẹ nhàng nói: “Phúc Sinh, anh kể cho em một bí mật này nhé! Không phải Chanh Đa nói cho anh biết chuyện đâu, mà là anh quen Hạ Trường Ninh”.

Tôi như bị sét đánh. Hạ Trường Ninh, tôi chưa xong với anh đâu!

Trình Tử Hằng đưa giấy ăn cho tôi rồi nói: “Sếp anh giao cho anh một vụ án, đến thành phố của em để giải quyết, anh quen Hạ Trường Ninh ở đó. Em tới đây học, Hạ Trường Ninh nhờ anh chăm sóc em. Phúc Sinh, chưa bao giờ anh ấy thôi yêu em”.

“Anh ấy... kết hôn là giả?”. Tôi cảm phần ngẩng đầu lên, tôi muốn một đao bỏ đời anh ấy ra. Đồ trời đánh! Câu này dùng vào lúc này thì quá chuẩn xác.

Trình Tử Hằng bật cười: “Đương nhiên, chuyện của Dật Trần là do anh tới Hồng Kông giải quyết mà. Con trai của Dật Trần không phải của Hạ Trường Ninh. Lúc đó Hạ Trường Ninh và Dật Trần còn ngây thơ lắm”.

“Sao anh ấy đáng ghét thế chứ!”, tôi nghiêng răng, nhưng trong lòng có cảm giác rất ngọt ngào.

Trình Từ Hằng lắc đầu: “Em nhìn em kia, nhìn em khóc không ra hình người nên anh mới mạo hiểm nói cho em biết. Nếu em không trúng kế của anh ấy thì chẳng phải cũng bán cả anh đi rồi sao?”.

Tôi đỏ mặt, thấy vô cùng xấu hổ, hồi lâu sau mới nói với Trình Từ Hằng: “Cảm ơn”. Trình Từ Hằng chậm rãi đáp: “Phúc Sinh, em phải nhìn cho rõ. Cái mà Hạ Trường Ninh chỉ cần sự thật lòng của em. Nếu như anh ấy kết hôn mà em không quay về tìm anh ấy thì người nên tức là anh ấy. Con người có lúc nhận sai cũng không có gì là xấu cả. Em quay về tìm anh ấy để làm hài lòng trái tim hư vinh của anh ấy, sau này dựa vào chuyện anh ấy lừa em để giải quyết anh ấy thì chẳng có gì đáng phải sợ hãi cả”.

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn Trình Từ Hằng. Anh ấy chỉ nhún vai rồi ngai ngừng cười: “Là một luật sư nổi tiếng anh nghĩ mình đứng về bên chính nghĩa sẽ hợp hơn. Ai bảo năm ngoái Hạ Trường Ninh bắt anh ở Hồng Kông giải quyết mọi chuyện mà không được về nhà đón Tết. Cứ tưởng là trả tiền thuê người rồi là có thể làm Châu Bát Bì sao? Anh là một luật sư thừa biết cách bảo vệ lợi ích cho mình đấy!”. [i][Châu Bát Bì: Là một địa chủ ác bá, một nhân vật phản diện điển hình dưới ngòi bút của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo, tên thật là Châu Xuân Phú (ND)]

Tôi phì cười rồi ôm Trình Từ Hằng một cái thật chặt.

Anh cũng ôm chặt vai tôi và nói: “Vừa khóc vừa cười mà không thấy xấu hổ à. Đi thôi, về bố trí kế hoạch của em, báo thù thôi”.

Tôi xấu hổ lau sạch mặt, trên đường về khách sạn chốc chốc lại cười tủm tỉm.

Trình Từ Hằng gõ đầu tôi: “Em ngốc ạ, sau này đừng khóc như thế nữa”.

Câu nói này của anh ấy khiến tôi có cảm giác vô cùng lạ lùng, tôi hỏi Trình Từ Hằng: “Anh Trình, anh thực sự vì Hạ Trường Ninh nhờ nên mới tìm em?”.

Anh ấy sững lại, rồi dịu dàng cười: “Đương nhiên. Chúc ngủ ngon, Phúc Sinh. Nhớ phải báo thù đấy, anh đã không chịu nổi chuyện Hạ Trường Ninh thông đồng với Dật Trần nữa rồi”.

Ý là sao? Tôi tròn mắt: “Anh... không phải anh, anh và Dật Trần...”.

Về nho nhả thư sinh bao lâu nay của Trình Từ Hằng bỗng biến mất, anh ấy nghiêng răng kèn kẹt: “Anh không giúp anh ta thì Dật Trần không đồng ý lấy anh”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bước vào trái tim em một: Thẳng thắn thừa nhận lỗi lầm

Anh ấy mỉm cười, rồi hôn lên tay tôi rất tình cảm: “Cả đời này, anh sẽ không bao giờ buông tay”.

0o0

“Thập lý mai hoa hương tuyệt hải, hữu mai hoa xứ hảo bình lan(*)”. Phúc Sinh, chụp ảnh thế này đẹp không?”. Chanh Đa mặc một chiếc áo lông dày sụ rồi dựa vào đỉnh, nâng nâng bàn tay xòe ra như hoa lan rồi tạo dáng kiểu các thực nữ cổ đại yếu điệu dịu dàng. Tôi cảm thấy ảnh cổ nhin cười và đáp: “Giả như có rèm trúc nữa thì đẹp”. [(*) Câu thơ của Ngô Xương Thạc - bậc thầy về thơ pháp, kim thạch thời cận đại; nghĩa là “hoa mai mười dặm thơm cả biển thuyết, giữa chốn đầy hoa mai, tựa mình như nhánh lan” (BTV)]

“Tại sao?”.

“Bên dưới có anh chàng đẹp trai nào đó đi qua, cô nương cậu ra sức cắt đứt dây rèm, rơi vào vị Tây Môn đại quan nhân”. [Ninh Phúc Sinh xỏ xiên đáng về Chanh Đa giống như Phan Kim Liên chờ Tây Môn Khánh (BTV)]

Chanh Đa trừng mắt nhìn tôi, mấy ngón tay hoa lan đang run rẩy trước gió: “Chụp ảnh đi, chụp xong bản cô nương đây sẽ ném cậu xuống, Tây Môn đại quan nhân thì thôi đi, giả mà đập trúng anh Trình thì hay biết mấy”.

Tôi chụp xong liền cười lớn: “Chanh Đa, có cần tớ làm mai, dẫn anh Trình ra sau vườn hoa cho cậu gặp không?”

Chanh Đa nhón nhơ đáp: “Anh ấy chấp tay đứng giữa những đóa hoa mai, tớ tự nhiên lại gần, anh ấy đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười nhìn tớ... tớ nhất định sẽ đẩy anh ấy xuống đất, rồi hiếp”.

Hai từ cuối cùng nói xong Chanh Đa cũng không nhịn được mà cười phá lên.

Kỳ nghỉ đông Chanh Đa cũng không định về nhà, hai chúng tôi coi như có người bầu bạn.

Sau hôm Trình Từ Hằng tiết lộ âm mưu của Hạ Trường Ninh, theo tính toán của Từ Hằng, tôi nên quay về và giả vờ ân cần, rồi túm chặt lấy cái đuôi của anh ấy, và Hạ Trường Ninh sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Tôi vốn định làm việc theo kế hoạch ấy nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cứ để cho anh ấy đợi, đợi cho tới lúc phát sốt lên rồi lấy đá tự đập vào chân mình đi.

Chanh Đa nghe xong liền lắc đầu: “Hoàng phong vĩ hậu châm, tôi độc phụ nhân tâm(40). Phúc Sinh, ngay cả cách vòng vo cậu cũng không cần, nhất định phải ăn sống nuốt tươi anh ấy. Anh Trình thật gian trá, còn cậu độc, độc lắm”. [Hoàng phong vĩ hậu châm, tôi độc phụ nhân tâm: Ông vàng kim châm sau đuôi, còn ác độc nhất chính là trái tim phụ nữ (ND)]

Vì thế tôi mời Chanh Đa cùng đi du lịch Cô Sơn, thưởng mai, hâm rượu. Giá phải trả là khi mời Hạ Trường Ninh vào hũ, trong hũ phải có hai con ong vàng.

Chanh Đa trừng mắt nhìn tôi: “Cậu lại muốn làm người yếu đuối? Còn tớ làm người xấu?”.

Tôi kéo tay cô ấy lắc lắc làm nũng: “Không phải tớ yếu đuối mà tớ làm thỏ trắng, ngây thơ, thuần khiết”.

“Nếu như Hạ Trường Ninh không tới trường tìm thì sao?”.

Tôi ngẩng cao đầu, hùng hồn nói: “Tớ đang độ tuổi thanh xuân phơi phới, còn hai năm nữa sự nghiệp học hành mới xong. Cậu xem, trong ngoài trường có thom um tùm, cúi người khễng ngắt chắc cũng được một nhành cỏ tiên, như thế cũng đủ no ấm qua ngày rồi, tớ vội cái gì chứ?”.

Chanh Đa thở dài: “Xem kìa, đây chính là một cô gái hung hăng cậy có chỗ dựa. Cậu chắc chắn anh Hạ nhà cậu sẽ giữ thân như ngọc cả đời này chứ?”.

Tôi hăm hực ngắt một nhành mai, rồi vò nó nát bươm: “Cái tên này những thứ khác không nói, chỉ có một điểm đó là, không đạt được thì quyết không dừng lại”.

Thế nhưng, sự thật chứng minh tôi đã đánh giá quá thấp Hạ Trường Ninh.

Suốt kỳ nghỉ đông tôi và Chanh Đa ở trong ký túc viết báo kiếm tiền nhuận bút, ngày ngày chờ đợi Hạ Trường Ninh lo lắng tới trường tìm. Kết quả tới ngày ba mươi mà vẫn không thấy anh ấy đâu.

Tôi và Chanh Đa ngồi trong phòng dùng bếp cồn hâm nóng rượu vang, cùng nhau uống. Hành lang yên tĩnh lạ thường, Chanh Đa lại thở dài: “Mẹ nó, thế lương thế! Tớ phải gọi về nhà để cảm nhận chút hơi ấm tình thân đây”.

Tôi cũng muốn gọi điện thoại.

Lần lượt gọi cho bố mẹ, bà ngoại, ông ngoại, sự quan tâm không thể nói hết thành lời, tôi bỗng vô cùng nhớ nhà.

Nhưng đại sự không thể quên, tôi gọi điện cho Mai Từ, sau một vài lời hỏi thăm, chưa đợi tôi hỏi Mai Từ đã vội báo cáo tình hình: “Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh mừng chín Tết kết hôn rồi, cậu còn không mau về cướp rể đi”.

Cái gì? Tôi bị shock suýt ngất. Không phải Trình Từ Hằng đã nói... “Ồ, chúc mừng thay tớ với nhé, tớ sẽ gửi vào tài khoản của cậu năm nghìn tệ, cậu trả lại anh ấy giùm tớ, cho tớ gửi lời cảm ơn”.

Mai Từ sững lại, sau đó dò hỏi tôi: “Phúc Sinh, cậu thực sự không để tâm chứ?”. Tôi cười nhạt: “Ừ, tớ có bạn trai ở trường rồi?”.

“Thật á?”.

“Thật, vì thế nghỉ đông tớ mới không về nhà”.

Mai Từ vô cùng thất vọng: “Phúc Sinh, cậu buông Hạ Trường Ninh dễ dàng vậy sao?”. “Tớ cũng buông Đình Việt rất dễ dàng còn gì! Con người mà, ai bảo cả đời chỉ có thể yêu một người đâu. Qua rồi thì thôi. Lẽ nào tớ phải làm mẹ kế của con trai anh ấy thật sao?”. Mai Từ im lặng.

Đặt điện thoại xuống, tôi cười gian, con át chủ bài trong tay tôi, tôi sợ cái gì chứ? Còn mua chuộc Mai Từ lừa tôi một lần nữa sao, tôi không tin đâu.

Sáng sớm mừng một Tết, tôi bị điện thoại đánh thức dậy, mơ mơ màng màng nghe điện thoại, là Trình Từ Hằng gọi tôi. Giọng anh ấy cũng rất mệt mỏi: “Phúc Sinh, anh giúp em lần cuối, Hạ Trường Ninh tới trường tìm em đấy”.

Tôi sáng khoái tinh thần hẳn, sung sướng hỏi: “Là thế nào ạ?”.

Trình Từ Hằng cười: “Tìm rồi à? Phúc Sinh, em thuận theo anh ấy đi! Anh chưa tỉnh ngủ, đừng làm phiền anh”.

“Hả?”.

Trình Tử Hằng cúp máy.

Tôi sững lại vài giây rồi sung sướng nhảy tới giường của Chanh Đa gọi cô ấy dậy: “Chanh Đa, anh ấy tới rồi, anh ấy tới thật rồi”.

Chanh Đa vẫn chưa tỉnh ngủ, cô đập đập tay tôi nói: “Đi treo một chậu máu chó đen trên khung cửa”.

Tôi cười ngây ngô: “Biết rồi, đóng cửa thả Chanh Đa ra”.

Tôi quay người nhảy từ trên giường cô ấy xuống, nhanh nhẹn mặc quần áo, trang điểm, trong lòng phoi phới. Tôi nhớ anh, đúng, nhớ lắm. Trong đầu tôi bây giờ tràn ngập hình ảnh tôi và anh ấy gặp nhau, hình ảnh ấy đã diễn thử hàng vạn lần trong tâm trí tôi, bây giờ kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Đột nhiên tôi lại có cảm giác không chắc chắn, tôi vén màn hỏi Chanh Đa: “Tớ thực sự phải giả vờ bình tĩnh để chúc mừng anh ấy sao?”.

Chanh Đa bị tôi làm ồn tới mức phát bực, cô ấy tròn tròn mắt nhìn tôi: “Đương nhiên. Chả nhẽ cậu nhảy cẫng lên nói nhớ anh ấy à?”.

Tôi run người, đối phó với loại người lưu manh như Hạ Trường Ninh thì nhất định phải mạnh tay! Tôi nắm chặt tay!

Ngồi đợi cũng không yên, tôi lại gọi điện thoại cho Trình Tử Hằng: “Anh Trình! Tỉnh dậy đi, khi nào Hạ Trường Ninh tới? Anh ấy đã nói gì với anh?”.

Trình Tử Hằng bật cười thành tiếng: “Phúc Sinh, em cứ làm theo kế hoạch của em không được sao? Em tương kế tựu kế ép cậu ấy tới bắt người rồi lẽ nào em vẫn chưa nghĩ kỹ nên đối phó với cậu ấy thế nào sao?”.

Mặt tôi đỏ bừng, lí nhí đáp: “Em đã định nói chúc mừng với anh ấy”.

Trình Tử Hằng thờ dãi: “Chỉ thế thôi? Anh còn tưởng em phải bắt anh ta quỳ xuống nhận tội chứ”.

“Em có nghĩ thế đâu”.

“Hạ Trường Ninh chỉ hỏi anh xem có phải đã thành đôi với em không thôi”. Trình Tử Hằng chậm rãi đáp. “Anh trả lời thế nào?”.

“Anh có thể trả lời thế nào? Anh không động đến anh ta! Con người anh ta có nói đạo lý đâu, chả nhẽ em không biết? Anh về nhà rồi, không ở trường đâu. Em cứ tùy cơ mà hành sự! Phúc Sinh, nếu anh là em thì anh sẽ tìm một chỗ mà trốn, không gặp thì tốt hơn. Hạ Trường Ninh đang tức điên đấy”.

Tôi không trốn! Tôi “hừ” một tiếng, muốn gài bẫy tôi à, âm mưu bại lộ rồi còn tức cái nổi gì? Lần này mà không xoi tái anh ấy thì sau này đừng hòng có cơ hội trở mình. Tôi không sai, tôi không làm gì sai cả.

Tôi giữ vững niềm tin một lần nữa.

Từ hôm nay trở đi, tôi ra vào đều rất cẩn thận, đi ra ngoài ăn cơm, đi siêu thị mua đồ cùng Chanh Đa tôi luôn giữ vững tinh thần cảnh giác, tai mắt nghe ngóng nhìn ngó xung quanh, tuyệt đối không lơ là cảnh giác.

Tôi đã nghĩ không biết bao nhiêu lần rồi, anh ấy sẽ xuất hiện theo cách nào, anh ấy sẽ đợi tôi ở dưới tầng một ký túc, anh ấy sẽ gọi điện thoại cho tôi... cách nào tôi cũng đã từng nghĩ tới và cùng Chanh Đa nghĩ đủ mọi cách ứng phó. Trong lòng tôi cảm chắc rằng khi gặp Hạ Trường Ninh tôi tuyệt đối sẽ không manh động.

Nhưng mãi mà anh ấy không xuất hiện.

“Chanh Đa, có phải tớ đánh giá anh ấy thấp quá không? Anh ấy thực sự không đến! Chắc chắn anh ấy không để tâm tới tớ như thế”.

Tôi bắt đầu than thở.

Chanh Đa vỗ vai tôi an ủi: “Không đến thì thôi, dù sao xung quanh cỏ thơm còn xanh rì”. Tôi thờ dãi: “Cỏ đã héo lâu rồi”.

“Khà khà, thôi đi, Phúc Sinh. Bạn học tớ tổ chức party ở nhà, đi cùng với tớ cho vui đi”. Tôi không muốn đi, hứng thú khi mới bắt đầu kế hoạch đã bay biến hết cả rồi.

Chanh Đa mặc kệ, cô ấy vẫn cố gắng lôi tôi đi cùng.

Chắc Chanh Đa ở trong ký túc lâu quá nên phát chán, suốt dọc đường cô ấy rất vui, luôn miệng nói: “Phúc Sinh này, từ trước tới giờ tớ chưa thấy ai yêu đương như cậu đâu, có lắm kiểu thế không biết”.

“Đó là vì chúng ta là người bình thường, thế giới của Hạ Trường Ninh và chúng ta hoàn toàn khác nhau”.

Cô ấy chớp chớp mắt rồi nói tiếp: “Nếu như có thể yêu thế này một lần thì đời này cũng đáng”.

Bất giác tôi bật cười, chuyện tình yêu này nếu kể cho người khác nghe thì người ta cảm thấy lãng mạn, nhưng chuyện xảy ra với mình thì không như thế. Có lẽ sau này nhìn lại mới phát hiện ra nó lãng mạn biết chừng nào.

Tôi nhớ lại lần xem mặt buồn cười của tôi và Hạ Trường Ninh, nhớ lúc anh ấy bám dai lấy tôi như kẹo kéo, nhớ lúc anh ấy tới Đông Bắc đón tôi, và nhớ cả những điều nhỏ nhặt nhất khi hai chúng tôi ở bên nhau nữa.

Khi yêu Đinh Việt thì mọi thứ rất bình thường, tan ca cùng nhau ăn cơm, không có gì khác so với những đôi đang yêu khác. Chỉ có yêu Hạ Trường Ninh là không giống. Tôi nhớ lại chuyện anh ấy nhờ vả Trình Từ Hằng chăm nom tôi, trong lòng có chút phiền não nhưng cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tôi không quay về vì không muốn anh ấy đắc ý, anh ấy thực sự giận tôi rồi sao? Tôi nhớ lại những gì anh nói, anh muốn tôi thật lòng, anh muốn thấy tôi lo lắng cho anh, tôi thực sự muốn nghe lời Trình Từ Hằng, cúi đầu trước anh ấy. Nghĩ tới chuyện tôi không về khiến anh tức giận trong lòng lại có cảm giác đau xót, tôi đối xử với anh thực sự hơi quá đáng!

“Nghĩ gì thế?”.

“Nghĩ... mai trở về”.

Chanh Đa ngạc nhiên tới độ: “Không phải cậu đã bày kế bắt anh ấy khuất phục sao?”. Tôi cười đau khổ: “Chanh Đa, anh ấy thực lòng đối tốt với tớ. Anh ấy không tới tìm tớ chắc chắn là do quá tức giận, nghĩ rằng tớ không coi anh ấy ra gì. Thực ra, tớ tức anh ấy vì luôn gài bẫy tớ thôi. Anh ấy muốn tớ lo lắng vì anh ấy, tớ sẽ thể hiện cho anh ấy xem”. Chanh Đa gật đầu: “Phúc Sinh, cậu đã bao giờ nghĩ rằng Hạ Trường Ninh luôn không xác định được cậu có thực sự yêu anh ấy hay không chưa?”.

Nhưng viên đá anh ấy dùng để thử tôi cứng quá, chui đâu ra đứa con trai mấy năm trước, một cô bạn gái đã từng mượn nòng, tôi thực sự không thể chấp nhận được. Nếu nói tôi không đủ yêu anh, tôi thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn luôn có vướng mắc. Tôi không chịu nổi khi Hạ Trường Ninh đối xử tốt với người phụ nữ khác. Nghĩ lại chuyện năm ngoái trong lòng tôi lại khó chịu. Anh ấy trọng tình nghĩa, còn tôi thì sao? Dật Trần ở lại nhà anh ấy, tôi điên không chịu được. Sao anh ấy không nghĩ tới cảm giác của tôi? Sau đó lại kiếm đâu ra đứa con trai của Dật Trần để thử tôi nữa. Có cách thăm dò thế này sao? Tôi chỉ là một người bình thường, tôi cũng rất thực tế. Cho dù không nghĩ tới những điều kiện bên ngoài của Hạ Trường Ninh, chỉ cần dựa vào sự do dự của anh ấy cộng thêm con trai của Dật Trần cũng khiến tôi co vùi vào trong cái vỏ của mình rồi.

“Đừng nghĩ nữa, đi thôi. Sau này có cơ hội thì nói thẳng với anh ấy là được rồi. Con gái mà, ai gặp phải chuyện thế này mà chẳng do dự?”. Chanh Đa kéo tôi lên lầu và bấm chuông.

Hạ Trường Ninh đã xuất hiện như thế trước mắt tôi, anh lặng lẽ đứng dựa cửa nhìn tôi. Tôi nhìn thấy nụ cười trên môi anh ấy, nụ cười này... tôi hận không thể đá cho anh ấy một phát! Cả người tôi bỗng nhiên ngã chúi vào lòng anh ấy. Chanh Đa cười ha ha đằng sau: “Tớ đi nhé, Phúc Sinh”.

“Chanh Đa!”.

Tôi bực mình quay đầu lại, chỉ còn nhìn thấy bóng cô ấy.

“Hạ Trường Ninh, anh thật dễ tiện!”. Tôi nghiêng răng đá anh. Vô gian đạo, đây mới là vô gian đạo!

Anh ấy nhảy sang một bên tránh, không nên được cười: “Kế hoạch thất bại thì cũng không cần tức thế chứ, không phải anh đến rồi sao? Không như em mong muốn sao?”. Anh ấy mỉm cười nhưng hai cánh tay không dừng lại, tôi hét toáng khi anh ấy nhấc bổng tôi lên, hai chân không chạm đất. Giương mặt Hạ Trường Ninh ở phía dưới tôi, tôi há miệng nhỏ đầy nước bọt vào anh ấy.

“Mẹ kiếp! Ghê gớm thật”. Hạ Trường Ninh mắng một câu rồi xách tôi vào phòng như cầm tập tài liệu, cúi mặt xuống rồi để tôi lên ghế sofa.

“Hạ Trường Ninh, anh là đồ con lợn!”. Thục nữ cái gì chứ, tôi cóc làm nữa.

Cái mộng của tôi đã phải chịu một cú vỡ đau đớn: “Càng ngày càng không ra sao nữa! Dùng chân đá, còn nhỏ nước bọt. Ninh Phúc Sinh, hôm nay mà không giải quyết em chắc có ngày em đá anh mất!”.

Tôi hận anh ấy, lúc boi cũng không cần dùng chân đạp mạnh thế này! Tay anh ấy vẫn liên tục giáng xuống, cách một lớp quần bò mộng vẫn cảm thấy đau. Bây giờ, những lời chửi bậy đều lục tục kéo nhau ra ngoài hết.

“Còn cứng đầu à, ông đây không khách khí nữa”. Hạ Trường Ninh phẫn nộ nói.

Tôi sững lại, chỉ biết há hốc miệng. Tôi gài bẫy cả ngày cuối cùng anh ấy vẫn thắng! Anh ấy vẫn có lý lẽ hùng hồn? Anh ấy vẫn khí thế hùng hăng được?

“Hạ Trường Ninh! Anh dám đánh tôi, tôi không cần anh nữa!”.

Hạ Trường Ninh dừng tay, cười lạnh lùng: “Cứng cánh rồi phải không? Em không cần, anh cần”.

Anh ấy lột áo khoác của tôi ra giống như lột bắp ngô vậy, tay anh ấy túm lấy áo len rồi kéo ngược lên trên.

“Em sai rồi, em sai rồi”. Tôi liền thoáng nhận lỗi, có chết cũng không để anh ấy cởi quần áo của tôi.

“Sai rồi?”.

“Ừ”.

“Nói to lên!”.

Tôi gào to: “Em sai rồi, không chơi nữa”.

“Chơi? Ai chơi với em?”.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy, thấy đôi mắt anh ấy ngấn lệ, mơ màng. Chợt cảm thấy đau lòng, liền mềm lòng hỏi anh ấy: “Anh muốn cưỡng bức em à? Là thật à?”.

Hạ Trường Ninh thay đổi sắc mặt, tay đặt lên mắt tôi. Anh ấy hạ giọng trả lời: “Phúc Sinh, em thực sự không hiểu sao?”.

Tôi không nói được câu gì cả, chỉ biết nước mắt đang không ngừng tuôn rơi. Tôi cảm thấy lòng bàn tay anh ấy đã ướt đầm rồi, giống như một chiếc khăn tay nóng đặt trên mặt tôi, vô cùng khó chịu, tôi lắc đầu.

Anh ấy không muốn tôi nhìn thấy mình. Tôi quay lưng lại phía anh ấy, nghe thấy giọng anh ấy hồ hững vang lên phía sau, giống như làn khói thuốc anh ấy hút, mềm mại và nhẹ bay.

“Phúc Sinh, không phải em sắp xếp để anh tới tìm em sao? Anh tới rồi, em tới đây học, anh cũng tới rồi. Còn mua nhà xây tổ ở đây nữa, chỉ vì em mà chờ đợi ở đây ba năm. Anh đợi suốt hai tháng, em không hề gọi điện thoại cho anh. Anh ở trong trường chỉ đứng từ xa nhìn em, nhìn em chạy bộ trên sân tập, chạy một lúc lại ngồi thụp xuống khóc, trong lòng anh vô cùng khó chịu. Cũng may Trình Tử Hằng ở trường này, anh không có thời gian cả ngày bảo vệ em được nên nhờ cậu ấy chăm sóc em. Cậu ấy nói em lại còn thi chạy ba nghìn mét nữ, Phúc Sinh... anh, anh thực sự rất buồn. Khi em chạy nhìn rất giống một chú nai con, khiến người ta nhìn thấy không nên nổi lòng thương xót. Anh yêu em, em không biết đàn ông mà nói câu “Anh yêu em” khó khăn thế nào đâu. Nếu em đã có chuyện gì với người đàn ông khác, anh vẫn muốn có em. Anh muốn nhận được một tình cảm như thế từ em. Anh biết như thế không công bằng với em, anh chỉ muốn... muốn biết anh có thể hay không...”.

Anh ấy đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, thấy anh ấy đi ra ngoài cửa tôi tưởng anh sẽ ra đi, trái tim đau nhói, tôi bật dậy khỏi ghế chạy ra ôm chặt lấy anh: “Anh đừng đi... Hạ Trường Ninh, anh đừng bỏ em. Không phải em không yêu anh, chỉ là trong lòng em không vui, không thoải mái. Cứ nghĩ tới việc anh đối tốt với Dật Trần, còn muốn cưới cô ấy là em tức. Anh đừng đi!”.

Hạ Trường Ninh đứng sững lại, không nói gì cả. Tôi gục mặt lên vai anh ấy, tay ôm chặt eo anh ấy. Trong lòng vô cùng sợ hãi, chỉ cần nghĩ tới việc anh ấy sẽ ra đi là hơi thở của tôi cũng run rẩy.

“Ngày nào em cũng đợi anh tới. Trình Tử Hằng bảo anh nói dối, em vui lắm, mong ngóng anh tới đây, nhưng anh lại không tới. Em nghĩ chắc anh giận em lắm, nghĩ em đối xử không tốt với anh, không thích anh... Anh muốn em phải làm thế nào thì anh mới vui lòng? Em không biết phải làm mẹ kế thế nào”. Nói tới chuyện đau lòng ấy, tôi buông tay rồi ngồi thụp xuống đất, vùi mặt vào đầu gối mà khóc.

Nếu con trai Dật Trần là con của anh ấy thì tôi thực sự không biết phải làm thế nào. Nhưng không phải tôi không yêu anh ấy, thực sự không phải tôi không yêu anh ấy. Rồi xa anh ấy tôi mới biết thế nào là không dám nhớ anh ấy. Ngay cả nhớ nhưng một người cũng không dám, ngay cả nhớ tới anh là tim đau nhói, tôi thực sự yêu người này mất rồi. “Phúc Sinh, là anh sai rồi”.

Anh ấy quay lưng lại, nhẹ nhàng nói với tôi câu đó.

“Lúc đi giúp đỡ Dật Trần anh hoàn toàn có thể nói với em quan hệ giữa Dật Trần và Trình Tử Hằng. Nhưng trong đầu anh lại có suy nghĩ có lẽ em chỉ cảm động vì anh thôi, em chẳng hề thực sự yêu anh. Anh luôn nhớ lại gương mặt em khi em ở bên Đình Việt. Khi ở bên anh chúng ta chỉ có đánh, cãi nhau, ở bên anh ta trong mắt em ngập tràn sự ấm áp. Anh không dám khẳng định, không dám chắc chắn em có thực sự yêu anh hay không. Anh luôn nghĩ nếu Đình Việt không ra đi chắc chắn em sẽ không bao giờ ở bên anh. Suy nghĩ ấy không ngừng hiện lên trong đầu anh, khiến anh đã sắp đặt vụ con trai của Dật Trần một cách cực đoan. Mục đích chỉ vì muốn xem em có vì anh mà không màng tất cả hay không? Con người không ai hoàn hảo, có lúc anh sợ mình làm sai điều gì đó, cảm thấy chỉ cần hề anh sai một cái, thì em sẽ nói “chúng ta không hợp nhau”. Anh chưa học trung học hay đại học, em nghĩ rằng trong lòng anh thực sự không ngưỡng mộ em sao?”. Hạ Trường Ninh quay đầu lại, môi nở nụ cười có phần chua chát: “Nói cho anh biết đi, Phúc Sinh. Nếu sau này em biết anh đã làm sai chuyện gì, em có thể tha thứ cho anh không?”.

“Anh còn đi tìm người phụ nữ khác, sinh con với người ta sau đó nói với em “Em yêu anh thì sẽ chấp nhận tất cả của anh” à?”.

Những lời anh nói khiến trái tim tôi rung lên từng hồi. Từ trước tới giờ mọi chuyện giữa chúng tôi, tôi luôn ở thế bị động, chưa bao giờ tôi biết anh ấy lại cảnh giác với chuyện tình cảm này đến vậy. Tôi cúi đầu lí nhí hỏi anh ấy, đây là câu hỏi thăm dò của tôi. “Trên thế giới này những thứ hấp dẫn đàn ông nhiều lắm, còn đàn ông thì dễ bị mê hoặc. Chẳng có người đàn bà nào có thể quản chặt đàn ông được đâu. Chẳng qua là phải xem người đàn ông đó có biết bảo vệ hay không. Những kinh suất anh vừa nói không bao gồm chuyện này, nếu có ngày em phát hiện ra anh nói dối em...”.

Anh ấy thờ dãi và không nói tiếp nữa, sau đó cúi người xuống ôm tôi: “Ngốc ạ, anh không đi đâu, anh vào nhà vệ sinh lấy cho em cái khăn mặt nóng thôi”.

Tôi gục đầu vào người anh ấy, tay vòng qua cổ ôm chặt, dù anh ấy nói thế nào cũng không buông.

Trống ngực Hạ Trường Ninh đập thình thịch, anh ấy ôm tôi tới ghế sofa rồi nhẹ nhàng vỗ lưng tôi: “Phúc Sinh, cho dù anh và Dật Trần có con thì anh cũng không lấy cô ấy đâu, anh sẽ chăm sóc tốt cho Trần Hạ, nhưng không lấy cô ấy. Em hiểu chứ?”.

Tôi không nói gì cả, cánh tay ôm chặt thêm chút nữa. Tôi chỉ cần anh ấy, những thứ khác tôi mặc kệ.

Gương mặt Hạ Trường Ninh lướt nhẹ trên đầu tôi, thậm chí tôi có thể cảm nhận được sự quyến luyến của anh ấy.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, anh ấy càng ôm tôi chặt hơn, tham lam từng giây phút ấm áp bên nhau, không nỡ rời xa. Anh ấy cũng không động đậy nữa, cứ ôm tôi trong im lặng. Tôi nghĩ, không cần phải nói: “Anh yêu em, em yêu anh” nữa. Giây phút này, tôi thấy mình và Hạ Trường Ninh đã hoàn toàn thấu hiểu nhau.

Một hồi lâu sau, lúc tôi sắp ngủ đến nơi thì Hạ Trường Ninh đột nhiên nói: “Thức ăn ở trường cũng ngon phết”.

“Ừ, ở đây cũng được”.

“Tăng lên mấy kilôgam?”.

“Ba, bốn kilôgam, bây giờ em bốn sáu kilôgam rồi”.

“Nếu đặt một bao cát nặng bốn mươi kilôgam lên trên ngực một người trong vòng hai tiếng, thì người đó sẽ tắc thở mà chết”.

“Thật á?”.

“Em mà không dậy thì anh sắp không xong rồi”. Hạ Trường Ninh cố ý nín thở nói với tôi. Tôi mở trừng mắt, Hạ Trường Ninh mỉm cười nhìn tôi. Tôi mím môi: “Anh yêu đuối mong manh thế này sao? Em không muốn một người không ôm nổi em làm...”.

“Làm chồng lại là chuyện khác”. Hạ Trường Ninh ngắt lời tôi.

Tôi xấu hổ lừ mắt mắng anh: “Ai muốn lấy anh chứ?”.

“Ban này ai khóc, ai gào, ôm chặt anh không cho anh đi?”.

Sao cái tên này đáng ghét thế chứ! Tôi hừ một tiếng: “Được rồi, Vương Bảo Xuyên phải đợi mười tám năm, anh đợi hai năm đi. Phải thể hiện tốt mới được đấy”. [Vương Bảo Xuyên, nhân vật thời cổ đại, là con gái của tể tướng Vương Doãn dưới triều Đường Ý Tông, không nghe lời cha mẹ dạy, lấy Tiết Quý Bình nghèo khó. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, Tiết Quý Bình xung quân, Vương Bảo Xuyên một mình sống khổ cực suốt mười tám năm ở Hàn Dao. Sau này Tiết Quý Bình trở thành quan lớn trong triều đã đón Vương Bảo Xuyên về phủ, nhưng nàng chỉ hưởng cuộc sống hạnh phúc đúng mười tám ngày thì chết (BTV)]

Hạ Trường Ninh chau mày: “Vương Bảo Xuyên là ai?”.

Tôi khựng lại không nói lên lời, suýt nữa thì quên mất tên này trình độ văn hóa tiểu học! Một điển cố hay như thế lại trở thành một câu chuyện cười lạnh gáy.

Anh ấy cười: “Không biết là ai cũng không sao, ý của em anh hiểu rồi. Em tốt nghiệp xong chúng ta sẽ kết hôn. Có điều, bây giờ phải hưởng thụ đãi ngộ trước đã”.

“Trước khi kết hôn không được”.

Gương mặt anh ấy đã cúi xuống, hơi thở nóng bỏng của anh ấy phảng phất bên tai tôi: “Sao lại không được? Dù sao em cũng chỉ có thể lấy anh”.

Tôi đẩy mặt anh ấy ra: “Đừng đùa nữa, em đi rửa mặt”.

“Anh giúp em”. Nụ hôn của anh ấy dừng lại trên mắt tôi, hơi nóng lướt qua gò má, rồi di chuyển xuống môi, hơi ẩm quyến quăn.

Ai nói đàn ông lúc hưng tình còn có thể kiềm chế được? Anh ấy không thềm nói câu nào mà bàn tay đã lần mò vào trong áo tôi, quen thuộc như đang dạo chơi ở vườn hoa sau nhà.

“Đừng...”. Tôi túm chặt lấy tay anh ấy, mắt mở to.

Cái tên này nhắm chặt mắt đưa tay ấn tay tôi xuống, nhẹ nhàng cắn vành tai tôi và nói khẽ: “Ngoan nào!”.

Tôi run người. Sao anh ấy lại cứ nhắm vào điểm yếu của người ta mà ra tay thế không biết?

“Như thế này không tốt”.

“Ngoan, quen là tốt ngay thôi”.

Nếu như tôi biết lý trí có hậu quả như thế này thì tôi thà để Hạ Trường Ninh dạo chơi một lượt ở vườn hoa cho xong. Hạ Trường Ninh cũng nghĩ như thế, nước mùa xuân ấm áp, phảng phất ban này giờ đã biến thành những con sóng lớn. Tôi cố gắng hít thở không khí và nói: “Em đói rồi, còn chưa ăn cơm nữa”.

Ngồi dậy ăn gì đó được không?”.

“Đợi một lát anh sẽ nấu”.

“Mở... tí âm nhạc được không?”.

Trước ngực cảm giác râm ran, ngứa ngứa, tôi không nén nổi mà phát ra một tiếng rên khẽ.

“Nghe hay phết”.

Tôi hận không thể khâu miệng lại được rồi tìm miếng đậu phụ đập chết mình đi cho xong. Cơ thể thả lỏng, anh ấy cuộn áo len của tôi lên nhanh gọn chính xác như đang làm thịt thò.

“Á!”. Tôi vội nhắm tịt mắt, rồi quàng tay ôm chặt người anh. Tôi ra sức nép vào lòng anh. Giữa ban ngày ban mặt sao có thể để anh nhìn thấy sạch sành sanh thể này được chứ.

“Phúc Sinh, hai người không chút che đậy là rất cần thiết”. Chắc do tôi ôm anh chặt quá, sống chết áp chặt vào lòng anh nên anh mới vừa tức vừa buồn cười mà nói vậy.

“Thành ngữ này không thể dùng như thế được”.

“Sao lại không chứ? Chữ bằng trong chữ bằng hữu là do hai bộ nhục tạo thành, cũng không mặc quần áo”. [Chữ bằng do hai bộ nhục tạo thành, ở đây Hạ Trường Ninh chơi chữ, nhục có nghĩa là thịt (ND)]

“Không được như thế, bây giờ là ban ngày! Là ban ngày đấy!”.

“Nhắm mắt vào sẽ là ban đêm”. Anh ấy một gạt tay tôi ra, bàn tay kia che mắt tôi lại, bờ môi nóng ẩm đặt dấu lên ngực tôi. Tôi nắm chặt hai lòng bàn tay, mọi suy nghĩ đều bước theo hành động của anh. Lý trí của tôi đã sụp đổ tan tành trước sự trêu đùa của anh ấy, sự trong sáng vốn đã đã tung cánh bay đi trong nháy mắt.

“Hạ Trường Ninh...”. Đây là giọng tôi sao, tôi giật mình cái thót.

Những ngón tay anh ấy khẽ vẽ một vòng trên làn da tôi rồi rời khỏi tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh ấy cởi quần áo, nhắm chặt mắt không dám nhìn. Khi làn da trơn bóng của anh ấy chạm vào da tôi, tôi rung mình run rẩy.

Anh ấy gỡ hai cánh tay tôi ra rồi đặt nó lên ngực anh. Trái tim anh đang đập loạn xạ, thỉnh thoảng từng tiếng, tôi cảm giác lòng bàn tay mình cũng đang nhảy múa theo nhịp, lên rồi xuống. Tôi từ từ mở mắt, trong đôi mắt đen nháy của Hạ Trường Ninh chỉ có hình bóng của tôi, lấp lánh.

“Em là người phụ nữ của anh”. Anh ấy khẽ nói câu đó rồi úp người xuống.

Câu nói ấy đã mê hoặc tôi, khiến tôi hoàn toàn đắm chìm. Những ngón tay anh ấy đan xen với mười ngón tay tôi, giây phút này tôi cảm thấy tôi và anh ấy thực sự rất gần, rất gần.

“Một lát là xong thôi... đừng sợ, Phúc Sinh”.

Sao tôi lại không sợ chứ? Người ta còn hô “một, hai, ba” mới bắt đầu chạy, anh ấy còn chưa nói xong đã lao thẳng vào rồi. Lúc anh ấy nói tôi đừng sợ thì cũng là lúc tôi đau đến nỗi không kêu lên được, chỉ biết sống chết nắm chặt lấy tay anh.

“Hít thở nhẹ nhàng, không sao đâu”.

Tôi mở choàng mắt, đôi mắt đã ướt đầm lệ: “Không được cử động! Anh đừng cử động!”. Hạ Trường Ninh nhẹ nhàng hôn tôi, không nhúc nhích nữa.

Ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, tôi và anh ôm ấp nhau nằm yên trên ghế sofa. Anh ấy vẫn chưa rút ra khỏi cơ thể tôi, tay anh vẫn nắm chặt tay tôi.

Một hồi lâu sau, tôi mở mắt trách anh: “Bảo anh không cử động cơ mà!”.

““Nó” muốn cử động thì anh làm thế nào được”.

Tôi bật khóc: “Em khó chịu, anh dậy đi, em muốn đi vệ sinh”.

Hạ Trường Ninh hình như đang nhin cười, đột nhiên anh thúc một cái. Tôi hồn bay phách lạc, gào ầm lên: “Không được! Em không muốn nữa”.

Anh ấy thờ dài và không “cử động” nữa, cúi đầu hôn mạnh lên trán tôi một cái. Tôi thờ hồn hển và vẫn nắm chặt tay anh ấy.

Anh ấy tiện tay nhặt quần áo rồi phủ lên người tôi: “Đội anh, anh đi xả nước”.

Tôi nhìn theo bóng thân hình nude của anh ấy mà trầm trồ, Hạ Trường Ninh có một thân hình tuyệt đẹp.

Anh ấy quay lại cười: “Nhìn gì thế?”.

Tôi gào lên: “Không biết xấu hổ! Anh không mặc quần áo”.

Anh ấy bật cười thành tiếng: “Hóa ra em dám nhìn phía sau mà không dám nhìn phía trước”.

Hai má tôi nóng bừng, đầu hơi mỏi. Tôi khẽ vén quần áo ra nhìn, chỉ nhìn một cái rồi không dám nhìn nữa, vội cuống cuống mặc quần áo vào.

“Em định mặc quần áo đi tắm?”.

Nói chung tôi không muốn trần truồng đi vào nhà tắm trước mặt anh ấy! Hạ Trường Ninh cười rồi ôm cả tôi và quần áo rồi bước vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa nói: “Ngâm mình một cái sẽ dễ chịu hơn”.

Những lời anh ấy nói bây giờ càng lúc càng thực tế. Những ngón tay tôi bầu ngực anh ấy và đáp: “Thật vô vị”.

“Sẽ thú vị”. Cái tên này lại cười lớn.

“Không được cười”.

“Không cười! Sao lại không cười được chứ! Ha ha!”.

Anh ấy đặt tôi xuống nước, cởi bộ quần áo tôi vừa mặc đơn giản như bóc một bắp ngô, bóc xong anh ấy cũng bước vào bồn tắm luôn.

“Anh... anh cũng muốn tắm à?”. Tôi nép vào một bên bồn tắm, anh ấy vừa bước vào là nước tràn hết ra ngoài! Không đủ chỗ mà! Cái bồn tắm này không đủ chỗ để bơi.

Anh ấy dựa vào một bên thành bồn, cách tôi một khoảng tầm ba mươi phân. Tôi khẽ cử động là chạm vào đùi anh ấy, đành phải co rúm cả người lại. Tôi bất mãn nói với anh ấy: “Anh đợi một lát nữa tắm, không được sao?”.

Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, anh ấy đưa tay bẹo má tôi rồi hậm hực nói: “Em có biết suốt nửa thì làm đau chết anh không?”.

Hả? Anh kêu đau á? Thậm chí lại còn nói đau trước tôi sao? Tôi tròn tròn mắt, chưa nghe thấy ai nói thế bao giờ! Tôi đang định trả đũa lại thì anh ấy đã quay sang nhẹ nhàng ôm lấy tôi: “ôm một lát tắm sẽ dễ chịu hơn”.

Hơi nước khiến căn phòng trở nên mờ ảo, tôi từ từ thả lỏng người dựa sát vào anh ấy. Anh ấy ôm tôi, nhẹ nhàng giúp tôi tắm. Ngâm mình trong nước nóng tôi chỉ muốn ngủ.

Trong mơ màng anh ấy hôn tôi, thì thầm: “Phúc Sinh, em là người phụ nữ của anh”. Tôi “Vâng” một tiếng.

“Buồn ngủ à?”.

“Ừ”.

“Anh ôm em đi ngủ”.

“Tóc ướt rồi”.

“Để anh sấy khô cho em”.

“Không cần”.

“Ừ, hôm nay không cần”.

Tôi mở to mắt chống chọi với cơn buồn ngủ, Hạ Trường Ninh nhìn tôi với ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Phúc Sinh, em thích không?”.

Tôi gật đầu: “Em thích anh nắm chặt tay em, đừng để bàn tay em không tìm được chỗ nắm”.

Anh ấy mỉm cười, hôn lên tay tôi rất tình cảm: “Cả đời này, anh sẽ không bao giờ buông tay”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bước vào trái tim em hai: Tranh thủ cho kịp thời cơ

Cười một lúc lâu, tôi thấy Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, trong đôi mắt anh ấy tràn ngập sự thỏa mãn. Giây phút ấy tôi quyết định sẽ lấy anh ấy, cả đời này không rời xa anh ấy.

0o0

Tỉnh giấc, trước mắt là một quang sáng mông lung. Tôi nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng mà giật mình, ngay lập tức tôi nhớ lại chuyện xảy ra lúc ban ngày. Tôi quay sang nhìn anh ấy, đường nét trên gương mặt anh ấy thực sự rất đẹp. Gương mặt anh nhỏ nhắn, khi nhìn nghiêng sống mũi sẽ dài và thẳng, cảm hơi nhô ra ngoài. Tôi ghé sát lại gần để nhìn anh ấy, lông mi không dày nhưng rất dài. Tôi cố gắng không chế mấy ngón tay mình không được làm vậy, bao nhiêu huyết án cũng vì làm vậy mà xảy ra.

Tôi quan sát anh ấy ở một cự ly rất gần, nghĩ đủ mọi cách để báo thù anh ấy, dùng chì kẻ lông mày, son môi vẽ gì đó lên mặt anh ấy, hoặc... tôi nhẹ nhàng xuống giường, lấy tạm bộ áo ngủ của anh quần quanh người.

Tôi quan sát phòng ngủ một lúc. Anh ấy để rất ít quần áo ở đây, chắc do không quen để quá nhiều đồ đạc ở nơi khác. Trong tủ cũng trống rỗng, áo ngủ còn để trong va li. Tôi cười thầm, rón rén kéo va li của anh ấy ra ngoài. Mỗi bước chân đi đều quay đầu lại nhìn anh ấy, cái tên này ngủ say như một chú lợn con.

Tôi thấy quần áo của mình trong nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại và thay đồ, tiện tay nhét bộ quần áo ngủ của Hạ Trường Ninh vào trong va li. Thu dọn xong xuôi tôi kéo va li ra khỏi cửa.

Hạ Trường Ninh sống ở tầng ba của khu nhà này, tôi lên tới tầng bốn liền gọi điện cho anh ấy. Hạ Trường Ninh vẫn còn ngái ngủ, hỏi tôi: “Phúc Sinh? Sao em đi thế?”.

Tôi bật cười thành tiếng: “Hạ Trường Ninh, cho anh năm phút để đuổi theo em. Đương nhiên, em nghĩ chắc anh cũng chỉ còn nước quần chặn mà đi ra thôi. Bên ngoài lạnh lắm đó, không biết ai đó không mặc quần áo sẽ bị lạnh đến mức nào”.

Hạ Trường Ninh sững lại rồi cười theo: “Va li có nặng không? ở đây không có thang máy, năm phút thì anh chắc chắn có thể đuổi được em”.

“Em không tin anh dám quần chặn ra ngoài!”.

“Nếu anh dám thì sao? Phúc Sinh, em muốn cá gì?”. “Chắc chắn anh không dám”.

“Anh hỏi em, em cá gì?”.

Tôi hừ một tiếng rồi mặt mày hớn hờ nói: “Em cá anh không dám đấy”.

“Đã hai phút trôi qua rồi. Em có muốn thò đầu ra nhìn xem có phải anh đang quần chặn ra ngoài đuổi theo em không?”.

Tôi vội thò đầu nhìn xuống cầu thang. Hạ Trường Ninh mặc độc một chiếc quần đùi nghênh ngang đứng ở cửa cười nhạo tôi: “Tự kéo va li về, anh không trách cứ gì hết”. Anh ấy cười hi hi đứng nhìn tôi, tỏ ra không hề bị lạnh chút nào.

Tôi cúi đầu nặng nề kéo va li xuống tầng, “tự lấy đá đập vào chân mình” là thế nào? Chính là thế này đây!

Anh ấy lên mấy bước cầu thang, xách va li rồi vừa đi xuống vừa nói, đầu không thèm ngoái lại: “Lần sau đừng làm mấy việc ngu ngốc này nữa”.

Tôi đá giả vờ vào mông anh ấy một cái, một trò đùa hay như thế mà phải hạ màn thâm hiểm. Có câu chuyện cười nào lạnh gáy hơn thế này không?

Vừa bước vào phòng Hạ Trường Ninh quăng va li xuống rồi ôm chầm lấy tôi, cả người run lên: “Haizz, lạnh chết đi được”.

Lạnh á? Sao tôi lại cảm thấy anh ấy cười rung cả người thế! Tôi sầm mặt còn chưa tìm được cách thoát thân thì tên này lại thêm dầu vào lửa: “Phúc Sinh, em không muốn anh mặc quần áo thì cứ nói một câu, làm sao phải gây ra chuyện lớn thế này chứ?”.

“Hạ Trường Ninh, em diệt anh!”. Tôi vận khí từ Đan Điền lấy sức chọc vào cạnh sườn anh ấy.

Hạ Trường Ninh cười ha ha nhưng không túm tay tôi, mặc tôi chạy quanh phòng đuổi theo anh, đuổi tới lúc tôi mệt phờ, thở hổn hển.

Tôi phát hiện ra anh ấy giống loài khí, căn phòng nhỏ thế này mà tôi còn không chạm được vào anh ấy, đành phải bó tay. Tôi ngã người lên giường nói không đùa nữa.

“A, đói rồi!”.

Anh ấy nói thế cũng khiến tôi cảm thấy đói bụng thật, thời gian trôi đi nhanh quá, ánh nắng chiều đã tắt từ bao giờ, màn đêm đã buông xuống dày đặc ngoài cửa sổ.

“Ăn cơm”.

Đang định đứng dậy đi ăn thì anh ấy ấn tôi xuống, lông mày xéch lên: “Anh không nói dối bụng, Phúc Sinh à”.

Tôi gào lên không muốn, Hạ Trường Ninh lại bắt đầu cời quần áo của tôi, miệng không ngừng lảm bảm: “Sắc đẹp của phụ nữ cũng có thể ăn, ăn em rồi anh không đói nữa”. Tôi túm lấy tay anh ấy, ra sức khấn cầu: “Em gầy thế này, không đủ xia răng cho anh đâu, để em ăn cho béo lên rồi hầu hạ anh nhé?”.

Hạ Trường Ninh vui lắm, anh nghĩ rồi nói: “Nói một ngày đi”. “Ngày gì?”.

“Ngày lấy anh”.

“Đây là câu hôn á, không tính”.

“Sao?”.

“Không phải đã nói sau khi tốt nghiệp sao”.

Anh ấy nói không chần chừ: “Sau khi tốt nghiệp là cử hành hôn lễ, bây giờ em chọn lấy một ngày mình đi đăng ký”.

Chuyện này nhanh quá, tôi không muốn. Đối mặt với ánh mắt sáng ngời của Hạ Trường Ninh, tôi chớp mắt nói: “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi”.

Trước khi anh ấy nói câu “Không được”, tôi ngay lập tức nhứt chí: “Em không chạy mất đâu, anh luôn có cơ hội uy hiếp em mà! Em thực sự đói rồi, em còn chưa ăn trưa thì Chanh Đa đã bán em tới đây rồi”.

Hạ Trường Ninh chăm chăm nhìn tôi, tôi chau mày kêu lên một tiếng: “Dạ dày khó chịu, hơi đau nữa”.

Ngón tay anh ấy khẽ trượt trên mặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Phúc Sinh, em dễ bị anh uy hiếp quá, nhìn em già vờ bị bệnh rồi mắt đảo liên tục thế này, anh không nhẫn tâm. Đi ăn đi, đừng để đói thật”.

Tôi lại bắt đầu cảm thấy khó chịu. Theo như lời anh ấy nói thì tôi vô dụng đến thế sao? Mười ngày cuối cùng của kỳ nghỉ đông tôi ở lì ở chỗ của Hạ Trường Ninh. Tôi luôn muốn gài bẫy anh, muốn biết chân tướng sự việc giữa anh và Dật Trần. Dù Trình Tử Hằng đã nói nhưng cũng không bằng chính miệng Hạ Trường Ninh nói cho tôi biết. Hạ Trường Ninh cũng lạ, mỗi lần tôi hỏi chuyện này thì anh ấy đều cười lớn: “Không phải vì muốn làm em ghen, chạy ngay về giành anh lại sao”.

Anh ấy càng nói dễ dàng nói thì tôi càng khó tin.

Cuối cùng anh ấy bị tôi nhìn chăm chăm tới mức khiến mắt tự nhiên tôi mới bật cười. Kế hoạch của tôi nhìn thì tưởng là thất bại nhưng thực ra là thắng lợi.

Tôi coi việc trêu Hạ Trường Ninh làm trò vui, từ đó củng cố thắng lợi của mình: “Em không về nên anh buồn lắm đúng không? Một mình không uống rượu sầu đâu chứ?”.

Anh ấy hừ một tiếng rồi bắt đầu cãi: “Bình thường anh cũng uống rượu, hơn nữa còn mời bạn bè uống. Rượu sầu? Anh còn lâu mới là loại người đấy!”.

“Đúng thế mà! Vậy anh tới đây chỉ vì muốn làm hài lòng em ư? Như thế thì cảm ơn anh nhé!”.

Hạ Trường Ninh liếc mắt nhìn tôi: “Phúc Sinh, có lẽ em vẫn chưa thực sự hiểu anh”.

“Sao?”.

“Đợi lần sau xảy ra chuyện em lại gọi điện cho người đàn ông khác thì thả bằng để anh trực tiếp đến tìm em còn nhanh hơn”.

Tôi không phản ứng gì. Anh ấy vỗ vỗ đùi mình rồi bảo: “Lại đây”.

Anh coi tôi là chó chắt? Tôi không tới.

“Em lại học thói không ngoan. Em không tới thì anh sẽ sang đó, vì thế tốt nhất là em nên tới đây”.

Chân tôi đã bước tới chỗ anh ấy nhưng cái đầu vẫn đang suy nghĩ xem tiêu diệt anh ấy bằng cách nào. Tôi đánh giá quá thấp tâm địa báo thù của tên này rồi. Đã thế anh ấy còn ấn móng tôi xuống rồi đánh, vừa đánh còn vừa cầu nhàu: “Ồ Lan Châu gọi điện cho Trình Tử Hằng này, sao không gọi cho anh? Há? Đau chưa, nhớ chưa?”.

Tôi kêu lên rồi xoa móng, cười trù: “Hóa ra như thế này mới có thể khiến Ba Y lão gia vợ tôi đây, biết sớm thế thì em và Trình Tử Hằng đã chơi thêm vài ngày nữa rồi về. Để cho anh chìm đắm trong biển ghen, cả người toàn mùi chua loét”.

Hạ Trường Ninh nghe xong càng tức thêm, nhưng anh ấy không đánh nữa mà ôm lấy tôi rồi khó chịu nói: “Phúc Sinh, em là một cây cỏ đầu tường gốc rễ lung lay”.

Nghe giọng nói dịu dàng của anh ấy là tôi lại bắt đầu rù lòng thương, hai tay tôi nâng mặt anh ấy lên và day day: “Không đâu, em không mọc ở đâu”.

tường, em chỉ mọc ở sân nhà Ba Y lão gia thôi, cùng lắm là thò đầu ra ngoài tường ngắm cảnh”.

Hạ Trường Ninh vui lắm, anh ấy thơm tôi một cái rồi kêu tôi nói: “Phúc Sinh, anh đã nói sẽ đợi em tốt nghiệp thì sẽ không bao giờ hối hận. Anh không nhìn nhầm người đâu”. Tôi cũng cười theo. Không phải có câu “sống thử nghĩa là kết hôn” sao? Sự thân mật của mười ngày qua khiến tôi cảm thấy ở bên anh ấy thực sự rất hạnh phúc, tôi cảm thấy cả đời này mình và anh ấy sẽ luôn có thứ hạnh phúc như thế này.

Hạ Trường Ninh rất quấn quýt tôi, đi tới đâu cũng thích cầm tay. Buổi tối lúc ngủ anh ấy thích ôm tôi từ phía sau, thì thầm bên tai tôi những câu chuyện của anh ấy và bạn bè. “Phúc Sinh, tính em bướng bỉnh, có lúc không phải trắng thì là đen. Lúc ghét anh thì ghét như hắt nước đổ đi, chạm cũng không cho chạm vào, lúc đã chấp nhận anh rồi thì chuyện gì cũng có thể buông được”.

“Ừ. ở nhà em luôn nghe lời bố mẹ. Nhưng trong lòng em nghĩ gì, em muốn làm gì thì nhất định em sẽ làm được”.

“Anh sợ... nếu có ngày anh làm tổn thương em, thì em sẽ thế nào?”.

Tay anh ấy ôm chặt eo tôi, tôi nhẹ nhàng mân mê bàn tay anh rồi đan xen ngón tay anh với những ngón tay mình, tôi thực sự thích như thế này. Nếu có ngày Hạ Trường Ninh làm tổn thương tôi... chuyện như thế nào mới khiến tôi tổn thương? Ý anh ấy nói anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ sao? Phản ứng đầu tiên của tôi chính là chuyện này.

“Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nghiêm túc nói với em vì sao anh lại đối xử với em thế này? Không phải em tự ti, mà là em nghi ngờ. Em chỉ là một cô gái bình thường, rất bình thường”.

“Khi ở bên em rất ấm áp, Phúc Sinh à. Như thế này, anh luôn có cảm giác gia đình”. “Bên Dật Trần không có sao?”.

Hạ Trường Ninh suy nghĩ rồi đáp: “Hồi đó còn trẻ, còn chưa biết bản thân mình rốt cuộc muốn cái gì. Đợi đến khi hiểu ra thì đã chia tay cô ấy rồi. Cái gì đã qua thì không quay lại được nữa. Tương lai có thể sẽ lại gặp nhưng cũng không còn cách nào khác, vì anh đã có em”.

“Em từ chối anh như thế tại sao anh vẫn không từ bỏ? Nếu như anh từ bỏ rồi thì biết đâu anh lại gặp cô gái khác không những không từ chối anh mà còn khiến anh rung động”, “Ừ nhỉ, sao anh lại không từ bỏ cơ chứ? Có lẽ là do tính cách, anh chưa bao giờ dễ dàng từ bỏ thứ mà anh muốn có”.

Kiểm tìm trong biển người mênh mông, chẳng ai biết được người có duyên gặp mặt một lần bên cạnh mình liệu có trở thành một nửa của mình không. Nhưng anh ấy luôn xuất hiện ở một thời điểm thích hợp.

Có lẽ trong quá khứ đã từng có người khiến bạn yêu sâu sắc, có lẽ trong tương lai bạn vẫn có thể gặp được một người còn xuất sắc hơn anh ấy.

Khi bạn đi qua cánh đồng lúa mạch, có thể bông cuối cùng bạn nắm trong tay không phải là bông lúa mạch đẹp nhất, chắc nhất, có thể đã bị sâu bọ ăn. Trước mắt là cánh đồng lúa mạch đang đang dập dờn từng đợt sóng, nhưng bạn chỉ ngắt nó mà thôi.

Bởi vì sự không may của Đình Việt, cộng với sự theo đuổi kiên nhẫn của Hạ Trường Ninh, cuối cùng tôi vẫn yêu Hạ Trường Ninh.

“Phúc Sinh, em yêu Đình Việt hơn hay yêu anh hơn?”.

Tôi vừa mới nhớ tới Đình Việt thì Hạ Trường Ninh đã hỏi.

Tôi dè dặt nói với anh ấy: “Đình Việt đã không còn nữa, bây giờ em yêu anh”.

Hạ Trường Ninh không nói gì cả mà lại lật người lại, dùng cơ thể của anh ấy để nói cho tôi biết, anh ấy và Đình Việt không giống nhau.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi nghe thấy anh ấy thì thầm bên tai: “Em là người phụ nữ của anh. Phúc Sinh, em nhớ kỹ đấy!”.

Nhớ kỹ rồi! Khỏe mới tôi khẽ mỉm cười.

Trước khi bắt đầu học kỳ mới thì Hạ Trường Ninh quay về. Lúc đi anh ấy giao chìa khóa nhà cho tôi: “Phúc Sinh, đây là ngôi nhà đầu tiên của chúng ta”.

Tôi mân mê những đường răng cưa của chìa khóa, từng khe từng khe, trên ngón tay còn vương lại dấu ấn nhàn nhạt và cảm xúc chân thật.

Tôi ngẩng đầu nói với anh: “Thật chứ?”.

“Ừ”.

Tôi cười gian xảo. Tôi ghét cách thiết kế trong phòng toàn đen với trắng, cảm giác lạnh lẽo không thoải mái chút nào, tôi định làm cho nó ấm áp hơn, ấm áp hơn nữa.

Trọng tâm cuộc sống của tôi hoàn toàn thay đổi từ giây phút này.

Vào học kỳ mới tôi cũng đã tìm được việc làm, đó là công việc biên soạn sách do thầy giáo tôi giới thiệu.

Lần đầu tiên tôi biết những thứ như tuyển tập, bách khoa toàn thư ngoài thị trường được hình thành như thế nào. Đầu tiên phải tìm hình ảnh, ghép lại từng trang, sửa chữa, tổng hợp thành bản điện tử, sau đó in ra. Công việc này vất vả nhất chính là khâu sưu tầm, phân loại, chỉnh lý, có điều vui một cái là

Kiểm được khá nhiều tiền. Biên soạn một cuốn bách khoa toàn thư có thu nhập khoảng mười nghìn tệ, nhưng nghiên cứu sinh chưa tốt nghiệp thì chỉ được năm nghìn tệ.

Thu nhập kiểm được ngoài việc trả học phí, sinh hoạt phí, phần còn lại tôi đều đốt hết vào việc trang trí nhà cửa.

Chanh Đa thấy tôi cắt vải đủ màu sắc thành những hình tam giác rồi ghép thành những bông hoa hình vuông thì tán thưởng không ngớt. Thực ra đều do bà ngoại tôi dạy cả. Mặc dù dùng vải vụn thừa nhưng khi ghép lại với nhau thì vẫn rất đẹp.

Trên những chiếc ghế sofa màu đen tôi xếp đầy những chiếc gối dựa hoa này, trên ga giường màu trắng tôi cũng thêu những bông hoa xinh đẹp bằng chỉ màu.

Tôi còn gấp rất nhiều hạc giấy và xâu thành từng chuỗi dính lên tường, dưới ánh đèn màu, những chú hạc giấy như đang đậu trên tường vậy. Trước đây tôi nghe người ta nói một nghìn con hạc giấy tượng trưng cho tình yêu và sự may mắn. Lúc tôi gấp chúng quả thực tôi đang nhớ anh.

Một ngày của hai tháng sau, Hạ Trường Ninh gọi điện cho tôi, giọng anh ấy rất nghiêm túc, cảm giác vô cùng tức giận: “Em làm cái trò vớ vẩn gì ở nhà thế?”.

Tôi giật mình, cảm giác buồn bã liền dâng lên trong lòng: “Anh không thích thì ném đi”. “Hừ, cái đồng rác rưởi này, sao mà nhiều thế chứ! Em tự đi mà dọn sạch”.

Tôi... rác rưởi? Anh ấy dám mắng những thứ tôi vất và bỏ thời gian ra làm là rác rưởi? Tôi chạy như bay về nhà đá xoạch cửa một cái.

Hạ Trường Ninh mặt mũi sầm sì ra mở cửa, khoanh hai tay dựa cửa nói: “Em nhìn xem, ra cái giống gì thế này? Mới có hai tháng mà đã thành bãi rác rồi”.

Một câu nói của anh ấy khiến mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại, mắt đỏ hoe, tôi đi thẳng vào trong phòng mà không thèm thay dép, giật những chú hạc giấy trên tường xuống: “Hạ Trường Ninh, tôi sẽ không bao giờ ở bên anh nữa”.

Anh ấy vội lao tới ôm chặt lấy eo tôi rồi ấn tôi ngồi lên đùi mình, ra sức đánh vào mông tôi: “Sao mà không biết đùa thế hả? Nói sai một câu là vùng vằng không ở bên anh nữa. Ninh Phúc Sinh, em còn dám nói em không phải là cỏ đầu tường nữa không?”.

Trêu tôi? Anh ấy lại trêu tôi? Tôi oan ức quá không thèm nói câu nào.

Hạ Trường Ninh phát hoảng, anh ấy ôm tôi rồi nâng mặt tôi lên dỗ dành: “Ai nói là rác rưởi thế? Tên đó chắc chắn là con lợn! Không, không phải là lợn, mà phải là con lợn không có mắt. Phúc Sinh, em nói xem có phải không?”.

“Hừ”.

“Có ai còn khéo tay hơn Phúc Sinh nhà ta chứ? Để anh đi tiêu diệt hắn ta”.

“Hừ”.

“Haizz, tức phát khóc thật rồi à? Phúc Sinh nhà ta lúc nào cũng nghĩa khí, học hành nhiều, người có văn hóa có khí chất, coi thường cái chết. Trước giờ không nghe người khác nói xằng nói bậy, chỉ ít cũng không cùng trình độ văn hóa với hắn ta! Anh nói đúng không?”.

“Anh trêu em! Cái từ “coi thường cái chết” dùng như thế sao hả?”.

Anh ấy cười hi hi và đáp: “Sao anh lại trêu em chứ? Anh vừa bước vào phòng liền la lên: “Hồng rồi”. Có cô vợ khéo tay thế này để người khác phát hiện ra thì anh phải làm thế nào? Anh vẫn học tiểu học làm sao mà tranh giành với người ta được chứ? Anh thả coi những thứ Phúc Sinh làm là rác rưởi, như thế không phải sẽ có cảm giác an toàn sao?”. Tôi bật miệng cười, cảm giác rất hạnh phúc, con giận cũng tiêu tan. Tôi mở to mắt hy vọng anh khen tôi thêm mấy câu nữa nhưng anh ấy chỉ để ý nói cái khi gì ấy, cho tới khi tôi tức điên lên anh ấy mới ôm tôi vào lòng và cười lớn: “Phúc Sinh, anh rất thích, sau này phần trang trí nhà mới do em đảm nhiệm. Em muốn có căn nhà như thế nào?”. “Cổ cửa sổ thật to, rất sáng, ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào. Có một vườn hoa nhỏ, bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ. Phải có ghế sofa thật êm, ngồi xuống là không muốn đứng lên nữa, không được dùng màu đen trắng, phải nhiều màu, ấm áp. Phải nuôi một chú chó nữa, thật béo, không được rụng lông. Phải có phòng đọc sách, một chiếc bàn đọc sách thật to”. Sự tham lam lóe lên trong mắt tôi, gương mặt tôi hẳn đang toát lên vẻ hí hửng.

“Anh chỉ cần giường, một chiếc giường thật lớn có thể đặt kín cả căn phòng”. Hạ Trường Ninh cũng cười.

Tôi lườm xéo anh ấy: “Đàn ông đúng là động vật! Anh chính là con lợn!”.

Anh ấy nhìn tôi với vẻ không vui lắm: “Đây đều là những lời chân thành nhất. Một ngày hai mươi tư tiếng thì đã có một nửa thời gian là buổi tối, ý kiến của anh hoàn toàn thực tế!”.

“Thực tế thì cũng phải đợi sau khi em tốt nghiệp”. Tôi chính thức tuyên bố quyết định của mình, thực ra tôi hơi sợ nếu nhờ may có em bé.

Hạ Trường Ninh nghe xong khẽ sững lại rồi buông mấy lời hờ hững: “Nếu như có em bé thì nghỉ học thôi”.

“Không được!”. Tôi kiên quyết phản đối.

“Học nhiều để làm gì chứ? Sau này anh không muốn em đi làm đâu”.

Vấn đề lại trở về điểm xuất phát.

Hạ Trường Ninh là một người gia trưởng, anh ấy muốn tìm một người vợ hiền dâu thảo. Anh ấy lặn lội làm ăn bên ngoài, vợ hiền ở nhà anh ấy nuôi, anh ấy cung phụng, như thế là anh ấy vui rồi.

Nhưng tôi hiểu, một người dù có yêu một người nhiều đến mấy thì vẫn cần không gian riêng và những mối quan hệ xã giao của mình. Tôi và anh ấy đã thảo luận vấn đề này từ lâu, nhưng mỗi lần đều không đi đến kết quả cuối cùng.

Vẫn còn hơn một năm nữa nên tôi cũng không vội lắm. Tôi nghĩ chắc chắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết thôi.

Từ nhỏ tới giờ nền giáo dục gia đình và các quan niệm tôi được dạy dỗ đều rất truyền thống, tư tưởng bảo thủ cũng ăn sâu vào máu tôi. Nhưng trình độ văn hóa của tôi khiến tôi hiểu rằng, phụ nữ cũng cần có không gian và sự nghiệp của mình. Không phải là tôi nhất định phải làm một người phụ nữ giỏi giang, thành đạt mà chỉ đơn giản là có những thứ thuộc về riêng mình sẽ khiến tôi đầy đủ hơn.

Hạ Trường Ninh nghe xong chỉ im lặng, anh ấy rất chiều tôi, nghĩ một hồi lâu sau anh ấy mới lên tiếng: “Thứ em muốn không chỉ là một công việc bình thường, Phúc Sinh, rốt cuộc em thích cái gì? Lấy ví dụ thế này nhé, anh thích kiếm tiền. Kiếm thật nhiều tiền có thể có nhiều không gian và tự do hơn, có thể khiến người nhà sống tốt hơn, có thể có căn phòng sáng sủa, có vườn hoa nhỏ, có thể nuôi một chú chó to, có thể làm đẹp cho vợ. Còn em thì sao? Em thích gì? Em thực sự thích chuyên ngành hiện nay em đang học, làm nghiên cứu về văn học?”.

“Em thích du lịch và viết tản văn”. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh và thẳng thắn nói: “Những gì em thích đều không phải là công việc có thể kiếm được tiền”.

Nét dịu dàng hiện lên qua ánh mắt Hạ Trường Ninh. Anh ấy hôn lên cổ tôi và nói: “Phúc Sinh này, em xem hai chúng ta hợp nhau thế còn gì. Anh thích kiếm tiền, hơn nữa còn thích em dùng tiền anh kiếm để đi làm những việc mà em thích”.

“Em còn chưa nghĩ kĩ xem có nên dùng tiền của anh không nữa”.

“Dùng đi, cầu xin em dùng đi mà, dùng càng nhiều càng tốt”.

“Tại sao thế? Làm gì có ai cầu xin người khác dùng tiền của mình chứ”.

“Dùng càng nhiều thì em càng không trả được, không trả được... thì bồi thường bằng thịt! Bây giờ phải hưởng lãi trước đã”.

Anh ấy bật cười thành tiếng, ôm chặt tôi và hôn tôi tấp.

“Ba Y, anh là đồ Ba Y”. Tôi mắng.

Hạ Trường Ninh nghiêm túc nói: “Nếu như là ngày xưa thì chắc chắn em là một kẻ phản bội! Còn anh, là Ba Y lão gia chẳng có gì không tốt cả, cũng may còn mua được em. Hay là em viết tờ khế ước bán thân cho anh?”.

“Năm mơ”.

“Được rồi, anh mơ về em, bây giờ mơ luôn”.

Tôi đập cho anh ấy một cái và nói: “Không được! Thời gian kiểm tra nghị lực và sự nhẫn nại của anh tới rồi”.

Hạ Trường Ninh thở dài một tiếng rồi nằm vật ra ghế sofa, anh thở dài đầy vẻ khoa trương: “Quần từ báo thù hai năm không muộn. Ninh Phúc Sinh, hai năm sau em chết chắc rồi”.

Tôi bật cười ha ha.

Cười một lúc lâu, tôi thấy Hạ Trường Ninh nhìn tôi không chớp mắt, trong đôi mắt anh ấy tràn ngập sự thỏa mãn. Giây phút ấy tôi quyết định sẽ lấy anh ấy, cả đời này không rời xa anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sổ tay hôn nhân một: Cầu hôn lãng mạn

Mỗi một nàng công chúa đều hy vọng chàng hoàng tử của mình sẽ cưỡi ngựa tới đón mình. Phúc Sinh, anh nguyện ý thỏa mãn mong muốn của em.

0o0

Thời gian trôi đi nhanh quá, cuối cùng bố mẹ tôi cũng gặp người nhà Hạ Trường Ninh rồi. Trong vòng một tuần sau khi tôi tốt nghiệp, Hạ Trường Ninh dốc toàn lực xúc tiến buổi gặp mặt cấp cao của phụ huynh hai bên.

Thời gian bắt tay của mẹ tôi và mẹ anh ấy kéo dài một phút, thể hiện rõ ràng sự ngưỡng mộ đã lâu của hai bên. Anh trai và em trai Hạ Trường Ninh cũng có mặt.

Em trai ấy – Hạ Trường Sinh rất giống anh mình, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười. Lấy biểu hiện của Hạ Trường Ninh làm thước đo, tôi phong tặng cho Hạ Trường Sinh cái tên “Tiểu diện hồ”. Còn anh trai anh ấy lại rất nghiêm khắc, ít nói, chốc chốc lại tập trung lắng nghe, ngay lập tức tôi tặng cho anh ấy danh hiệu “Đạo sĩ”.

Hạ Trường Ninh ở giữa tập trung điểm mạnh của cả hai người, tâm tư sâu sắc, lúc cười hi hi cũng như vãi gấm bọc dao. Cái tên này trước mặt mọi người quyết không tỏ thái độ nhĩ nữ tình trường với tôi.

Thế nên tôi cảm thấy bữa cơm này đáng nhẽ chỉ nên dành cho phụ huynh hai bên ăn. Còn tôi, ăn một tí rồi ngồi bên cạnh xem ti vi dạo nghe kết quả.

“Cục trưởng Vương, Phúc Sinh nhà tôi kén ăn lắm, gặp được hai gặp là không chịu ăn nữa. Cái con bé này thật là...”

Mẹ tôi không hổ danh là giáo viên, ngay cả mắng mỏ cũng phải kèm theo nhắc nhở, nói vòng nói vo cũng là muốn mẹ Hạ Trường Ninh bao dung cho tôi.

“Cô giáo Lưu, A Ninh mười ba tuổi đã đi lính, từ nhỏ khả năng thích ứng đã rất tốt, ăn gì cũng thấy ngon, Phúc Sinh nên học tập nó nhiều hơn”.

Ha ha! Mẹ Hạ Trường Ninh cũng không kém, dù đã kích một tí nhưng cũng muốn mẹ tôi yêu thương Hạ Trường Ninh nữa.

Có điều nghe xong mấy lời thân tình của hai bà mẹ, chuyện hôn nhân thế là quyết định rồi sao? Tôi vẫn muốn Hạ Trường Ninh có một màn cầu hôn độc đáo, nhưng xem ra tình hình này chỉ có thể hy vọng một đám cưới lãng mạn mà thôi.

Phụ nữ thường thích nhà hơn. Hạ Trường Ninh không lo chuyện này trước mà đợi tôi cùng đi xem, gần như phải chạy khắp cả thành phố cuối cùng mới mua được một căn hộ chung cư cao tầng rộng một trăm sáu mươi mét vuông. Nhưng anh ấy cảm thấy căn hộ cao tầng hơn một trăm mét vuông trừ khoảng diện tích đã thiết kế ra thì khoảng còn lại không lớn, còn không bằng mua biệt thự hơn hai trăm mét rồi chia ra.

Từ bây giờ số lần tôi dạy dỗ Hạ Trường Ninh ngày càng nhiều. Tôi bắt đầu kể các lý do ra cho anh ấy nghe: “Phòng quá rộng sẽ phải thuê bảo mẫu, anh có thích trong nhà cả ngày có người lạ cứ lượn qua lượn lại không?”.

“Lẽ nào nhỏ hơn mấy chục mét thì không cần thuê bảo mẫu tới dọn dẹp?”. “Có thể thuê người tới lo việc nội trợ. Nhà rộng quá trống trải lắm”.

Hạ Trường Ninh bật cười: “Đề thẳng con trai với nuôi con chó mập nữa là xong”. Tôi đá cho anh ấy một phát, thế là mua nhà.

Tiếp đến là việc trang trí. Mẹ tôi cho một trăm nghìn tệ, dặn đi dặn lại tôi rằng: “Phúc Sinh, nhà thì Trường Ninh mua rồi, nhưng không thể cái gì cũng để nó lo hết được, bố mẹ cho con một trăm nghìn tệ tiền mua sắm đồ dùng, con dùng để nó chi trả nữa”. Lòng tự tôn của phần tử tri thức không chịu được cảm giác bị tổn thương, nhưng lại khiến Hạ Trường Ninh bốc hỏa.

Tiền công trả cho công ty lắp đặt là hơn sáu mươi nghìn tệ, tiền nguyên liệu còn chưa tính. Hạ Trường Ninh nhất quyết không dùng đồ tạm bợ, cái tên này thứ gì cũng muốn đồ tốt, nếu tính cả đồ dùng gia đình, đồ điện chỉ ít cũng phải hơn ba trăm nghìn tệ. Tôi thì kiên quyết khoản đồ dùng lắp đặt do nhà tôi lo, Hạ Trường Ninh điển tiết từng mắt nhìn tôi: “Làm sao cứ phải phân chia rạch ròi thế hả?”.

“Bởi vì em chưa tìm được việc làm, không chiếu cố cho lòng tự tôn của em một tí được sao?”.

Anh ấy cố gắng thuyết phục tôi: “Hay là thế này? Cứ lắp xong đã rồi em trả anh sau?”. “Không được! Anh phải nghĩ cho kỹ, có bao nhiêu người trẻ tuổi kết hôn là tùy tiện ném đi mấy trăm nghìn tệ thế không? Nếu như không có tiền thì chúng ta thuê một phòng ở vậy, không làm cái gì nữa!”.

Hạ Trường Ninh nghiêng răng, âm thầm chấp nhận.

Vì muốn lắp đặt đủ trong giới hạn một trăm nghìn tệ, Hạ Trường Ninh lao tâm khổ tứ nghĩ ra đủ trò. Sản nhà hôm nay mua là sản phẩm của công ty bạn bè, chỉ lấy giá nhập vào. Ngày mai mua dụng cụ làm sạch là ở cửa hàng của bạn, giảm giá năm phần trăm. Tôi thờ dài, một trăm nghìn tệ không giữ nữa mà đưa luôn cho Hạ Trường Ninh: “Anh cầm đi mà trả lại bố mẹ em, cứ nói là anh bao ăn bao ở bao tiêu còn cung cấp cả tiền tiêu vặt nữa”.

Hạ Trường Ninh ngay lập tức cười toe, không nói thêm câu nào nữa mà chạy đi nhìn bố mẹ tôi ngay.

Kết quả mẹ kéo tôi lại, nước mắt lưng tròng nói: “Trường Ninh nói, mẹ chỉ có mình con, sau này lại có thêm một đứa con trai nữa nên không thể để mẹ bỏ ra một xu nào. Phúc Sinh, gặp được Hạ Trường Ninh là phúc phận của con. Mười ba tuổi nó đã phải xa nhà, con phải đối tốt với nó đấy, nhớ chưa?”.

Suýt nữa thì tôi bị điện giật ngã lăn ra đất, một câu đơn giản như thế là có thể an ủi được lòng tự tôn của bố mẹ tôi rồi sao? Tôi còn tưởng bố mẹ tôi sẽ kiên quyết phát biểu một bài xã luận dài ngoằng chứ!

Có điều tôi phải thừa nhận rằng, từ lúc chỉ phải chỉ tay năm ngón thì tốc độ và chất lượng lắp đặt đều được đảm bảo, không phải mệt mỏi chút nào. Thế là tôi quyết định sau này sẽ làm lãnh đạo ở nhà, không làm người dưới làm gì.

Việc chuẩn bị cho đám cưới Hạ Trường Ninh không để tôi làm gì hết, anh ấy dùng một câu nói vô cùng đáng chờ đợi để dẹp yên tôi: “Anh muốn tạo sự bất ngờ cho em. Em đừng đi ‘hóng’ ở đâu trước làm gì, như thế chán lắm”.

Tôi chỉ còn cách không hỏi thẳng anh ấy nhưng lại lén đi hỏi Mai Từ. Mai Từ đắc ý nói: “Đúng là bất ngờ mà. Có điều có thể tiết lộ cho cậu thế này, đừng nói cho Hạ Trường Ninh biết đấy, anh ấy thực lòng muốn tạo bất ngờ cho cậu”.

Tôi gật đầu, trong lòng vô cùng háo hức.

“Anh ấy muốn mở tiệc trăm bàn”.

“Anh ấy tính chuẩn bị mấy chục chiếc xe hạng sang đi đón dâu”.

“Phong bì mà anh ấy chuẩn bị ít nhất là hai trăm tệ”.

Tôi nhảy dựng lên: “Cái tên bại gia này, còn bất ngờ cái gì chứ, để tớ gọi điện cho anh ấy! Mở tiệc trăm bàn là được rồi, hai mực sau hủy hết!”.

Mai Từ cười lẩn lộn trên ghế, cô ấy chỉ vào tôi và nói: “Ninh Phúc Sinh, coi như tớ đã nhìn rõ cậu rồi, hóa ra cậu là một kẻ hám tiền”.

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy: “Đúng thế, ai kết hôn lại tặng phong bì nhiều thế chứ? Hay là, lúc đón dâu cậu đứng chặn cửa một mình, không nhận được mấy chục cái phong bì thì không cho anh ấy vào, sau đó chúng ta chia năm mười năm mười?”.

Nói xong tôi cười rung cả đùi, trong lịch sử cô dâu và phù dâu liên kết với nhau ăn chia phong bì của chồng e rằng chỉ có mình tôi mất!

Mai Từ cũng bật cười ha ha: “Sau này Mai Sơn lấy tớ chúng ta cũng chia đôi nhỉ?”.

Hai đứa cười nghiêng ngả mà không chú ý giữ hình tượng. Một lúc sau tôi mới thôi cười và thở dài: “Đúng là con lợn không có văn hóa! Thế này là gọi là bất ngờ sao? Cuối cùng thì tớ cũng đã hiểu nhà giàu mới nổi là thế nào rồi. Những việc huênh hoang thế này thì e rằng có đốt bao nhiêu tiền thì cũng vẫn mất mặt. Mai Từ, nghĩ cách gì thay đổi xem? Bạn bè anh ấy nhiều, người thân cũng nhiều, đã mời nhiều người tới rồi thì thôi, chứ đoàn xe đón dâu thì bỏ đi”.

“Thì cũng phải có vài xe để mà ngồi chứ”.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn quyết định gọi điện thoại cho Hạ Trường Ninh.

Anh ấy cười và hỏi tôi: “Cảm thấy quê à?”.

“Quá quê!”.

“Có ý kiến gì không?”.

“Hạ Trường Ninh, có thể không đón dâu được không?”.

“Không được”.

“Thôi, coi như em chưa nói. Đón người nhà tới khách sạn là được rồi, anh đừng bày vẽ lắm xe làm gì”. Yêu cầu thấp nhất của tôi rồi.

Được rồi, bây giờ thì đám cưới cũng chẳng mơ mộng, lãng mạn gì nữa. Chỉ cần đủ náo nhiệt, để Hạ Trường Ninh công bố đã lấy được Ninh Phúc Sinh là xong. Chỉ ít thì bây giờ tôi nghĩ thế.

Thế nhưng tới hôm cử hành đám cưới, tôi vẫn bị cảm động vì anh ấy.

Hạ Trường Ninh bế tôi từ trên gác xuống, dưới tầng có một chú ngựa, chính là chú ngựa Bảo Thạch của anh ấy. Chú ngựa đen Bảo Thạch kiêu hãnh đứng đó, chóp chóp đôi mắt to đen lánh như đá quý, trên đầu buộc một bông hoa đỏ rất lớn, mặc dù bông hoa đã bị nó lắc lệch sang một bên nhưng vẫn không che được vẻ đẹp của Bảo Thạch.

“Mỗi một nàng công chúa đều hy vọng chàng hoàng tử của mình sẽ cưỡi ngựa tới đón mình. Phúc Sinh, anh nguyện ý thỏa mãn mong muốn của em?”. Hạ Trường Ninh đã nói với tôi câu ấy trước mặt tất cả mọi người. Hóa ra những lời nói giả tạo đến mấy nếu chân thành biểu đạt thì người nghe vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Không phải nói...”. Tôi nhìn anh ấy, nước mắt bỗng trào ra. Không phải vì anh ấy làm thế này, mà vì anh ấy nguyện ý vì tôi mà làm thế này.

“Thực sự coi anh là tên nhà giàu mới nổi vô văn hóa sao?”. Anh ấy nghiêng rằng thì thầm mấy lời cảm hận bên tai tôi, sau đó vô cùng đắc ý nói: “Hiệu quả

cũng ok, anh còn lo liệu em có thết ằm lên làm ngựa sợ hãi không nữa”.

Tất cả mọi người có mặt cùng cười ằm lên.

Tôi đỏ bừng mặt, bật cười trong nước mắt, rồi lo lắng hỏi anh ấy: “Sẽ cười ngựa tới khách sạn thật à? Trên đường ngựa sợ thì làm sao?”.

Hạ Trường Ninh nghĩ rồi đáp: “Điều này anh chưa nghĩ tới, xem ra anh chỉ có thể dắt ngựa cho em rồi”.

Anh ấy thực sự ngẩng cao đầu dắt ngựa đi tới khách sạn.

Tôi cười ngựa, bao người nhìn theo.

Hạ Trường Ninh cũng không chuẩn bị xe hoa, khách sạn cách nhà tôi rất gần, đi bộ mười phút là tới. Tất cả mọi người đều đi bộ. Tôi nhìn theo bóng anh ấy, nhớ lại lần đầu tiên đi xem mặt, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua, bao nhiêu cảm xúc trong lòng khó diễn tả bằng lời.

Gió thổi bay váy cưới, tôi ngẩng đầu lên nhìn trời cao. Nếu Đình Việt nhìn thấy liệu anh ấy có vui mừng cho tôi không?

Người ta nói trong lòng có linh cảm, lúc ngồi trên ngựa tôi nhìn thấy xa xa có một bóng người quen thuộc ở góc phố đối diện đang nấp sau gốc cây. Tôi rùng mình, nhìn chăm chăm vào thân cây ấy, tới khi lại gần mới biết đó chỉ là một người lạ, bắt gặp kẻ thờ phào. Tâm trí ngẩn ngơ, ngay cả lúc tới khách sạn rồi Hạ Trường Ninh đưa tay đón tôi xuống tôi cũng không nhận ra.

“Cô dâu vui quá hóa đàn rồi à?”. Mai Từ cười và gọi tôi.

Tôi cúi đầu liền vội vàng trao tay cho anh ấy và xuống ngựa.

Tiếng cười và tiếng bóng bay nổ vang khiến tôi sực tỉnh. Tôi cố gắng đẩy lùi hình bóng rất giống Đình Việt mà tôi vừa nhìn thấy, khoác tay Hạ Trường Ninh đi vào trong.

Khách mời tới rất đông, cũng chẳng có gì khác so với những đám cưới khác. MC cố gắng duy trì không khí vui vẻ và náo nhiệt, còn tôi thì nghĩ Bảo Thạch mới là niềm vui bất ngờ mà Hạ Trường Ninh dành cho tôi.

Trước khi bắt đầu bữa tiệc tôi nghe thấy MC nói, chú rể sẽ tặng cô dâu hai món quà. Món quà đầu tiên là chiếc nhẫn có khắc chữ “Phúc”. Lúc đeo nhẫn cho tôi Hạ Trường Ninh hóm hỉnh nói:

“Bà ngoại tôi đã biết trước đời này tôi sẽ gặp Phúc Sinh, nên đã khắc tên cô ấy lên nhẫn. Đây gọi là số trời đã định”.

Tất cả mọi người bên dưới cười lớn và vỗ tay.

Tôi háo hức chờ đợi món quà thứ hai của anh, Hạ Trường Ninh hơi ngại ngùng, anh ấy ho khan một tiếng lấy giọng rồi quay mặt đi chỗ khác.

Trên màn hình dần dần xuất hiện một đoạn video clip. Đây là video clip Hạ Trường Ninh tự mình phối âm, còn có hiệu ứng nhạc, trên màn hình là ảnh của anh và tôi.

“Khi gặp Phúc Sinh, tôi luôn có cảm giác trâu già gặm cỏ non...”. Bên dưới cười ồ, tôi vừa buồn cười, vừa tức tôi nhìn anh ấy. Mặt anh ấy cứng ngắt, không nhìn tôi.

“Trước giờ cô ấy không để ý tới tôi, là tôi mặt dày sống chết bám theo, một lòng một dạ mong cô ấy cảm động. Liệt nữ cũng sợ kẻ bám dai, khó gặp người có lòng. Tôi tin rằng chỉ cần chân thành thì sẽ khiến cô ấy cảm động...”. Những tiếng vỗ tay rào rào vang lên, tôi nhớ lại quãng thời gian ấy, bắt gặp trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiếng nhạc thay đổi, cảm giác vô cùng thê lương, giọng Hạ Trường Ninh cũng trầm xuống: “Tôi tới Đông Bắc đón cô ấy, quanh quẩn trước cổng nhà chú cô ấy, kết quả suýt nữa thì bị cấm, đi lấy lòng bạn thân cô ấy thì suýt nữa bị đánh, để lấy lòng bố vợ tôi đã gian lận mua đề thi để đạt kết quả cao”.

Anh ấy đúng là đồ quý hiếm! Tôi vừa cười vừa tức nhìn bố tôi đứng ở hàng đầu tiên, đúng lúc thấy ông đang lắc đầu.

Âm nhạc lại thay đổi, lần này giai điệu trở nên rất mạnh mẽ: “Đề theo đuổi Phúc Sinh, tôi đã dùng khổ nhục kế, mỹ nam kế, vô gian kế, phản gian kế, tôi dễ dàng lắm sao?”.

Bên dưới có tiếng thở dài, tiếng hét, tiếng vỗ tay, tiếng cười.

Trên màn hình hiện lên gương mặt Hạ Trường Ninh, anh ấy nhìn tôi, nói từng câu từng chữ: “Phúc Sinh, anh đảm bảo cả đời này sẽ đối tốt với em, nếu anh có làm sai chuyện gì, em có thể tha thứ cho anh không?”.

Cả gian phòng im lặng vài giây, có người tốt bụng hét lên: “Tha thứ, quý một đêm trên bàn giặt quần áo là tha thứ ngay”. [Bàn giặt quần áo: trước đây khi chồng có lỗi với vợ thường bị vợ phạt quý trước bàn giặt quần áo]

Trong tiếng cười của mọi người tôi nghe thấy tiếng của Mai Từ: “Làm hết việc nhà thì tha thứ! Tiền riêng đưa hết thì tha thứ!”.

Tôi không biết tại sao Hạ Trường Ninh lại hỏi câu này, tôi nhớ mưng máng anh ấy đã từng nói những câu như thế này nhưng bây giờ không sao nhớ ra nổi.

Lúc này Hạ Trường Ninh đã đi tới bên tôi và nhẹ nhàng hỏi: “Phúc Sinh, anh là một người thô lỗ không văn hóa, em thì học nhiều. Nếu sau này anh làm sai chuyện gì em có tha thứ cho anh không? Sẽ không nói không cần anh nữa, không ở bên anh nữa chứ?”. MC nói xen vào rất đúng lúc: “Vợ chồng hoạn nạn cùng nhau chia sẻ, không rời không bỏ, thấu hiểu nhau, cùng nhau động viên. Mọi người nói xem có đúng không?”.

Bên dưới những tràng vỗ tay giòn giã lại nổ rào rào.

Tôi luôn có một cảm giác rất lạ, tại sao Hạ Trường Ninh cứ cố chấp bắt tôi hứa vào đúng ngày kết hôn? Tôi kéo áo anh ấy, căng thẳng hỏi: “Anh đừng nói với em là anh đã có người phụ nữ khác và có con ở bên ngoài là được”.

Hạ Trường Ninh kinh ngạc nhìn tôi, anh ấy nhin cười tới mức cơ mặt co giật: “Nếu anh đã từng nói dối thì em có tha thứ cho anh không?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy rồi hạ giọng nói: “Sau này đừng làm bừa nữa”.

Giọng tôi đột nhiên to hẳn lên, hóa ra MC đã đưa micro tới trước mặt tôi.

Hạ Trường Ninh nhin cười và nói: “Anh đảm bảo sẽ không làm bừa”.

Bên dưới lại cười nghiêng ngả.

Tôi đỏ bừng mặt đứng giậm chân, Hạ Trường Ninh vội nói: “Em đã đồng ý rồi nhé, nếu anh làm sai chuyện gì em phạt sao cũng được, chỉ cần không được nói bỏ là bỏ luôn”. Tôi vội vã nhìn những gương mặt đang vui cười bên dưới, bức quá, truyện cười trong đám cưới lại làm to chuyện thể này, sau này tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa chứ?

MC cũng còn từ tế, ngay lập tức nói một loạt lời chúc mừng rồi tuyên bố bắt đầu bữa tiệc. Tối hôm đó chính vì câu nói “Đảm bảo không làm bừa” của Hạ Trường Ninh nên anh đã bị bạn bè chuốc say, mục đích để tối nay anh ấy không thể làm bừa!

Sau quả là anh trai và em trai đưa anh ấy về nhà, tôi ở nhà truyền một chai đường gluco cho anh ấy để hôm sau đỡ mệt hơn một chút.

Bốn giờ sáng Hạ Trường Ninh mới truyền nước xong, tôi nghe lời dặn của y tá dùng bông y tế ấn xuống da để rút kim ra. Hạ Trường Ninh tỉnh dậy rất đúng lúc: “Đề anh”. Anh ấy đưa tay rút đầu kim ra rồi dùng bông ấn mấy cái là xong, thành thạo và gọn gàng. Tôi tò mò hỏi anh ấy: “Anh không say à?”.

“Say rồi lại tỉnh”.

Trong đáy mắt anh ấy ẩn giấu một nụ cười, anh ấy dang rộng hai tay và nói: “Lại đây, anh ôm”.

Tôi cũng mệt rồi, thấy anh ấy truyền nước xong không có vấn đề gì nên lên giường và chui vào chăn, khẽ nép vào lòng anh ấy: “Kết hôn một quá”.

“Ngủ đi, sáng mai tỉnh lúc nào thì dậy”.

“Vâng”.

Một lúc sau, tôi đã bắt đầu mơ màng ngủ thì Hạ Trường Ninh gọi tôi dậy: “Phúc Sinh, em là vợ anh rồi. Ngày mai anh muốn ăn bữa sáng do chính tay em làm”.

“Ba Y! Vừa mới nói ngủ tới lúc nào dậy thì dậy!”.

“Như tên chó ấy!”.

“Ba Y, Ba Y”.

Tôi đã tỉnh, vui mặt vào trong lòng anh ấy cảm giác vô cùng thích thú.

Hạ Trường Ninh lật người đè lên trên tôi, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến tôi vô cùng khó chịu. Cái tên này mới tỉnh táo được một chút cũng không biết người mình hỏi thế nào nữa, còn vui sướng nói: “Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Phúc Sinh, em đừng ngủ”.

“Lão già, em buồn ngủ lắm, chưa đến sáu giờ sáng mai đã phải dậy rồi”.

“Ừ, em ngủ đi”.

Miệng thì nói thế nhưng cái tay anh ấy lại không chịu nằm yên.

Tôi mở to mắt, trợn lên cho anh thấy: “Nhìn thấy chưa? Đỏ hoe rồi. Toàn là tia máu. Là vợ anh rồi không bay được đâu, nghỉ một chút đi”.

Anh ấy tiếc nuối nằm xuống, giọng đầy bất mãn: “Dù sao thì anh cũng đợi em bốn, năm năm rồi, Phúc Sinh à”.

Anh ấy nói tôi mới nhớ, tôi và anh ấy cũng quen biết nhau đã năm năm. Hai mươi mốt tuổi tôi và anh đi xem mặt, năm nay tôi cũng hai mươi sáu tuổi rồi.

Tôi quay sang vuốt ve gương mặt anh ấy, nhớ lại Hạ Trường Ninh lúc mới quen, tôi không còn nhớ rõ anh của ngày xưa và bây giờ khác nhau như thế nào nữa. Nhớ lại sự hốt hoảng hôm nay trên đường đi, tôi nhẹ nhàng nói với anh ấy: “Anh biết không, hôm nay lúc trên ngựa em đang nghĩ nếu Đinh Việt ở trên trời cao nhìn thấy chắc chắn anh ấy sẽ mừng cho em. Đột nhiên em ngẩng đầu lên thì hình như thấy anh ấy thật”.

Hạ Trường Ninh giật mình một cái, đôi mắt nhắm lại.

Tôi tưởng anh ấy ngạc nhiên nên cười: “Hóa ra đó là một người lạ, khiến em giật cả mình”.

Anh ấy đưa tay ôm chặt tôi vào lòng, thì thầm: “Có lúc anh thực sự sợ hãi, sợ trong lòng em yêu anh ta. Phúc Sinh, em có biết lúc em và Đinh Việt ở bên nhau, anh chỉ muốn đắm văng nụ cười trên môi em đi không?”.

Tôi mỉm cười nép vào ngực anh ấy mà không nói gì.

“Phúc Sinh, nếu như Đinh Việt còn sống, em có chọn anh ta không?”.

Tôi tưởng Hạ Trường Ninh đang ghen nên cố tình trêu: “Đương nhiên là chọn anh ấy rồi, Đinh Việt đẹp trai hơn anh, dịu dàng hơn anh, có văn hóa hơn anh, hơn anh...”.

“Nói gì cũng vô ích, bây giờ em là vợ anh rồi”. Hạ Trường Ninh ngồi dậy và đi vào nhà vệ sinh.

Tôi nhìn anh ấy qua lớp cửa kính, hơi nước mờ mờ bốc lên che phủ hình bóng. Bên ngoài cửa sổ, màn đêm càng lúc càng trầm, chẳng mấy chốc mà trời sáng. Tôi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sổ tay hôn nhân hai: Nhượng bộ rồi lại nhượng bộ

Tôi không thể nói dối rằng tôi không có một chút tình cảm nào với Đinh Việt. Bao năm nay anh chính là tình cảm tốt đẹp nhất còn tồn tại trong tôi, nhưng bây giờ, lời nói dối bị bóc trần, tôi vẫn còn kinh ngạc mà không kịp suy nghĩ tới tâm tư của Đinh Việt. Tôi chỉ cảm thấy tức giận, ngạc nhiên, và đau lòng.

0o0

Tôi cứ nghĩ lão gia đã mừng chúng tôi năm mươi nghìn tệ thì hôm đám cưới chắc chắn ông ấy sẽ không tới, và Ngũ Nguyệt Vy cũng thế. Nhưng đúng lúc tôi và Hạ Trường Ninh chuẩn bị đi nghỉ tuần trăng mật thì Ngũ Nguyệt Vy tới.

Thấy cô ấy, theo quán tính tôi lại căng thẳng, ngay lập tức đề phòng cảnh giác.

Ngũ Nguyệt Vy mặc một chiếc áo tay rộng màu xanh nhạt, rất tôn làn da trắng như ngọc. Tôi nhìn chăm chăm vào tay Hạ Trường Ninh. Lúc mở cửa nhìn thấy Ngũ Nguyệt Vy, anh ấy vỗ vai cô ấy và cười lớn: “Vy Từ, anh tưởng em không tới thật cơ”.

Ngũ Nguyệt Vy trừng mắt nhìn, hiểu lòng tôi mà hất tay anh ấy ra: “Đã kết hôn rồi thì đừng có mà tùy tiện thế, cẩn thận không Phúc Sinh ghen đấy”.

“Cô ấy ghen mới thích! Không ghen tức là không để ý tới anh. Đúng không Phúc Sinh?”. Tôi cười trừ, mời Ngũ Nguyệt Vy vào nhà, rồi vội vàng đi pha trà, đã vậy còn ghé tai lên nghe động tĩnh ngoài phòng khách.

“Cái gì? Em... thôi đi, cứ như thế đi!”.

Anh ấy đang nói gì thế?

Tôi mang trà vào phòng khách coi như không có chuyện gì, Ngũ Nguyệt Vy nhìn tôi vui vẻ nói: “Cảm ơn”, không hề có ý hờn ghen gì cả. Đột nhiên tôi nhớ lại lần Ngũ Nguyệt Vy nói với tôi, cô ấy đã yêu người đàn ông khác.

Tôi lén lút thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn người đàn ông đã hy sinh thân mình để thu phục Ngũ Nguyệt Vy.

Tôi tò mò hỏi cô ấy: “Sao cô không dẫn bạn trai tới?”.

Cô ấy chớp chớp mắt nhìn tôi: “A Ninh không muốn gặp anh ấy, gặp anh ấy không chừng còn đánh nữa”.

Tôi trừng mắt lườm Hạ Trường Ninh, khó khăn lắm mới có một người đàn ông đẹp yên Ngũ Nguyệt Vy, anh ấy sao lại không muốn gặp chứ?

Hạ Trường Ninh nheo mắt, anh ấy dựa vào thành ghế rồi lạnh lùng tiễn khách: “Quả mừng nhận xong rồi, lời của anh cả, anh hai cũng nhận rồi, trà của vợ anh, em cũng uống rồi, về đi!”.

Tôi vội lau mồ hôi. Có chủ nhà nào thế này không? Tôi đang định lên tiếng thì Hạ Trường Ninh trừng mắt nhìn tôi, nghĩ tới những lần Ngũ Nguyệt Vy ức hiếp tôi nên đành ngậm miệng không nói câu nào.

Ngũ Nguyệt Vy không hề tức giận mà còn vui vẻ đứng dậy, nhìn ngắm ngôi nhà một lượt rồi nói: “Cũng phải để em tham quan nhà mới một chút chứ”.

“Có phải em ở đây đâu, thăm phòng khách là được rồi”.

Tôi không nhịn được nữa đành vội vàng nói: “Để tôi dẫn cô đi thăm nhà”.

Hạ Trường Ninh cũng vội đứng dậy, khoác vai tôi: “Bọn anh sẽ dẫn em đi thăm”. Ngũ Nguyệt Vy bấu môi rồi ngẩng đầu đi lên lầu.

Hạ Trường Ninh thì thầm bên tai tôi: “Đừng đơn độc tiếp xúc với cô ấy, con người này thường xuyên phát bệnh!”.

Tôi suýt nữa thì bật cười thành tiếng, may mà mím chặt môi kiềm chế được.

Thăm tầng trên một vòng, cô ấy đứng ở cửa phòng ngủ lâu nhất. Đợi thăm hết tầng một nữa Ngũ Nguyệt Vy đã phát bệnh: “Ngoài cái giường còn được một tí... A Ninh, con mắt của anh thực sự khiến em không dám nhìn nột”.

Chết tiệt! Ngoài chiếc giường do Hạ Trường Ninh kiên quyết chọn ga giường để phù hợp với căn phòng ra thì những thứ khác đều do con mắt của tôi chọn.

“Con mắt chọn trai của em anh cũng không thể nào mà nhìn nột được. Anh nói rồi, tốt nhất cả đời này đừng xuất hiện trước mặt anh, anh thấy lần nào thì sẽ đâm lần ấy”.

Chuyện gì với chuyện gì thế này? Sai lại nói muốn đâm người ta chứ? Tôi giật giật gấu áo Hạ Trường Ninh, gương mặt tươi cười nói với Ngũ Nguyệt Vy: “Anh ấy say mấy hôm nay còn chưa tỉnh, về nhà thì cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm lão gia. À, đợi đã, chúng tôi có quà gửi cho lão gia”.

Tôi liếc mắt ra hiệu cho Hạ Trường Ninh, dù sao Ngũ Nguyệt Vy cũng mang quà và những lời chúc phúc của anh cả và anh hai tới đây, người ta sắp đi rồi sao anh ấy cứ phải tỏ ra khó chịu với người ta thế chứ? Tôi còn lo lắng Ngũ Nguyệt Vy bị đã kích, đột nhiên hồi tâm chuyển ý quay lại bám dính lấy Hạ Trường Ninh. Với trình độ biến thái của cô ấy thì tôi dám khẳng định, cô ấy chẳng hề nể hà thân phận đã có vợ của Hạ Trường Ninh chút nào.

Tôi chạy vào phòng đọc sách tìm mấy món quà, cầm trong tay rồi lại thay đổi ý kiến, tôi không vội vàng đi xuống làm gì mà cứ thông thả rón ra rón rén đi tới cửa nghe trộm. Rõ ràng là tôi cố tình, tôi cũng không biết vì sao tôi lại làm thế này nữa.

Tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh nói: “Anh hy vọng sự việc chấm dứt ở đây, anh và Phúc Sinh rất hạnh phúc... Vy Từ?”.

“Từ nhỏ tới giờ đã khi nào anh chú ý tới em chưa?”.

Không gian yên lặng, không ai lên tiếng nữa. Tôi cố gắng mỉm cười rồi bước vào. Ngũ Nguyệt Vy đón lấy món quà trong tay tôi rồi nhìn tôi và nói: “Phúc Sinh, thay mặt bố tôi cảm ơn cô, chúc hai người... đầu bạc răng long”.

“Đây là chút lòng thành của Trường Ninh và tôi. Cảm ơn xong Ngũ Nguyệt Vy ra về. Tôi thu dọn cốc trà, vừa làm vừa mắng Hạ Trường Ninh: “Khó khăn lắm mới thấy cô ấy thay đổi tính nết, anh đừng chọc tức cô ấy nữa có được không?”.

Hạ Trường Ninh ôm chặt lấy tôi từ phía sau, cầm đặt trên vai tôi, không nói gì cả. Tôi rửa sạch cốc, cất xong xuôi rồi mà anh ấy vẫn bám dính trên lưng tôi như chú gấu koala.

Sao từ trước tới giờ tôi không cảm thấy anh ấy lại bám người thế này cơ chứ? Vừa bực vừa buồn cười, tôi đập tay anh ấy, nói: “Được rồi, bàn xem đi đâu nghỉ tuần trăng mật nữa”.

“Đi Tahiti”. [Tahiti: Tahiti là đảo lớn nhất của của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính Polynésie thuộc Pháp (ND)]

“Không đi, em sợ bị mặt trời thiêu cháy”.

“Em muốn đi đâu?”.

Tôi muốn mang một cành hoa đi viếng mộ Đình Việt, nhân tiện thông báo cho anh ấy biết tôi đã lấy Hạ Trường Ninh. Tôi do dự một hồi, dù sao cũng là đi nghỉ tuần trăng mật, ít nhiều cũng phải để ý tới cảm xúc của Hạ Trường Ninh nữa.

Cầm Hạ Trường Ninh đặt trên khe cổ tôi cứ day đi day lại, đau chết đi được. Tôi đẩy anh ấy ra, anh ấy thì thầm: “Cuối cùng em cũng không gọi anh là

Hạ Trường Ninh nữa rồi. Phúc Sinh, lần đầu tiên nghe thấy em gọi anh như thế này. Em là vợ anh!”.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ấy. Anh ấy hôn tôi rất cuồng nhiệt. Tôi vòng tay lên cổ anh, phối hợp vô cùng ăn ý, trong lòng cảm thấy có phần tội lỗi, có phải tôi đối xử quá tệ với Hạ Trường Ninh không? Chẳng qua trước mặt Ngũ Nguyệt Vy tôi gọi một tiếng “Trường Ninh” thôi, thế mà anh ấy đã cảm kích tới mức này rồi.

Tôi cũng quên chuyện đi thăm mộ Đình Việt. Nơi nghỉ tuần trăng mật cũng do Hạ Trường Ninh chọn, anh ấy chọn đi đảo Hắc Hạt Tử ở Đông Bắc. Vì anh ấy nói: “Đó chính là mảnh đất hạnh phúc của anh, nếu anh không đi Đông Bắc lần đó thì chắc chắn em sẽ không chấp nhận anh, Phúc Sinh à”.

“Anh khai thật với em đi, sao lần đó lại quyết đi?”.

Hạ Trường Ninh chỉ cười, gian xảo nói: “Lúc đó anh đang phát điên, nếu anh đi xa như thế mà em không cảm động thì anh...”.

“Thì làm sao?”.

Anh ấy mỉm môi cười gian không đáp.

Tôi xoẹt tay ra về uy hiếp anh ấy: “Có nói không? Không nói em bức cung!”.

Anh ấy đột nhiên túm lấy tay tôi rồi bẻ quặt lại, khinh thường nói: “Muốn đánh nhau với anh à, không biết lượng sức mình!”.

Tôi giằng co một hồi mà vẫn không rút tay ra được, trong lòng phát bực, cái tên này dựa vào tư chi phát triển để bắt nạt tôi. Tôi “hừ” một tiếng rồi nói: “Quá nhạt nhẽo, anh chỉ biết động chân tay. Em với anh cùng một đẳng cấp sao?”.

Anh ấy buông tôi ra rồi tươi cười: “Ngoan, em hiểu thế là tốt”.

“Lại còn nói, người ta khó khăn lắm mới có bạn trai, anh lại nói gặp lần nào đánh lần ấy, anh mong cô ấy không lấy được ai để bám lấy anh sao?”.

Hạ Trường Ninh đột nhiên cau có đấm mạnh xuống ghế sofa một cái khiến tôi giật cả mình. Tôi càng tò mò hơn: “Cô ấy yêu ai thế? Sao anh lại tức tới thế này?”.

“Một người anh quen trước đây, anh không thích. Cô ấy thích thì đi ra chỗ khác mà yêu đương, đừng có dẫn tới đây là được rồi. Không biết cô ấy có bị bại não không nữa, anh đã không thích cô ấy còn dẫn tới, không phải muốn chọc tức anh sao?”. Anh ấy sầm mặt lại. Tôi nhún vai, hóa ra là thế. Dù sao cũng chẳng liên quan tới tôi, tôi cũng không hỏi làm gì.

Trước khi đi Đông Bắc, Hạ Trường Ninh vẫn đi làm như bình thường. Tôi dự tính nghỉ tuần trăng mật về xong sẽ ở nhà viết lách, không chừng cũng là một hướng đi mới. Mấy hôm nay rảnh rỗi, tôi dạo phố mua ít đồ làm quà cho Bảo Lâm và chú thím.

Lúc đi qua cầu Bắc tôi thấy Ngũ Nguyệt Vy và một người đàn ông đang mua đồ trước một sạp hàng nhỏ nên cứ nhìn theo họ.

Cầu Bắc là nơi bày bán những đồ cổ và các đồ của dân tộc. Cây cầu này được xây dựng vào đời Tống, bên bờ sông đều là những cửa hàng và nhà dân theo phong cách cổ, người ngoại tỉnh tới đây đều thích tới nơi này để mua đặc sản hoặc đồ kỷ niệm về làm quà. Ngũ Nguyệt Vy và người đàn ông ấy đều đeo ba lô, chắc là tới đây mua đồ trước khi lên xe. Ngũ Nguyệt Vy cầm một chiếc trống bỏi lắc chơi, sau đó quay sang nói chuyện với người đàn ông đang cúi đầu xem hàng. Đây là người Hạ Trường Ninh vô cùng căm ghét sao? Hai chiếc đùi nhỏ cứ lắc qua lắc lại, người đàn ông đứng thẳng dậy rồi quay mặt sang bên cạnh.

Cách xa như vậy nhưng trái tim tôi lại bị tiếng trống gõ thành thịch. Tôi vịn vào thành cầu, hai chân mềm nhũn, cả người tụt dần xuống đất. Tôi không còn nhớ có phải mình đã há miệng kêu to không mà Ngũ Nguyệt Vy và người đàn ông ấy đều nhìn lên cầu. Dòng máu trong người dường như đông cứng lại trong nháy mắt. Cả người tôi rùng mình, lạnh toát. Một người đã chết cách đây năm năm giờ đã sống lại, đúng là gặp ma giữa ban ngày!

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, gương mặt tuấn tú của Đình Việt rõ ràng như một bức tranh được phóng to trước mặt tôi. Tôi có thể nhìn thấy rõ sự hoảng loạn trên mặt anh.

Tôi lao đảo lùi về sau và đâm vào một người, người đó không nghĩ là tôi lại đâm vào họ nên đưa tay đẩy, tôi liền ngã sòng xoài ra mặt đất, cảm giác đau nhói dội vào tay. Tôi lăn lộn rồi lồm cồm bò dậy, không có dũng khí để quay lại phía sau nhìn, tôi ra sức chạy xuống dưới cầu.

Người rất đông, tôi bị va phải mấy lần, tôi chạy tới đường đi bộ đứng lúc nhìn thấy một chiếc taxi, liền vẫy xe định rời khỏi đây. Lúc chạy ra xe tôi quên không nhìn những hướng khác, có một chiếc xe điện lao về phía tôi, tôi nhắm chặt mắt, cả người run rẩy, đầu óc trống rỗng... Cả người đột nhiên nhẹ bẫng, một đôi tay ôm lấy tôi tránh sang một bên.

Tim đập loạn xạ, tôi cúi đầu nhìn đôi tay ấy, chiếc đồng hồ trên tay sao quen thuộc đến thế. Trên tay anh ấy vẫn còn chiếc vòng ngũ sắc may mắn do chính tay tôi tết, chắc chắn do đeo lâu rồi nên màu sắc cũng đã cũ kỹ, nhưng chắc chắn chính là sợi dây đó. Tôi gào lên rồi gãy giữa, cổ đau nhói, mọi cảnh vật trước mắt đều trở nên tối sầm, tôi ngất lịm. Lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm trên chiếc giường ở nhà. Mở mắt ra nhìn thấy Hạ Trường Ninh, tôi chỉ biết dờ dẫm, tôi túm lấy con gấu ôm rồi đập anh ấy: “Cút! Anh cút đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Hạ Trường Ninh, chúng ta ly hôn!”.

Hạ Trường Ninh sầm mặt lại, anh ấy túm con gấu ném đi rồi nghiêng răng nhìn tôi: “Em có trái tim không thể hả? Em thấy Đình Việt một cái là biến thành thế này?”. Tôi mặc kệ, chỉ cần nghĩ tới chuyện đó là tim như dao cắt. Tại sao, tại sao tất cả mọi người đều lừa gạt tôi?

Hạ Trường Ninh muốn tôi tha thứ chính là vì chuyện này sao? Cái gì anh ấy cũng biết, anh ấy lấy tôi rồi nhưng cũng không cho tôi biết sự thật. Tôi thực

sự... hận! Tôi với lấy những chậu cây nhỏ đặt trên bậc cửa sổ ném về phía anh ấy, vừa ném vừa khóc: “Hạ Trường Ninh anh không phải là người, anh lừa tôi thế này, anh lại lừa tôi thế này! Cút đi!”.

Chậu hoa ném xuống đất “choang”, “choang” từng tiếng. Căn phòng trở nên yên tĩnh. Hạ Trường Ninh thở hồng hộc, con giận của anh ấy đã lên tới cực điểm.

Tôi gào lên rồi nhảy xuống giường chạy ra phía cửa, anh ấy túm lấy eo tôi rồi ấn tôi xuống giường.

“Cô nằm yên cho tôi!”. Hạ Trường Ninh quát.

“Còn lâu!”. Tôi ngoan cố gào lên.

Anh ấy nghiêng rãnh rồi giơ nắm đấm lên đấm mạnh xuống giường, trừng mắt nhìn tôi: “Cô muốn đi đâu? Cô còn muốn đi cùng Đình Việt sao? Cô là người đàn bà của Hạ Trường Ninh này!”

“Đúng, là tôi muốn đi cùng anh ấy, tôi không muốn ở bên anh nữa”. Tôi tức đến mức ăn nói lung tung.

Hạ Trường Ninh đứng dậy đóng sầm cửa đi ra ngoài, không thèm ngoái đầu lại.

Tôi sững người, nhảy vọt từ trên giường xuống chạy ra cửa, chân giẫm phải một mảnh chậu hoa thủy tinh vỡ, đau tới mức kêu thét lên. Cửa bật mở, Hạ Trường Ninh tới mặt chạy vào ôm lấy tôi. Tôi òa khóc, khóc nức nở, không màng gì cả.

Anh ấy giữ chặt mắt cá chân tôi rồi lặng lẽ rút mảnh thủy tinh ra. Tôi đau run người, tay đấm lưng anh ấy, vừa khóc vừa mắng: “Cút, tôi chết cũng không cần anh lo! Anh biến đi!”.

Mặc kệ tôi gầy gù, anh ấy ôm tôi vào nhà vệ sinh rồi đặt tôi xuống bồn tắm, hai chân gác lên thành bồn. Cả người tôi nằm yên mềm nhũn. Tôi cố gắng chống dậy nhưng anh ấy chỉ cần ấn nhẹ một cái là tôi lại nằm xuống, tôi bị giày vò tới mức chỉ còn đủ hơi mà thở.

Hạ Trường Ninh ngồi bên thành bồn tắm cảm vùi nước xả vào chân tôi, sau đó rửa oxy già, tôi đau đớn gào lên.

“Nằm yên!”. Anh ấy lấy vải mềm buộc quanh chân tôi, buộc xong rồi còn nhân tiện buộc luôn hai chân lại với nhau.

Tôi giận sôi người: “Anh làm cái gì thế?”.

Anh ấy trừng mắt lườm tôi: “Lắm chuyện!”.

Hai tay tôi chống xuống để ngồi dậy, anh ấy đưa tay đón lấy tay tôi, thấy vết xước lại cảm lo oxy già lên xị, cảm giác đau đớn bỏng rát khiến tôi lại òa khóc.

Hạ Trường Ninh xị xong liền đặt lọ thuốc xuống, anh ấy thờ dài rồi ôm lấy tôi: “Đừng khóc nữa, anh sai rồi. Đừng khóc”.

Chuyện này sao mà dừng lại được chứ! Tôi chỉ cảm thấy đau lòng, nhưng tại sao ngay cả đau lòng mà cũng không nói ra được, chỉ biết khóc và khóc. Tôi hận Đình Việt lừa tôi hay hận Hạ Trường Ninh lừa tôi? Tôi vui mừng vì Đình Việt chết đi sống lại hay vui vì Hạ Trường Ninh đau lòng?

Đầu óc tôi bây giờ là một mớ hỗn loạn.

Trước đây dù nghe phiên bản nào cũng đều không khiến tôi đau buồn như lần này. Bây giờ, Đình Việt sống sờ sờ đứng trước mặt tôi, cắt đứt mọi giấc mơ của tôi về anh ấy. Có lẽ trong tiềm thức tôi tự đặt mình vào vai diễn trong một vở kịch bi tình. Một chàng trai tuyệt vời yêu mình sâu sắc, sau đó anh ấy qua đời, để lại mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời. Điều này dường như đã trở thành một bí mật nhỏ trong sâu thẳm trái tim, là bí mật khiến tôi có thể tìm thấy lý do để đa sầu đa cảm bất cứ lúc nào.

Thế nhưng hóa ra mọi thứ lại không phải như vậy!

Có lúc trong trí tưởng tượng của mình, con người cứ tưởng rằng sự việc đã định, nhưng hóa ra vẫn còn kết cục thứ ba.

Hạ Trường Ninh đưa tay ra, tôi không né tránh. Bàn tay anh ấy lướt trên mặt tôi, cẩn thận vuốt ve, giọng anh ấy nhỏ tới mức khó nghe: “Phúc Sinh, anh xin lỗi...”.

Anh ấy vòng tay ôm tôi vào lòng, nụ hôn nóng bỏng đặt lên môi tôi.

Tôi nhắm mắt, không có bất cứ phản ứng nào, dòng lệ từ khóe mắt lặng lẽ chảy xuống. Cả người nhẹ bẫng, anh ấy ôm tôi vào phòng ngủ và đặt tôi lên giường, kéo tấm chăn lạnh lẽo đắp cho tôi. Tôi không mở mắt, cả người nấc lên vì con khóc chưa dứt. “Phúc Sinh, em muốn thế nào?”.

“Tôi muốn ngủ”.

Hạ Trường Ninh nắm chặt tay tôi, một hồi lâu anh ấy mới lên tiếng: “Trong lòng em không giải quyết được vướng mắc này thì đừng ngủ. Anh còn lạ gì em, sao lại không biết trong lòng em nghĩ gì chứ? Muốn ly hôn với anh? Giống như lần em đi Đông Bắc, trốn tận nơi xa xôi như thế? Quả thực em thích chơi trò chặt nhanh chém gọn! Không được, Phúc Sinh à, anh không bao giờ đồng ý với em. Em đã làm vợ anh rồi, cả đời này anh sẽ không bao giờ ly

hôn. Đúng, đúng là anh luôn lo lắng, vì thế anh mới cực đoan tạo ra chuyện của Dật Trần để thử thách em. Nhưng bây giờ khác rồi, em là vợ anh, người đàn ông trong lòng em chỉ có thể là anh!”.

Anh ấy quả thực rất hiểu tôi! Tôi muốn đập cho anh ấy mấy phát, nhưng quên mất chân đã bị anh ấy dùng vài buộc từ ban nãy. Tôi mở trừng mắt gào lên: “Đừng hy vọng tôi sẽ tin anh một lần nữa! Anh tha cho tôi, được không?”.

Hạ Trường Ninh cúi đầu nhìn tôi, tôi cảm thấy anh giống như một ngọn núi, tôi là ngọn cỏ bị đè bên dưới đang đau đớn kêu than đòi sự sống.

Anh ấy khẽ mỉm cười, nụ cười có phần chua chát, giọng vô cùng hung hăng: “Tha cho em? Nếu anh muốn bỏ em thì đã sớm từ bỏ rồi, cần gì phải xài nhiều chiêu thế này? Phúc Sinh, muốn anh từ bỏ em à, kiếp sau nhé! Anh biết, cho dù là Đinh Việt lừa em hay anh lừa em đi nữa, em đều tức giận. Anh thừa nhận, ban đầu khi nghe chủ ý này của Đinh Việt anh cũng muốn đánh anh ta, nhưng có thể thừa cơ nhảy vào sao anh lại không tự nguyện cơ chứ? Anh đã dùng nhiều thủ đoạn nhưng anh không hối hận. Phúc Sinh, em tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, anh nói với em thế thôi”.

Anh hiểu rõ bản thân mình muốn gì, anh nhất định sẽ làm được.

Anh và Đinh Việt đánh nhau một trận nhưng không phải vì em, vì trước đây anh đã từng nói, nếu anh ta dám xuất hiện trước mặt em thì anh nhất định sẽ đánh anh ta.

Nếu như em nghĩ không thông chuyện này thì chúng ta cứ để đó đi”.

Hạ Trường Ninh nói xong cũng nằm xuống, tay chống đầu nhìn tôi. Trong tim tôi trào lên cảm giác đau xót, lòng cũng đã bình tĩnh trở lại. Anh ấy đối tốt với tôi, không phải tôi không biết điều đó. Những lời tôi nói làm tổn thương anh ấy, tôi cũng biết. Chỉ là tôi không thể nào điều khiển được bản thân, nghĩ lại chuyện của Đinh Việt tôi không thể nào mà bước qua cái hố đó được. Trong lòng cảm thấy rất bức bách, tôi quay lưng lại, mặc kệ anh ấy.

Cứ thế rồi cũng ngủ say. Lúc tỉnh dậy tôi nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những ngày tháng vui vẻ bên Hạ Trường Ninh thế là hết rồi. Niềm vui với Đinh Việt cũng thế. Rốt cuộc tôi mang niềm hạnh phúc chào đời hay là bi thương đây? Tôi nhắm chặt mắt, nước mắt lại tuôn trào, tôi cẩn thận hít thở từng hơi một. Một bàn tay đặt lên mặt tôi, Hạ Trường Ninh không nói gì cả, anh ấy đưa tay ôm lấy tôi từ phía sau. Cảm anh ấy đặt trên đầu tôi, cơ thể áp chặt vào tôi.

Tôi hít thở sâu, cũng không nói gì cả.

“Phúc Sinh, là anh sai rồi, trong lòng anh luôn vướng mắc chuyện này vì vậy anh mới mong em tha thứ cho anh. Lúc đó trong lòng em không có anh, anh mới đồng ý nói dối cùng Đinh Việt, hơn nữa lúc đó có nói với em cũng chẳng có ích lợi gì. Đinh Việt có việc nên anh ta không thể ở lại đây, cũng không rõ khi nào mới về nước, anh ta muốn em coi như anh ta đã chết rồi. Anh không biết đích xác tình cảm của em dành cho anh ta thế nào nên cũng muốn em coi anh ta đã chết. Anh nói với anh ta rằng, nếu như đã nói vậy thì cả đời này đừng xuất hiện trước mặt em nữa. Anh đã sớm biết anh ta quay về, hôm đám cưới anh cũng nhìn thấy anh ta. Khi nghe em nói dường như đã nhìn thấy anh ta... anh vô cùng căng thẳng. Anh nghĩ không biết có phải anh ta nghĩ chuyện đã qua mấy năm rồi, cảm thấy không còn gì nữa nên mới quay lại. Vy Từ yêu anh ta, cô ấy cũng muốn biết tình cảm của em với Đinh Việt nên cô ấy mới lật tẩy sự việc này. Con người Vy Từ em biết đấy, cái gì cũng phải rõ ràng dứt khoát. Anh không đồng ý. Chúng ta mới kết hôn, còn chưa đi nghỉ tuần trăng mật nữa. Phúc Sinh, có rất nhiều lần anh muốn nói cho em biết nhưng lại sợ em giận anh, không ở bên anh nữa”.

“Bây giờ được rồi chứ gì? Bởi vì tôi đã lấy anh nên anh mới yên tâm nói cho tôi biết?”. Tôi bắt đầu tức giận, có ai nghĩ xem trong lòng tôi buồn bã thế nào không?

Từ lúc biết tin Đinh Việt đã mất, nơi đó trong lòng tôi đã trở thành cấm địa. Tôi có thể sống vui vẻ bên Hạ Trường Ninh, nhưng chỉ cần nhớ tới Đinh Việt là trái tim tôi lại vô cùng khó chịu.

Hai tay Hạ Trường Ninh ôm tôi chặt hơn, anh ấy hạ giọng hỏi tôi: “Phúc Sinh, em là vợ anh rồi. Em có biết em làm thế này anh buồn thế nào không? Vì anh đã lừa dối em hay vì Đinh Việt? Trong lòng em vẫn có anh ta, phải không? Em vẫn thích anh ta? Em có bao giờ nghĩ tại sao anh không dám chắc chắn không? Tại sao ngay cả chiều tình cũ mặn nồng với Dật Trần anh cũng phải xài? Duy nhất với em, anh mất đi khả năng phán đoán. Em cứ nghĩ cho kỹ đi!”.

Bỗng chốc gương mặt tuấn tú, nụ cười dịu dàng và những ngày vui vẻ bên Đinh Việt lại dồn về trong tôi. Nỗi đau mất Đinh Việt, nỗi đau từ lời nói dối về cái chết mà anh ấy dùng cứ đâm vào tim tôi. Tôi không thể nào nói dối rằng tôi không có một chút tình cảm nào với Đinh Việt. Bao năm nay anh ấy chính là tình cảm tốt đẹp nhất còn tồn tại trong tôi, nhưng bây giờ, lời nói dối bị bóc trần, tôi vẫn còn kinh ngạc mà không kịp suy nghĩ tới tâm tư của Đinh Việt. Tôi chỉ cảm thấy tức giận, ngạc nhiên, và đau lòng.

“Chuyện này quá đột ngột với em, cứ ngủ ngon một giấc đi rồi mai nói tiếp”. Hạ Trường Ninh đã đưa quyết định, anh ấy không muốn nghe tôi nói thích Đinh Việt hay anh ấy cũng mệt mỏi rồi?

Tôi mở trừng mắt, buồn ngủ thì nhắm mắt vào, sau đó lại mở mắt, rồi lại ngủ. Hạ Trường Ninh vẫn ôm chặt tôi, tôi quay lưng lại phía anh ấy nên không biết anh ấy đã ngủ hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Sổ tay hôn nhân ba: Lấy trái tim đổi trái tim

Có lẽ sau này chúng tôi sẽ đi hết cuộc đời này mà không cãi nhau một trận nào nữa, cũng có thể chúng tôi sẽ giống như những cặp vợ chồng khác, khó khăn đi đến tận cùng. Chuyện của tương lai thì để tương lai nói tiếp. Chỉ ít bây giờ, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

0o0

Tôi bị đánh thức bởi ánh mặt trời chói lọi, lúc mở mắt ra đã thấy Hạ Trường Ninh ngồi ở đầu giường đọc tạp chí. Chắc anh ấy đã tắm rửa rồi, râu cằm đã cạo sạch sẽ. Căn phòng cũng đã dọn dẹp sạch tinh tươm, những chậu cây nhỏ trên bậu cửa sổ đã không còn nữa, bây giờ nhớ lại vẫn thấy trong lòng nhói đau.

Hồi đó khi đi chợ hoa mua chúng về, chúng tôi đã xếp kín ghế sau của ô tô. Suốt dọc đường đi tôi cứ nhấp nhòm nhìn về phía sau, bảo anh ấy lái xe thật chậm, sợ làm chúng rơi vỡ, kết quả lại bị tôi ném vỡ hết như ném mảy hòn đá.

Thấy tôi tỉnh rồi, anh ấy đặt tờ tạp chí xuống rồi mỉm cười: “Dậy rồi à? Mắt sưng lắm, để anh lấy túi đá chườm cho em”.

Anh ấy đứng dậy lấy túi đá trong ngăn đá ra. Tôi lắc đầu: “Tôi đi vệ sinh”.

Chân không nhúc nhích được, giờ tôi mới nhớ chân mình đã bị thương.

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, rồi cúi xuống còi dầy. Hạ Trường Ninh ngăn tôi lại rồi ôm tôi: “Ngốc! Bao nhiêu mảnh thủy tinh trên mặt đất như thế mà không nhìn thấy à?”.

Tôi không nói gì cả. Trách ai chứ?

Đi vệ sinh xong tôi cúi đầu tháo băng, lòng bàn chân bị rách một miếng to, tôi bước thấp bước cao đi ra ngoài.

“Bảo em đừng nhúc nhích cơ mà!”. Anh ấy đỡ tôi rồi bế tôi lên giường, sau đó lấy thuốc bột Vân Nam cẩn thận rắc lên vết thương rồi băng bó lại cho tôi.

“Chân tay tôi tê hết cả rồi, anh dám trói tôi suốt một đêm”. Cái miệng tôi lại bắt đầu than thở những lời oan ức.

Hạ Trường Ninh ngẩng đầu nhìn tôi, bàn tay anh ấy nhẹ nhàng xoa bóp chân cho tôi rồi nói: “Thế này đỡ hơn chưa?”.

“Ừ”.

Những ngón tay anh ấy xoa bóp chậm chậm, còn chuyên nghiệp hơn mấy nhân viên trong tiệm massage, từ gót chân cho tới đầu gối đều được xoa nhẹ nhàng. Tôi nằm xuống để anh ấy phục vụ. Nhìn anh ấy cúi đầu chăm chỉ xoa bóp chân cho tôi, tôi đột nhiên nghĩ, sao tôi chẳng có tâm trạng nào mà cãi nhau với anh ấy thế này?

“Tôi muốn gặp Đình Việt”.

Anh ấy dừng tay lại, đưa mắt nhìn tôi: “Vẫn còn nhớ Đình Việt à?”.

“Đương nhiên, tôi muốn biết xem anh ấy yêu tôi hay yêu Ngũ Nguyệt Vy chứ! Á, đau!”. Tôi vói tờ tạp chí đập cho anh ấy một cái.

Sắc mặt Hạ Trường Ninh sầm lại, không nói gì, mãi sau anh mới lên tiếng: “Được”. “Tôi muốn gặp anh ấy một mình, anh ấy tới thì anh ra ngoài”.

“Cái gì? Không được?”.

Tôi nhìn anh ấy không nói gì. Hai chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, không ai chịu nhường ai. Tôi nhìn Hạ Trường Ninh rồi phì cười, cầm cuốn tạp chí tiếp tục đọc.

Anh ấy xoa bóp chân cho tôi xong và nói: “Để anh lấy bữa sáng cho em”.

“Không cần”. Tôi đặt tạp chí xuống rồi quay sang một bên ngủ.

“Ăn cơm xong rồi ngủ”.

“Không ăn”.

Một lúc sau tôi nghe thấy Hạ Trường Ninh nói: “Em đừng nói với anh là cơm trưa em cũng không ăn đấy”.

Anh ấy đã nói thế thì tôi phải cho anh ấy biết tay, tôi cười nhạt: “Nói đúng đấy, cơm trưa tôi cũng không ăn”.

“Muốn tuyệt thực?”.

“Ừ”.

Cả người tôi bị anh ấy lật ngửa lại, tôi nhìn thấy gương mặt anh vô cùng căng thẳng, ánh mắt hiện lên vẻ bị tổn thương. Tôi nhìn anh ấy không hề sợ hãi. Không phải tôi tính khí trẻ con, nhưng giết người phóng hỏa rồi nói câu “xin lỗi” là xong sao? Anh ấy không chắc chắn tình cảm của tôi, dùng Dật Trần để chọc tức tôi, còn giúp Đinh Việt nói dối tôi, anh ấy có nghĩ tới cảm xúc của tôi thế nào không? Bây giờ mà không kiên trì địa vị làm chủ của mình, sau này thì

sao? Tôi còn cơ hội vùng dậy không?

“Không ăn thì không ăn, không chịu được nữa thì anh truyền dịch dinh dưỡng cho em”. Hạ Trường Ninh phát điên rồi, mới thốt ra câu này.

Tôi vốn chỉ định ương ngạnh một tí thôi, không ngờ anh ấy lại nói thế! Tôi nghe tiếng Hạ Trường Ninh sập cửa đi ra ngoài mà không kiềm chế được những giọt nước mắt đang lăn xuống.

Là anh ấy mắc sai lầm lớn chứ! Tôi còn chưa làm gì cả mà anh ấy đã tức giận rồi? Không ăn, tôi không ăn đấy, đợi anh truyền dịch dinh dưỡng đấy! Tôi bực mình trằm chằm tiếp tục ngủ.

Mùi thơm xộc lên mũi, là mùi thơm của vịt chiên giòn, là món vịt chiên giòn tôi thích ăn nhất vừa mới được chiên xong! Tôi nuốt nước bọt, nhưng không hề quay người lại. Cái tên này thật đáng ghét, ngồi ngay trên đầu giường, vừa ăn vừa xem đĩa, lại còn nhai rôm rốp nữa chứ!

Tôi điên lên quay người lại rồi ngồi bật dậy. Anh ấy mút ngón tay rồi hỏi tôi: “Muốn đi vệ sinh à? Anh ẵm em đi”.

“Không cần, vết thương nhỏ, cái chân này đã tàn phế đâu!”. Tôi nhón chân đi khắp khiêng vào nhà vệ sinh, kéo rèm cửa “soạt” một cái, tôi không muốn nhìn thấy cái tên kia gặm thịt vịt.

“Phúc Sinh, em không bật quạt gió à, sao thối thế!”.

“Tôi quên mất!”. Tôi cố ý đẩy, anh ăn vịt, tôi đại tiện!

Tôi lẻ mề một lúc lâu mới ra ngoài, lúc ra anh ấy đã không còn ở trong phòng nữa. Từ trên đầu giường vẫn đặt nửa con vịt, chắc chắn là anh ấy cố ý, lúc ăn rõ ràng anh ấy chặt thành từng miếng nhỏ, nửa con này lại không hề chặt. Giả sử tôi có cắn trộm một miếng là biết ngay. Tôi tức đến mức nuốt nước bọt, ngồi lên giường xem đĩa, hạ quyết tâm, lần này quyết tuyệt thực cho anh ấy biết mặt!

Xem hết một đĩa phim rồi mà anh ấy vẫn chưa về phòng. Tôi lại suy nghĩ, quyết định không ngồi đây chờ chết nữa mà về nhà bố mẹ đẻ.

Mặc quần áo, đi giày dép xong xuôi, chân phải vẫn còn hơi đau, tôi cẩn thận cà nhấc từng bước xuống dưới tầng.

“Muốn đi đâu?”. Hạ Trường Ninh dựa ở cửa bếp, trong tay cầm con dao thái rau.

Muốn nấu món ngon để hấp dẫn tôi sao, lần này tôi không thèm nhìn, để cho anh ấy có nấu cũng như không.

“Anh không phải quản”.

“Vợ anh đương nhiên anh phải quản, có giỏi thì thử mở cửa đi ra ngoài xem”.

Tôi “hừ” một tiếng rồi chậm chậm tiến ra ngoài, đưa tay mở cửa. Cửa không nhúc nhích, nhìn kỹ lại hóa ra đã bị khóa trái.

“Được lắm, Ninh Phúc Sinh, anh còn chưa chết mà em đã muốn bỏ đi theo người khác rồi sao?”. Hạ Trường Ninh cầm dao chém gió nghe xoẹt một tiếng.

Có điều, bây giờ tôi không sợ anh ấy nữa, coi như không nhìn thấy sự uy hiếp của anh ấy, tôi về phòng lấy chìa khóa. Anh ấy leo lên lầu trước rồi huơ chìa khóa trước mặt tôi: “Đừng có mơ. Chúng ta ở nhà nghỉ tuần trăng mật vậy”.

Cảm giác tức tối dồn nén trong lồng ngực, nặng trĩu như phiến đá tảng. Tôi quay người vào phòng bật máy tính chơi game.

Thời gian cứ thế trôi qua, tôi lại nghĩ thấy mùi thức ăn thơm lừng, mũi cay cay, hình như nước mắt lại trào ra. Không ăn! Kiên quyết không ăn!

Hạ Trường Ninh cũng không khuyên giải gì, đến gần mười hai giờ đêm anh ấy bung một bát vằn thắn lên phòng đọc sách, vừa đứng ở cửa vừa ăn vừa nói: “Chơi game ham mê quá rồi à? Quên ăn quên ngủ! Ngoài quán net qua mười hai giờ là đóng cửa, ngắt mạng, ở nhà cũng thế! Đợi anh ăn xong thì em phải đi ngủ!”.

“Anh muốn ngủ thì ngủ, tôi chơi mặc tôi”.

Anh ấy ăn xong vẫn thẩn thờ vào phòng, rút dây mạng, lạnh lùng đáp: “Nhớ Đình Việt thế cơ à? Muốn biết bây giờ cậu ta còn yêu em không à? Cuối cùng thì em cũng có cơ hội bắt nạt Vy Từ rồi, đắc ý rồi chứ gì? Mong giây phút này lắm chứ gì?”.

“Anh ghen là việc của anh, tôi không muốn ăn com là việc của tôi! Anh tưởng rút dây mạng là tôi không chơi được chứ gì?”. Tôi nói xong liền mở file bắt đầu viết tiểu thuyết. Câu đầu tiên viết thế này: “Đã từng có nửa con vịt đặt trước mặt tôi, tôi không hề ăn nó. Nếu có ngày ông trời cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ ăn hết nó mà không hề ngần ngại. Nếu nửa con vịt ấy là thứ Hạ Trường Ninh dùng để hấp dẫn tôi thì dù có cho tôi mười cơ hội tôi cũng không thèm ăn một miếng”.

Khẩu khí hùng hồn, gõ bàn phím lạch cạch lạch cạch.

Hạ Trường Ninh đứng trước mặt tôi, tức phát sững sờ, đột nhiên anh ấy đưa tay tắt điện! Tôi tức quá gào lên: “Tôi không có tự do cá nhân hay sao?”.

“Không có!”.

Anh ấy ngang ngược nói rồi vờn qua bàn ôm tôi dậy, hai tay xiết chặt khiến tôi không tài nào giãy giụa được.

“Đi ngủ!”.

Lên giường, tôi không thèm giằng co với anh ấy nữa mà quay người ngủ luôn.

Nửa đêm tôi mơ hồ cảm thấy đói bụng, tôi nằm sấp xuống ngủ, đề không cho cái dạ dày còn cào cào nữa. Trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh bao nhiêu món ăn ngon. Tôi mơ màng nghĩ, sáng mai thức dậy tôi phải ăn hết mới được.

Kết quả sáng hôm sau Hạ Trường Ninh đã bung bát cháo trứng gà thịt nạc ngồi vừa ăn vừa xem “Tin tức buổi sáng”.

Thấy tôi tỉnh dậy, anh ấy hỏi: “Lấy cho em một bát nhé?”.

Đầu tôi đã gật xuống nửa chừng rồi lại lắc: “Tôi không ăn!”.

Anh ấy hít một hơi dài, nhìn sắc mặt rõ là muốn đập tan bát cháo.

Tôi bước qua anh ấy để vào nhà vệ sinh súc miệng.

Cả ngày tôi đều ở trong phòng đọc sách, chơi game.

Bữa trưa, Hạ Trường Ninh xào rau, tiếng mỡ nhảy tí tách trên chảo, mùi thơm bốc lên khiến tôi nuốt nước bọt ừng ực. Tôi uống một ngụm nước lọc thật lớn, cảm thấy nước thật ngọt.

Buổi tối, anh ấy hầm xương sườn, tôi đã không chịu được nữa rồi.

Anh ấy nhẹ nhàng đứng sau lưng tôi, nói: “Phúc Sinh, đã hai ngày em không ăn gì rồi”.

Anh ấy cũng biết hai ngày nay tôi không ăn gì sao? Tôi chớp mắt, coi như nhìn màn hình lâu quá nên cay mắt.

“Trên bàn ăn có xương hầm, có canh nữa. Em tự ăn đi, anh đi tìm Đình Việt”. Hạ Trường Ninh nói xong đẩy cửa, ra ngoài.

Anh ấy thực sự nghĩ tôi không muốn ăn là vì muốn ép anh cho tôi gặp Đình Việt sao? Anh ấy đi rồi, tôi bắt đầu quệt nước mắt. Là em tức anh đã lừa gạt em, chuyện đã xảy ra năm năm rồi, có phải em không yêu anh đâu. Nếu em còn nhớ Đình Việt thì em lấy anh làm gì? Tôi càng nghĩ càng thấy oan ức, khóc chán chê rồi đi rửa mặt, chải đầu, chăm chút bản thân một chút, sau đó ngồi đợi trên ghế sofa, quyết tâm không ăn.

Gặp Đình Việt rồi cũng không ăn đấy, cho anh ấy tức chết thì thôi.

Một tiếng sau tôi nghe thấy tiếng mở cửa, ngoài cửa là ba người, Hạ Trường Ninh, Đình Việt và Ngũ Nguyệt Vy, đều đến đông đủ à? Tôi nhìn Đình Việt, bất giác khóe mắt lại ươn ướt. Anh ấy nhìn đàn ông và lịch lãm hơn trước, ánh mắt rất bình thản, nhìn tôi đầy tiếc nuối.

Hạ Trường Ninh mặt mũi tôi sầm lại, kéo Ngũ Nguyệt Vy và nói: “Phúc Sinh muốn nói chuyện riêng với Đình Việt, Vy Từ, chúng ta xuống dưới nhà nói chuyện”.

Ngũ Nguyệt Vy vẫn cứng đầu đứng đó, mím chặt môi, Hạ Trường Ninh liền kéo tay lôi đi.

Đình Việt quay lại nhìn cô ấy cười nói: “Là chúng ta đã nợ Phúc Sinh”.

Nghe thế Ngũ Nguyệt Vy mới đi cùng Hạ Trường Ninh xuống dưới nhà, điều tôi để ý là Hạ Trường Ninh không hề nhìn tôi lấy một cái.

Đình Việt đóng cửa bước vào rồi ngồi lặng lẽ trên ghế sofa.

Đây là người mà tôi đã từng yêu? Đã từng có một lời nói dối khủng khiếp nhưng vẫn thẳng thắn đối mặt với tôi? Tôi buồn cười, thực sự buồn cười, tôi đứng dậy pha trà cho anh ấy coi như không có chuyện gì.

“Phúc Sinh, chân em làm sao thế?”. Đình Việt chau mày hỏi.

“Đập vỡ mấy cái cốc, bị rách một miếng. Chuyện nhỏ thôi, hai, ba hôm là khỏi”.

“Hôm đó trên phố, sợ em quá kích động... còn đau không?”.

Đánh ngất tôi lẽ nào là trách nhiệm của tôi sao? Tôi cười nhạt rồi đưa tay xoa cổ: “Cũng mạnh đấy. Không đau, không đau chút nào, còn hiệu quả hơn thuốc ngủ”.

Đình Việt im lặng lắng nghe những lời châm chọc của tôi, sắc mặt anh ấy thay đổi theo từng lời nói: “Phúc Sinh, năm đó khi anh ra đi là có lý do riêng. Sau đó là anh sai, anh không nên lừa dối em, anh xin lỗi”.

Đúng thế, nếu anh ấy không nói đã chết thì trong lòng tôi đâu còn vướng mắc này. Trong một thời gian dài tôi đâu dám nhớ tới anh ấy. Bây giờ tôi vô cùng sung sướng, sự né tránh của tôi đã khiến tôi không hề khóc lóc trước mộ anh ấy.

Hóa ra gặp Đình Việt có quá nhiều điều muốn nói, có quá nhiều sự căm phẫn muốn phát tiết, bây giờ... “Sao anh vẫn đeo sợi dây may mắn ấy?”.

Đúng thế, điều tôi muốn hỏi chính là điều này. Nếu anh ấy không yêu tôi, vậy tại sao vẫn còn đeo nó?

Đình Việt định rút tay lại.

Tôi cầm tay anh ấy, mân mê sợi dây đó, trong lòng có biết bao cảm xúc: “Tại sao anh không nói rõ ràng với em? Em không phải là một đứa con gái yếu đuối. Nếu như anh nói rõ ràng ra thì chúng ta vẫn có thể là bạn. Bây giờ, anh đi trên con đường này rồi, em coi như không quen anh, sau này nếu có gặp nhau em cũng sẽ không chào hỏi anh”.

Cánh tay Đình Việt run run, anh ấy cầm tay tôi và nói: “Phúc Sinh, trong lòng mỗi người đều có một giấc mơ, một hạnh phúc của riêng mình. Anh không thể mang lại cho em nên đành phải cắt đứt. Là anh ích kỷ, là anh không muốn trong lòng em không có anh”. Con diên trong lòng tôi đã bộc phát, tôi không thể kiềm chế nỗi sự khó chịu trong lòng mình: “Bạn trai bây giờ của Ngũ Nguyệt Vy là anh à? Anh thích cô ấy, đúng không?”. Hỏi xong tôi mới thấy coi thường chính bản thân mình. Tôi vẫn còn để tâm tới chuyện bọn họ cùng lừa tôi, để tâm tới những lời Ngũ Nguyệt Vy đã nói, vẫn còn quan tâm Đình Việt còn yêu tôi không. Nhưng tôi đã lấy người ta rồi, người tôi yêu rõ ràng là Hạ Trường Ninh, tại sao tôi vẫn có những suy nghĩ độc địa thế này?

Sự ích kỷ của Đình Việt là sự tàn nhẫn đối với tôi.

Tôi quay đầu lại nói với anh ấy: “Xin lỗi, đây là chuyện giữa hai người, không cần nói với em. Em không nên hỏi thế”.

Đình Việt nhìn sợi dây may mắn trên tay mình, một lúc sau mới từ tốn nói: “Phúc Sinh, hãy sống hạnh phúc với Hạ Trường Ninh nhé. Chuyện có lỗi với em cũng đã xảy ra rồi, không thể nào quay lại được. Hãy sống tốt cuộc sống của em, cứ coi như em chưa bao giờ quen biết một người như anh”.

Tôi lấy sợi dây may mắn của mình ra, nó vẫn còn như mới. Tôi nhìn nó một hồi rồi đặt vào tay anh ấy: “Anh còn sống là tốt rồi. Em sẽ sống tốt. Trước đây, mấy người đều có nguyên nhân riêng của mình, không thể nói với em, em cũng không muốn biết nữa”. Chuyện đã trôi qua tôi không thể truy cứu nữa, câu chuyện về Đình Việt, tình cảm giữa anh ấy và Ngũ Nguyệt Vy, rồi tất cả mọi thứ về anh ấy, đều không phải là thứ tôi muốn quan tâm.

Tôi nói xong mà không hề nhìn anh ấy, lên gác về phòng ngủ.

“Phúc Sinh, Hạ Trường Ninh rất yêu em”.

“Em cũng yêu anh ấy”.

Tôi đứng trên cao nhìn xuống, gương mặt tuấn tú của anh vẫn như xưa, ánh mắt anh ấy nhìn tôi vẫn sâu thẳm như hồ nước.

Tôi muốn cười, tôi hỏi anh ấy có thích Ngũ Nguyệt Vy không, khiến anh ấy lo lắng tôi còn yêu anh ấy sao? Anh ấy lo lắng tôi khóc lóc nói rằng tôi vẫn còn yêu anh ấy ư? Tôi khẽ lắc đầu. Tôi biết, người tôi yêu là Hạ Trường Ninh, anh ấy bước vào trái tim tôi chậm chậm từng bước một. Ở bên cạnh Hạ Trường Ninh, tôi rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Tôi cảm thấy cả người nhẹ bẫng, không còn chút sức lực nào, ngay cả tư duy cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, điện phòng ngủ bật sáng, Hạ Trường Ninh bước vào, tôi nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận được anh ấy đang lại gần tôi.

“Phúc Sinh”.

Tôi “ừ” một tiếng, cảm thấy giọng anh ấy thật xa xăm.

Anh ấy gọi tôi hai lần mà tôi không có phản ứng gì, đành thờ dãi rồi tắt điện, ra ngoài. Lúc sau ánh điện lại lóe sáng, tôi cảm thấy mình như bị anh ấy xóc dậy, bên tai vang lên tiếng mắng nhiếc: “Em không làm anh tức chết thì không thoải mái, có đúng không?”. Tôi mềm nhũn ngã vào lòng anh ấy. Chắc chắn là tôi đôi nhũn ra rồi, đôi mắt mờ mờ nhìn anh ấy rồi yếu ớt cụp vào.

“Phúc Sinh, em sao thế? Sao mà không chịu được đói thế này?”.

Tôi thực sự muốn bật khóc. Anh đói hai ngày thử xem nào? Thế nhưng bây giờ tôi không nói được điều gì cả, tôi đói tới mức không còn hơi sức mà nói nữa.

Hạ Trường Ninh ôm tôi tới phòng ăn, dùng muỗng múc từng muỗng nước canh bón cho tôi: “Há miệng”.

Tôi vẫn mím chặt môi, cánh tay anh ấy cầm muỗng run rẩy rồi đổ đầy lên áo tôi. Anh ấy quát: “Há miệng!”.

Tôi mở to mắt nhìn, mắt anh ấy cũng đỏ hoe, tay run rẩy. Tôi phụng phịu trách móc: “Anh còn hung dữ với em, anh lừa em rồi còn hung dữ với em! Em không ăn, em chết đói cho anh xem, chết đói cũng không ăn”.

Anh ấy ôm chặt lấy tôi rồi luôn miệng nói: “Anh sai rồi, ngay từ khi bắt đầu anh đã sai rồi. Anh không nên nói dối giúp Đình Việt, anh nên đánh cho anh ta một trận rồi đàng hoàng theo đuổi em. Anh nhận sai rồi, em ăn đi rồi chết đói nữa cho anh xem, có được không?”.

Cái lý do quái quỷ gì thế này! Tôi đánh anh ấy, nắm đấm mềm nhũn không có sức, đầu cũng dựa sát vào vai anh ấy bất động.

“Phúc Sinh!”. Anh ấy vỗ má tôi, thấy không có phản ứng gì liền ôm tôi chạy ra ngoài cửa: “Phúc Sinh, anh đưa em tới bệnh viện. Sẽ không sao đâu”.

“Em muốn uống canh, ăn sườn! Không đi bác sĩ”. Tôi thều thào.

Anh ấy lại chạy như gió về phòng ăn, sau đó làm một động tác khiến tôi không còn muốn ăn gì nữa – anh nhá nhuyễn sườn rồi trộn vào nước canh rồi đút vào miệng tôi. Tôi còn chưa kịp buồn nôn thì đã nuốt trôi vào bụng.

Anh ấy còn muốn tiếp tục nhai nát thịt rồi bón cho tôi nữa nhưng tôi nhất quyết không ăn, tôi dùng tất cả chút hơi sức còn lại gào lên: “Canh! Bây giờ em chỉ muốn uống canh”, uống một bát canh rồi, vẫn chưa đủ. Nhưng Hạ Trường Ninh không cho tôi ăn nữa, anh ấy ôm tôi ngồi trên ghế sofa.

“Em đói”.

“Để anh nấu cháo gà cho em”.

“Món Dật Trần thích ăn, em không thèm!”.

“Cháo thịt nạc lòng trắng trứng? Canh gà vẫn thán?”. “Anh ăn để trêu tức em, không thèm”.

“Tiểu tử tông của tôi, em muốn ăn cái gì?”.

“Em muốn ăn cháo trắng với xì dầu”.

“Sắn sàng, anh đi nấu ngay”.

Tối hôm đó, từ mười giờ đêm cho tới một giờ sáng hôm sau, tôi ăn bốn bữa, sau đó hài lòng leo lên giường ngủ.

Hạ Trường Ninh ôm chặt tôi, nghe tôi lẩm bẩm: “Mai em muốn ăn vịt chiên giòn”. Anh ấy thở dài: “Em muốn ăn thịt rồng trên trời thì sáng mai anh cũng chiên cho em. Phúc Sinh, em đừng là mang hạnh phúc mà chào đời, ngay cả chiêu ác thế này cũng dùng, chỉ vì muốn anh làm nô lệ?”.

Tôi khịt mũi rồi òa khóc. Gọi là khóc nhưng thực ra gào thì nhiều hơn.

“Ngaoan, đừng khóc. Là anh không tốt, được chưa?”.

Tôi khóc nửa đùa nửa thật, một nửa đau lòng một nửa lại sợ Hạ Trường Ninh báo thù. Tôi trêu chọc anh ấy nhưng vẫn có phần sợ anh ấy báo thù. Lần này anh ấy dỗ dành tôi khiến tôi òa khóc thật.

Tôi cứ khóc còn anh ấy thì trách tôi, cho tới khi tôi ngáp và nói: “Mai ăn vịt chiên giòn rồi nói tiếp”.

Hạ Trường Ninh cúi xuống hôn lên đôi mắt tôi rồi dịu dàng nói: “Được, ngày mai vừa ăn vừa trách mắng. Anh sẽ thu lại, sau này em có muốn mắng gì anh thì cứ bật thẳng cho anh nghe là được rồi”.

Cánh tay tôi luồn vào cạnh sườn anh ấy từ lúc nào, tôi nhéo một cái thật mạnh, cả người Hạ Trường Ninh cứng đờ, co giật một cái suýt nữa thì lăn xuống dưới giường.

Tiện tay tôi túm luôn cái gối đánh anh ấy: “Không sợ buồn à? Dám lừa em, lưu manh!”. Anh ấy che gối rồi tức điên lên: “Em...”.

“Em chơi xấu đấy, chơi xấu đấy”.

Anh ấy phì cười rồi ôm tôi chặt hơn: “Ừ, đợi em khỏe lại đã rồi anh để em chơi xấu”.

“Hạ Trường Ninh, sau này anh đừng lừa dối em nữa nhé, em không chịu nổi”.

“Biết rồi”.

“Còn nữa...”.

“Sao nói nhiều thế, ngủ đi! Nếu không mai không có vịt ăn đâu”.

Tôi nhắm mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng bình thản. Bao năm trôi qua rồi, hình bóng Đình Việt trong lòng tôi cũng nhạt dần. Coi như tôi đã giải tỏa được vướng mắc trong lòng, không cần phải buồn khi nghĩ về anh ấy nữa. Tôi khẽ thở dài, người tôi yêu là Hạ Trường Ninh, tôi tức giận cũng bởi vì anh ấy lừa dối tôi. Chỉ thế mà thôi. Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi ăn liền ba bát cháo. Hạ Trường Ninh chau mày nhìn tôi: “Ăn nhiều quá không tốt”.

“Hạ Trường Ninh, bây giờ ăn cơm anh cũng không cho em ăn nhiều sao?” Tôi nhất định không nói lý lẽ với anh ấy, khó khăn lắm mới nắm được thóp của anh ấy, không lợi dụng triệt để thì sao được chứ?

“Ăn ít nhưng nhiều bữa, một lúc nữa ăn tiếp được không?”.

Tôi ngẫm nghĩ rồi đặt muỗng xuống: “Em muốn ăn cá diếc chưng trứng! Một con cá, chỉ một mình em ăn, không có suất của anh!”.

“Được rồi, một lát nữa anh sẽ đi mua, thưa Phúc đại nhân”. Hạ Trường Ninh nhìn tôi cười âu yếm.

Đội đã! Sao anh ấy không hỏi xem tôi và Đình Việt đã nói những chuyện gì? Điều này không phù hợp với phong cách của anh ấy một chút nào. Tôi nghi ngờ nhìn anh ấy dò xét còn Hạ Trường Ninh chỉ dụi dụi mắt nhìn tôi cười.

Lúc anh đi ra ngoài mua cá, tôi ngồi nhà cũng chán nên vào phòng đọc sách lên mạng. Nhà tôi có hai phòng đọc sách, Hạ Trường Ninh nói như thế này sẽ không ảnh hưởng tới nhau. Một gian dùng giá sách ngăn đôi, bình thường tôi không sang gian của anh, cách bài trí y hệt nhau cũng chẳng có gì đáng xem cả. Hôm nay không hiểu sao tôi lại đẩy cửa bước vào. Tôi nhớ có lần Hạ Trường Ninh nói, do yêu cầu công việc nên trong phòng sách có một gian phòng nhỏ, nối với phòng chứa đồ, tương đương với mật thất.

Lúc đó anh nói: “Chồng em kiếm được nhiều tiền thế này, nhờ may trộm vào thì chúng ta cũng không mất mát gì nhiều”.

Tôi đẩy giá sách trên tường ra rồi bước vào. Bên trong rất gọn gàng, ngoài một chiếc kết sắt ra, còn có một một đồng máy móc điện tử. Một chiếc kệ kê sát tường, bên trên có một chiếc ti vi mi ni và vài dụng cụ nữa. Hạ Trường Ninh thích làm mấy thứ đồ chơi nhỏ này. Tôi thấy một thứ giống Mp3 để trên bàn, liền cầm lên rồi ấn bừa.

Có tiếng tôi và Đình Việt đang nói chuyện phát ra từ đó, tôi hiểu ra tất cả và cảm thấy dở khóc dở cười. Cái tên này không hỏi bởi vì đã nghe thấy hết rồi. Sao tôi lại quên anh ấy làm nghề gì chứ? Tôi thờ dãi rồi đặt nó về chỗ cũ. Xem ra tôi cần phải nhắc nhở anh ấy rằng đừng quên tôi cũng có thể mở được kết sắt của anh ấy.

Buổi trưa, Hạ Trường Ninh đi chợ mua cá diếc về. Vừa lẩm nhẩm lời hát vừa luôn chân luôn tay làm cá, tôi ngồi ở cửa bếp nhìn. Anh ấy càng cao hứng thì tôi càng vui. Hóa ra biết con át chủ bài của đối phương nhưng không hề lật tẩy lại có cảm giác vui thế này. Hạ Trường Ninh quay lại thấy tôi cười hi hi, liền đi tới hôn tôi một cái rồi quay lại tiếp tục làm cá.

“Sao anh vui về thế?”.

“Giải quyết xong chuyện rồi đương nhiên phải vui chứ! Đờ phải ngày nào cũng hốt hoảng lo sợ, thế này mới dễ chịu”.

Hừ! Tôi có ý trừng mắt nói: “Em hối hận rồi, thấy Đình Việt đẹp trai thế em dựa vào cái gì mà không đi theo anh ấy chứ”.

“Nếu như anh ta muốn lấy em thì mới được chứ!

Muốn đi cùng anh ta à, người ta đâu có cần em”.

Tôi phát điên! vết thương khỏi rồi, con đau qua rồi, sau này không có chuyện gì nữa chắc? Tôi lạnh lùng nhìn anh ấy, cười: “Sao anh biết Đình Việt không cần em? Anh nghe thấy em và anh ấy nói chuyện à?”.

Hạ Trường Ninh đắc ý lắm, anh ấy cười hi hi và đáp: “Đương nhiên là anh nghe thấy hết...”. Nói xong, anh ấy mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, quay lại thấy tôi đang cười hớn hở, gương mặt tỏ ra vô cùng xấu hổ, nhưng nhanh chóng lấy lại thần thái bình thường. Anh ấy lại còn đang hoang nói: “Anh làm an ninh, nhà cửa không an toàn thì sao được chứ? Nếu như trộm nó tới ngay cả trộm mặt mũi thế nào anh còn không biết thì quá mất mặt!”.

Tôi chớp mắt hỏi anh ấy: “Anh nói xem, có phải Đình Việt biết vậy nên mới nói như thế không?”.

Hạ Trường Ninh khó chịu “hừ” một tiếng: “Không thần kỳ thế đâu, em cứ nghĩ diễn như trên ti vi chắc! Không cần thiết bị thì anh ta cũng không cảm nhận được”.

“Xem ra các thiết bị lắp đặt trong nhà một trăm nghìn tệ sao mà đủ được, thế tốn bao nhiêu?”.

Anh ấy bắt đầu cười ha ha: “Hơn trăm nghìn tệ, em biết là nội thất trong phòng vệ sinh rất đắt mà”.

“Anh đặt máy quay ở đâu?”.

“Cửa phòng khách, phòng khách, phòng đọc sách, trên lầu không có”.

Tôi châm biếm: “Tại sao trên lầu lại không có?”.

Anh ấy cười trừ: “Anh không muốn trở thành nhân vật chính trong scandal ảnh nude”. Tôi trừng mắt nhìn anh ấy rồi thông thả nói: “Đình Việt còn đeo sợi dây may mắn em tặng đấy. Chắc chắn anh ấy biết anh có nghe trộm nên mới nói không yêu em. Nhất định là như thế, em phải đi tìm anh ấy hỏi cho ra nhè”.

“Đứng lại!”.

Hạ Trường Ninh tức giận gào lên, sầm mặt lại đi tới rồi túm lấy tay tôi giờ lên: “Em còn đeo nhẫn cưới của anh đấy! Ninh Phúc Sinh, muốn ngoại tình ngay trước mặt anh sao?”. Tôi nhìn chiếc nhẫn vàng khắc chữ “Phúc” trên tay, bĩu môi: “Quê mùa”.

Anh tức quá khựng lại một lúc, sau đó buông tay tôi ra rồi tiếp tục làm cá.

Tôi nhìn anh ấy một hồi, anh ấy đi ra đi vào trong bếp mà không thèm nhìn tôi. Tôi cảm thấy chột dạ, dù sao đây cũng là nhẫn cưới bà ngoại để lại cho anh ấy, nói như thế Hạ Trường Ninh tức giận là đúng rồi.

Tôi ôm anh ấy từ phía sau để cầu hòa, anh ấy không nói gì, tôi cứ ôm chặt không buông, anh ấy đi đến đâu tôi đi theo đến đó. Tôi không tin anh cứ sầm mặt như thế mãi được. Thế nhưng mãi một lúc lâu anh ấy vẫn không nói gì. Tôi đứng lâu quá, vết cứa khi chân giẫm vào thủy tinh hơi đau, bèn chuyển đứng một chân, đầu dựa vào lưng anh ấy nghỉ ngơi. Không ngờ Hạ Trường Ninh lấy xoong nấu cá, tôi đứng không vững bèn ngã lộn ra đất.

Anh ấy giật mình liền cúi xuống bế tôi lên. Tôi nhận cơ hội ôm lấy cổ anh rồi phụng phịu: “Chân đau”.

Hạ Trường Ninh bế tôi đặt lên ghế sofa, rồi cời băng bó ra xem, vết thương mới liền giờ đã bị rách, có vết máu. Anh ấy vừa tức vừa giận, muốn mắng tôi lắm nhưng thấy mắt tôi đã ngấn lệ nên chỉ biết sững ra nhìn, chỉ còn cách bẹo hai má tôi bực bội nói: “Em chẳng tặng anh cái gì”.

“Người cũng là của anh rồi, còn muốn gì nữa?”.

Ánh mắt nghi ngờ của anh ấy cứ nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi phì cười, ôm cổ anh ấy và nói: “Quà cưới trong ngăn kéo của em trên phòng sách”.

Anh ấy bật dậy rồi phi như bay lên phòng đọc sách, một lúc sau xì mặt đi xuống: “Em tặng anh từ điển Tân Hoa à?”.

Tôi sững lại rồi cười lẩn lộn trên ghế. Tôi quên mất mình đã cầm món quà vào phòng ngủ rồi.

“Đúng thế, chính là từ điển Tân Hoa đấy, thầy giáo dạy anh được mấy chữ chứ?”.

Anh ấy lao tới cù tôi: “Ninh Phúc Sinh, xem anh xử lý em đây”.

Tôi vừa trốn vừa cười vừa thở hổn hển nhưng anh ấy vẫn không dừng tay, tôi hết cách nên đành nũng nịu: “Em đói rồi, anh còn chưa hấp cá cho em”.

Anh ấy chỉ còn cách dừng tay lại rồi vào bếp vừa đi vừa nói: “Em chỉ biết làm nũng thôi”.

“Hay là anh cũng làm nũng đi, anh làm nũng em sẽ tặng anh quà”.

Anh ấy dừng lại uốn éo người rồi làm động tác vô cùng gọi cảm, nói một câu mà người tôi nổi hết da gà: “Người ta muốn quà thôi mà!”.

Tôi làm bộ ngất lịm ngay lập tức. Anh ấy đúng là một thằng hề!

Tối đó tôi nằm bò ra giường xem đĩa, Hạ Trường Ninh gào lên: “Quà! Quà của anh đâu! Em không đưa là anh xử lý em”.

Tôi giờ tay đầu hàng rồi lấy một túi to trên nóc tủ xuống.

“Cái gì thế?”.

“Đoán xem? Nhưng không được đoán đúng”.

Anh lập tức nói ngay: “Anh đoán không trúng”.

Bây giờ tôi mới đắc ý mở túi ra, bên trong là một chiếc áo bông kiểu Tôn Trung Sơn màu xanh chàm, tôi học cách làm từ bà ngoại. Trên áo tôi còn thêu hai con rồng để cái áo nhìn bớt quê mùa đi một tí.

Hạ Trường Ninh chau mày rồi giờ cái áo lên ngắm nghía: “Tại sao anh không kết hôn vào mùa đông chứ?”.

Tôi lại lẩn ra cười nghiêng ngả.

Anh ấy cười hớn hờ và mân mê chiếc áo bông, sau đó nói một câu khiến tôi rất rất đau lòng: “Sau này không có tiền mua quần áo thì cũng có vợ làm cho rồi. Thích thế!”.

Nhớ lại có lần anh ấy nói vì sao phải kiếm tiền, tôi dịu dàng ôm anh ấy và nói khẽ: “Em yêu anh”.

Anh ấy không nói gì cả mà cũng ôm lấy tôi, cái ôm rất chặt, ấm áp vô cùng.

Tôi nép vào lồng ngực anh ấy mà mỉm cười. Đời người thực ra rất đơn giản, cũng rất dễ dàng thỏa mãn. Có một người chồng yêu thương bạn, một cuộc sống đơn giản, theo đuổi cảm giác hài lòng nhất trong những điều kiện có hạn, chỉ thế mà thôi.

Tôi cũng không biết mình đã chạm vào sợi dây đàn nào trong trái tim Hạ Trường Ninh mà lại giành được sự chân tình của anh ấy như vậy. Nhưng tôi cũng không hỏi, trên đời này không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời, của anh ấy thì chính là của anh ấy.

Có lẽ sau này chúng tôi sẽ đi hết cuộc đời này mà không cãi nhau một trận nào nữa, cũng có thể chúng tôi sẽ giống như những cặp vợ chồng khác, khó khăn đi đến tận cùng. Chuyện của tương lai thì để tương lai nói tiếp. Chỉ ít bây giờ, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngoại truyện 1: Hạ Trường Ninh

Chết tiệt! Tôi phải đi xem mắt!

0o0

Tôi cũng cần phải đi xem mặt sao?

Tôi gầy gầy một ngón tay thì nữ nữ có mà nhào tới đè bẹp cả tôi chứ thiếu gì. Tôi cần phải đi xem mặt rồi nghiêm túc giới thiệu bản thân mình với đối phương, nhân tiện thể hiện tuổi xuân phơi phới của mình với họ sao?

Khó khăn lắm mới về nhà được một lần thì lại nghe thấy chuyện này, nếu không phải nghĩ tới chuyện mẹ tôi mắc bệnh cao huyết áp thì tôi đã tức điên mà phi đũa đi rồi. Mẹ tôi cứ như đang mặt báo tình hình tuyệt mật vậy, rõ ràng trên bàn chỉ có tôi và bà thế mà bà lại làm ra vẻ thần bí thì thầm với tôi: “Cô Lưu giới thiệu cho con cháu gái cô ấy, nghe nói là một cô gái vô cùng trong sáng. Mới tốt nghiệp đại học, học chuyên ngành Trung văn, giờ làm giáo viên ngữ văn ở Đại học Ngoại ngữ đấy”. Mẹ tôi còn lấy ra một tấm hình rồi chỉ trỏ này kia.

Tôi không có ác cảm hay thiện cảm gì với cô Lưu cả. Gần đây cô ấy rất hay tới nhà tôi, dăm bữa nửa tháng tôi về nhà một lần thì phải tới tám, chín lần đều gặp cô ấy. Tôi biết chồng cô ấy muốn vào Cục Đầu tư, những chuyện thế này tôi gặp nhiều rồi, chẳng có gì lạ cả. Tôi bức xúc nghĩ, cứ bận lo chuyện của chồng cô đi, còn đòi làm bà mối cái gì? “Hạ Trường Ninh! Nghiêm túc xem nào!”.

Mẹ tôi căm mắt nhìn tấm ảnh. Không phải là học sinh cấp ba sao, bắt tôi trâu già gặm cỏ non chắc? Tôi mỉm cười: “Mẹ, con mới hai mươi bảy tuổi, đã đến ba mươi đầu mà vội chuyện này chứ?”.

Mẹ tôi chậm rãi nhai cơm rồi nói đầu ra đấy: “Mẹ thấy con bé cũng đoan trang lắm, tìm vợ thì phải tìm cô nào nhìn thực thà một chút. Tên con bé cũng hay, Phúc Sinh. Bố mẹ đều là giáo viên, mẹ thấy cũng được”.

“Con nói mẹ nghe này, muốn tìm cô nào thực thà thì cứ kiếm cô vợ quê là tốt nhất. Xuất thân nông dân, cơ thể khỏe mạnh dễ sinh dễ nuôi, lại còn dính kèm cả ruộng đất, con trai mẹ còn được lên thẳng chức địa chủ ấy chứ”. Tôi cười hề hề và bắt đầu nói lung tung. Với tính cách của mẹ tôi thì thông thường sẽ bị tôi chọc cho phì cười rồi kệ tôi sống chết mặc bay. Nhưng hôm nay hình như mẹ nói nghiêm túc, đã vậy còn nói chuyện tiền nong với tôi: “Tháng sau Vy Từ tới đấy. Anh trai Vy Từ làm ăn tốt, số cổ phần cho con bé có thể mua vài nghìn mẫu đất cũng không thành vấn đề. Con muốn làm địa chủ thì cưới luôn con bé đi, lại còn được làm đại địa chủ nữa. Vy Từ xinh xắn, từ nhỏ lại lớn lên trong quân đội, còn ngây thơ hơn con gái bây giờ nhiều. Con nói xem thế nào?”. Tôi giật mình, con nhà đầu Vy Từ mà ngây thơ sao?

Mười ba tuổi tôi đã nhập ngũ và đóng quân ở vùng đất chó ăn đá, gà ăn sỏi. Cả gia đình Vy Từ chăm sóc tôi, tôi và cô ta cùng sát vai tác chiến bên nhau, cô ta cứu mạng tôi một lần, coi như sống chết có nhau. Nhưng lấy cô ta á? Tôi không muốn cùng cô ấy chơi trò đánh nhau trên giường, hoặc bị cô ta ra tay tấn công ngầm.

“Hi hi, Vy Từ là anh em tốt của con, bao nhiêu năm rồi không phải không xảy ra chuyện gì sao”.

“Xảy ra chuyện? Mẹ nghe cô Lưu nói, bố mẹ Phúc Sinh kết hôn mà không có tình yêu đấy, nhưng tình cảm mặn nồng lắm”. Ánh mắt mẹ tôi thoáng

buồn.

Không phải mẹ muốn dùng lời nói đâm vào tim tôi sao? Bố tôi mất sớm, một mình mẹ nuôi nấng ba anh em, gọi là kế thừa truyền thống từ đời bố nhưng thực chất là vì muốn tiết kiệm học phí nên ba anh em tôi đều học trường cảnh sát. Mười ba tuổi tôi đã phải đi lính để đỡ tiền cơm. Bây giờ điều kiện gia đình tốt rồi, mẹ tôi cũng không tái hôn. Nói theo kiểu của mẹ tôi thì con trai lớn rồi, công việc bận rộn, sau này nghỉ hưu ôm cháu nội là xong.

Tôi rời gia đình từ sớm, anh cả đã lập gia đình, em trai thì cũng có bạn gái, chuyện hôn nhân cũng chỉ trong nay mai. Tôi biết mẹ luôn cảm thấy có lỗi vì mười ba tuổi đã bắt tôi đi lính, vì thế nên ngày nào cũng lo lắng chuyện này.

Mẹ tôi lại than thở một bài nữa: “Con nói thực cho mẹ nghe xem nào. Con không muốn đi xem mặt, không muốn có bạn gái, có phải vì con sợ Vy Từ không? Tình bạn giữa nam và nữ lâu dần nảy sinh tình yêu cũng bình thường mà. Hay là con sợ điều kiện nhà Vy Từ quá tốt nên ngại mở lời?”.

Tôi nghe xong mới nghĩ, thôi xong rồi, mẹ tôi mà đánh tiếng với bố mẹ Vy Từ thì chuyện này coi như chắc như đinh đóng cột, chạy làm sao được. Tôi bèn cười xoa rồi cảm xúc ảnh lên nhìn thật kỹ.

Đó là tấm ảnh Ninh Phúc Sinh khi học đại học. Cô này nhìn đoan trang, chỉ có điều nhỏ quá, như học sinh cấp ba vậy, đang đứng bên bờ biển đang rộng hai tay, miệng cười tươi. Tôi muốn giải quyết cô gái này chắc chắn dễ dàng hơn Vy Từ nhiều, đợi đuổi được Vy Từ đi đã rồi đá cô này, quá đơn giản. Tôi quyết định thế, xem mặt thôi.

Lúc Ninh Phúc Sinh bước vào mặt tôi hơi đỏ. Cô ấy thực sự giống một học sinh cấp ba, để cô ấy làm bạn gái tôi sao, tôi thực sự muốn đâm đầu vào tường.

Cô Lưu nói không sai chút nào. Ninh Phúc Sinh rất thực nữ, rất nhẹ nhàng, tư thế ngồi trên ghế của cô ấy cũng rất đoan trang, hỏi gì đáp nấy. Vừa đứng lúc tại A Thất tìm tôi có việc, lúc tôi nghe điện thoại thấy khỏe miệng cô ấy nhin cười. Cái con nha đầu này, coi thường tôi sao, có phải mong kết thúc chuyện này sớm rồi về chăng? Tôi chậm rãi gọi tại A Thất tới, liếc nhìn cô ấy mấy lần, muốn mượn cớ để ra về à? Tôi còn phải dùng cô để đối phó với số già Vy Từ và bà mẹ yêu dấu của tôi nữa chứ! Làm sao có thể tha cho cô đi được?

Tôi chớp thời cơ khẳng định quan hệ đã rồi tính. Thế là tôi giới thiệu với tại A Thất: “Đây là bạn gái anh, Ninh Phúc Sinh”.

Nói xong câu này tôi thấy Ninh Phúc Sinh run run, sau đó nghe thấy tại A Thất gọi cô ấy một tiếng “Chị Sinh”. Tôi cố nhin cười, người dần dần ngã ra ghế. Tại A Thất là mấy thằng nhóc không văn hóa, cách xưng hô sáng tạo thế mà cũng gọi được.

Biểu cảm trên gương mặt Phúc Sinh vô cùng sinh động. Nhìn cô ấy chớp chớp mắt lại khiến tôi nhớ tới chú chó ghê tôi nhặt được trong quần ngũ.

Lúc đó, tôi vô tình nhặt được một chú chó ghê, lông rụng từng mảng, xấu xí không để đâu cho hết. Hình như nó bị ốm, nó nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đáng thương. Tôi mềm lòng nên nhặt nó về chăm sóc cho béo khỏe, sau đó Vy Từ và mấy tên lính làm thịt nó. Từ đó không bao giờ tôi nuôi chó nữa. Sau này Vy Từ có đối xử tốt với tôi thế nào đi nữa tôi cũng không có cảm giác gì với cô ta.

Buổi tối xem mặt hôm đó, tôi biết thừa Phúc Sinh chửi thầm tôi trong bụng. Lúc sắp về cô ấy còn lườm tôi một cái, nếu tôi là đồng cùi thì không chừng bốc cháy rồi cũng nên. Nếu không phải vì Vy Từ tới, nếu không vì mẹ tôi bắt chọn một trong hai thì tôi nghĩ tôi chẳng thèm chọc tức cô ấy làm gì.

Một cô gái ngây thơ trong sáng, thế này không phải tôi đã phạm tội sao?

Bạn bè mở cửa hàng mới, vừa hay cách trường Phúc Sinh không xa. Tôi nghĩ, tặng cô ấy quần áo trị giá năm nghìn tệ, ăn ngon, uống ngon, cũng coi như bồi thường vậy. Nha đầu này lại không muốn chứ.

Cho dù cô ấy nhận cũng đâu phải việc gì to tát lắm. Những lý do và cái cớ của tôi cũng khiến cô ấy an tâm mà nhận chứ đâu có phải bắt cô ấy nhận đồ rồi phải giúp tôi việc khác.

Tôi xách túi đồ về nhà mà không nhin được cười. Ninh Phúc Sinh này cũng thú vị đấy, thời buổi này con gái như cô ấy hiếm lắm.

Chuyện khiến tôi ngạc nhiên còn khá nhiều, không ngờ khả năng bắn súng của cô ấy cũng được lắm. Lúc tôi uống rượu, cô ấy quay lại mỉm cười nhìn tôi, tôi nghĩ lúc đó tôi đã say nên mới nhìn cô ấy trong men say, trong cơn say nhìn hoa đỏ khác ngày thường, tôi nhìn Phúc Sinh, càng nhìn càng thấy cô ấy đẹp.

Cái tên Trần Thụ thì cứng A Mẫn như bảo vật, A Mẫn ăn mặc thì mát thật nhưng trên người cô ấy không có khí chất như Phúc Sinh. Trên người Phúc Sinh có khí chất chỉ người học hành mới có.

Khi Phúc Sinh và A Mẫn ngồi cạnh nhau, dù không xinh đẹp, hoạt bát như A Mẫn nhưng cô ấy rất điềm đạm.

Tôi hiểu, nụ cười của Phúc Sinh có hàm ý là từ bây giờ cô ấy có thể thoát khỏi tôi. Tôi say nhưng đâu có say “quắc cần câu”. Hạ Trường Ninh tôi, chưa từng gặp người con gái nào từ chối mình, cho dù kiểu con gái hung hăng như Vy Từ tôi có dám có đá thì cô ấy vẫn bám lấy tôi. Ninh Phúc Sinh, cô chề tôi à? Đợi tới lúc cô bám lấy tôi thì tôi sẽ đá cô, cho cô biết thế nào là mùi vị bị đá.

Vy Từ tới, tôi dẫn Phúc Sinh đi ăn cơm.

Đây không phải là lần một, lần hai tôi từ chối Vy Từ. Đêm đó cô ta còn ném cốc chén rồi nhục mạ Phúc Sinh. Ông đây dẫn chó đi, có đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ! Huống hồ tôi dẫn người con gái của tôi tới.

Tôi lại nhớ lại cảnh Vy Từ và mấy tên lính hầm thịt con chó ghê. Cô ta hầu như không để ý tới cảm giác của tôi.

Cô ta không nhắc tới chuyện công chứng tài chính khi kết hôn với tôi còn đỡ, nhắc tới là tôi điên cả người. Năm xưa tôi làm lính cần vụ cho bố cô ta đồng nghĩa với việc làm bảo mẫu cho cô ta một năm. Cùng ăn cùng uống cùng đánh nhau, nếu không phải tôi khổ luyện kungfu vật ngã cô ta thì không biết ô ta còn cười còn bậy trên đầu tôi tới bao giờ nữa.

Thôi, nói cắt là cắt. Vy Từ nhìn thì nhả nhặn, lịch sự nhưng thực chất tính nóng như lửa, loại cái là chuyện đã qua rồi thì cô ta không nhớ thù oán, tức xong là thôi. Cô ta cũng không phải không biết tính cách của Hạ Trường Ninh này, cho dù cả đời này cô ta không lấy ai đi nữa thì tôi cũng không có một chút hối hận.

Còn về Phúc Sinh, cô ấy phối hợp với tôi rất ăn ý. Tôi nhìn ánh mắt cô ấy là biết nha đầu này đồng tình với tôi lắm, chắc tưởng rằng chuyện tình cảm giữa tôi và Vy Từ có khúc mắc gì đây.

Có chuyện gì Phúc Sinh đều thể hiện hết qua nét mặt, tôi rất thích trên cô ấy. Tâm trạng tôi rất tốt, tôi cười, nói với cô ấy: “Em coi anh ngốc thật à? Anh cần diễn kịch cho cô ta xem sao? Chẳng qua anh muốn nói với em, nguyên nhân rất đơn giản, là anh thích em, thế thôi. Vì em mà anh trở mặt với anh em sống chết có nhau, anh đối với em sâu nặng như thế cơ mà, em làm bạn gái của anh tốt biết bao!”.

Nói xong tôi còn thấy khâm phục bản thân. Phúc Sinh muốn biết nguyên nhân, muốn biết vì sao tôi mở miệng ra nói cô ấy là bạn gái tôi. Ban đầu chỉ có ý định là sau khi gặp Vy Từ tôi sẽ nói với cô ấy, để cô ấy phối hợp với tôi cho ăn ý, sau đó làm bạn bè, thế thôi. Nhưng ăn xong cơm tôi lại thay đổi ý định, tôi thực sự muốn bảo vệ cô ấy, cảm giác khi ở cạnh cô ấy rất vui. Khi nói “bye bye” với cô ấy, tôi thực sự muốn nhìn thấy cô ấy một lần nữa. Tôi nghĩ, hình như tôi đã động lòng trước cô ấy rồi.

Lần này Vy Từ đến đây là có việc quan trọng, tôi và cô ta ở công ty điều tra mất mấy ngày. Vy Từ giống một con hổ cái, lúc làm việc nếu không ăn hết sạch sành sanh đồ ăn được thì sẽ không ngừng miệng. Nể tình bạn bè mấy năm nay tôi ở lại công ty giúp cô ta, để cô ta có thời gian ra ngoài đi dạo cho thoải mái.

Không ngờ cô ta đi tìm Phúc Sinh.

Nhận được điện thoại của Vy Từ hẹn tôi tới nhà hàng ăn cơm, tôi thấy Phúc Sinh cách đó không xa.

Cô ấy gọi điện cho tôi, nghe giọng rất kích động: “Hạ Trường Ninh, anh muốn tôi làm bạn gái anh đúng không?”.

Chuyện này không phải phong cách của Phúc Sinh, trước giờ cô ấy luôn từ chối tôi. Nhìn thấy tôi, cô ấy liền co cẳng chạy. Mẹ kiếp! Cả đời tôi chưa bao giờ chạy đuổi theo con gái trên phố! Không biết Vy Từ lại gây ra chuyện gì cho tôi nữa?

Mọi chuyện phát triển ngoài dự đoán của tôi. Tôi vốn định đợi chuyện của Vy Từ giải quyết xong rồi tìm Phúc Sinh để nói về quan hệ giữa tôi và cô ấy. Không ngờ trước lúc đó cô ấy đã đi xem mặt tiếp, lại còn thích Đinh Việt nữa.

Muốn giành người với tôi sao? Tôi muốn nói thẳng với Ninh Phúc Sinh, tốt nhất nên từ bỏ chuyện này đi.

Thở non tức quá cũng biết cắn người. Phúc Sinh tức điên cũng không sợ trời sợ đất gì cả. Cô ấy không biết chỗ rượu cô ấy đập đất thế nào đâu, chí ít cô ấy cũng đã đập tan món đồ trị giá mấy chục nghìn tệ.

Tôi thì không tiếc chút tiền đó làm gì, thấy tâm trạng Phúc Sinh vô cùng tồi tệ, tôi thương xót, hối hận, không nên đùa cô ấy như thế.

Tôi cười chiếc xe Harley đi qua Đinh Việt và cô ấy. Tên đó quay sang liếc nhìn tôi, không phải nhìn chiếc xe Harley oai phong. Tôi cười nhạt, Đinh Việt cũng không phải tay vờ.

Tôi để ý Phúc Sinh vì cô ấy có điểm hấp dẫn tôi. Lẽ nào tên này cũng biết thương thức? Có biết thương thức đi nữa thì Phúc Sinh cũng không phải người của anh ta.

Vy Từ gọi điện kêu tôi tới siêu thị đón cô ta. Lúc lên xe cô ta thì thầm với tôi: “Đinh Việt mua áo khoác hơn hai mươi tám nghìn tệ tặng Phúc Sinh”.

Tôi tặng cô ấy quần áo năm nghìn tệ cô ấy không lấy, hai mươi tám nghìn tệ thì lấy à? Tôi quyết định ngày mai đi tìm Phúc Sinh.

Sự xuất hiện của Vy Từ ở thành phố này khiến tôi cảm thấy Đinh Việt không phải người đơn giản. Tôi giúp Vy Từ điều tra vụ án, nhưng tôi lại phát hiện ra mối quan hệ vô cùng đặc biệt giữa cô ta và Đinh Việt. Có lẽ do tôi quá nhạy cảm, tôi đã xem chiếc áo khoác mà Đinh Việt tặng Phúc Sinh, đó không phải hàng fake. Cách anh ta chơi mạng chực với tôi cũng rất cao tay. Tên này dám tráo đổi bài trước ánh mắt quan sát của bao nhiêu người, tôi giả vờ không biết nhưng trong lòng rất hoài nghi về thân phận của anh ta. Tôi quá hiểu về Vy Từ cũng như hiểu người nhà cô ta, tôi không muốn Phúc Sinh bị tổn thương. Tôi không muốn cô ấy và Đinh Việt thành đôi, một phần vì tôi thích cô ấy rồi, một phần vì sự thần bí của Đinh Việt.

Tôi dựa vào các mối quan hệ để điều tra Đinh Việt, phát hiện ra vụ án của anh ta rất đơn giản. Anh ta là người ngoại tình, những chuyện xảy ra trước khi tới đây không hề được ghi chép tường tận. Tôi hôm đó khi tôi đưa Phúc Sinh về nhà, anh ta liếc nhìn tôi, ánh mắt ấy người bình thường không thể có.

Vụ án buôn lậu vẫn có kẻ lọt lưới, nhưng Vy Từ chỉ nói với tôi Đinh Việt có việc phải rời khỏi đây. Cô ta không cần nói rõ với tôi, tôi hiểu.

Sự ra đi của Đinh Việt cũng không phải chuyện xấu. Bất kể với lý do gì đi nữa, Phúc Sinh cũng cần phải vượt qua chuyện này, tôi nghĩ đây có thể là cơ

hội của tôi, nhân cơ hội này bước vào trái tim cô ấy.

Trước giờ tôi luôn tưởng rằng Vy Từ là một người độ lượng, nhưng thực tế chứng minh, chỉ cần có máu ghen thì người độ lượng đến mấy cũng trở thành bụng dạ hẹp hòi. Rõ ràng nói giúp tôi nhưng thấy tôi đối xử tốt với Phúc Sinh, cô ta lại ra tay.

ở Cục Công an, cô ta cố tình làm khó Phúc Sinh, không ngờ sự nhanh nhẹn nhanh miệng của Phúc Sinh đã khiến cô ta không còn hơi sức mà bật lại. Tôi ở bên cạnh nhìn hai người này đấu khẩu với nhau suốt nửa thì cười văng cả răng.

Phúc Sinh không phải là mẫu người trầm lặng. Có thể nhìn bề ngoài cô ấy thật thà nhưng không cứng nhắc. Cô ấy luôn khiến tôi cười, là tiếng cười phát ra từ đáy lòng. Tôi nghĩ, tôi cần phải thay đổi sách lược. Bây giờ nhìn thấy tôi là cô ấy có cảm giác ghét bỏ theo phản xạ có điều kiện.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chân thành một chút vẫn tốt hơn.

Tôi thực sự muốn hẹn hò nghiêm túc với cô ấy.

Nhưng Phúc Sinh lại lấy sự chanh chua của người có học ra làm tổn thương tôi.

Cô ấy chê tôi văn hóa tiểu học, dùng những lời văn chương hoa mỹ nói chuyện với tôi, mắng tôi lấy vợ chỉ dựa vào tướng mạo chứ không hề có nét đẹp nội tâm. Dù sao ông đây còn là học sinh lớp nghiên cứu sinh MBA của trường bô cô đó.

Học Trung văn thì giỏi giang lắm sao? Tôi không học Trung văn thì vẫn nói tiếng Trung Quốc như cô ấy đấy thôi! Nhưng cô ấy hiểu tài chính, quản lý sao?

Cô ấy thực sự coi tôi là một tên mù văn hóa sao?

Cô ấy không biết tôi thực sự muốn đi học, muốn nghiêm túc học cấp hai, cấp ba, học đại học. Năm đó nếu không phải vì kinh tế gia đình eo hẹp thì mẹ tôi nở để tôi đi lính khi mới mười ba tuổi sao?

Một bữa cơm diễn ra trong không khí ngột ngạt rồi ai nấy ra về. Cứ nghĩ tới chuyện này là tôi tức điên, tôi mà tức điên không trừng trị cô ấy thì không được.

Nếu tôi trực tiếp đi tìm cô ấy thì cái mặt này không biết giấu vào đâu nữa, trong lòng còn đang tức giận, đành phải đánh từ ngoài vào.

Các mối quan hệ xã hội của Phúc Sinh vô cùng đơn giản. Cái lợi của tôi là nhiều bạn bè bên ngoài, tôi có ý định quen biết với Mai Sơn. Mai Sơn cũng là bạn tốt của Đinh Việt, anh chàng này cũng là một người vui vẻ. Tôi không cần tốn nhiều công sức đã có thể kết bạn với Mai Sơn.

Mục tiêu của tôi đương nhiên không phải Mai Sơn mà là bạn gái cậu ấy – Mai Từ, chính là bạn thân của Phúc Sinh.

Cô gái này rất đánh đá, luôn bảo vệ Phúc Sinh như con gà mái mẹ vậy. Tôi phải mất hai tháng ròng rã mới khiến Mai Từ tin tưởng tôi là một người tốt.

Có lúc tôi cũng nghĩ, sao tôi lại cố chấp chọn Phúc Sinh thế? Là vì tôi si tình, đã để ý cô ấy hay còn nguyên nhân khác?

Nhưng trong trái tim tôi luôn có một ý nghĩ nhất định phải theo đuổi cô ấy. Tôi chán phải phân tích mục đích và nguyên nhân rồi, con người tôi khi làm việc là thế đấy, đã chọn mục tiêu rồi thì không cần nghĩ tới những thứ khác nữa. Bây giờ trong mắt tôi chỉ có Phúc Sinh, trái tim đã nhận cô ấy là người của tôi rồi.

Có lần Mai Từ vô tình nói Phúc Sinh đang bị một tên ở quán trà bám theo. Tôi biết Phúc Sinh hay tới Du Tâm Trai uống trà, tôi cũng không để ý lắm, tôi không có ý định can thiệp vào sở thích của cô ấy. Nhưng Từ Thành Lượng bám theo cô ấy thì tôi không thể ngồi yên.

Phúc Sinh cũng rất ngoan, cô ấy tự mình né tránh Từ Thành Lượng.

Nhưng tên họ Từ này hình như có vấn đề, những lời từ miệng anh ta truyền tới tai tôi đã vô cùng khó nghe.

Phúc Sinh không thể nào xảy ra quan hệ gì với anh ta được, càng không thể để Từ Thành Lượng chụp ảnh nude. Chuyện này là thế nào? Điều tra một cái là biết anh ta vốn có tiền án tiền sự.

Buổi tối tôi dẫn mấy anh em tới quán của Từ Thành Lượng. Tôi làm nghề gì chứ? Nhìn là biết ngay quán của anh ta lắp đặt máy quay, kết quả tôi tìm được trong quán anh ta những bức ảnh mà anh ta nói có thể làm bằng chứng.

“Anh bằng này tuổi rồi còn có cô ấy chỉ là một cô bé mới bước vào xã hội, anh không thấy mất mặt à?”. Tôi nhìn mấy tấm ảnh liền phát điên lên.

Cái tên này còn không thừa nhận những tấm ảnh nude đó do anh ta ghép. Tôi nghi ngờ anh ta có vấn đề về thần kinh, lời nói có phần hoang tưởng.

Chẳng còn gì phải khách khí với anh ta cả. Tôi đập quán của anh ta, đánh cho một trận, cảnh cáo anh ta tốt nhất đừng xuất hiện ở thành phố này nữa, nếu không tôi gặp một lần thì sẽ đánh một lần, mở cửa hàng thì sẽ đập cửa hàng.

Tôi dẫn các anh em đi cùng không được loan tin này ra ngoài. Mặc dù chỉ là ảnh ghép nhưng một khi tiếng xấu loan ra thì Phúc Sinh cũng không thể chịu được.

Mai Từ biết chuyện, là tôi có ý để cô ấy biết. Đương nhiên cô ấy sẽ đứng về phía tôi, mở rộng cánh cửa cho tôi theo đuổi Phúc Sinh. Nếu cô ấy nói cho Phúc Sinh biết cũng không sao, Phúc Sinh sẽ nhớ mối ân tình này của tôi. Nếu cô ấy không nói ra cũng không sao, trong lòng Phúc Sinh sẽ không có sự ám ảnh này.

Tôi vỗ vai Mai Sơn: “Bạn tìm được cô bạn gái nghĩa khí đấy. ở bên cạnh cô bạn gái thế này sẽ không khi nào cảm thấy mệt mỏi cả”.

Mai Sơn cười vô cùng rạng rỡ. Mai Từ lại thể hiện tinh thần nghĩa khí của mình lần nữa, cô ấy hẹn Phúc Sinh tới Từ Đẳng Trà Lâu.

Buổi chiều hôm ấy, Phúc Sinh ngủ ngon lành dưới ánh nắng mặt trời ấm áp trong Từ Đẳng Trà Lâu.

Trong mảnh sân yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng dừng bước chân.

Lần đầu tiên tôi có cơ hội được ngắm nhìn cô ấy thật kỹ.

Phúc Sinh không phải là người đặc biệt xinh đẹp, nhưng làn da cô ấy vô cùng trong trẻo dưới ánh mặt trời, không tì vết, non mềm như quả trứng gà luộc vừa bóc vỏ. Nói chung, trong mắt tôi cô ấy rất xinh đẹp.

Tôi ngồi bên cạnh cô ấy, ngắm cô ấy ngủ ngon lành, cảm giác chỉ nhìn thôi cũng không đủ. Mà không phải là nhìn không đủ, mà nhìn tới mức nuốt nước bọt. Một cô gái thuần khiết thế này cơ mà! Quyết định rồi, cô ấy là của tôi!

Tôi về nhà vòng vo hỏi Vy Từ xem con gái thích hoa gì – Cô ta cảnh giác trả lời tôi: “Anh muốn tặng hoa cho Phúc Sinh à? Anh phải tặng em trước chứ”.

“Em thích hoa gì?”.

Mắt Vy Từ sáng lên: “Hoa hồng, chỉ cần một bông thôi. Một lòng một dạ”.

“Ừ, anh sẽ tặng nó cho Phúc Sinh”.

“Hạ Trường Ninh, anh ép người quá đáng!”.

Tôi thờ dãi: “Vy Từ, chúng ta không thể, hiểu chứ?”.

Cô ta gườm gườm lườm tôi sau đó truyền đạt lại ý của Đinh Việt, đồng thời nói kế hoạch của cô ta cho tôi nghe.

Tính toán được lắm, để tôi nhân cơ hội này nhảy vào, việc lợi dụng này không làm không được. Lúc nhìn thấy Đinh Việt, nắm đấm của tôi đã lao tới không kiểm soát. Tôi có thể tưởng tượng được nỗi đau của Phúc Sinh. Sau này tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy hơn nữa. Loại đàn ông nhìn thì có vẻ chân tình nhưng lại khiến Phúc Sinh rơi xuống địa ngục như Đinh Việt, tôi coi thường!

Nhưng tôi nghĩ, sớm muộn gì cô ấy cũng phải đau khổ một lần, một lần là được rồi. Có thể tôi rất ích kỷ khi nghĩ rằng, Phúc Sinh bây giờ rất cần một vòng tay ấm áp, theo đuổi cô ấy sẽ đỡ mất công hơn. Vì thế tôi chấp nhận lời nói dối của Đinh Việt. Tôi coi thường anh ta và nghĩ, cho dù anh ta muốn từ bây giờ trong lòng Phúc Sinh luôn có chỗ cho anh ta, thì tôi nhất định sẽ khiến hình ảnh ấy biến mất hoàn toàn trong tim Phúc Sinh.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, ngoại hình Phúc Sinh chỉ bình thường, tính cách cũng không hoạt bát. Tại sao tôi phải tốn nhiều công sức thế này chứ? Có thể là mỗi lần trên cô ấy tâm trạng tôi đều rất vui, có thể là do Phúc Sinh hiền lành, ngây thơ như một chú thỏ trắng, khiến tôi có ham muốn dang tay bảo vệ cô ấy. Có thể... tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao nữa. Nói chung, tôi bị cô ấy hấp dẫn rồi. vô quyết dầy có móng tay nhọn, Phúc Sinh chính là kiếp nạn đã được định sẵn trong cuộc đời tôi.

Tiếp theo đó tôi đã đặt ra hàng loạt kế hoạch, tôi nghĩ lần này Phúc Sinh chắc chắn sẽ cảm động.

Chiến lược vượt trội kẻ địch, chiến thuật mê hoặc kẻ địch, tôi nghĩ không còn gì sơ hở.

Khi nhận bông hồng từ tay tôi Phúc Sinh vô cùng cảm động, tôi đắc ý lắm, nhưng gương mặt vẫn rấn lại chứ không hề mỉm cười.

Lúc cô ấy lên xe và chủ động mời tôi ăn cơm, tôi có liếc nhìn cô ấy. Tối qua tôi đã nói, tặng hoa rồi mời cô ấy ăn tối, tôi đều đạt được một cách dễ dàng. Xem ra, đánh trận và những chuyện giữa nam và nữ cũng chẳng có gì khác biệt, đều cần phải có sách lược. Trước đây những cô gái tôi liếc nhìn một cái là ngoan ngoãn lại gần, chắc chắn không phải tình cảm thật, đó đều là vì gia sản và thân phận của Hạ Trường Ninh này.

Một ngày mai tươi sáng đang bày ra trước mắt tôi, mặc dù là đêm tối nhưng tôi lại nhìn thấy ánh sáng sắp le lói rồi.

Điều tôi mong muốn nhất đó là cô ấy chỉ buồn một lúc rồi mọi chuyện sẽ qua đi. Nhưng tôi lại quên mất Vy Từ làm nghề gì, cô ta biết hành tung của tôi, cuối cùng lại chơi tôi một ván quá đau, khiến tôi có nỗi khổ tâm mà không thoát ra được, không còn mặt mũi nào nữa.

Điều cảm hận nhất là, cô ta nhân cơ hội này đã nói ra tất cả.

Phúc Sinh không khóc, cô ấy bình tĩnh nhìn tôi.

Ánh mắt ấy còn đáng thương hơn ánh mắt của con chó ghê của tôi. Dường như bản thân cô ấy không biết nếu cô ấy không khóc được thì sẽ giữ kín

trong lòng mà sinh bệnh, nhưng tôi biết điều đó. Làm sao tôi có thể để cô ấy đi về một mình vào lúc này được cơ chứ? Mặc kệ cô ấy nhìn tôi thế nào, tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất là tôi phải nhìn thấy cô ấy khá hơn đã.

Tôi muốn cô ấy khóc thật to. Phúc Sinh chớp mắt, không có lấy một giọt nước mắt, thần thái nhìn rất bình thường, nhưng gương mặt lại trắng bệch ra. Đôi mắt nhìn tôi không chớp.

Bất giác tôi nhớ tới rất nhiều người do bị shock quá nên tinh thần phân liệt. Tôi vô cùng hoảng sợ, nếu cô ấy mà không chịu khóc thì tôi phải đưa cô ấy tới bệnh viện. Không ngờ câu nói ấy của tôi lại khiến cô ấy bật khóc. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nếu cô ấy không sợ đau tay thì tôi cứ mặc cho cô ấy đánh đấm.

Đưa Phúc Sinh về nhà tôi vẫn còn lo cô ấy đến nhà nhưng không vào. Phúc Sinh nghi ngờ tôi còn có âm mưu khác. Tôi nghĩ, qua những chuyện này chắc cô ấy càng ghét bỏ tôi hơn.

Có điều, nhìn cô ấy về nhà rồi, tôi bật cười. Tôi đã nói trước với bố mẹ cô ấy rồi, chắc chắn mẹ cô ấy sẽ nói cho cô ấy biết chuyện, tôi không cần phải lo lắng nữa. Hơn nữa, tôi đã giúp cô ấy điều tra tin tức về Đinh Việt, cô ấy xé cả hợp đồng đi rồi, nhưng bản của tôi vẫn còn. Bất kể thế nào đi nữa cô ấy vẫn phải làm bạn gái của tôi trong ba tháng.

Ba tháng mà còn không cura đồ được một cô gái ngây thơ sao?

Buổi tối, anh trai cả của Vy Từ gọi điện tới, tức giận nói với tôi: “Hạ Trường Ninh, cậu quên ơn sao? Cậu quên ngày đầu cậu mở công ty ai giúp cậu rồi hả? Cậu dám đối xử với Vy Từ nhà tôi thế sao?”.

“Em không yêu cô ấy, chuyện này đâu phải anh không biết”.

Anh trai Vy Từ thở dài rồi nói tiếp: “A Ninh, lão gia biết chuyện rồi. Cậu thừa biết ông cung Vy Từ nhất, ông muốn gặp bạn gái của cậu, cậu dẫn cô ấy tới cho ông xem mặt. Người làm anh như tôi nhắc nhở cậu trước một tiếng đấy”.

Xem cái gì chứ, tính cách lão gia nóng như lửa, bênh con chăm chặt, lần này thì tôi thực sự đau đầu rồi. Bây giờ làm sao dám dẫn Phúc Sinh đến gặp ông chứ?

Đừng nói không dám, mà còn cần Phúc Sinh gật đầu đồng ý nữa mới được. Ánh mắt tôi liếc nhìn bản hợp đồng, tôi không nhịn được cười. Lần này phải dựa vào nó rồi.

Tôi phải nghĩ ra cách nào đó để Phúc Sinh chủ động một chút nhỉ? Cách tốt nhất là để cô ấy tự đề nghị, tôi thuận lợi thực hiện, mọi chuyện đều êm xuôi. Chuyện này khác gì chuyện cười chứ, làm gì có chuyện cô ấy đồng ý?

Nghĩ tới đây tên cô ấy bật ra từ miệng tôi như có cảm giác muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Cô ấy là viên đậu Hà Lan nhai không vỡ, nấu không nát! Nhưng tôi lại có cảm giác muốn nhai mà ăn chứ!

Có lúc vô quyết định phải có móng tay nhọn, tôi muốn nhai hạt đậu đồng này, nhưng cũng phải đưa nó vào miệng mới được. Tình hình thực tế là khi tôi nắm chắc mọi chuyện rồi và muốn tìm cô ấy thì cô ấy đã không còn ở đó nữa.

Cô ấy đã rời xa thành phố này, bố mẹ cô ấy thở dài và nói cô ấy bị ám ảnh tâm lý nên muốn thay đổi môi trường sống. Cô ấy tới nhà chú thím ở vùng Đông Bắc, nghe nói nơi đó có những cánh rừng bạch dương bạt ngàn, mùa đông sẽ có những bông tuyết tinh khiết, chỉ cần gõ tan băng là những con cá dưới sông sẽ nhảy vọt lên.

Bố mẹ cô ấy cứ áp a áp ứng, ánh mắt nhìn tôi như có lỗi, liên tục nhắc Phúc Sinh vì ý định học tiếp của cô ấy không thực tế chút nào. Họ còn dùng giọng điệu khách sáo của phần tử trí thức nói với tôi: “Phúc Sinh từ trước đến giờ nhờ cậu chăm sóc, chúng tôi cũng vô cùng cảm kích”.

Mặc dù nói thế nhưng trong những lời họ nói tràn đầy sự bất lực và khẩn cầu. Hai người họ yêu con gái, Phúc Sinh thì ương ngạnh nhất quyết không chịu nhận lời yêu tôi, vì thế họ chắc chắn sẽ đứng về phía con gái.

Là tôi nói cho họ biết “tín chết” của Đinh Việt. Họ nghe xong liền nhờ tôi sắp xếp ổn thỏa việc này. Lúc đó có thể họ coi tôi là cái cọc để Phúc Sinh bám lấy, hy vọng tôi sẽ ở bên cạnh cô ấy, có thể để cô ấy nguôi ngoai nỗi nhớ Đinh Việt, không ngờ Phúc Sinh lại ra đi.

Tôi cũng không ngờ Phúc Sinh lại dứt khoát như thế. Cô ấy không quên được Đinh Việt, hay cô ấy muốn tránh mặt tôi? Tôi mong muốn kết quả là về sau. Dù sao cảm giác tránh mặt tôi vẫn còn thoải mái hơn nỗi nhớ Đinh Việt.

Trong lòng tôi thực sự rất khó chịu khi cô ấy lại bỏ đi sớm thế, bao nhiêu kế hoạch tôi đã nghĩ sẵn mà chưa kịp thực hiện thì cô ấy đã đi rồi, quá lãng phí tâm huyết của tôi. Sự ra đi của Phúc Sinh giống như trời đang nóng được dội một gáo nước lạnh, khiến cái đầu nóng sốt của tôi tỉnh táo hẳn.

Lúc biết tin tôi thực sự rất hụt hẫng, cảm giác trống trải trong lòng khiến tôi không còn tinh thần làm gì cả. Tôi thực sự chán ghét cảm giác này, nhất định tôi phải tìm được cô ấy.

“Phúc Sinh tới nhà chú thím nó cho khuấy khóa cũng tốt, nó định thi nghiên cứu sinh ở đó”.

Lúc nhắc tới chú thím Phúc Sinh, bố cô ấy có phần né tránh không nhắc tới thành phố nơi họ ở, tôi cũng không truy hỏi. Chuyện này quá đơn giản, bố cô ấy chỉ có một người anh em, nhờ bạn bè điều tra một lúc là ra.

Tôi mỉm cười và lịch sự hỏi, bố mẹ Phúc Sinh vội vã trả lời một câu hỏi không liên quan lắm: “Hai bác muốn nó thi trường trong thành phố thôi, có ai biết nó có thi đỗ hay không chứ”.

Tôi hàn huyên mấy câu nữa rồi về. Câu trả lời không phải là đáp án này khiến tôi hiểu nỗi lòng của những người làm bố làm mẹ. Chắc hẳn Phúc Sinh đã nói cho bố mẹ cô ấy biết tuyệt đối không bao giờ cô ấy thích Hạ Trường Ninh tôi, nếu không thì bố mẹ cô ấy không giấu kín mọi chuyện tới vậy?

Lúc đi ra khỏi ngõ, tôi đứng lại dưới gốc cây ngô đồng một hồi. Bao lần đưa Phúc Sinh về nhà, đứng nhìn theo bóng cô ấy, cái đuôi tóc cứ lắc qua lắc lại giống như một chú chim sẻ ra oai. Cô ấy chưa bao giờ quay đầu lại nhìn tôi, sau này, cô ấy có quay đầu lại không?

Tôi gọi điện cho Mai Từ. Không phải tôi muốn hỏi cách liên lạc với Phúc Sinh, cũng không phải muốn biết cô ấy tới nơi nào ở Đông Bắc, tôi chỉ muốn xác nhận một việc, liệu cô ấy có quay đầu lại?

“Đừng hỏi em, em đau lòng lắm rồi, không ngờ em lại nghe tin này từ miệng anh!”. Mai Từ tức giận nói.

“Anh cũng đau lòng lắm, tối nay cùng Mai Sơn uống rượu với anh nhé”. Ngay cả Mai Từ mà cô ấy cũng giấu, lần này ra đi quyết tâm quá. Cô ấy không quay đầu lại, tôi chỉ còn cách đuổi theo cô ấy mà thôi.

Dù có đi đâu xa thì nơi này vẫn là nơi cô ấy lớn lên từ tấm bé. Dù có đoạn tuyệt thế nào, nơi đây vẫn còn bố mẹ và bạn bè cô ấy. Câu ấy nói thế nào nhỉ? Hòa thượng chạy nhưng chùa sao chạy được.

Tôi cần phải xiết chặt tấm lưới này lại mới được.

Tôi đã thành công trong việc hẹn Mai Sơn và Mai Từ ra ngoài, để họ thấy được bộ dạng thảm hại của tôi thế nào. Có thể khi Mai Từ liên lạc với cô ấy, sẽ kể cho cô ấy nghe, ngày này tháng này năm này sau khi cậu đi, Hạ Trường Ninh đau đớn, tuyệt vọng thế nào, chỉ biết uống rượu để giải sầu thiên thu. Có lẽ, một ngày nào đó sau này, chuyện nhỏ này sẽ trở thành điều khiến trái tim cô ấy cảm động.

“Hạ Trường Ninh tôi có chỗ nào không xứng với cô ấy chứ?”.

Mai Từ cười, bàn tay cầm cốc trà khẽ run run: “Ai bảo anh ngay từ lúc vừa bắt đầu đã khiến cô ấy nghĩ anh là tên lưu manh đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, thích giờ trò chứ”. Tôi nhớ tới Đinh Việt, bất giác “hừ” một tiếng coi thường. Cao hơn tôi, đẹp trai hơn tôi thì không phải lưu manh chắc?

“Tôi đợi cô ấy”. Khi nói câu này tôi hy vọng nó có thể tới được tai Phúc Sinh. Nhưng khi lời đã nói ra, tôi mới thực sự cảm thấy nó đúng với tâm trạng của mình bây giờ. Về tới nhà, tôi đứng trên tầng thứ ba mươi ba, gió thổi từ bốn phương tám hướng tới, những ngôi sao trên bầu trời sáng lấp lánh, dường như ở sát cạnh bên tôi. Những chiếc ô tô ở dưới đất giống như những con gián, đang lăm lăm lùi đi thật nhanh.

Đêm khuya ở thành phố yên tĩnh lạ thường, gương mặt Phúc Sinh hiện ra trong tâm trí tôi rõ nét hơn bao giờ hết. Tôi nhớ lại hình ảnh cô ấy cắn môi dưới khi đưa tay đón lấy bông hồng, gương mặt vô cùng cảm động và dịu dàng. Nói tôi là lưu manh à? Khi xuất hiện trước mặt cô ấy một lần nữa nhất định tôi sẽ là quân tử. Cũng có thể là ngựa quân tử, chỉ cần cô ấy thích là được.

Sách trong phòng đọc của tôi phần lớn là sách quân sự và một số sách chuyên ngành. Tôi mở ngăn kéo lấy ra một cuốn sổ da đen.

“Phàm trọng ngoại giả chuyết nội”. Được trích dẫn trong sách Liệt tử thiên Hoàng đế, có nghĩa là ai coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ kém cỏi.

“Vô tham nghiệm nhi tất chi giả, ngu dã; Phát năng tất nhi cứ chi giả, vu dã”. Trích dẫn từ sách Hàn Phi Tử thiên Hiền học, có nghĩa là người không hề suy nghĩ mà đã đưa ra kết luận đó là người ngu xuẩn, lấy một việc không chính xác làm chứng cứ là lừa dối người khác.

“Thanh thanh nhi tiện thể, tú ngoại nhi huệ trung”. Trích dẫn từ Tống Lý Nguyên quy Bản Cốc tự của Hàn Dũ, dùng để khen ngợi người có thân hình nhẹ nhàng, ngoại hình thanh tú, lại là thông minh.

“Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu san bất thị vân. Thủ thứ hoa tùng lân hồi cổ, bán duyên tu đạo bán duyên quân”. Trích từ Ly tư của Nguyên Chấn, có nghĩa là trong lòng không có ai sánh được với cô ấy, thì dù có gặp bao nhiêu người đẹp đi nữa thì cũng không có cảm hứng gì.

Sau khi Phúc Sinh mĩa mai tôi vô văn hóa, tôi đã sống chết học thuộc lòng những câu này, luôn muốn vót vát thể diện trước mặt cô ấy.

Nhớ lại hôm đó khi tôi nói lưu loát mấy câu này trước mặt Phúc Sinh, vẻ mặt ngạc nhiên của cô ấy khiến tôi bây giờ vẫn còn sung sướng. Không học nhiều nhưng cũng biết mặt chữ, có ai sinh ra đòi là nhớ được mấy câu này đâu?

Tôi mở Tổng tập thi từ Đường Tống, tùy ý lật một trang, đột nhiên nhìn thấy một câu trong bài Vọng Giang Đông của Hoàng Đình Kiên: “Đặng tiền tả liễu thư vô số, toán một cá nhân truyền dư” (Trước đèn viết bao thư, nhưng chẳng có ai để gửi). Bất giác trong lòng có cảm giác buồn thương vô hạn.

Ném cuốn sổ vào ngăn kéo, tôi ra ngoài châm một điếu thuốc, sau đó dừ tợn nói với chính mình: “Hạ Trường Ninh, mày còn nghĩ tới chuyện mất thể diện sao? Không cura được cô ấy, mày là cái thá gì chứ?”.

Em trai khuyên tôi, loại con gái nào chả có, sao anh cứ phải theo đuổi Ninh Phúc Sinh chứ?

Phúc Sinh là kiếp nạn của tôi, gặp cô ấy thì chính là cô ấy thôi.

Tôi cũng muốn quên cô ấy lắm, nhưng từ khi cô ấy ra đi, nỗi nhớ của tôi chưa bao giờ nguôi. Tôi nhớ lúc cô ấy cười, kúm đồng tiền xinh xắn hiện ra, nhớ cả gương mặt trắng trẻo của cô ấy nữa. Ở bên cạnh cô ấy mọi thứ đều trở nên vô cùng thú vị.

Tôi vẫn qua lại với Mai Từ như cũ, cô ấy cũng không biết tin tức gì của Phúc Sinh. Điều này khiến tôi canh cánh trong lòng. Phúc Sinh thật quyết đoán, cô ấy muốn cắt đứt mọi liên lạc sao? Tôi nhất định không để cô ấy được như ý.

Tôi tới Đông Bắc, tìm đến nhà chú cô ấy rồi nhưng lại do dự, tôi sợ Phúc Sinh sẽ hoảng loạn, nên nghĩ rồi lại thôi, tôi tìm gặp cậu em họ Phúc Sinh vậy.

Bảo Lâm là một bé trai vùng Đông Bắc rất thật thà, thông minh.

Bảo Lâm biết tôi và Phúc Sinh cùng tới từ một thành phố nên đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện về cô ấy. Hình tượng Phúc Sinh trong lòng cậu bé rất vĩ đại, cái gì cũng biết, vừa xinh đẹp, đáng yêu lại thông minh. Phúc Sinh trong lòng Bảo Lâm không phải là chú thỏ con mà tôi quen biết trước đây, cô ấy vô cùng vui vẻ.

Nghe xong tin này tôi quyết định bỏ ý định tới gặp cô ấy, tôi chỉ ở lại vài ngày rồi trở lại, dù sao gần ngày thi cô ấy cũng phải về.

Bảo Lâm hỏi tôi: “Thành phố của chú có một người ngu dốt rất giàu, chú có quen không?”.

Tôi kinh ngạc.

“Chị cháu nói ông ấy tên là A Đẩu, ngu dốt y như Ba Y lão gia, không tin tưởng người khác, đếm tiền giấy bằng đầu đấy!”.

Qua sự miêu tả của Bảo Lâm, cuối cùng tôi cũng đã hiểu Phúc Sinh đang vòng vo máng tôi. Nhưng tôi rất vui, cô ấy không hề quên tôi. Nóng đầu một cái tôi lại chạy tới Quê Lâm đợi cô ấy, tính toán cô ấy mà gặp tôi chắc sẽ cảm động lắm.

Cô ấy đã thực sự thay đổi, xinh đẹp, tự tin, thoải mái bước về phía tôi, không dùng những lời ác ý nói chuyện, cũng không khiếp sợ đến phát run. Tôi rất vui trước sự thay đổi của cô ấy, cô ấy đang quên dần nỗi đau mà Đình Việt để lại.

Tôi không ngờ tới đó Phúc Sinh đi đổi vé máy bay. Trước khi lên máy bay cô ấy còn quay lại cười đặc ý với tôi. Tôi gọi điện cho bố mẹ cô ấy, thông báo số máy bay của Phúc Sinh, bố mẹ cô ấy cảm động lắm. Cho dù Phúc Sinh có trở về trước thì tôi cũng có cách tìm cô ấy. Chiều này hơi ác một chút nhưng tôi nghĩ, tôi thật lòng với cô ấy, chắc không có gì đáng ngại.

Có thể do tôi quá gấp gáp, quá vội vã mong muốn giành được trái tim cô ấy, nên Phúc Sinh tức quá mà bỏ về. Nghĩ tới việc cô ấy vẫn đang ốm, tôi lại không vui, ép cô ấy quá cũng không tốt. Không ngờ cô ấy lại quay lại tìm tôi, giây phút ấy khiến tôi nghĩ những cơn gió lạnh mùa đông cũng thật ấm áp.

Phúc Sinh không phải không có tình cảm, chỉ là cô ấy chưa ý thức được mà thôi. Đúng lúc tình cảm của tôi và Phúc Sinh đang tiến triển từng ngày thì chông của Dật Trần xảy ra chuyện, tôi rất buồn. Dù sao Dật Trần cũng là người con gái đầu tiên tôi yêu. Đã bao năm trôi qua tôi và cô ấy vẫn là bạn tốt.

Lúc đi Hồng Kông, Vy Từ gọi điện cho tôi, thông báo Đình Việt đã trở về, tôi không an tâm.

Có thể là do rời xa Phúc Sinh nên tôi cảm thấy tinh thần không được phấn chấn cho lắm. Tôi cười, nói với Dật Trần: “Luật sư Trình đối tốt với em như thế, em không biết quý trọng sao?”.

Dật Trần lo lắng chau mày: “A Ninh, hay em vẫn tới chỗ anh ở vài ngày nhé. Em kết hôn rồi, cũng đã có con trai bốn tuổi. Em còn lớn hơn Trình Từ Hằng hai tuổi, chuyện này em vẫn chưa chấp nhận được. Có lẽ, đợi khi nào cậu ấy giúp em giải quyết xong chuyện nhà cậu ấy mới có thời gian bình tâm trở lại. Sau này lại sống ở hai nơi khác nhau, không chừng chẳng gặp lại nhau nữa”.

Tôi rất muốn Dật Trần có một nơi nương tựa, nhưng cô ấy không có niềm tin vào Trình Từ Hằng. Tôi không nói gì nữa mà dẫn cô ấy về nhà.

Dật Trần ở nhà tôi, Phúc Sinh không hề vui chút nào, nhưng cô ấy vẫn nhịn. Tôi thì không nhịn được, Dật Trần khuyên: “A Ninh, anh giải quyết những việc khác thì thông minh hơn em, nhưng chuyện tình cảm, phụ nữ sẽ hiểu rõ hơn. Anh có muốn thử xem tình cảm của Phúc Sinh với anh như thế nào không?”.

Đương nhiên là tôi muốn chứ, trong lòng tôi vẫn luôn canh cánh xem Phúc Sinh đã thực sự quên Đình Việt chưa. Cô ấy cảm động vì tôi hay thực sự yêu tôi? Thái độ né tránh của cô ấy ngày trước khiến tôi có cảm giác không chân thực, khó nắm bắt.

Trước đây tôi coi thường mấy chiêu này, nhưng sự trở về của Đình Việt khiến tôi luôn nhớ lại cảnh tượng ấm áp đẹp đẽ khi cô ấy ở bên cạnh Đình Việt. Hai người họ nắm tay nhau, trên cổ tay còn đeo sợi dây may mắn giống nhau, cùng đi ăn ở những quán nhỏ, cùng khoác tay nhau đi trên đường. Tôi hạ quyết tâm thử thách cô ấy một lần. Thấy cô ấy giận, khóc, tôi đau lòng. Một khi đã yêu thương một người thì không thể chịu được cảnh cô ấy chau mày. Nhưng tôi cũng rất vui, Phúc Sinh không phải hoàn toàn chỉ là cảm động. Cô ấy cũng ghen dữ dội lắm.

Nhưng điều tôi muốn không chỉ có thế. Tôi muốn cô ấy yêu tôi cuồng nhiệt. Tôi sợ Phúc Sinh biết tôi cùng Đình Việt lừa gạt cô ấy, tôi cũng sợ cô ấy ở bên tôi chỉ vì cảm động. Việc đầu tiên là tra kết quả thi của cô ấy, tôi biết cô ấy đã thi đỗ. Đẳng nào cũng phải xa nhau ba năm, tôi không hề do dự khích bác cô ấy. Cũng may Trình Từ Hằng đang công tác tại trường Phúc Sinh học, điều này càng khiến tôi yên tâm hơn.

Thù lao tôi trả cậu ấy là thông tin về Dật Trần, điều kiện là cậu ấy phải thật lòng với cô ấy. Trình Từ Hằng coi thường đề nghị của tôi nhưng cậu ấy không thể không chấp nhận. Bởi vì Dật Trần lại toàn tâm toàn ý phối hợp với tôi.

Tin Phúc Sinh bị cướp giật ở Đôn Hoàng là do Trình Tử Hằng nói cho tôi biết. Tôi thực sự rất giận, một mình cô ấy ở ngoài xảy ra chuyện mà không hề gọi điện thông báo cho tôi. Trình Tử Hằng còn cười trong điện thoại: “Không chừng em và Phúc Sinh mới là một đôi. Hay là anh lấy Dật Trần còn em lấy Phúc Sinh là được rồi”.

Nằm mơ!

Chanh Đa – bạn cùng phòng Phúc Sinh là một cô gái thích mạo hiểm. Tôi âm thầm hẹn cô ấy, cô ấy cảm thấy vô cùng hứng thú. Chanh Đa nói với tôi: “Em chưa thấy ai theo đuổi bạn gái thế này trong cuộc sống thực. Hạ Trường Ninh, em ủng hộ anh”.

Chỉ cần Phúc Sinh hiểu nỗi khổ của tôi là được rồi.

Chanh Đa dẫn cô ấy tới gặp tôi, tôi biết Phúc Sinh sẽ giận nhưng không ngờ lại giận tới vậy. Tôi hối hận, cô ấy quá trong sáng, như thế này có phần hơi quá đáng.

Thấy cô ấy khóc đỏ cả mắt tôi hối hận không kịp. Nhưng mọi việc phát triển ngoài dự đoán của tôi. Phúc Sinh khẩn cầu tôi không được đi. Suýt nữa thì tôi nghĩ mình đã nghe nhầm.

Tôi cố gắng kìm nén trận cười sắp bộc phát mà nói: “Con người không ai hoàn hảo cả. Có lúc anh sợ anh làm sai điều gì đó, sợ rằng hễ làm sai là em lại nói “Hai chúng ta không hợp nhau””. Điều tôi thực sự muốn nói là, nếu một ngày em phát hiện ra Đinh Việt chưa chết, em cũng đừng giận anh.

Tôi luôn trăn trở điều này, tôi luôn muốn nói cho cô ấy biết, nhưng lại không dám. Mặc dù Phúc Sinh đã chấp nhận tôi nhưng tôi vẫn sợ. Đó không phải là một lời nói dối nho nhỏ mà nó đã từng là việc khiến cô ấy đau khổ không dứt được.

Trong lòng tôi chỉ mong Đinh Việt giữ lời hứa, cả đời này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Phúc Sinh.

Cho đến hôm kết hôn, tôi cũng nhìn thấy Đinh Việt đứng trong đám người nhìn Phúc Sinh. Tôi vô cùng hối hận, hối hận tại sao mình lại để Phúc Sinh cười Bảo Thạch, ngồi trên cao nhìn ra xa như thế. Cô ấy nhìn thấy rồi sao?

Vy Từ tới nhà tặng quà, lén lút nói với tôi cô ấy thích Đinh Việt, cô ta muốn Phúc Sinh biết chuyện ấy.

Đương nhiên tôi không muốn, dựa vào cái gì chứ?

Vy Từ cẩn thận nhắc nhở tôi trên cổ tay Đinh Việt vẫn đeo sợi dây may mắn, chưa bao giờ tháo nó ra. Cô ấy nghi ngờ Đinh Việt yêu Phúc Sinh.

Tôi hỏi Vy Từ: “Em yêu Đinh Việt, thế anh ta có yêu em không?”.

Vy Từ lắc đầu, mắt đỏ hoe: “Anh ấy không nói không thích, cũng chẳng nói thích. Anh cũng biết anh ấy thường xuyên không ở trong nước mà”.

“Là của em thì nhất định là của em. Em để Phúc Sinh và anh ta gặp nhau thì giải quyết được vấn đề gì? Phúc Sinh đã là vợ anh rồi”. Tôi tận tình khuyên bảo.

Vy Từ lườm tôi và nói: “A Ninh, trước đây em thích anh thế nào thì bây giờ em thích Đinh Việt thế ấy. Lần này do Đinh Việt nghe nói Phúc Sinh lấy anh nên mới đến”. “Mặc kệ anh ta đến hay không, anh đều không đồng ý. vẫn câu nói cũ, đừng xuất hiện, anh gặp lần nào anh đánh lần ấy”.

Câu này nói chưa được hai ngày thì tôi và Đinh Việt đánh nhau một trận. Anh ta ôm Phúc Sinh về nhà tôi thấy là điên lên rồi. Tôi tức Đinh Việt không giữ lời hứa, cũng tức Phúc Sinh thấy Đinh Việt là không giữ được bình tĩnh. Sao cô ấy không như những người khác, gặp Đinh Việt cứ coi như không có chuyện gì đi? Tình dậy lại còn nổi cáu với tôi.

Cô ấy tức giận cũng là điều bình thường, còn tôi tức giận cũng là điều bình thường, tôi mà không ghen mới không bình thường.

Tôi và Đinh Việt đánh nhau, chẳng vì cái gì cả, chỉ là muốn đánh nhau.

Điều duy nhất khiến tôi vui là, cuối cùng tôi cũng đập anh ta một cái mạnh đến nỗi hồi lâu sau anh ta vẫn không bò dậy được.

Đinh Việt lồm cồm bò dậy và nói: “Cười vui lắm hả? Tại sao Phúc Sinh lại yêu anh? Tôi không ra đi liệu cô ấy có yêu anh không?”.

“Anh có hiểu được Phúc Sinh cần gì không?”.

“Đương nhiên là tôi hiểu. Nếu không tôi sẽ đi sao?”. Đinh Việt trả lời ngắn gọn rồi ngậm miệng.

Giây phút này tôi thấy Đinh Việt thật đáng thương.

Đinh Việt im lặng tới mức khác người. Anh ta nói: “Tôi sẽ đi gặp Phúc Sinh với anh. Anh yên tâm, cô ấy đã lấy anh rồi, tôi tuyệt đối không phá hoại”.

Tôi cười nhạt: “Cho dù anh có muốn cũng vô ích. Đã năm năm trôi qua trong lòng Phúc Sinh không còn anh nữa”.

Đinh Việt quay lưng lại phía tôi, tôi thấy anh ta lại đứng thẳng lưng thêm một chút nữa. Tôi cũng thấy Vy Từ thật đáng thương. Việc thu âm do Vy Từ làm. Cô và tôi nghe cuộc đối thoại giữa Phúc Sinh và Đinh Việt, nghe xong cô ta không ngừng khóc và hỏi tôi: “A Ninh, có phải em là đứa con gái đáng

ghét lắm không?”.

Tôi có thể nói gì bây giờ? Chẳng qua những người cô ta gặp đều không thích tính cách của cô ấy, có thể đợi đến khi cô ta gặp được người thích cô ta thì đã là chuyện khác rồi. Nhưng nghe thấy Phúc Sinh nói yêu tôi, tôi thực sự rất vui.

Lúc Đình Việt từ trên gác xuống thấy Vy Từ nước mắt lưng tròng, anh ta khẽ sững lại rồi đưa tay lau nước mắt cho Vy Từ.

Suýt chút nữa là tôi lại nổi điên, không thích Vy Từ thì đừng chọc cô ta. Tôi không thích Vy Từ nhưng luôn coi cô ta như em gái trong nhà. Thấy Vy Từ không từ chối tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi. Chuyện của hai người họ không cần tôi nhúng tay vào, cứ để tùy duyên phận vậy.

Lúc Đình Việt lau nước mắt cho Vy Từ tôi nhìn thấy sợi dây may mắn ấy, bắt gặp cái nhìn của tôi, anh ta né tránh.

Tôi lên lầu, thấy Phúc Sinh đã say giấc nồng liền quay xuống bếp, cô ấy vẫn không ăn gì cả. Nha đầu Phúc Sinh một khi mà ương ngạnh thì cũng thật đáng sợ, đôi tôi đến nỗi cả mạng sống cũng không cần.

Tôi gọi cô ấy mấy tiếng liền, giống như đang nói chuyện với mèo. Nghĩ tới hai ngày rồi cô ấy không ăn cơm tôi lo phát sốt lên, đừng có xảy ra chuyện gì là được. Kết quả cũng may, cô ấy bắt đầu ăn, ăn ít nhưng chia làm nhiều bữa, giầy vò tôi cả một đêm.

Tôi sớm đã biết một khi cô ấy nắm được cái đuôi của tôi thì không biết cô ấy sẽ làm mọi chuyện rồi tung đến mức nào, nhưng tôi không nỡ để cô ấy buồn thêm nữa. Chuyện của Đình Việt được làm sáng tỏ, tảng đá lớn trên ngực tôi cũng được cất xuống nhẹ nhàng. Tôi đầu hàng, để Ninh Phúc Sinh ra uy ở nhà là được rồi.

Phúc Sinh làm tặng tôi một chiếc áo bông. Bàn tay mân mê hình con rồng trên áo, tôi nhớ lại lúc học nghiên cứu sinh cô ấy đã trang trí ngôi nhà xanh xanh đỏ đỏ, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Phúc Sinh là một cô gái như thế đấy, cô ấy sẽ làm cho trái tim tôi cảm thấy ấm áp. Tôi chỉ muốn cùng cô ấy sống cuộc sống bình thường, yên bình, sinh một đứa con trai, cứ như thế cho tới đầu bạc răng long.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngoại truyện 2 : Đình Việt

“Anh chắc chứ? Chuyện này hơi quá đáng với cô ấy”. Nguyệt Nhi im lặng một lúc rồi nói với tôi như thế.

Tôi nhìn chăm chăm ngôi trường của Phúc Sinh, cảm giác buồn bã trong lòng không nói được thành lời.

Mỗi lần đón Phúc Sinh tan ca, ánh mắt khi cô ấy nhìn tôi luôn khiến tôi xúc động. gương mặt cô ấy không giấu được nụ cười rạng rỡ, khi thấy tôi luôn bung nở như một đóa hoa. Vì nụ cười ấy, tôi đi đón cô ấy hết lần này tới lần khác.

Tôi tới thành phố này đã bốn năm, cũng làm gián điệp bốn năm. Thực ra làm gián điệp cũng chẳng có gì thần bí, chỉ là làm hai việc cùng lúc mà thôi.

Không căng thẳng và hồi hộp như nhiều người nghĩ, phần lớn thời gian tôi đều làm công việc bình thường. Chuyện thực sự xảy ra bắt đầu từ năm ngoái.

Câu chuyện của tôi hoàn toàn ngược lại với những gì tôi đã kể cho cô ấy. Là Nguyệt Nhi cải trang thành du khách ở Thụy Lệ và đón tôi ở biên giới. Chúng tôi ở bên nhau ba ngày như đôi tình nhân. Đối với người ngoài thì giống tình nhân nhưng thực chất là công việc. Nhiệm vụ của tôi là phối hợp với cô ấy điều tra một vụ buôn lậu.

Tôi làm việc ở đây bốn năm, quen biết với Mai Sơn. Cậu ấy cảm thấy ngạc nhiên vì tôi không yêu đương gì, tôi liền bịa ra một câu chuyện, câu chuyện tôi bị bạn gái bỏ. Mai Sơn là người rất nhiệt tình, cậu ấy lòng vòng rồi giới thiệu Phúc Sinh cho tôi. Lần đầu tiên gặp Phúc Sinh tôi biết ngay cô bé này có ý với tôi.

Phúc Sinh nhỏ nhắn, dễ thương, không xinh đẹp như Nguyệt Nhi nhưng gương mặt cô ấy rất thuần khiết, nét thuần khiết ấy in cả vào ánh mắt cô ấy.

Tôi ở cạnh cô ấy, không nhìn nhưng cũng biết cô ấy chốc chốc lại nhìn trộm tôi. Nếu như tôi bất chợt quay sang nhìn cô ấy thì ngay lập tức cô ấy né tránh.

Cô ấy là cô gái khiến người ta muốn bảo vệ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Lúc đó tôi nghĩ rằng, tôi vẫn có thể tiếp tục hai công việc và sống cuộc sống như bây giờ. Tôi không muốn từ bỏ Phúc Sinh, gặp gỡ ngẫu nhiên nhưng cuộc gặp gỡ có thể khiến tôi có ham muốn bảo vệ thì thực sự rất khó có được.

Nguyệt Nhi đột nhiên xuất hiện. Lúc nhìn thấy cô ấy tôi thực sự bị chấn động, đã từng nói giữa hai chúng tôi không còn bất cứ mối liên hệ nào nữa, vậy vì sao cô ấy lại xuất hiện?

“Đình Việt, giúp em một việc. Anh nhất định phải ở bên Phúc Sinh”.

Chuyện gì chứ! Đây chỉ là chuyện nhỏ với tôi mà thôi.

Nguyệt Nhi úp úp mở mở kể cho tôi nghe. Tôi thờ dãi, Hạ Trường Ninh muốn theo đuổi Phúc Sinh thật không biết tự lượng sức mình. Phúc Sinh sẽ thích loại người như anh ta sao?

Tôi không quen Hạ Trường Ninh nhưng tôi biết anh ta. Trong thành phố này ít nhiều anh ta cũng là người nổi tiếng, quan hệ xã hội rộng, công ty cũng có tiếng tăm.

Tôi đợi Phúc Sinh ở cửa nhà cô ấy, Hạ Trường Ninh cưỡi chiếc xe Harley lướt qua mặt tôi. Ánh mắt tôi và anh ta bắt gặp nhau, trực giác nói cho tôi biết anh ta không phải người tầm thường.

Lúc Nguyệt Nhi không nói chuyện công việc thì cô ấy chẳng khác gì những cô gái bình thường. Cô ấy ghen vì Hạ Trường Ninh, những lời cô ấy nói làm tổn thương lòng tự trọng của Phúc Sinh.

Tôi không nhiều tiền nhưng đủ để an ủi Phúc Sinh.

Thứ tôi muốn chỉ là cảm giác ấm áp khi ở bên Phúc Sinh. Từ khi tốt nghiệp tới lúc đi làm, cô ấy chính là nơi dịu dàng nhất trong trái tim tôi. Cho dù là mùa đông lạnh giá nhưng trái tim vẫn ấm áp như được ngâm mình trong suối nước nóng.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô ấy, tôi rất hạnh phúc, rất hài lòng.

Lúc vụ án kết thúc cũng là lúc mọi chuyện thay đổi.

Tôi nhận lệnh điều ra nước ngoài công tác. Trước đây tôi luôn muốn được xuất ngoại, ở mãi trong thành phố này luôn có cảm giác không bút lên được. Trước đây điều này là tin tốt với tôi, nhưng bây giờ tôi lại có quá nhiều vướng mắc.

Theo quan sát của tôi, tôi thấy Phúc Sinh chưa hề mê muội tôi. Chẳng có ai yêu một lần là thành công, giữa cô ấy và tôi không có sự mãnh liệt.

Tôi muốn dẫn Phúc Sinh đi du lịch Lệ Giang, tôi ích kỷ muốn lưu lại một hồi ức lãng mạn.

Nhưng thực sự tính cách cô ấy và Nguyệt Nhi không giống nhau. Hoặc là, ngay cả bản thân Phúc Sinh cũng không biết cô ấy không yêu tôi nhiều.

Cũng tốt, nói lời chia tay ở một nơi lãng mạn thế này sẽ khiến cô ấy dứt khoát hơn. Sắc mặt dường như sắp sụp đổ tới nơi của Phúc Sinh khiến tôi không nhẫn tâm, tất cả đều là lỗi của tôi.

Tôi lấy lại cái áo khoác vì muốn kiểm tra xem Hạ Trường Ninh có làm gì với nó không. Tôi luôn tò mò về con người anh ta. Về lý mà nói, với sự từng trải của anh ta thì anh ta không nên mở công ty làm gì. Chắc là do sự nhạy bén nghề nghiệp, Nguyệt Nhi không bao giờ yêu một người làm ăn bình thường cả.

Tôi quyết tâm chia tay, bên cạnh Phúc Sinh đã có Hạ Trường Ninh, chắc anh ta sẽ đối xử tốt với cô ấy. Tôi có thể thấy được tình cảm của Hạ Trường Ninh dành cho Phúc Sinh thế nào.

Nể tình tôi giúp Nguyệt Nhi phá án nên cô ấy mới nói cho tôi biết tin tức và tình hình của Phúc Sinh.

“Hạ Trường Ninh và Phúc Sinh bên nhau rồi, còn em thì sao?”.

Trong lòng Nguyệt Nhi chỉ có hận: “Em không giành được nên thôi. Nhưng anh phải giành lại chứ, không liên quan đến anh mà”.

Điểm tuyệt vời nhất của cô ấy đó là tính tình thẳng thắn dứt khoát. Phúc Sinh có chuyện gì đều giữ kín trong lòng nhưng Nguyệt Nhi thoải mái hơn nhiều. Thực ra Phúc Sinh không phù hợp với tôi, có nhiều việc cô ấy không thể chấp nhận được.

“Nói với cô ấy anh chết rồi, không có khả năng đến với nhau thì dứt khoát nhanh gọn vậy”.

Tôi cảm thấy mình rất lạnh lùng. Nếu Hạ Trường Ninh có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, cô ấy có thể sống cuộc sống bình thường vô lo, có thể quên đi hình bóng tôi thì không còn gì tốt hơn nữa. Nhưng tôi vẫn biết từ lúc ấy trong lòng Phúc Sinh luôn có chỗ cho tôi. Có thể, nhiều năm sau này nữa, vì mối bận tâm của cô ấy mà tôi sẽ luôn có cảm giác ấm áp này.

“Em thực sự nghi ngờ anh yêu hay không yêu cô ấy”.

“Em nghĩ anh phải làm thế nào mới là yêu cô ấy? Nếu như biết không có khả năng thì anh sẽ không bắt đầu”. Tôi nói xong liền nhìn Nguyệt Nhi và mỉm

cười.

Cô ấy hiểu nên không nói thêm gì nữa.

Hai tháng ở bên cạnh Phúc Sinh là hai tháng hạnh phúc mà tôi lấy trộm được. Sau này sẽ không bao giờ có nữa.

Tất cả mọi chuyện đều được sắp đặt rất kỹ càng.

Nắm đấm của Hạ Trường Ninh lao tới, tôi nhẹ nhàng né tránh. Anh ta rất ngạc nhiên. “Nghe nói anh đoạt giải nhất toàn quân môn tán thủ, được đấy”.

Hạ Trường Ninh không động thủ nữa, anh ta chỉ nói một câu: “Nếu như anh còn xuất hiện trước mặt Phúc Sinh một lần nữa, tôi sẽ không khách khí với anh”.

Lúc anh ta đi về, tôi mới lên tiếng: “Hy vọng anh thật lòng với Phúc Sinh”.

Anh ta trừng mắt lườm tôi: “Ông đây mạnh hơn mày nhiều”.

Tôi im lặng.

Điều duy nhất không ổn chính là Nguyệt Nhi, cô ấy không thể nào chấp nhận sự thật là Hạ Trường Ninh yêu Phúc Sinh, những lời cô ấy nói khiến tôi nghe xong chỉ muốn đánh cho một trận. Chỉ là cho Phúc Sinh biết tin đó thôi, lúc thực hiện cô ấy lại làm nó thành ra như thế.

Bao gồm cả sự xuất hiện ngoài ý muốn của nhân viên cửa hàng hoa.

Phụ nữ mà, cứ đơn giản như Phúc Sinh lại hay.

Còn tôi bây giờ chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Tôi nhìn thấy nước mắt của Phúc Sinh, tôi quay mặt đi không muốn nhìn thấy cảnh ấy nữa.

Một chuyện vô cùng đơn giản mà Nguyệt Nhi lại khiến nó phức tạp thế này, thực sự vượt ngoài dự tính của tôi.

Tôi nghĩ, Hạ Trường Ninh cũng giống tôi, lúc này chắc cũng đang nghĩ phụ nữ thật phiền phức.

Bãi đỗ xe đêm nay vô cùng yên tĩnh.

Tôi lặng lẽ quan sát mọi việc, giống như đang nhìn những chuyện không liên quan tới mình. Gương mặt Phúc Sinh cứ lớn dần lớn dần trước mắt tôi. Tôi khẽ nói lời xin lỗi với cô ấy. Tôi không có cách nào thay đổi, tôi không thể lấy cô ấy, không thể mang lại cho cô ấy một mái ấm yên ổn, cứ coi như tôi đã chết đi, coi như trên đời không có tôi đi. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

Người cũng đi rồi, Nguyệt Nhi quỳ trên mặt đất không giấu giếm sự yếu mềm nhất trong con người cô ấy.

Tôi không xuống xe, đợi cô ấy khóc xong rồi về.

“Em không hiểu Ninh Phúc Sinh tốt ở điểm nào mà cả anh và Hạ Trường Ninh đều nghiêng ngả vì cô ấy”.

“Cô ấy rất thuần khiết”. Tôi nói.

Đối với tôi mà nói, Phúc Sinh là màu trắng tinh khiết nhất. Có lẽ mọi việc trong lòng tôi quá nhiều nên mới bị hấp dẫn thế. Còn Hạ Trường Ninh thì sao? Anh ta thích Phúc Sinh ở điểm nào? Lẽ nào anh ta cũng hiểu cách ngắm nhìn và nâng niu sự tinh khiết ấy?

“Con gái thuần khiết còn đây, đâu chỉ mình cô ấy”.

“Gặp được cô ấy thì chính là cô ấy, không phải người khác”.

Đêm đó tôi và cô ấy uống rượu tới khi trời sáng.

“Hạ Trường Ninh là một người rất đặc biệt, đúng không?”.

“Anh ấy rất thông minh, anh ấy hiểu mình phải sống cuộc sống thế nào”.

“Thông minh mà cũng bị em chơi cho một vố?”.

Khi nhắc tới Hạ Trường Ninh, Nguyệt Nhi vẫn bao che: “Anh ấy sớm đã có bố mẹ Phúc Sinh bảo vệ, che chắn rồi. Trước giờ anh ấy làm việc không bao giờ để lọt điều gì, việc xấu cũng phải đi theo chiều hướng tốt. Chuyện này có là gì đâu chứ”.

“Nguyệt Nhi, anh ta không yêu em, em hãy để anh ta và Phúc Sinh yên ổn ở bên nhau đi”.

“Dựa vào cái gì chứ? Anh ấy bắt nạt em thế này, cứ để anh ấy đi giải thích với lão gia nhà em”. Nguyệt Nhi nghiêng rặng, cô ấy quay sang tôi nói: “Đình Việt, sao anh lại bình tĩnh thế?”.

Có thể không bình tĩnh sao? Khi làm nghề này tôi đã biết có thể mình sẽ sống yên ổn cả đời, có thể sẽ không. Phúc Sinh hạnh phúc là được rồi. Lần đầu tiên nghe thấy tên cô ấy tôi đã nghĩ chỉ cần cô ấy hạnh phúc cả đời là được rồi.

Tôi không biết nhiều năm sau nữa liệu mình có còn cơ hội đứng trước mặt Phúc Sinh nữa không.

“Phúc Sinh...”. Tên cô ấy quện tròn trên đầu lưỡi tôi, cảm giác ấm áp lan tỏa, giống như lần đầu tôi gọi tên cô ấy. “A Ninh muốn cưới Phúc Sinh”. Lúc Nguyệt Nhi nói điều này cho tôi biết ánh mắt cô ấy đã bộc lộ hết tâm sự trong lòng.

Không phải tôi không thích cô ấy, chỉ là tôi không thể ngừng nhớ nhưng cảm giác ấm áp khi tôi và Phúc Sinh ở bên nhau.

Người con gái ấy mang sự thấu hiểu, sự thiện lương của mình giúp tôi có một quãng thời gian tươi đẹp. Quãng thời gian ấy chính là hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Cô ấy thực sự lấy Hạ Trường Ninh rồi.

“Anh thích cô ấy tại sao lại từ bỏ cô ấy?”

Tôi lắc đầu, thích không có nghĩa phải đoạt được. Cuộc sống của tôi không chỉ cần mỗi tình yêu.

“Đình Việt, anh ở bên em dù thân mật đến mấy anh cũng không quên được cô ấy, đúng không?”.

“Tại sao lại phải quên? Anh cũng chưa từng nghĩ phải quên đi, giống như em, liệu em có thể quên đi quãng thời gian thanh mai trúc mã giữa Hạ Trường Ninh với em không? Mỗi người đều có hồi ức của riêng mình, không nhất định phải giành được mới thôi”. Tôi hiểu rõ Nguyệt Nhi có thể mang lại cho tôi thứ gì. Phụ nữ đều như thế, nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Tôi mỉm cười nói: “Phúc Sinh chỉ là một hồi ức”.

Nguyệt Nhi ôm tôi, nghẹn ngào nói: “Hai người đều yêu cô ấy”.

Tôi thở dài, Nguyệt Nhi và Phúc Sinh khác nhau. Cô ấy mãi mãi không thể mang lại cho tôi cảm giác như Phúc Sinh.

Nguyệt Nhi là lửa, lửa khiến người ta bốc cháy; Phúc Sinh là nước, dòng nước dịu dàng. Đây là bí mật cả đời của tôi, cho dù tôi lấy Nguyệt Nhi thì tôi cũng không bao giờ tiết lộ bí mật này.

Tôi bình tĩnh nhìn Nguyệt Nhi và nói: “Em yêu Hạ Trường Ninh bao năm như thế, em có thể buông được sao?”.

Nguyệt Nhi cười, nụ cười vô cùng mê hoặc: “Em tưởng rằng em yêu anh ấy, em không giành được nên em càng muốn giành lấy. bây giờ em yêu anh, anh không biết sao? Anh không biết mấy năm nay không có việc gì nhưng em vẫn ra nước ngoài, vì cái gì chứ?”.

Tôi sửng sốt. Tôi không ngờ Nguyệt Nhi lại thẳng thắn tới vậy.

“Thôi, em không ép buộc anh đâu. A Ninh đã dạy em một điều, phụ nữ đừng bao giờ theo đuổi đàn ông. Trừ khi người đàn ông ấy sau này sẽ yêu người phụ nữ ấy, nếu không thì mãi mãi không bao giờ giành được”.

Tôi chưa bao giờ thấy Nguyệt Nhi như thế này. Cô ấy luôn mạnh mẽ, quyết liệt, bây giờ lại giống như ánh trăng bị sương mờ che phủ.

“Anh muốn đi một chuyến”.

“Tại sao? Anh muốn phá hoại hôn lễ?”.

Tôi chỉ muốn nhìn Phúc Sinh lần nữa, xem mấy năm xa cách cô ấy có còn là Phúc Sinh của lòng tôi nữa không.

Ánh mặt trời trên cao khiến mọi thứ trước mắt càng rõ ràng hơn. Phúc Sinh ngồi trên lưng chú ngựa đen, gương mặt lấp lánh hạnh phúc. Cô ấy được mọi người vây quanh, giống như một nàng công chúa.

Còn tôi, chỉ có thể đứng trong những hàng cây phía sau lưng mọi người.

Khung cảnh trước mắt cách tôi càng lúc càng xa, đây không phải cuộc sống của tôi. Tôi loại bỏ ý định gặp cô ấy.

Nguyệt Nhi đột nhiên kéo tôi đi mua đồ trang sức, vốn đã định rời khỏi đây rồi nhưng cô ấy lại đột ngột kéo tôi đi, hơn nữa là sau khi nghe xong một cuộc điện thoại. Lúc nhớ lại mới biết, có lẽ cô ấy biết Phúc Sinh đang ở con phố đó nên mới vội vàng kéo tôi tới đó. Sinh hoạt loạn thực sự, lúc cô ấy ngã sấp xuống rồi lại bỏ chạy, trái tim tôi thực sự đau đớn. Tôi bỏ lại tất cả để đuổi theo cô ấy. Lúc đánh ngã Phúc Sinh thì Nguyệt Nhi chạy tới, tôi quát: “Vui rồi chứ?”.

Hạ Trường Ninh ôm lấy Phúc Sinh rồi nói với tôi: “Cút”.

Tôi quay đầu bước đi không nói lời nào.

Trong khách sạn, Nguyệt Nhi cũng quát tôi: “Nếu không gặp cô ấy thì cả đời anh sẽ mãi mãi nhớ cô ấy. Trong lòng cô ấy cũng mãi mãi có một nút thắt”.

“Biết vì sao Hạ Trường Ninh không chấp nhận em không, vì em quá mạnh mẽ, Nguyệt Nhi ạ”. “Anh không chấp nhận em cũng vì thế?”.

Tôi lắc đầu: “Anh và Hạ Trường Ninh khác nhau, anh thích em ở điểm ấy. , tại sao em muốn làm tổn thương cô ấy?”.

“Anh tưởng em không biết sao, anh muốn nói anh chết rồi, anh ích kỷ không muốn cô ấy quên anh! Anh không làm được thì em giúp anh!”.

Tôi kinh ngạc. Những chuyện trong lòng đã bị cô ấy bóc trần bằng sự thẳng thắn của mình. Nhưng để tôi có chút tình cảm ấy không tốt sao? Tình cảm mà tôi có được không nhiều, Phúc Sinh lấy Hạ Trường Ninh rồi, để tôi có ký ức của cô ấy trong lòng cũng không được sao? Bất giác tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mới một ngày trôi qua Hạ Trường Ninh đã tới tìm tôi, đánh nhau với tôi.

Thân thủ anh ta quá giỏi, tôi bị đập một cái. Là tôi đã vi phạm quy tắc mà xuất hiện. Anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho Phúc Sinh là được rồi. Chỉ ít tôi biết cô ấy hạnh phúc.

Tôi vẫn nhớ sự ngại ngùng lúc cô ấy đeo sợi dây may mắn ấy cho tôi. Lúc đó, tôi cứ tưởng rằng mình sẽ bình thản mà sống cuộc sống như thế, tưởng rằng cuộc sống sẽ chẳng có thay đổi gì lớn.

Nhưng đợi đến khi tôi muốn nâng niu thì tôi không thể có được nữa rồi.

Phúc Sinh đưa sợi dây còn lại cho tôi. Tôi tháo sợi dây trên tay ra, một mới một cũ khiến lòng tôi đau đớn vô cùng.

Nguyệt Nhi khóc mãi, tôi lặng lẽ ở bên cô ấy.

Ngày hôm sau tôi và Nguyệt Nhi rời khỏi đây. Tôi tiễn cô ấy đi rồi mới đi.

Nguyệt Nhi hỏi tôi: “Anh còn bắt em đợi bao lâu? ‘Đừng đợi anh’”.

“Em đợi. Dù sao em cũng là gái già rồi, chả sao cả”.

Tôi mới trả xong món nợ của Phúc Sinh, giờ lại nợ Nguyệt Nhi. Ngay cả một lời hứa tôi cũng không thể dành cho cô ấy, nhưng khi tôi đưa tay bẹo má cô ấy, tôi nhìn thấy ánh sáng hạnh phúc trong mắt Nguyệt Nhi. Cô ấy và Phúc Sinh không giống nhau, cô ấy là người con gái kiên cường, chỉ một cử chỉ là có thể hiểu được điều tôi muốn nói.

Tôi mỉm cười.

Tôi cũng sẽ coi cô ấy như một giấc mơ, có thể tôi sẽ luôn ghi nhớ đã có một người con gái nói sẽ đợi tôi. Tuy nhiên, lúc tôi thực sự quay về, không chắc cô ấy còn đang đợi tôi.

%% HẾT %%

Bạn đang đọc truyện *Từ Bỏ Em, Kiếp Sau Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.